

Ba Đêm Định Mệnh

Contents

Ba Đêm Định Mệnh	2
1. Chương 00	2
2. Phần 01 - Chương 01	3
3. Phần 01 - Chương 02	9
4. Phần 01 - Chương 03 - Part 01	14
5. Phần 01 - Chương 03 - Part 02	18
6. Phần 01 - Chương 04 - Part 01	21
7. Phần 01 - Chương 04 - Part 02	25
8. Phần 01 - Chương 05 - Part 01	29
9. Phần 01 - Chương 05 - Part 02	33
10. Phần 01 - Chương 06	37
11. Phần 01 - Chương 07 - Part 01	40
12. Phần 01 - Chương 07 - Part 02	44
13. Phần 02 - Chương 08 - Part 01	46
14. Phần 02 - Chương 08 - Part 02	50
15. Phần 02 - Chương 09 - Part 01	54
16. Phần 02 - Chương 09 - Part 02	58
17. Phần 02 - Chương 10 - Part 01	60
18. Phần 02 - Chương 10 - Part 02	65
19. Phần 02 - Chương 11	67
20. Phần 02 - Chương 12 - Part 01	72
21. Phần 02 - Chương 12 - Part 02	77
22. Phần 02 - Chương 13 - Part 01	81
23. Phần 02 - Chương 13 - Part 02	85
24. Phần 02 - Chương 14 - Part 01	88
25. Phần 02 - Chương 14 - Part 02	92
26. Phần 02 - Chương 15 - Part 01	94
27. Phần 02 - Chương 15 - Part 02	100
28. Phần 02 - Chương 16 - Part 01	101
29. Phần 02 - Chương 16 - Part 02	106
30. Phần 02 - Chương 17	111
31. Phần 02 - Chương 18 - Part 01	117
32. Phần 02 - Chương 18 - Part 02	124
33. Phần 02 - Chương 19 - Part 01	125
34. Phần 02 - Chương 19 - Part 02	131
35. Phần 02 - Chương 20 - Part 01	133
36. Phần 02 - Chương 20 - Part 02	138
37. Phần 02 - Chương 21 - Part 01	142
38. Phần 02 - Chương 21 - Part 02	148
39. Phần 02 - Chương 22	150
40. Phần Kết	155

Ba Đêm Định Mệnh

Giới thiệu

*Giới thiệu tác giả DEBRA MULLINS Debra Mullins sinh ra tại thành phố New York, bắt đầu sự nghiệp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-dem-dinh-menh>

1. Chương 00

Mở đầu

Cô tuyệt vọng bầu lấy hai cánh tay gã khi sức nóng của nụ hôn bốc khắp cơ thể. Từng chiếc xương như muốn tan chảy và cô thề rằng mình có thể nghe thấy tiếng máu sôi sùng sục. Hai bàn tay to lớn của gã cuốn lấy lưng cô và thôi thúc lại gần hơn, trong khi miệng gã đầy điệu luyện và quá đỗi nồng nàn.” align=“justify”> Cô đã từng bị hôn trước đó. Đúng, một lần, bốn năm trước. Nhưng nụ hôn vội vàng từ miệng người anh họ xa không thể sánh với sự kinh hoàng bùng phát trong cô khi bị Lucien DuFeron hủy diệt hết thảy các giác quan chỉ với một cái chạm từ miệng gã.

“Em vẫn giữ ý định cắn tôi đấy chứ?” Gã bốn cợt, làn môi gần như chà xát lên môi cô khi gã nói. “Hay có lẽ tôi nên cắn em?”

Câu đe dọa chẳng chút mới mẻ đó lúc này lại đánh vào cô một cách gợi tình khó tả. Cô không thể thốt nên lời nào, chỉ có thể phát ra một âm thanh van nài nhỏ xíu khi gã trêu chọc cọ hàm răng lên khuôn miệng nhạy cảm.

“Nói cho tôi nghe nào”, gã yêu cầu. “Nói đi.”

“Vâng.” Cô hầu như chỉ có thể thốt ra từ đó ra khi hàm răng gõ chậm chậm đoạt lấy làn môi dưới của cô.

Mọi lý trí như bị cuốn phăng. Cô bám lấy và đầu hàng trước kỹ năng của gã, cơ thể như những sợi dây rung động trên chiếc đàn vừa được tấu lên, rồi lạc mất trong ngón đàn của người nghệ sĩ.

Dành tặng em gái tôi,

Kathleen Mullins Enberg,

“người đã đóng góp ý tưởng”.

Cảm ơn em vì đã hiện diện ở đây.

Cũng dành tặng Eric Maldonado.

Chúng ta sẽ tạo nên một tiểu thuyết gia lãng mạn

với sự giúp đỡ của anh.

2. Phần 01 - Chương 01

Phần một : Trước kia

.....* • •*.....

Chương 1

Cornwall

Tháng Mười một năm 1810

Aveline nhìn đắm đắm lên những bức tường đá nâu xám của trang viên Cổng Gai, siết chặt chiếc áo choàng quanh người bằng những ngón tay đông cứng, bắt lực trước sự băng giá của tiết trời cuối tháng Mười một.

Tất cả mọi người đều nói ông chủ của Cổng Gai có một trái tim tăm tối và trống rỗng như những chiếc hố sâu hun hút nơi địa ngục. Rằng gã là một kẻ lạnh lùng, tàn nhẫn. Rằng gã lớn lên với thân phận là đứa con hoang của một vị Công tước - dù được nuôi nấng tử tế trong sự giàu có của người cha đã thừa nhận gã - khiến gã càng trở nên khó chịu và chua cay

Aveline chọn cách tin tưởng rằng vẫn còn chút tốt đẹp trong con người gã. Ẩn sâu ở đâu đó.

Trong nhà, đồng hồ điểm mười một giờ đêm. Lắm nhảm một lời cầu nguyện, cô bắt đầu những bước dài khó nhọc và cô độc trên con đường cái quanh co dẫn vào tòa trang viên gớm ghiếc.

Lucien DuFeron ngồi dựa trên chiếc ghế bành căng phòng gần lò sưởi, một ly rượu brandy hảo hạng của Pháp cầm trong tay. Gã nhìn chăm chăm vào đám lửa, vẫn lơ nghĩ đến buổi bình minh sắp tới. Chiếc nhẫn ruby cỡ lớn trên ngón tay sáng lấp lánh khi gã nâng chiếc ly lên môi.

Gã dần cảm thấy mệt mỏi với những cuộc hẹn lúc sớm mai.

Trầm ngâm, gã lắc lắc ly rượu và ngả người lên những tấm nệm êm ái đỏ thắm của chiếc ghế. Những điều giống hệt nhau lặp đi lặp lại ở mỗi cuộc thách đấu lúc rạng đông. Gã xuất hiện. Gã nổ súng. Gã thắng cuộc. Không một chi tiết nào từng thay đổi.

Có lẽ gã nên thuê ai đó lo liệu các cuộc độ súng tay đôi ỳnh. Ít nhất khi đó kết quả không phải lúc nào cũng hoàn toàn chắc chắn. Với tiếng cười khùng khục đầy ác ý, gã uống cạn ly rượu.

Một tiếng gõ vang lên sau khung cửa. Gã quắc mắt. Những người hầu biết gã thích được ngồi yên lặng để trầm ngâm suy tư vào đêm trước mỗi trận đấu. “Vào đi, đồ trời đánh!”

Cánh cửa kẹt mở để lộ gương mặt ngần ngừ của người quản gia, Stavens. “Thứ lỗi cho tôi, thưa ngài, nhưng có một quý cô ở đây muốn gặp ngài.”

“Quý cô?” Gã chế nhạo. “Ta chưa bao giờ biết ông cho rằng Charlotte là một quý cô cơ đấy. ”

Người quản gia đỏ mặt trước sự ám chỉ về tình nhân của Lucien. “Không phải phu nhân Everton, thưa ngài. Đó là một quý cô - một quý cô trẻ tuổi. Cô ấy từ chối cho biết tên. ”

“Vậy sao?” Nhướn một bên lông mày đen đậm lên, Lucien đổ đầy chiếc ly rỗng từ chiếc bình đặt trên bàn ngay bên cạnh. “À, chúng ta không thường xuyên thấy nhiều quý cô xuất hiện ở Cổng Gai, phải vậy không Stavens?” Gã đẩy nắp chiếc bình. “Dẫn cô ta vào đi.”

“Vâng, thưa ngài.” Người quản gia rút lui, trong chốc lát, một người phụ nữ tiến vào căn phòng, nét mặt phủ bóng bởi chiếc mũ áo choàng màu xanh thẫm. Tất cả những gì gã có thể thấy là những ngón tay trắng xanh căng thẳng đang túm chặt vạt áo. Cô gái liếc nhìn xung quanh, một lọn tóc óng mượt rớt xuống bên dưới chiếc mũ.

Tính tò mò trôi dạt, Lucien chậm rãi đứng lên.

Cô gái bước lùi lại khiến gã phải mỉm cười. Kích thích của gã thường khiến người ta hoảng sợ; điều này giúp sức cho gã rất nhiều thời trẻ, khi những thằng nhóc có gia thế khác ở trường nghĩ đến chuyện chòng ghẹo đứa con hoang của Công tước Huntley. Nhờ vóc người to lớn và những nắm đấm luôn sẵn sàng của mình, gã thu được sự kính trọng.

Và cả nỗi sợ hãi của bọn chúng nữa.

Nhưng gã không muốn người đàn bà trẻ tuổi đầy bí ẩn này sợ gã. Thật lạ lùng.

Gã cúi chào. “Tôi là Lucien DuFeron. Tôi có thể giúp gì được cho quý cô đây?”

Gã nhìn thấy vẻ do dự trong cơ thể cứng ngắc của cô. Rồi cô dần nói lỏng nắm tay trên áo choàng và đưa lên kéo mũ xuống.

Ham muốn trong gã dâng trào như một mũi tên vừa phóng vút đi.

Mái tóc màu mật ong vàng rộm sáng le lói trong ánh lửa, búi tóc đơn giản không làm giảm sút vẻ đẹp chút nào. Những lọn quăn thanh tú vuốt ra sau đôi tai nhỏ và buông lơi trên cổ cô. Đôi gò má mướt mà mang sắc đào phớt hồng mong manh, giống như mặt trong của một đóa lan, mềm mại hết một cá hoa.

Phía trên chiếc cằm hai chẻ, đôi môi căng mọng choán hết sự chú ý của gã, khiến tâm trí gã xuất hiện những hình ảnh đầy say đắm mà chiếc miệng của nàng tiên cá đó mang đến khắp thân thể của gã. Phần đàn ông của gã căng thẳng đáp lại ngay lập tức và gã nâng ánh mắt nhìn vào đôi mắt cô, mong đợi nhận được chút lói cuốn phô bày trên gương mặt ấy. Đôi mắt màu xanh lá lạ thường, phủ rợp bởi đôi mi vàng óng, đang nhìn gã với sự thận trọng không chút nao núng.

Bị giam hãm bởi cơn sóng khao khát đột ngột, không đúng lúc, gã trao cho cô nụ cười chân thành nhất của mình.

“Một lần nữa, thưa quý cô đáng yêu, tôi có thể giúp được gì đây?”

Hoặc cô quá ngây thơ để hiểu lời ám chỉ hoặc chỉ đơn giản là nó đi. “Tôi đến để nói với ông một vấn đề vô cùng khẩn cấp thưa ông DuFeron.”

“Thật sao?” Gã quét bàn tay về phía chiếc ghế khác. “Cô ngồi đi, rồi chúng ta có thể thoải mái thảo luận về vấn đề khẩn cấp đó.”

Cô ngập ngừng thêm lần nữa, quan sát như thể gã sẽ vồ lấy mình bất cứ lúc nào.

Một cô gái thông minh.

Gã lại mỉm cười. “Xin mời cô ngồi xuống.”

Đôi mắt liếc trộm gã, cô đi lướt qua mặt và tiến về phía chiếc ghế. Khi vừa bước qua, gã đặt hai tay lên bờ vai cô. Cô hoảng hồn, thở dốc và quay ngoắt lại, chiếc áo choàng lũng lẳng trên những ngón tay của gã.

Đó là điều gã định nhắm đến.

“Tôi có thể cất áo choàng giúp cô không?” Gã hỏi, hoàn toàn hợp lý với địa vị chủ nhà.

Cô nuốt khan và khẽ gật đầu. “Vâng, cảm ơn ông.”

Gã quay người để vắt áo choàng của cô lên chiếc trường kỷ gần đó, nụ cười nhạt dần trên gương mặt. Lạy Chúa, cô có một cơ thể được tạo ra để dành cho đôi tay của một người đàn ông. Cho đôi tay gã.

Quay lại phía cô, gã ra hiệu cho cô ngồi xuống. Khi cô cử động để vâng theo lời gã, gã đau đớn nhắm mắt trước hình ảnh của cô từ phía sau. Chiếc đầm xanh đoan trang với đường thêu tính xảo quanh cổ cùng viền áo giản dị không thể che giấu bầu ngực nở nang, vòng eo mảnh khảnh và đường hông gợi cảm của cô.

Gã siết chặt hai tay để ngăn bản thân khỏi với đến cô. Cô được tạo ra để ân ái.

Cô ngồi lên rìa chiếc ghế như một nữ tu trẻ, hai tay khoanh trong lòng. “Cảm ơn vì đã gặp tôi, thưa ông DuFeron.”

“Tôi xin cam đoan đây là vinh hạnh vô cùng lớn của tôi.” Gã ép những ngón tay thả lỏng rồi ngồi vào chỗ của mình. Bởi không thể vuốt ve làn da cô, gã lướt hai tay lên lớp vải bọc thêu kim tuyến mượt mà của chiếc ghế bành. “Tôi băn khoăn tự hỏi, dù sao đi nữa, điều gì khẩn cấp đến mức khiến một quý cô đáng yêu đánh đổi danh dự của mình cho chuyến ghé thăm một người đàn ông giữa đêm khuya thế này.”

Má cô ửng đỏ. “Tôi thấy rõ hành vi của mình là rất đường đột, thưa ông, nhưng chỉ trường hợp nghiêm trọng nhất mới buộc tôi phải hành động như vậy.”

Gã gạt đầu thông cảm. “Đương nhiên rồi.”

Cô hít một hơi thật sâu, bộ ngực quyến rũ phập phồng khiến gã cảm thấy vô cùng thích thú. Rồi cô nói, “Tên tôi là Aveline Stoddard. Tôi đến để khẩn cầu ạng sống của ngài Chestwick”.

Nét biến đổi lan khắp mặt gã khiến cô choáng váng.

“Vậy ư”, gã nói, giọng lạnh băng. “Hóa ra cô là vợ ông ta

Cô ngẩng lên với vẻ kiêu hãnh, mặc cho những ngón tay đang run rẩy. “Con gái của ông ấy.”

“Con gái ông ấy.” Nụ cười tinh quái chậm rãi hé trên đôi môi, đôi mắt đen của gã ánh lên đầy thích thú.

Aveline run lấy bầy nhưng vẫn giữ nguyên vị trí. Cô biết việc này không hề đơn giản. Lucien DuFeron không giống kiểu đàn ông dễ dàng tha thứ. Mọi điều về gã đều hăm dọa cô, từ chiều cao lừng lững, ánh nhìn nhục cảm rõ ràng, cho đến những nét thô lỗ của gã. Bờ vai rộng choán gần hết chiếc ghế và đôi bàn tay to lớn như có thể phá vỡ hòn đá tảng. Đôi mắt nâu sẫm màu, hàng lông mày đen rậm và chiếc mũi La Mã kiêu hãnh của gã hẳn đã được kế thừa từ người mẹ Pháp, bởi gã không giống cha một chút nào, Công tước Huntley tóc vàng.

Người ta đồn rằng gã thông minh một cách đáng sợ hoặc có vẻ quyến rũ đầy ẩn tượng bất cứ khi nào gã muốn, đồng thời là một tay súng cừ khôi.

Về cuối cùng khiến Aveline lo lắng.

Cha của cô, ngài Chestwick, đã ném từng đồng xu mà họ có vào canh bạc, phần lớn số tiền đặt cược của ông thuộc về người đàn ông này, Lucien DuFeron. Hoảng sợ bởi số tiền đã mất trong ván cuối cùng, cha cô đã điên rồ tố cáo DuFeron gian lận và đẩy bản thân vào một cuộc hẹn lúc rạng đông với tay súng thiện xạ, trong một cuộc đấu súng.

Cô không thể... sẽ không... để điều đó xảy ra.

“Cha cô nợ tôi một khoản tiền lớn.” Gã nâng ly rượu khỏi chiếc bàn bên cạnh và nhắm một ngụm, quan sát cô qua vành ly.

Cô cố giữ vững dáng vẻ kiêu hãnh mà mẹ cô đã dạy. “Tôi biết điều đó, thưa ông DuFeron.”

“Ông ta cũng lãng mạ tôi.” Gã đặt chiếc ly về chỗ cũ kèm theo một tiếng “cạch” nhỏ. “Gọi tôi là tên bịp b

“Ông ấy gửi đến ông lời xin lỗi.” Cô không giấu nổi sự chê trách trong giọng nói. “Một quý ông sẽ chấp nhận nó.”

“Quả vậy.” Vẻ thích thú vụt qua nét mặt gã. “Đó là điều một quý ông sẽ làm. Nhưng cả tôi và cô đều biết tôi không phải là quý ông, thưa tiểu thư Stoddard.”

Cô nâng chiếc cằm chế lên một tầm ới. “Cách hành xử đúng đắn sẽ làm nên một quý ông.”

“Hẳn là vậy.” Nụ cười tỏ vẻ hiểu biết xuất hiện trên môi, gã nghiên cứu cô một lúc lâu trước khi lại với tay đến ly rượu.

Trái tim Aveline trĩu nặng, nhưng cô quyết không để lộ nỗi sợ hãi. “Nghĩa là ông vẫn định gặp ông ấy?”

“Còn tùy.”

“Vào cái gì?”

“Vào cô.” m thanh trầm thấp khê rên lên trong cổ họng của gã thành linh gây nên những gợn sóng sâu dưới bụng cô.

“Vây ư?” Cô ném trả vẻ nhạo báng về phía gã. “Bằng cách nào? Chắc chắn ông không kỳ vọng tôi sẽ gặp ông lúc bình minh rồi.”

Gã cười thầm. “Cô có thể đây, tiểu thư Stoddard, nếu cô ở lại qua đêm.”

Vô lại! Máu nóng dồn lên đò bưng hai má cô. “Tôi là một quý cô, thưa ông DuFeron, không phải vũ nữ opera. Tôi sẽ biết ơn nếu ông chú ý đến lối cư xử của bản thân.”

“Tôi e mình chưa bao giờ bận tâm đến lối cư xử của bản thân cả.” Gã làm bộ với ly rượu trong tay. “Có của đây, nếu cô thích.”

Cô bị cảm dỗ đi đến c“Chúng ta đang bàn về cha tôi và số tiền ông ấy mắc nợ.”

“Chúng ta sao?” Cười phá lên, gã nốc cạn ly và dần nó trở lại chiếc bàn. “Cha cô nợ tôi ba nghìn bảng, cô gái thân mến của tôi ạ. Cô định làm thế nào để trả nó?”

Ba nghìn bảng! Cô tái mặt. Làm sao lại có thể nhiều đến thế?

Gã chờ đợi. “Thế nào?”

“Tôi có tiền, nhưng không đủ”, cô thừa nhận, ép buộc từng câu chữ trôi qua cổ họng khi nó đột ngột trở nên tắc nghẽn. “Tôi đã hy vọng đó không phải một khoản tiền quá lớn.”

“Tôi ghét phải làm một người phụ nữ thất vọng”, gã dài giọng, nhướn cặp lông mày lên. “Nhưng tôi có bản cam kết của ông ta, nếu cô muốn tự mình xem xét.”

Cô thất vọng xua tay. “Không cần đâu, cảm ơn ông, ông DuFeron. Tôi tin ông.”

“Cô không nên quá qua loa như thế; tiểu thư Stoddard ạ, hướng hồ tôi cùng khá nổi tiếng với trò đổi trắng thay đen.”

Cô thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm. “Vây tức là không phải ngần ấy số tiền?”

“Quả thực là số tiền ấy.” Gã cười khùng khục.

“Ông đang lấy tôi làm trò tiêu khiển”, Aveline cao giọng, siết chặt hai tay lại với nhau.

“Phải rồi.”

“Ông không có chút lương tâm nào sao, thưa ông? Sao phải giấu cọt tôi như thế?”

“Ngược lại là khác.” Gã nhìn lên xuống khắp người cô với cảm xúc cuồng nhiệt khiến cô như ngừng thở. “Tôi thấy chẳng có gì giấu cọt cô cả, cô gái thân mến. Vẻ đẹp của cô gần như hoàn hảo. Và tình yêu của cô với cha khá là... cảm động.”

“Và gia tài của tôi gần như không có gì”, cô gắt lên. “Tôi không thể trả tiền cho ông.”

“Ồ, cô có thể trả cho tôi, nhưng có lẽ không phải bằng tiền như cô tưởng tượng.”

Cô đứng bật dậy. “Tôi rất không thích những lời ám chỉ của ông, thưa ông DuFeron. Ông có chấp nhận lời xin lỗi của cha tôi hay không đây?”

Gã gõ một ngón tay lên cằm. “Có thể. Nhưng vẫn còn vấn đề về ba nghìn bảng.”

Cô tránh ánh mắt khỏi vẻ tự mãn của gã. “Tôi hiểu.”

“Thôi nào.” Gã đứng dậy, thân hình đồ sộ che hết ánh lửa. “Lời đề nghị của tôi thực sự khủng khiếp vậy sao? Hãy nghĩ đến cha cô. Nghĩ đến gánh nặng sẽ đè lên gia đình cô nếu cô và tôi thực hiện theo giao ước.”

Cô trợn mắt. “Sức nặng đó đơn thuần chỉ trút lên danh dự của tôi thôi, thưa ông DuFeron. Dù sao đi nữa, cái giá cũng quá đắt.”

“Ba nghìn bảng tương đương với rất nhiều tiền”, gã đồng ý. “Nhưng cô định trả bao nhiêu ạng sống của cha cô?”

Cô há hốc miệng, sững sờ. “Ông đã nói sẽ chấp nhận lời xin lỗi của ông ấy!”

Gã giơ một ngón tay lên. “Tôi đã nói có thể. Không phải là tôi chấp nhận. Và điểm này nữa, cha cô vẫn nợ tôi ba nghìn bảng, và tôi đã lên kế hoạch gặp ông ấy ở buổi đấu súng trong”, gã kéo chiếc đồng hồ quả quýt ra và xem thời gian, “gần bảy giờ nữa.” Gã đóng nắp chiếc đồng hồ với tiếng “cách” chắc nịch.

Cô chỉ có thể nhìn trừng trừng gã trong sửng sốt. “Ông coi chuyện này thật nhẹ nhàng, thưa ông DuFeron. Cướp đi một mạng dễ dàng với ông đến thế sao?”

Gã nhún vai. “Đây không phải là cuộc đấu đầu tiên của tôi.”

“Tôi không thể nói điều tương tự với những gì ông đòi hỏi ở tôi.” Cô quay mặt đi. “Cuộc sống của cha tôi hay sự trong trắng của tôi chẳng phải đây chính là thứ giao dịch mà ông đề nghị?”

“Tôi gần như không nghĩ về nó theo hướng ấy, nhưng đúng, đó là đề nghị của tôi.”

“Không nghĩ về nó ư?” Cô quay phắt lại, phát điên lên khi nghĩ rằng người đàn ông này có quyền sắp xếp lại các yếu tố của cuộc đời cô như một đứa trẻ làm với đội quân trò chơi của mình. “Ông đang yêu cầu tôi hủy hoại bản thân vì mình.”

Gã nhúu mày. “Đừng nghĩ về nó như thế. Tôi chắc chắn không muốn cô tự hủy hoại bản thân. Và đó không phải vì tôi, mà là vì cha cô.”

Cô điểm lại sự việc trên những đầu ngón tay. “Ông đang mời tôi qua đêm với ông để đổi cho việc xóa bỏ cuộc đấu với cha tôi. Thêm vào đó, ông cùng đồng ý miễn khoản nợ của ông ấy. Dù ông có đặt lên đó bất cứ từ ngữ hoa mỹ nào, thưa ông DuFeron, cả hai chúng ta đều biết một đêm với ông sẽ trở thành sự hủy hoại thanh danh của tôi trong mắt giới thượng lưu.”

“Cũng không hoàn toàn đúng.”

“Cái gì không hoàn toàn đúng?”

“Sẽ không chỉ có một đêm.”

“Ý ông là gì?” Cô giơ cả bàn tay để ngăn thêm một lời bình đáng chê trách khác. “Không lạc đề nữa thưa ông. Hãy nói cho tôi chính xác yêu cầu của ông.”

Gã cười với cô, điệu cười khiến cô chỉ muốn tát vào khuôn mặt ấy. “Tiểu thư Stoddard thân mến, với một thiếu nữ tuyệt đẹp như cô, khó có thể mong đợi một đêm với một trinh nữ không nh nghiệm đủ để đền bù cho cả thanh danh đã mất lẫn ba nghìn bảng của tôi được.”

“Thanh danh đã mất của ông gì chứ!”

“Tôi nghĩ ba đêm là hợp lý, mỗi đêm ột nghìn bảng cha cô nợ tôi.” Gã với tay để lần theo lọn tóc xòa cạnh tai cô. “Và tính mệnh của cha cô sẽ được bao gồm trong thỏa thuận.”

“Ba đêm!”

“Ba đêm. Chấp nhận hay không tùy thuộc ở cô.”

Liếc nhìn vào biểu cảm hà khắc của gã, cô biết rằng mình chẳng có sự lựa chọn nào hết. Nhà cô không có đủ tiền để trả nợ - có thể thấy rõ qua thói ham mê cờ bạc của cha cô. Và cô biết sự hy sinh của bản thân là cách duy nhất khiến DuFeron từ bỏ cuộc đấu súng. Cô cố ép đôi mi nhắm chặt ngăn những giọt nước mắt đột ngột dâng đầy. “Được thôi, thưa ông DuFeron. Ông đã có thỏa thuận của mình.”

“Cô không cần như thế vừa nghe tuyên án tử hình thế.” Gã dùng ngón cái hứng lấy một giọt nước mắt vô tình lăn xuống gò má cô. “Tôi chắc chắn sẽ làm cô hài lòng với khoảng thời gian bên tôi, cô gái thân mến của tôi ạ. Tôi biết làm sao để trở nên dịu dàng.”

Cô tránh xa khỏi những đụng chạm của gã. “Tôi, cùng có những điều kiện cho thỏa thuận này của chúng ta, thưa ông DuFeron. Nếu chuyện này xảy đến, tôi muốn những chuyển ghé thăm tới đây được giữ bí mật. Không ai được biết về nó. Không một ai.”

Gã mím môi suy nghĩ, rồi nhún vai. “Tôi không được lợi lộc gì nếu hủy hoại thanh danh của cô. Một khi cô tuân thủ phần của mình và chung giường với tôi ba đêm, tôi cùng không có hứng thú quảng bá mối quan hệ của chúng ta.”

Cô co rúm người trước cụm từ “quan hệ”. Ít nhất gã không cố che giấu những gì sắp xảy đến với vô số lời hứa suông cùng những lời dối trá điêu luyện. Gã có vẻ rất thành thực trong việc thể hiện quan điểm thẳng thắn của mình. Sẽ không liên quan gì đến tình yêu, cùng chẳng có trái tim nào tan vỡ. Cả hai bọn họ đều biết được vị tí mà bản thân đang đứng.

Cô vươn bàn tay ra. “Chúng ta đều đồng ý với các điều khoản, phải không thưa ông DuFeron?”

Gã nắm lấy tay cô và cô dõi theo với cái run rẩy lạ lẫm khi những ngón tay gã vuốt chứng bàn tay mình. “Tôi sẽ thêm một điều kiện nữa. Em phải gọi tôi là Lucien nếu chúng ta trở thành tình nhân.”

Một điều kiện nhỏ. “Lucien”, cô nói với cái gật đầu. “Tôi là Aveline.” Những ngón tay gã vuốt ấm tay cô khiến cô có cảm giác xao động từ tận trong thâm tâm.

Gã bước lại gần hơn, cô ép buộc bản thân không được rút người khỏi gã. Cô phải quen dần với gã nếu thỏa thuận này được thực hiện. Cô không muốn gã đổi ý và đòi lại món nợ. Hoặc, Thượng Đế giúp cô, tiếp tục cuộc đấu súng.

Nhưng gã quá to lớn. Và cực kỳ đàn ông theo cái cách đã ném đi hết các giác quan của cô. Cơ thể cô dường như nhộn nhạo khi nhận thức gã tiến lại gần hơn đến mức nào. Cô không thích thế. Cô không thể kiểm soát được cảm giác đó.

Gã khum gương mặt cô trong tay. “Hãy đóng dấu thỏa thuận của chúng ta bằng một nụ hôn nào, Aveline ngọt ngào.”

Cô kháng cự. “Làm ơn đừng nghĩ tôi có ý định nuốt lời”, cô thì thào, để ý đến cái nhú mào thoáng lướt qua gương mặt gã, “nhưng ở lại đêm nay là điều không thể. Việc ông chấp nhận lời xin lỗi của cha tôi chắc chắn sẽ gây nên một cuộc náo loạn ở nhà tôi và tôi lại không có mặt ở nhà lúc ấy”.

“Chỉ một nụ hôn thôi”, gã đồng ý, “như tưởng thưởng cho tình trạng sức khỏe dồi dào tiếp tục được duy trì của cha em”.

Cô nheo mắt. “Cứ tiếp tục theo chiều hướng ấy, thưa ông DuFeron, nguy cơ ông sắp bị cắn vào môi đấy.”

Đôi mắt đen của gã lấp lánh vẻ hài hước. “Em nghĩ lời hăm dọa như thế có thể ngăn cản được tôi sao? Tôi không thể đợi xem nhiệt độ nóng bỏng đó của em sẽ đưa chúng ta tới đâu.”

“Ông là cái người...” Những câu chữ dạt ra xa khi miệng gã hạ xuống môi cô.

Chúa nhân từ.

Cô tuyệt vọng bầu lấy hai cánh tay gã khi sức nóng của nụ hôn bốc khắp cơ thể. Từng chiếc xương như muốn tan chảy, và cô thề rằng mình có thể nghe thấy tiếng máu sôi sùng sục. Hai bàn tay to lớn của gã cuốn lấy lưng cô và thôi thúc cô lại gần hơn, trong khi miệng gã đầy điêu luyện và quá đỗi nồng nàn.

Cô đã từng bị hôn trước đó. Đúng, một lần, bốn năm trước. Nhưng nụ hôn vội vàng từ miệng người anh họ xa không thể so sánh với sự kinh hoàng bùng phát trong cô khi Lucien DuFeron hủy diệt hết thủy các giác quan chỉ với một cái chạm từ miệng gã.

“Em vẫn giữ ý định cắn tôi đấy chứ?” Gã bờn cợt, đôi môi gần như chà xát lên môi cô khi gã nói. “Hay có lẽ tôi nên cắn em?”

Câu đe dọa chẳng chút mới mẻ đó lúc này lại đánh vào cô một cách gợi tình khó tả. Cô không thể thốt nên lời, chỉ có thể phát ra một âm thanh van nài nhỏ xíu khi gã trêu chọc cọ hàm răng lên khuôn miệng nhạy cảm của cô.

“Nói cho tôi nghe nào”, gã yêu cầu. “Nói đi.”

“Vâng.” Cô hầu như chỉ có thể thốt ra từ đó khi hàm răng gã chậm chậm đoạt lấy làn môi dưới của cô.

Mọi lý trí như bị cuốn phăng. Cô bám lấy gã và đầu hàng trước kỹ năng của gã, cơ thể như những sợi dây rung động trên chiếc đàn vừa được tấu lên, rồi lạc mất trong ngón đàn của người nghệ sĩ.

Gã chậm chậm dứt khỏi nụ hôn, vuốt ve đôi bàn tay lên lưng cô để trấn an khi cô vật lộn tìm lại hơi thở và sự thăng bằng. “Mọi chuyện sẽ rất tuyệt, Aveline ạ”, gã rì rầm, ấn một nụ hôn dịu dàng lên thái dương cô. “Rồi em sẽ thấy.

Với đôi bàn tay run rẩy, cô gạt hai cánh tay của gã ra. Tâm trí cô chao đảo với những bài học gã vừa mới dạy trong khoảng thời gian chưa đầy vài giây. Làm sao cô có thể vượt qua ba đêm trên giường gã mà vẫn là con người vẹn nguyên ban đầu?

Nhưng giao ước là giao ước. Và cuộc sống của cha cô phụ thuộc vào nó.

“Tôi cần về nhà”, cô nói và nhìn quanh tìm áo choàng.

Gã nhắc chiếc áo khỏi ghế, rồi cẩn thận khoác nó lên vai cô. Gã cúi đầu mỉm cười khi kéo chiếc mũ trùm vào đúng chỗ. “Xe của tôi sẽ đưa em về nhà.”

“Không, mọi người sẽ phát hiện ra tôi đã đi...”

Gã ngăn lại với ngón tay đặt lên môi cô. “Tin tôi đi”, gã nói. “Người hầu của tôi rất thạo việc và thận trọng.”

Cô cứng đờ trước lời lưu ý. “Quả thế. Vậy nên, tôi chấp nhận đề nghị của ông, thưa ông DuFeron. Lúc này, ngoài kia trời cũng quá tối.”

“Tôi sẽ cho người đón em vào ngày mai lúc mười một giờ”, gã nói. “Người đánh xe sẽ đợi ở chỗ cậu ta cho em xuống đêm nay.”

Cô gạt đầu và quay đi, nhưng gã nắm lấy cánh tay cô giữ lại. Cô ngược mắt lên nhìn, bắt gặp ánh mắt gã đang xoáy sâu vào mắt mình với vẻ trang nghiêm và mối đe dọa tiềm tàng.

“Đừng nuốt lời, Aveline, không tôi sẽ phải làm những gì mình đã nói. Tôi chẳng có gì ăn năn nếu đi đến nhà cha em và đòi hỏi những điều em đã hứa đâu.”

Cô giăng tay ra và lạnh lùng trừng mắt. “Đừng lo lắng quá thế, thưa ông DuFeron. Tôi sẽ duy trì phần thỏa thuận của mình cho đến cuối cùng.” Cô kéo chiếc áo choàng sát hơn quanh người. “Hãy xem ông thực hiện phần của mình thế nào.

Aveline lao ra khỏi căn phòng, cô là người đàn bà duy nhất từng khiến Lucien DuFeron không thể thốt nên lời.

3. Phần 01 - Chương 02

Phần một : Trước kia

.....* • •*.....

Chương 2

“Ha!” Ngài Chestwick vỗ bàn tay lên bàn. Chén đĩa rung lên loảng xoảng khiến Aveline nhảy dựng lên. “Ta đã bảo mọi chuyện sẽ ổn thỏa, không phải sao? Ta đã bảo là hấn sẽ chấp nhận lá thư xin lỗi của ta mà.”

“Vâng thưa cha.” Aveline lấy một lát bánh mì và phết bơ lên.

“Nó được gửi đến tối qua, sau khi con đi ngủ.” Cha cô bắt đầu cắt xúc xích. “Ta không muốn đánh thức con, nhưng ta cá là con sẽ cảm thấy hạnh phúc nếu sáng nay vẫn thấy người cha thân thương của mình còn sống và khỏe mạnh.”

“Và tạ ơn Chúa vì điều đó.” Bụng thắt lại, cô đặt lát bánh mì còn nguyên vẹn lên đĩa với phần bữa sáng chưa được đụng đến. “Con không biết sẽ làm được gì nếu không có cha nữa, thưa cha”

“Được rồi, được rồi, con yêu.” Ông nhét một miếng xúc xích vào miệng và nhai. “Chẳng có gì khiến con gái xinh đẹp của ta phải lo lắng. Mọi thứ tốt đẹp sẽ kết thúc trong tốt đẹp.”

“Nhưng con thực sự lo lắng.” Cô đặt dao nĩa bằng bạc xuống bàn và trấn an cha của mình bằng một ánh nhìn điềm tĩnh. “Cha à, người thiếu chút nữa đã bị người ta giết chết. Nếu ông DuFeron không chấp nhận lá thư xin lỗi của cha, hẳn là ngay lúc này con đã phải lên kế hoạch cho đám tang của cha

Vị Nam tước bật cười. “Vận may của ta đã trở lại, con gái ạ, con không thấy sao? DuFeron chưa bao giờ chấp nhận xin lỗi trước đây. Nó đã trở lại, ta đã bảo mà!”

Aveline thoáng nhìn xuống bữa sáng khi vật lộn với một chút bức bối thoáng qua.

“Nào, nào, đừng làm cái vẻ mặt đó.” Cha cô vươn bàn tay mập mập để vỗ về cánh tay cô. “Ta biết con thất vọng vì chưa bao giờ có một mùa lễ hội đúng nghĩa. Giờ khi may mắn của ta đã quay lại, ta sẽ có tiền tham gia vô số lần!”

“Thưa cha, con không cần lễ hội! Chúng ta cần thức ăn, sửa chữa ngôi nhà. Củi đốt. Tiền lương cho người hầu nữa.”

“Không thành vấn đề.” Nam tước ngả lưng, thân hình bệ vệ khiến chiếc ghế kêu lên kéo kẹt. “Chúng ta có đủ tiền cho những thứ đó rồi.”

“Không, không đủ. Thưa cha, nếu không ngừng việc chơi bài của cha lại, con sợ chúng ta sẽ sớm không còn thức ăn nữa.”

“Thôi nào, con yêu, ta sẽ không để chuyện đó xảy ra. Con biết mà.” Ông gửi cho cô một nụ cười rạng rỡ. “Chúng ta sẽ đưa con đến Luân Đôn vào mùa xuân, rồi con sẽ tìm được tấm chồng tử tế. Ta hứa.”

“Con không có mong ước kết hôn.” Aveline nhặt mẩu bánh mì lên và ép bản thân cắn một miếng vì đơn giản không muốn lãng phí một chút thức ăn quý báu.

“Đừng vô lý thế, tiểu thư trẻ! Đương nhiên con sẽ kết hôn. Đây là cách mọi chuyện diễn ra.”

“Vậy ai sẽ chăm sóc cho cha?” Cô cố mỉm cười với ông.

“Không cần lo lắng cho ta. Bổn phận của một người phụ nữ là kết hôn, thế thôi. Một khi con tham gia lễ hội, sẽ có hàng loạt thanh niên trẻ sức sạo quanh con, ta

“Có lẽ con sẽ gặp gỡ ai đó quanh đây”, cô nói, cố gắng lái suy nghĩ của ông khỏi ý tưởng nực cười về mùa lễ hội ở Luân Đôn. “Rồi con có thể ở gần cha.”

“Có lẽ.” Vẻ mặt ông sa sầm. “Miễn không phải những kẻ giống tên Squire Lofton là được.”

“Squire Lofton kết hôn rồi, cha ạ.”

Vị Nam tước khịt mũi. “Phải, kết hôn rồi, nhưng điều đó cũng không ngăn được đôi mắt hấn sáng rực lên mỗi lần thấy con, không phải sao? Những ý định của tên đàn ông đó còn lâu mới chạm đến mốc đáng tôn trọng, ta muốn con tránh xa khỏi hắn.”

“Vâng, thưa cha.”

“Ta thực sự có ý đó đây, Aveline. Con là một cô gái xinh đẹp, nhưng không kèm theo gia sản, con sẽ không hấp dẫn trong mắt giới thượng lưu. Không, ngoài diện mạo và lối cư xử ngọt ngào của con, con chỉ có thanh danh để người ta lưu ý. Hãy giữ gìn nó.”

“Con không có hứng thú với Squire Lofton”, cô thành thật nói.

“Tốt.” Đứng dậy khỏi bàn, ông cúi xuống hôn lên má cô. “Hôm nay ta sẽ đến nhà Melton để chơi một hai ván bài Whist [1].”

Cầm cô rót xuống. “Cha!”

“Chỉ để giải trí thôi, con yêu.” Ông cười với cô nhưng điều đó không thuyết phục cho lắm. “Ta sẽ trở lại vào giờ ăn tối.”

Aveline xoay người trên ghế khi ông bắt đầu rời căn phòng. “Cha ơi, xin người đừng đánh cược thêm tiền nữa. Chúng ta không có quỹ nào dư ra hết” “Không cần phải sợ”, ông nói, phẩy bàn tay mà không quay lại. “Cha của con luôn giữ mọi thứ trong vòng kiểm soát.”

Với câu nói đó, ông bước ra khỏi phòng.

Aveline nhìn đăm đăm theo sau ông, cảm giác nôn nao dậy lên trong bụng. Làm sao ông có thể vui vẻ đến chơi bài ở nhà của ngài Melton sau tất cả những chuyện đã xảy ra? Ông không biết đến giao ước cô phải thực hiện, nhưng ai dám nghĩ rằng con đường trốn thoát trong “chân tơ kẽ tóc” khỏi cuộc đấu với Lucien sẽ đưa cha cô đến với những suy nghĩ khôn ngoan.

Và nếu ông phát hiện những gì cô đồng ý hy sinh để cứu lấy cuộc đời ông, vì thanh danh đã bị vấy bẩn của cô, ông sẽ thách thức Lucien một cuộc đọ sức khác, họ sẽ quay trở lại đúng nơi khởi điểm.

Với tiếng rên tuyệt vọng, cô vùi đầu vào lòng bàn tay. Phải chăng không còn gì có thể thuyết phục ông ngừng lại? Cô biết làm gì đây nếu ông lún sâu hơn vào nợ nần? Cờ bạc giống như một căn bệnh với cha cô; ông không thể kháng cự được những ván bài. Ngay cả khi lui về sống ở nông thôn cũng không ngăn nổi điều đó.

Nỗi ám ảnh của ông sẽ đem lại kết cục của họ là ở trong nhà tể bản, hoặc tệ hơn thế.

Cảm giác ngon miệng biến mất, cô ném chiếc khăn ăn nhàu nát xuống cạnh đĩa. Nếu cha định dùng cả ngày chơi bài ở nhà ngài Melton, thì cô rõ ràng sẽ cần phải có đủ tiền trang trải cho ngôi nhà trong trường hợp ông bị thua - điều vẫn thường xảy ra. Đứng dậy, cô rời phòng ăn và đi thẳng lên tầng, đến phòng thêu của mình.

Phòng thêu đã từng là một phòng ngủ nhỏ được Aveline tách ra sử dụng cho riêng mình, là nơi cô miệt mài kim chỉ để chu cấp cho tất cả mọi người. Cô lắc đầu khi lôi ra một chiếc chìa khóa đan và mở cửa bước vào lãnh địa của bản thân. Cũng thân thương như tình yêu cô dành cho cha, cô phát hiện ông luôn thiếu khôn ngoan một cách đáng thất vọng mỗi khi liên quan đến việc chăm sóc gia đình. Thường xuyên hơn hết thấy, cô có cảm giác như thể mình là bậc phụ huynh còn ông là con cô vậy.

Giá như mẹ cô vẫn còn sống. Là con gái của một mục sư, phẩm hạnh cao quý của mẹ sẽ giữ những tội lỗi cha trong vòng kiểm soát. Cha cô chắc chắn sẽ không cư xử như thế khi bà còn sống; chỉ sau cái chết của bà ông mới trở nên quá mức mù mị với những trò đồ đen. Ông đã đưa họ đến bờ vực của cảnh bản cùng cũng bởi vì thế.

Đó cũng chính là lý do Aveline phải thiết lập giao kèo với Lucien DuFeron.

Hình ảnh của Lucien với gương mặt có đôi mắt đen sẫm hiện lên trong tâm trí cô, khuôn miệng trông đầy tội lỗi cong lên thành nụ cười châm chọc. Cơn ớn lạnh gợn lên khắp người khi cô tưởng tượng đôi mắt đó đang nhìn chăm chú vào cơ thể khỏa thân của mình - bởi cô chắc chắn một kẻ chơi bởi trứ danh như DuFeron sẽ không bao giờ tôn trọng lời thỉnh cầu trình nguyên ngữ ngược của cô. Không, cô chắc chắn gã sẽ không ngần ngại quan sát những nơi cực kỳ riêng tư, những phần cơ thể không một ai ngoại trừ mẹ cô và người hầu gái từng trông thấy. Cô không cần đặt câu hỏi, liệu gã có chạm vào cô ở những vị trí nhạy cảm nhất, thì thâm vào tai cô những lời đề nghị khiêu gợi nhất, hứa hẹn những điều choáng váng nhất về những gì gã sẽ làm với cô.

Và cô sẽ làm theo bất cứ yêu cầu nào của gã miễn sao cha mình được sống.

Tiếng người hầu gọi nhau ở tầng dưới lôi cô ra khỏi dòng suy tưởng. Giật nảy mình, cô nhận ra lưng đang dựa vào bức tường như thể đôi chân không còn trợ giúp gì nữa, hơi thở run rẩy và trái tim đập như ngựa phi trong lồng ngực. Máu nóng dồn lên hai gò má. Lạy Chúa lòng lành, nếu như ai đó trông thấy cô thì sao?

Cô dò dẫm trước lối đi vào phòng thêu và đẩy cửa bật mở, nhón chân bước vào bên trong và đóng cửa lại phía sau. Tựa lưng lên cánh cửa, cô đặt một bàn tay lên trái tim đang đập thình thịch của mình. Làm sao chỉ một ý nghĩ về kẻ đáng khinh như Lucien DuFeron lại có thể đưa cô đến nông nỗi này? Thật đáng hổ

thẹn! Cô đáng lẽ nên tự trấn an cho thử thách đêm nay, chứ không phải nóng lòng chờ đón nó như một cô dâu bị kích động trước đêm tân hôn của mình.

Tất cả là lỗi của quý cô Sarah, cô quả quyết, trong khi phái vật lộn để lấy lại sự điềm tĩnh. Cuộc hôn nhân mới đây của người bạn thân, quý cô Sarah Cole, đã dạy cô gái ngây thơ Aveline nhiều hơn những gì thích đáng về bí mật của chiếc giường hôn nhân. Nếu Sarah không tâm sự những trải nghiệm riêng tư, Aveline giờ sẽ không run rẩy trước ý nghĩ mình sẽ chung giường với Lucien DuFeron như thế

Hoặc là, có thể lần này cô đang run rẩy vì sợ hãi. Ít nhất cô đã biết mình trông đợi điều gì.

Hít mấy hơi thật sâu để trấn tĩnh bản thân, cô liếc quanh căn phòng, cảm thấy thoải mái bởi hình ảnh chiếc ghế đặt cạnh khung cửa sổ và quang cảnh thân thuộc của con đường qua những tấm rèm. Cô băng qua căn phòng đến chiếc rương đặt trong góc.

Quỳ xuống, cô mở nắp rương và kéo ra vài mảnh thêu phức tạp. Cô giơ một tấm lên ánh mặt trời và say mê ngắm nhìn những mũi thêu đều đặn. Đây luôn là tấm thêu yêu thích của cô và cô ghét phải bán nó. Dù sao đi nữa tài thêu thừa của cô là thứ duy nhất chần giữa gia đình và việc chết đói. Với tiếng thờ dài, cô chọn thêm hai tấm và đóng nắp rương lại. Cô sẽ phải bắt đầu công việc với nhiều tấm thêu hơn nữa để bổ sung cho ngân quỹ của mình. Trong thời gian đó, cô sẽ cử người hầu gái đem những thứ này đến chỗ người thợ may trong vùng và xem chúng đáng giá bao nhiêu. Đây là con đường danh giá nhất một quý cô gia thế tử tế có thể kiếm được tiền.

Dù sau đêm nay, cô không chắc mình có thể nghĩ đến sự “danh giá” của bản thân thêm lần nào nữa không.

Cô sẽ đến chỗ DuFeron trong ba đêm như đã thỏa thuận và tuân thủ theo các điều khoản gã đặt ra, mặc cho gã đã yêu cầu gì đi nữa. Đó là cái giá phải trả ạng sống của cha cô hoặc sự sống còn của gia đình.

Tuy vậy, có cơ may gã sẽ tìm thấy một chút đứng đắn vụn vặt trong trái tim đen tối của mình và dành phần thừa ít ỏi ấy cho trải nghiệm khủng khiếp sắp tới của cô...

Ban đầu, gã sẽ phải dụ dỗ, Lucien nghĩ khi đang bóc vỏ cam. Sau cùng, cô gái đó chắc chắn vẫn còn trinh nguyên và gã muốn tận hưởng trọn vẹn ba đêm với cô.

Ngả lưng trên chiếc ghế ở bàn ăn sáng, gã tách đôi quả cam rồi búng một múi vào miệng, thưởng thức vị thơm ngọt tràn trên đầu lưỡi trong khi cân nhắc các bước hành động. Có lẽ gã sẽ bắt đầu với một bữa ăn nhẹ bên cạnh lò sưởi và một chút rượu. Xoa dịu dây thần kinh cho cô, thổi vơi đi nỗi sợ hãi của cô. Các trinh nữ thường có khuynh hướng dễ bị kích động - hoặc dù sao thì đó là những gì gã đã nghe nói đến. Gã xác định từ trước sẽ tránh có con, bởi những đứa trẻ thường đi kèm với các ông bố cau có và những bà mẹ đầy toan tính.

Nhưng sẽ không có điều gì tương tự thế xảy ra với Aveline. Cô là của gã và sẽ thực hiện mọi điều gã muốn. Những hình ảnh đầy nhục cảm ủa đến trong tâm trí khiến cơ thể gã căng cứng, máu sục sôi chỉ trong giây lát. Gã khó có thể chờ đến khi màn đêm buông xuống.

Stavens chọn đúng lúc đó để bước vào phòng ăn. “Ông Dante Wexford”, ông ta thông báo.

Lucien thả quả cam của mình lên đĩa khi bạn thân của gã sải chân vào căn phòng. “Quý tha ma bắt, Dante, cậu đang làm cái gì ở đây thế?”

Dáng người mảnh khảnh, tóc màu cát, ăn vận không chệ vào đâu được với chiếc áo khoác cổ lọ màu xanh lá và chiếc quần ống túm màu da bò, Dante tự nhiên ngồi xuống bàn với vẻ thoải mái và thân quen từ lâu. “Cậu được mời đến tiệc bài của Melton, đúng không? Chúng ta sẽ đi tối nay. Cậu thậm chí còn mời tôi ở lại Cổng Gai nữa đấy.”

Lucien lăm bắm một câu chữ thê. “Tối nay à?”

Dante nhướn đôi lông mày, vẻ thích thú lấp lánh trong đôi mắt nâu đỏ sắc bén. “Xem chừng cậu có kế hoạch khác?”

“Phải.” Lucien nhún vai. “Tôi quên vụ nhà Melton. Tôi có những kế hoạch khác trong đầu rồi.”

“Tôi nghe nói.” Dante vói tay qua bàn và tự lấy một nắm nho đầy. “Khi tôi nghỉ lại quán ‘Chó săn và Thỏ rừng’, lời đồn Lucien DuFeron thực sự đã hủy bỏ một cuộc đọ súng tay đôi lan khắp tiệm rượu.”

“Thế thì sao?” Lucien cau mày và nhặt lên một múi cam khác, cắn ngập răng vào nó.

Dante khùng khục cười. “Bạn thân mến, cậu chưa hủy bỏ đấu súng bao giờ. Ai chẳng biết điều đó. Sao lần này cậu lại làm thế?”

Lucien nhún vai. “Thích thôi.”

“Hắn rồi.” Giọng cười cợt, Dante dứt một quả nho vào mồm. “Cô ta chắc phải cực kỳ xinh đẹp.”

Lucien chỉ trừng mắt.

“Nào, nào, đừng mất bình tĩnh.” Người bạn giơ một tay lên đầu hàng, nụ cười ranh mãnh ngoác rộng tới tận mang tai. “Những ván bài ở nhà Melton vẫn thường tổ chức vào ban đêm. Tôi đơn giản sẽ ra ngoài cho đến sáng, thế có thích hợp với cậu không?”

“Có.”

“Quá kín kẽ”, Dante chế giễu. “Được rồi, nếu cậu viết cho tôi một lá thư giới thiệu, tôi sẽ đến nhà Melton một mình và giúp gia sản của các quý ông Cornwall với bớt.”

Lucien cau mày. “Một lá thư? Để làm cái quái quỷ gì?”

Nụ cười của Dante trong chốc lát trở nên cau kính. “Lucien thân mến của tôi, cậu biết là nếu không có sự hiện diện đáng kính của cậu, ngài Melton dù ngưỡng cửa cũng không cho tôi bước vào còn gì.”

“Mấy tên câu nệ đáng nguyên rủa.”

Dante nhún vai, vẻ khắc nghiệt nhạt dần trên gương mặt được thay bằng nét cợt nhả tự mãn thường thấy. “Cậu sẽ cùng chung thái độ khinh khỉnh quá mức của giới thượng lưu nếu cha cậu không biết cậu là con trai ông ta.”

Lucien bật tiếng cười khàn. “Và mang đến rất nhiều lợi ích khi có một Công tước là cha”, gã nói. “Lớn lên ở nhà Huntley giống như sống trong một nắm mồi. Và tôi có thể sẽ không bao giờ được thừa kế?”

“Nhưng tuy thế, sự thừa nhận của ông ta cũng mở lối cho giới thượng lưu kết nạp cậu. Cùng với đó là tài năng làm tăng gấp ba lợi nhuận của các khoản đầu tư của cậu trên thị trường.” Dante búng một quả nho khác vào miệng. “Sau cùng, cậu lấy khoản tiền ít ỏi cha mình đưa cho vào dịp sinh nhật hai mươi mốt tuổi và biến nó thành cả gia tài không kém cạnh nhà Huntley.”

“Dante thân mến, không phải cậu đang giả thuyết tôi chỉ được tiếp đón bởi ‘bàn tay vàng’ của chính mình đấy chứ?” Lucien nhướn hàng lông mày nhạo báng lên. “Cậu mới khắt khe làm sao. Như thế cả giới thượng lưu sẽ kết giao với tôi đơn thuần chỉ để học lỏm các bí quyết kiếm tiền của tôi không bằng.”

Dante tủm tỉm cười. “Tôi nghĩ cái gì mới được?”

“Cũng phải.” Nhếch miệng, Lucien nhặt múi cam cuối cùng lên. “Tôi cam đoan với cậu là các quý bà quý cô không bám theo tôi chỉ bởi vàng của tôi đâu.”

“Không, họ muốn thứ gì đó khác cũng cứng như thế.”

Nụ cười rộng của Lucien trở nên tự mãn. “Ghen tị hả?”

“Không hề.” Dante vắn về quả nho giữa những ngón tay. “Tôi dẫn trước một điểm về số lượng các cuộc đấu súng. Chúng ta hẳn đã ngang nhau nếu cậu không chấp nhận lời xin lỗi của Chestwick.”

Lucien nhún vai. “Tôi vẫn sẽ thắng chung cuộc. Mười trận một tháng, không phải sao?”

“Phải.” Dante nhào người về trước. “Tôi tám. Cậu bảy. Tôi sẽ có hàng trăm nghìn bảng của cậu trong túi trước khi tuần này chấm dứt.”

“Để rồi xem.” Lucien liếc nhìn chiếc đồng hồ bỏ túi và đứng dậy. “Đi xem lá thư giới thiệu thế nào, Dante. Tôi còn có việc phải làm.”

“Chắc chắn rồi”, Dante đáp trả. Ném đám nho còn lại vào bát, cậu ta đứng dậy và theo Lucien ra khỏi phòng. “Nhưng ‘công việc’ của cậu là tóc vàng, đen hay đ hả?”

Thời khắc mười một giờ đến quá sớm với Aveline.

Cha cô vẫn chưa quay trở về nhà, chắc hẳn ông đã ở lại nhà của ngài Melton, thậm chí ngay lúc này, đang cưỡi đến từng đồng cuối cùng mà họ có. Có vẻ ngay khi giải cứu cha cô khỏi một hành động dại dột này thì ông lại bắt đầu một hành động dại dột khác. Nỗi tuyệt vọng khiến cô khao khát được rút lui khỏi thỏa thuận với DuFeron.

Nhưng cô đã hứa, chắc chắn kẻ đáng khinh đó sẽ không chịu buông tha, hẳn sẽ đến nhà cô với lời đe dọa và đòi hỏi cô thực hiện phần nghĩa vụ của mình.

Ít nhất với cách này, cha cô sẽ được an toàn khỏi tài thiện xạ của DuFeron.

Chiếc xe ngựa đợi chính xác ở nơi tên vô lại đó đã nói. Đi nép sát vào trong bóng tối, cô gấp gáp chạy đến chiếc xe sang trọng, liếc nhanh qua sau vai mỗi khi có âm thanh nào đó phát ra. Chân tay cô run rẩy, hai đầu gối cảm giác như thể sẽ sụp xuống bất cứ lúc nào. Nếu như ai đó phát hiện ra cô không có ở nhà thì sao? Nếu như ai đó kêu lên báo động?

Cô trèo lên xe và sụp người vào những chiếc ghế da xa xỉ, tim đập dồn dập. Cô khó có thể tin rằng mình, Aveline Stoddard, con gái của một Nam tước, đã thực sự lén ra khỏi nhà giữa đêm để hẹn hò với một người đàn ông, dù có bị bắt buộc đi chăng nữa. Mẹ cô hẳn sẽ ngắt xỉu nếu chứng kiến cái ngày này.

Người đánh xe thúc ngựa, chiếc xe lắc lư chuyển động, hút hơi thở khỏi hai lá phổi của cô.

Tất cả những câu chuyện hoang dã quý cô Sarah đã kể bập bùng trong tâm trí cô. Gã sẽ làm gì? Liệu gã có cưỡng đoạt cô ngay lập tức, hay sẽ trát một mặt ngoài xinh đẹp lên việc đó với rượu và những từ ngữ ngọt ngào? Cái nào sẽ tệ hơn đây?

Mạch đập cuồng loạn, cô nhắm hai mắt và tập trung hít thở, lắng nghe tiếng lọc cọc của bánh xe trên con đường lầy lội khi chiếc xe đưa cô mỗi lúc một gần tới định mệnh của bản thân.

4. Phần 01 - Chương 03 - Part 01

Phần một : Trước kia

.....* • •*.....

Chương 3

Lucien quyết định sẽ tiếp đón cô trong phòng khách, một căn phòng gã hiếm khi sử dụng bởi sự trang trí mang đậm chất điệu đà của người chủ trước không hề phù hợp với gã. Nhưng Aveline có thể thấy căn phòng khiến cô dễ chịu, cũng vì thế gã đã yêu cầu mang bữa tối vào đây và lửa đã được nhóm lên trong lò sưởi.

Gã đang rót ly rượu thứ hai thì Stavens đưa cô vào.

Cô rõ ràng không hề cho vị quản gia biết tên mình, cô đang mặc chiếc áo choàng hết với chiếc đã mặc đêm trước, thứ che khuất gương mặt và giúp giữ kín danh tính của cô. Đặt chai rượu sang bên cạnh hai chiếc ly đã rót đầy, Lucien phát tay cho Stavens lui ra. Người quản gia rời căn phòng, đóng sập cánh cửa lại sau lưng.

Cô nhảy dựng lên trước âm thanh đó. Kích động, một cách rõ ràng.

“Tôi đã cho người hầu nghỉ làm tối nay”, gã nói. “Sẽ không có ai quấy rầy chúng ta... hoặc để lộ sự hiện diện của em ở đây.”

“Tôi đánh giá cao việc tuân thủ phạm vi thỏa thuận của ông.” Với đôi bàn tay vẫn còn run rẩy, cô bỏ mũ trùm của chiếc áo choàng xuống.

Ánh lửa đùa trên mái tóc màu mật ong và thay sắc ấm cho làn da mịn màng, đôi mắt u ám và sâu thẳm, làn môi căng mọng run run bên trên chiếc cằm kiên cường của cô. Thêm một lần nữa, vẻ đẹp của cô mời gọi, đánh thức cơ thể gã nhanh đến mức khiến gã thậm chí phải gi

Gã muốn cô đến điên cuồng. Và tối nay gã sẽ có được cô.

Nhưng Lucien đã học được sự kiên nhẫn từ khi còn trẻ và thấy tự mãn vì mình là một người tình đầy kinh nghiệm, có thể phá hủy thứ gì đó đặc biệt như dẫn dắt một thiếu nữ ngây thơ, trong trắng vào cõi mê đầy hoan lạc. Bởi vậy, trong khi ham muốn bản năng cắn xé những ý định tốt đẹp và đòi hỏi gã chiếm lấy cô ngay lập tức, gã ép bản thân hành động chậm lại.

Gã mời cô một ly. “Rượu chứ?”

Cô ngập ngừng. “Tôi không cần một ý thức bị rối loạn để giữ lời hứa.”

“Và tôi không có mong muốn đưa một trinh nữ say khướt lên giường.” Gã trao cho cô nụ cười quyến rũ nhất của mình. “Tôi muốn em thoải mái, Aveline, và có thể kiểm soát tất cả năng lực của mình. Bất cứ điều gì thấp hèn sẽ trở thành sự lãng mạ đối với cả hai chúng ta.”

Cô buông một hơi thở chậm và dài. “Thứ lỗi cho tôi, thưa ông DuFeron, nhưng đây là lần đầu tiên tôi hành động thế này.”

“Tôi nhận ra điều đó. Và tên tôi là Lucien.”

“Lucien”, cô lặp lại với một cái gật đầu. Bước lên phía trước, cô đón lấy ly rượu. “Cảm ơn ông, Lucien.”

Gã vuốt ve má cô với mu bàn tay của mình. “Tôi nào phải quái vật.”

Cô không tránh những đụng chạm của gã, nhưng những ngón tay siết chặt lấy chân ly. Rồi cô bật cười và nuốt một ngụm rượu lớn. “Quái vật ư? Không đâu. Một tên đang điếm, có lẽ thế. Một kẻ ăn chơi, vô cùng chắc chắn.”

“Tôi không tranh luận về điều đó.” Gã dùng một ngón tay vuốt nhẹ nhàng theo vành tai cô. “Nhưng tôi sẽ không khiến em bị tổn thương, Aveline. Tôi chỉ muốn cho em thỏa mãn.”

Cô rùng mình, gã không dám chắc hành động đó là do bị khêu gợi hay sợ hãi. “Tôi cầu nguyện mọi chuyện sẽ diễn ra theo hướng đó.”

“Sẽ như thế. Nhưng tôi sẽ không vội vã với em.” Thay vào đó là cả đôi bàn tay gã đặt lên vai cô. “Cho phép tôi cất áo choàng giúp em.”

Cô gật đầu và gã mang chiếc áo ra xa.

Cô mặc chiếc đầm giản dị màu xanh dương, thích hợp ột buổi chiều ở nhà mục sư hơn là sự cámcỡ trong nhà của một tay chơi trứ danh nhất Luân Đôn. Tuy vậy, sắc màu và đường cắt của chiếc váy đơn giản càng làm nổi bật làn da màu kem tươi trẻ và những đường cong mềm mại vô cùng nữ tính của cô.

Cô trông tuyệt đẹp, không một chút giả tạo, trông khiêu gợi như chiếc bánh bọc đường đặt trước mặt một gã đàn ông háu đói.

Gã quay đi để vắt áo choàng lên một chiếc ghế và giành lại được kiểm soát trước ham muốn nhục cảm cồn cào của bản thân. “Em có thích rượu không?”, gã hỏi, khi quay lại.

“Nó rất ngon.” Cô uống thêm ngụm nữa, quan sát gã qua vành ly.

“Có thức ăn nếu em thấy đói.” Gã ra dấu về phía chiếc bàn chất đầy thức ăn. “Lửa cháy trong lò. Cuộc chuyện trò tri kỷ.”

“Để dành những dây thần kinh tôi tả của tôi chăng?” Nụ cười của cô phảng phất vẻ giễu cợt. “Lucien, không gì có thể làm được điều đó ngoại trừ bình minh.”

Nghe thấy tên mình phát ra trên môi cô khiến gã như mất trí và không để ý đến sự khôi hài trong lời bình luận. Rồi gã phá lên cười khi dụng ý của cô trở nên rõ ràng trong đầu óc đang mụ mị vì dục vọng của gã. “Em khiến tôi bất ngờ đấy, Aveline. Em chấp nhận tình cảnh này quá dễ dàng. Tôi gần như đã nghĩ em sẽ không đến.”

Nụ cười nhạt dần trên môi cô. “Tôi đã hứa rồi.”

“Đúng như vậy. Chỉ là tôi hiếm khi gặp gỡ một người phụ nữ lĩnh hội trọn vẹn ý nghĩa của từ danh dự mà thôi.”

“Những người như vậy đâu có thiếu trong chúng tôi, thưa ông.” Cô nhướn hàng lông mày và lại nhấp một hớp rượu. “Có lẽ ông đã kết bạn với nhầm nhóm người.”

“Có lẽ là thế.” Sững sốt khi nhận ra cuộc nói chuyện cũng kích thích gã hết như với cơ thể cô, gã lấy ly rượu của mình. “Và em vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi. Em đói không?”

“Không.” Cô đặt ly xuống. “Nếu ông không phiền, tôi muốn bỏ qua những phép cư xử xã giao và đi vào điểm chính của tối nay. Sức tưởng tượng đã vượt quá xa, đáng sợ hơn nhiều so với những lý do xác đáng của tình huống này.”

Ngay cả khi ham muốn khiến phần đàn ông của gã thắt chặt, gã ngập ngừng. “Em chắc chứ? Có lẽ những nỗi sợ hãi của em sẽ dịu đi nếu chúng ta hiểu thêm về nhau qua một bữa ăn thông thả.”

Cô lắc đầu. “Tôi muốn tiếp tục. Trừ khi ông đổi ý.”

“Tôi không đổi ý.” Gã đặt ly rượu xuống, sự bực tức của cô còn khêu gợi hơn bất cứ sự tán tỉnh thành thực nào. “Tôi không muốn làm đau em, Aveline, và tôi ghê tởm những giọt nước mắt điệu bộ trên gò của mình.”

Cô nheo mắt. “Tôi chưa bao giờ điệu bộ.”

“Hẳn thế, em luôn khiến tôi bất ngờ.” Gã tiến đến gần và nâng cằm cô lên, buộc cô đón ánh nhìn của gã. “Em là trinh nữ phải không?”

Cô giảng ra. “Đương nhiên. Ông nghĩ tôi là loại tiểu thư gì vậy?”

“Đây là một câu hỏi chân thực. Tôi biết rất nhiều tiểu thư chưa lấy chồng nhưng không còn là trinh nữ.”

“Sự trong trắng của một người phụ nữ là biểu hiện chân thực nhất của danh dự. Nếu không vì sao tôi lại trao nó cho ông để đổi mạng sống của cha tôi?” Mỗi cô nhăn nhó thành một nụ cười cay đắng mà gã không bao giờ nghĩ có thể trông thấy trên gương mặt trẻ trung nhường này. “Tất cả là vì tôi đáng giá để thương lượng với một người đàn ông như ông.”

Cảm giác tội lỗi đột ngột khiến gã nhúu mày, nhưng gã gạt cảm xúc khó chịu đó sang một bên. Cô nói đúng. Trinh tiết là tất cả những gì cô có, cô đã đồng ý tặng nó cho gã để đổi lại mạng sống cho người cha. “Thứ lỗi cho tôi vì đã ngờ vực em”, gã nói. “Nếu em không đói và không cảm thấy cần được chuyện trò, tôi có thể mời em thêm chút rượu chứ?”

“Không, cảm ơn ông.” Cô đan hai bàn tay ra phía trước. “Nhưng xin ông cứ tự nhiên, nếu muốn.”

“Không, rượu không phải thứ tôi muốn.” Gã dùng đôi tay đón lấy khuôn mặt và nhìn sâu vào đôi mắt xanh của cô. Bên dưới vẻ mặt tỏ ra can đảm, gã nhìn thấy sự bất an lóe qua, dù cô không hề lùi lại. Gã mỉm cười trước lòng dũng cảm ấy. “Tôi hứa sẽ dùng hết khả năng để biến đêm nay trở nên thú vị với em, Aveline ạ.”

Nét mặt cô vẫn rất tỉnh táo. “Tôi tin ông, Lucien, hoặc không tôi sẽ phải nghi ngờ danh tiếng của ông phần lớn được dựng nên bởi những lời đồn phóng đại.”

Gã bật cười thích thú trước trí tuệ sắc sảo của cô. “Em sẽ có cơ hội để tự mình xác nhận. Lên cầu thang với tôi nào.”

“Hãy để tôi mang theo áo choàng trong trường hợp những người hầu vẫn còn quanh đây.”

Gã quay đi và tự mình cầm lấy chiếc áo, choàng nó lên vai và kéo chiếc mũ che đi những lọn tóc sáng bóng của cô. Rồi gã chìa tay đón cô, cho phép gã dẫn cô ra khỏi phòng khách và lên cầu thang để đến phòng ngủ của gã.

Trái tim Aveline đập rộn lên khi Lucien đưa cô lên những bậc cầu thang. Chuyện gì xảy ra với cô vậy? có thể kéo dài thời gian, có thể nán nà nhờ pho mát và rượu trong vài giờ, nhằm trì hoãn đến thời khắc định mệnh. Nhưng không, cô đã tự nhủ thầm, đã bỏ qua các trò đùa xã giao để khuyến khích kẻ phóng đảng đó đưa mình đến chốn riêng tư của gã.

Ngu ngốc. Cô đã nghĩ cái gì vậy?

Cô cho rằng tốt hơn hết họ nên đi thẳng vào vấn đề, để chuẩn bị cho những gì không hay có thể xảy ra. Đây không phải sự kết hợp nhân danh tình yêu, thậm chí cũng không bắt nguồn từ cảm dỗ. Nó là một thỏa thuận, càng sớm hoàn thành phần của mình thì cô càng cảm thấy thoải mái hơn với tình cảnh này. Gã sẽ thực hiện phần của gã, bây giờ cô phải thực hiện phần của mình. Cô quyết tâm tạo nên những điều tốt đẹp nhất, kể cả tự mình tận hưởng nếu có thể.

Giờ đã không còn đường quay lại.

Họ không nhìn thấy một ai trên các bậc thang hay nơi cuối chiếc cầu thang, khiến cô nhận ra rằng gã đã chân thật khi nói tất cả người hầu đều được nghỉ làm. Ngay đến vị quản gia cũng phải cáo biệt sau khi đưa cô vào. Tuy vậy, cô mừng vì đã mặc áo choàng. Bởi nó sẽ không cho phép gã nhìn thấy vẻ lo lắng trên gương mặt cô khi họ đến nơi.

Lucien mở cánh cửa. Tiếng mở then dường như đồng thời mở ra định mệnh của đời cô. Cô theo sau gã vào bên trong căn phòng đậm chất đàn ông, bị tấn công bởi những mùi hương lạ lẫm trong không gian sống của gã, rồi toàn thân đông cứng ngay bên trong ngưỡng cửa khi nhìn thấy hình ảnh chiếc giường đồ sộ nổi bật trong căn phòng.

Nơi thanh danh của cô tan thành mây khói.

"Aveline." Gã dùng hai tay xoay cô lại về phía mình. "Tôi sẽ không bỏ nhào lên em như một con thú hoang. Chúng ta có cả đêm."

"Tôi biết. Chỉ là..."

"Chuyện này mới mẻ với em." Gã vuốt ve khắp đôi má cô, hành động giờ đây dường như đã trở thành một sự âu yếm thân thuộc. "Tôi có thể chậm rãi như em muốn. Thực tế, như vậy thường mang lại nhiều thích thú

"Và tôi sẽ cảm nhận được sự thích thú đấy chứ?" Cô tìm kiếm đôi mắt đen của gã, tìm kiếm sự cam đoan. "Hay vai trò của tôi là nằm yên và cam chịu những ý tưởng bất chợt của ông?"

Miệng gã mím chặt, hàng lông mày dốc xuống cảnh cáo. "Em đang định rút lời đấy à, Aveline?"

"Không phải." Cô đương đầu với ánh mắt không chịu thỏa hiệp của gã. "Tôi chỉ thắc mắc liệu mình có cảm nhận được sự thích thú trên giường của ông không mà thôi."

Gã kéo chiếc mũ trùm khỏi mái tóc cô, gạt nó ra sau vai để chiếc áo choàng tuột xuống dưới chân cô. "Tôi có rất nhiều kinh nghiệm trong chuyện này." Gã vuốt ngón tay dọc cổ, đôi mắt không rời gương mặt cô. "Và tôi sẽ sử dụng từng chút trong tầm hiểu biết của mình để khiến cơ thể em run lên ngây ngất."

Từ ngữ ruồng bỏ cô khi máu nóng lan tràn trên đôi má. Cô nuốt khan khi ngón tay gã lần qua đỉnh ngực. Thật đáng xấu hổ khi cô có cảm giác hai nhũ hoa căng cứng lại thành những viên đạn nhỏ cứng rắn. Gã liếc xuống nhìn biểu hiện kích thích rõ ràng của cô và nhoẻn miệng cười ranh mãnh. "Nó đấy." Gã trượt bàn tay khác ra sau cổ cô và vuốt ve phần gáy. "Nó đấy, cưng ạ. Hãy để tôi chạm vào em. Hãy để tôi tôn thờ cơ thể em."

Được dỗ dành bởi những ngón tay ve vuốt, cô gần như giật nảy mình khi bàn tay khác ôm lấy ngực cô qua lớp váy.

“Suýt.” Đụng chạm từ gã vẫn rất dịu dàng, êm ái lần theo và dồn ép đôi gò bồng đào đầy đặn bên dưới lớp áo. “Tôi yêu cơ thể em, Aveline. Ngực em quá hoàn hảo.” Gã ghé miệng lướt qua tai cô. “Tôi không thể chờ để thấy... toàn bộ cơ thể của em.”

Cơ run rẩy khao khát đột ngột xâm chiếm cơ thể khiến cô choáng váng. Nhưng gã đơn giản chỉ khẽ cười và tiếp tục vuốt ve từng bên ngực, thăm thẳm những lời âu yếm dịu dàng xen giữa những nụ hôn trải dài theo cổ họng cô. Bàn tay kia của gã xoa bóp phần gáy nhạy cảm, trước khi kịp nhận thức, cô đã dựa vào gã, uốn lưng để bàn tay gã có thể tiếp cận vòng một của mình dễ dàng

5. Phần 01 - Chương 03 - Part 02

Phần một : Trước kia

.....* • •*.....

Chương 3

Lòng bàn tay gã mơn trớn phần da thịt nhạy cảm làm dấy lên những cơn chấn động xa lạ, tuyệt vời khắp cơ thể cô. Hai cánh tay cô nổi gai ốc, hai nhũ hoa căng cứng đến khi gần như đau đớn. Nhức nhối bắt đầu xuất hiện giữa hai chân, và mỗi lần bàn tay gã lướt qua đỉnh ngực, mẩn mê cho nụ hoa siết chặt sau làn vải chắn giữa da thịt hai người, cô chỉ muốn rên lên.

Nhưng các quý cô không làm những việc như thế. Các quý cô...

“Lạy Chúa”, cô thì thào, khi gã lướt một nụ hôn ngay trên đường viền cổ áo.

“Lucien...”

“Hãy tin tôi.” Gã vươn lưỡi, chạm lên xương quai xanh của cô. “Còn nhiều điều hơn thế, Aveline.”

Cô siết hai bàn tay lên bờ vai gã. “Chỉ cho em.”

Giữ một tay sau gáy cô, gã lấy tay kia đóng cửa, sau đó một tiếng sập vang lên dứt khoát. Là thế đấy. Cái kết cho sự trong trắng của cô.

Khởi đầu cho sự trưởng thành làm phụ nữ.

Bầu ngực đau đớn khi thiếu vắng những đụng chạm từ gã, cô phát hiện bản thân đang cong người về phía gã, lại lần nữa dâng hiến bản thân. Hơi thở tắc nghẽn trước sự thèm khát hiển hiện trong đôi mắt nâu tối của gã khi nhìn xuống cô, trong chốc lát, tâm trí thôi thúc cô bỏ chạy. Nhưng rồi gã cuốn cô vào vòng tay, ép những đường cong mềm mại lên thân hình đầy nam tính của gã, dịu dàng trượt bàn tay xuống xương sống để kéo cô thậm chí còn sát lại hơn nữa. Mạch đập của cô nhảy điên cuồng qua các tĩnh mạch trước cơ thể đàn ông rắn chắc nơi phẳng lì nơi nhấp nhô. Cô chưa bao giờ gần gũi thế này với một người đàn ông. Chưa bao giờ tưởng tượng được sức mạnh và độ nóng từ cơ thể gã, quá khác biệt so với cô, nhưng vô cùng chân thực.

“Hôn tôi đi, Aveline”, gã lẩm bẩm, lướt môi lên thái dương, lên má cô. “Hãy cho tôi thấy em

Làm sao gã có thể nghi ngờ điều đó? Ý nghĩ rằng một người tình thành thạo như Lucien cũng cần một lời cam đoan chưa bao giờ nảy đến trong đầu cô. Cô thoáng nhìn vào trong mắt gã và bị giật mình bởi sự yếu mềm nấu dưới ham muốn thành thực trong đó.

“Em rất muốn anh”, cô đáp, chạm ngón tay xuống gương mặt to lớn của gã. “Dù cho điều gì đã đưa chúng ta lại với nhau. Chúa cứu rồi, em rất muốn anh. Em không thể ngăn điều ấy.”

Gã gầm lên một tiếng trầm sâu từ trong cổ họng và kéo cô lại áp chặt hơn với mình. “Tôi sẽ không làm đau em. Tôi sẽ khiến nó dễ chịu với em.”

Cô chạm đầu ngón tay lên miệng gã. “Em mong đợi điều đó, Lucien. Hãy làm tất cả để giữ em khỏi chạy trốn. Cùng với danh dự của em.”

“Em là người phụ nữ đáng ngưỡng mộ nhất tôi từng gặp. Tôi tôn thờ nhân cách em cũng nhiều như cơ thể em vậy.”

Cô bất động. “Đủ để cho em rời khỏi đây?”

Gã bật nụ cười cực cần như thể nhạo báng cả hai bọn họ. “Tôi không thể. Không, tôi không thể làm thế.”

Chỉ trong khoảnh khắc, sự thất vọng khiến chân tay cô rũ xuống. Nhưng rồi cô đứng thẳng người và lại đối mặt với gã, không nao núng. “Em không nghĩ vậy.”

“Hôn tôi đi, Aveline”, gã lặp lại, và lần này cô kiễng chân để tuân theo, để áp làn môi lên môi gã. Gã gấp cô ngay lưng chừng, giành lấy quyền kiểm soát nụ hôn, âm thầm dạy dỗ cô tất cả những cách xấu xa để có thể đem đến hoan lạc cho người kia chỉ với miệng của mình. Cô run lấy bầy khi gã cuối cùng cũng ngừng lên, tâm trí chao đảo và lý trí đã bị lãng quên.

Gã nắm lấy bàn tay cô và áp lên ngực gã. “Chạm vào tôi đi. Đừng sợ.”

Cô để mặc bàn tay đặt lên trái tim rộn ràng của gã. “Em không biết làm thế nào.”

Tay đan trong tay, gã đưa lòng bàn tay cô chạm vào khắp các múi cơ cuộn cuộn trên ngực mình. “Như thế này.”

Ngay cả qua lớp quần áo, nhiệt độ cơ thể gã cũng làm da thịt cô ăm lên. “Thật quá khác biệt với em”, cô khẽ khàng.

“Đó chính là điểm thú vị.” Gã nâng bàn tay kia của cô lên và gặm nhấm những ngón tay. “Đàn ông và đàn bà, rất khác biệt, thế nhưng lại vừa vặn như thể chưa bao giờ tách rời.”

Cô nuốt nghẹn, ánh mắt gắn chặt vào miệng gã khi gã cắn đầu ngón tay mình. Có ai ngờ bàn tay cô lại nhạy cảm đến thế?

“Em thật hấp dẫn. Tôi muốn thưởng thức tất cả những gì thuộc về em.” Trước khi cô có thể chớp mắt, gã kéo những chiếc ghim khiến mái tóc dày màu mật ong đổ trần xuống lưng. Rồi bàn tay gã đặt ngay trên eo của cô, trong khi khuôn miệng hòa hợp với miệng cô, khóa chặt đôi môi bằng nụ hôn nóng bỏng và hùng hực như ngọn lửa trong lò sưởi.

Cô hoàn toàn không thể thốt ra một âm thanh phản đối nào. Tâm trí trở nên mù mịt, cơ thể rung lên với cảm xúc lạ lùng thúc giục. Cô dâng hiến cơ thể trước kinh nghiệm thành thực của gã, sẵn sàng trước những cách gã chạm vào và những nơi gã hôn cô. Bộ váy của cô thả rơi xuống chân, trên mình chỉ còn lại chiếc áo lót mỏng mảnh. Rồi gã cũng lột bỏ nó khỏi cơ thể, theo sau là đôi tay tài tình cùng chiếc miệng thềm khát của gã hôn khắp thân mình cô.

Trước khi kịp nhận ra, thân thể cô đã trần trụi. Gã khiến cô khao khát những vuốt ve của gã đến mức không còn quan tâm những ngọn nến vẫn đang cháy sáng khiến gã có thể thấy mọi khuyết điểm và vết tàn nhang. Cô muốn gã thấy, khi gã ôm lấy chiếc mông trần của cô trong đôi bàn tay to lớn và đưa đẩy trên người cô, cô gần như phát điên vì ham muốn.

Gã nâng cô lên và bế đến chiếc giường chỉ cách vài bước chân, thả lưng cô xuống gối. Cô vươn tay đến chỗ gã, nhưng gã lắc đầu và lùi lại.

“Hãy để tôi ngắm nhìn em.” Ánh mắt gã quét khắp người cô với sức nóng đầy chiếm hữu trong khi rũ bỏ chiếc áo khoác và giặt lông nút thắt chiếc ca vát hợp mốt.

Ánh hồng dâng lên hai má cô trước cái nhìn trần trụi của gã. Cô định lấy hai tay che bầu ngực, rồi ngập ngừng, giằng xé giữa sự e lệ và ham muốn vừa được khuấy đảo.

“Phải rồi.” Chiếc ca vát lòng thông trên cổ, gã ném áo gi lê xuống sàn và đến với cô, xếp đặt vị trí hai tay để cô nâng bầu ngực của mình lên, dâng chúng cho gã nghiên cứu. “Đúng như vậy. Ổ yên như vậy.”

“Lucien...” Bị sốc, cô làm theo như gã yêu cầu, dù chưa một lần trong đời chạm vào bản thân như lúc này.

“Em trông tuyệt đẹp. Vô cùng kêu gọi.” Gã lại tiến đến và nhẹ nhàng tách đầu gối cô để phần riêng tư nhất bày ra trước mắt gã. “Phải”, gã rì rầm, đôi mắt không rời khỏi cô. “Phải, hãy để tôi nhìn thấy em.”

Cô không thể. Nỗi xấu hổ cuộn cuộn dâng lên trong người và cô cố khép chân lại kèm tiếng rên khe khẽ phản kháng.

“Không ư?” Nụ cười hiểu biết nở trên môi, gã cúi xuống và hôn nhẹ lên đùi, khiến cô giật nảy. “Lát nữa chúng ta sẽ biết em cảm thấy ra sao.” Vuốt ve chân cô chậm rãi, gã bứt ra để tháo đôi boots.

Gã, một lần nữa, đối mặt với cô trong khi cuống cuồng cởi hết chỗ quần áo còn lại. Khi gã quăng chiếc áo đi, cô tròn mắt nhìn chăm chăm vào bộ ngực phủ lông rả rác đầy sức mạnh của gã. Khi gã cởi đồ, để lộ ra những cơ bắp trên cánh tay và ngực nổi cuộn cuộn bên dưới làn da, hiển hiện phần đang cương cứng đầy ấn tượng trước đôi mắt non trẻ của cô.

Cô nhắm chặt mắt. Phụ nhân Sarah hẳn đã sai lầm rồi. Làm sao thứ kia có thể vừa... ở đây?

Gã quỳ gối làm chiếc giường trĩu xuống. “Aveline.”

Hèn nhát. Cô ép mình mở mắt và nhìn

Gã nở nụ cười đáng thương, đuôi mắt nhăn lại. “Thứ lỗi cho tôi. Tôi đang đi quá nhanh, nhưng vì em phản ứng quá dễ dàng...”, giọng gã kéo dài khi để ánh mắt lướt khắp cơ thể cô, “Khiến tôi quên rằng em chưa từng trải qua chuyện này trước đây”.

Cô thở hắt ra, thậm chí không hề biết mình đã nín nhịn. “Mọi thứ có gây bất ngờ một chút.”

Gã nhe răng cười như một tên đang điếm. “Hắn vậy, em sẽ còn sốc nữa trước ánh bình minh.”

Xấu xa. Là cụm duy nhất phù hợp với biểu hiện trên gương mặt gã. Con run rẩy gợn khắp người, nhưng cô không muốn để gã thấy mình mất bình tĩnh thế nào trước gã. Cô nghĩ mình nên cảm thấy vui vì gã có kinh nghiệm phong phú trong nghệ thuật yêu đương. Rằng gã thật cuốn hút. Sẽ tệ hơn rất nhiều nếu cô buộc phải dang hiến trình tiết của mình ột người đàn ông chỉ có nửa kỹ năng hoặc chỉ lòi cuốn bằng một nửa gã.

“Phải, em đang đợi anh sẽ khiến em sốc đây”, cô thì thầm.

“Và khiến em thỏa mãn”, gã đáp, duỗi người trên giường với cô. Da thịt nóng rực của gã ấn lên cô, chân họ quấn vào nhau.

“Chúa nhân từ”, là tất cả những gì cô có thể thì thào trước khi gã chiếm lấy miệng cô bằng một nụ hôn sâu và cháy bỏng, rút sạch mọi suy nghĩ khỏi tâm trí. Gã dùng lưỡi thôi thúc môi cô hé mở, dạy cô biết sự khoái cảm từ những nếm trải và chòng ghẹo, rồi trườn bàn tay dọc theo vòng eo và đường cong gợi cảm trên hông cô.

Cô bám vào cổ gã, lạc lối trong những rung cảm khi bầu ngực mềm mại của mình cọ trên bộ ngực thô ráp và lông lá. Bờ hông chắc nịch của gã ép vào hông, nơi cứng rắn và nóng bỏng ép lên đùi cô. Gã là một người đàn ông to lớn, bao vây lấy cô. Giam cầm cô. Dưới sự khoan dung của gã.

Ý nghĩ ấy vừa hăm dọa vừa khiến cô run lên vì hồi hộp.

Những động chạm của gã dường như xuất hiện cùng lúc ở khắp mọi nơi. Một bàn tay đỡ lấy đầu, trong khi bàn tay kia vuốt ve đùi cô, tiến gần hơn bao giờ hết đến vùng đất nữ tính của cô. Lưỡi gã lướt trên bầu ngực, khiến cô bật lên một tiếng rên trước nỗi xúc động xa lạ, đầy khoái cảm. Gã chăm chút, nhay nhay hàm răng, mơn trớn trên cơ thể cho đến khi cô ngửa cổ đầu hàng, tách đôi chân ra trước sự thôi thúc dịu dàng của gã, sẵn sàng dâng hiến bản thân.

Cùng lúc gã thâm thì vỗ về cô, nói rằng cô tuyệt đẹp, cuồng nhiệt và nhạy cảm biết nhường nào.

Bàn tay gã trượt vào giữa chân cô và khẽ ấn lên khe núi ẩm ướt. Cô không có thời gian để xấu hổ, sự đáp lại mãnh liệt của cơ thể ném cô dần thân vào vòng lốc xoáy của cảm xúc. Gã tinh tế âu yếm, tỉ mỉ quan sát gương mặt cô giữa những nụ hôn nhẹ nhàng. Gã trông như có thể làm vậy cả đêm, nhưng cô biết từ sự cứng rắn nơi gã, gã cũng như cô, hăm hở chờ đón sự kết hợp hoàn toàn của bọn họ.

Một ngón tay gã chậm chậm tiến vào cô, cùng lúc ngón cái của gã chạm vào cô ở ngay nơi đó. Cô cắn môi dưới, rướn cong hông và bật ra một tiếng rên rỉ khe khẽ kéo dài mà cô chưa bao giờ hình dung sẽ có ngày nó thoát ra khỏi đôi môi mình. Cô cầu xin gã hết lần này đến lần khác đừng bao giờ ngừng lại, đừng bao giờ. Và gã cũng không làm vậy, tiếp tục di chuyển ngón tay trong cô, cọ xát khiến nơi đó đau đớn một cách êm ái, quá êm ái, cho đến khi một thứ gì đó trong cô đột ngột tuôn trào. Đầu cô quay cuồng, thế giới trở nên tăm tối, khoái cảm vụn xoắn khắp toàn thân, cuồn đi hết thấy hơi thở từ hai lá phổi của cô.

Khi gã rời tay, cô dần hồi tỉnh và thút thít phản đối. Gã đáp lại với tiếng cười dịu dàng, rồi chuyển mình và nằm trọn vẹn lên người cô, đẩy hai đầu gối mở rộng khi gã chen vào giữa hai đùi cô. Rồi thô lỗ ấn lên lõi vào cơ thể cô, và ngừng ở đây, đợi cô nhìn lên gã. “Lần này sẽ đau, nhưng chỉ lần này thôi.”

Cô gật đầu - phu nhân Sarah đã nhắc đến điều đó.

Gã ôm gương mặt cô trong tay và hôn mạnh bạo khi lấy đi sự trong trắng của cô.

Cô chờ người trước cảm giác bỏng rát từ sự đi vào của gã, cả cơ thể kéo căng để thích nghi với chiều dài của gã. Cảm giác như thể sẽ chẳng bao giờ bám lấy bờ vai gã, vừa muốn kéo lại thật gần lại muốn xô ra ngay cùng một lúc. Áp lực không sao chịu đựng nổi, như có thứ gì đó đang kháng cự trước sự thâm nhập của gã. Thế rồi cơn đau sắc nhọn xé rách cô, gã xông lên lấp trọn vẹn trong đó.

Cô thét lên, gã bắt động, cứng rắn và căng đầy bên trong cô, thậm chí những lời cam đoan vào tai cô. Rồi một cách từ tốn, gã bắt đầu chuyển động, đầu tiên chỉ là những đong đưa nhẹ nhàng của phần hông. Tay gã trượt vào giữa chân cô, những ngón tay treu chọc chiếc nịt nhảy cảm ngay nơi cơ thể họ hòa làm một mang đến cho cô sự sung sướng chưa từng có trước đây. Trong phút chốc, đau đớn nhạt nhòa, để cơn đói cồn cào như một con thú say ngủ bị thức tỉnh, khiến cô nhận ra mình ham muốn những cú đẩy của gã, muốn chúng, muốn gã.

Cơn râm ran lại bắt đầu, hơi nóng xộc lên, lan tràn từ chính vị trí kết hợp của hai người. Gã siết chặt vòng tay quanh người cô, gương mặt vùi sâu vào cổ, những vuốt ve của gã càng lúc càng mạnh bạo và dồn dập. Bản năng thôi thúc cô mở rộng, nhanh chóng đưa gã thâm nhập sâu hơn và gia tăng sự ma sát ngọt ngào. Gã buột ra tiếng rên tắc nghẹn trước động tác của cô và dường như càng căng phồng trong cô. Nữa, đúng, hơn thế nữa. Cô muốn cảm nhận cảm xúc tuyệt vời khi lại đánh mất bản thân thêm lần nữa. Sớm thôi... có thể xảy ra ở bất cứ khoảnh khắc nào, ngay lúc này.

Lập tức gã thúc mạnh, rồi lặp lại. Rồi nhấn chìm vào cô, giữ bản thân ở đó khi cả cơ thể run rẩy, tiếng rên trầm khàn xé toạc đôi môi.

Cơn rùng mình lẫn tăn gợn khắp người, rồi cũng nhanh chóng tan biến ở nơi cô muốn đến.

Cô nhắm mắt, trái tim đập thành thịch trong lồng ngực, cơ thể kéo căng hơn cả sợi dây đàn.

Cô vuốt nhẹ dọc vai và lưng gã khi gã đổ ập trên cơ thể mình, tận hưởng cảm giác từ sức nặng của gã mang lại.

Giờ mọi thứ đã kết thúc và chẳng có thứ gì sẽ diễn ra tương tự như vậy được nữa.

6. Phần 01 - Chương 04 - Part 01

Phần 1 : Trước kia

.....* • •*

Chương 4

Gã không hoàn thành những gì đã bắt đầu.

Thỏa mãn và vẫn còn run rẩy, sự thật là gã vừa đạt đỉnh trong vòng tay của một cô gái không hề có kinh nghiệm, Lucien nhận ra với một chút thất vọng rằng cô vẫn chưa kết thúc.

Cô không phàn nàn một lời, chỉ nằm đó và vuốt ve gã một cách mãn nguyện với đôi bàn tay mềm nhỏ của cô. Nhân tình của gã - hay bất cứ một người đàn bà nào khác trong trường hợp này - hẳn sẽ cào lên lưng gã, giận dữ và đòi hỏi sự thỏa mãn cho bản thân mình.

Nhưng Aveline không giống những người đàn bà khác mà gã từng biết.

Gã ngẩng đầu và nhìn xuống cô. Cô đang mỉm cười với gã, làn môi e thẹn hơi hé mở, đôi mắt sáng lên kỳ diệu.

Gã đặt lại ánh nhìn đó lên gương mặt cô, chỉ ý nghĩ ấy thôi cũng khiến gã ham muốn cô thêm lần nữa.

“Anh đã quên vài điều”, gã thì thầm.

“Sao cơ?” Sự ngây thơ vẫn vương lại trong đôi mắt, cô tiếp tục dịu dàng vuốt ve bờ vai gã.

“Cái này.” Vẫn còn cương cứng trong cô, gã chỉnh vị trí, di chuyển hông thành những vòng tròn chậm rãi đến đau đớn. Cô thở dốc, đôi mắt mở to với niềm thích thú đầy choáng váng. “Gọi tên anh đi, Aveline.”

Và ngay khi gã cúi đầu dùng lưỡi mơn trớn nhũ hoa của cô, cô cong oằn người lên, cả cơ thể siết chặt lấy gã khi đạt đỉnh.

“Lucien”, cô thét lên. “Lạy Chúa, Lucien.”

“Phải”, gã thâm thì và vùi mặt vào cổ cô, bỗng bình trong những xung động từ khoái cảm của cô.

Đêm trôi qua thật nhanh.

Khi những ngón tay phớt hồng của buổi rạng đông khẽ khàng lùa qua những tấm rèm lay động trên cửa sổ, Aveline trượt ra khỏi sự ấm áp của chiếc giường. Cô nhắm mắt khi di chuyển qua căn phòng và thu lượm quần áo vương trên sàn nhà.

Thậm chí ngay cả khi học cười ngửa cô cũng không có cảm giác đau đớn đến thế.

Cô quay lại thoáng nhìn người đàn ông đang say giấc nồng trên giường và đứng khựng trong giây lát, bị cuốn hút bởi hình ảnh của gã. Gã nằm sấp, những tấm khăn trải giường quăn như những chiếc thừng quanh đôi chân, cơ thể trần trụi của gã rực sáng trong ánh nắng ban mai nhuộm hồng. Cô cho phép ánh mắt được lướt khắp cơ thể gã, qua những múi cơ chắc nịch trên lưng, vòng ba săn chắc, cặp đùi đầy cơ bắp. Chưa bao giờ trong đời cô tưởng tượng rằng, một ngày nào đó cô có thể nhìn khắp cơ thể một người đàn ông khỏa thân từ đầu đến chân mà không hề đỏ mặt. Và trong khi hơi ấm thực sự đã trườn lên đôi má, sức nóng vẫn râm ran nơi nữ tính của cô.

Người đàn ông hư hỏng này đã biến cô thành một người đàn bà phóng đảng.

Ba lần. Gã chiếm lấy cô ba lần suốt đêm, mỗi lần đều là một cuộc dạo sức ngoạn mục đầy nhục cảm hơn lần trước. Gã đã hướng cô theo con đường đó, dạy những điều cô thậm chí không bao giờ tưởng tượng được cơ thể của bọn họ thực hiện ra sao, khiến đầu cô quay cuồng trong hoan lạc mỗi lần gã chạm vào cô.

Ồ, phải, cô có thể thấy vì sao gã có được thứ danh tiếng đó. Mỗi từ đều đáng giá

Chiếc đồng hồ dưới tầng đồ từng hồi chuông, cô ép bản thân quay đi khỏi gã. Phải trở về nhà trước khi sự vắng mặt của cô bị phát hiện.

Cô tiến đến chiếc tủ ngăn kéo và thả quần áo lên đấy, rồi với tay lấy chiếc bình để rót nước vào chậu. Cô rửa trôi cơn ngái ngủ khỏi đôi mắt và, xấu hổ vô cùng, lấy chiếc khăn lau sạch chứng cứ họ đã qua đêm cùng nhau.

“Em có cần giúp đỡ không?” Ngay cả với những âm khàn khàn do ngái ngủ, những từ đó vẫn thấm đẫm sự mời gọi gợi cảm. Cô quay phắt lại để đối mặt với gã, bóp chặt miếng vải ướt trong bàn tay.

Gã vẫn nằm dài trên giường, đôi mí mắt đen nặng trĩu và lưỡi biếng. Nụ cười gợi tình hé trên làn môi khiến nỗi đam mê bùng lên khắp người cô.

“Em... em không biết anh đã tỉnh.”

“Anh cảm giác em sẽ rời đi. Và anh nhớ em.” Gã trao cô ánh nhìn chậm chậm chứa đầy khát khao và nóng bỏng.

Chúa ơi, cô quên mất mình không mặc gì trên người! Với tiếng thét mất tinh thần, cô vội lấy đồng quần áo trên nóc tủ và che trước người để giấu đi sự trần trụi của bản thân.

Gã cười phá lên.

Gương mặt cô đỏ ửng. “Ngừng cười ngay, đồ xấu xa.”

Lời nói đó chỉ khiến gã rú lên to hơn, túm những tấm ga trải giường giữa những ngón tay và chúi mặt vào đồng gối.

“Rốt cuộc anh thấy gì buồn cười?” Cô gắng hỏi, kiên nhẫn thu hẹp dần khi cô cố lôi gã vào tầm kiểm soát.

“Em đấy.” Vẫn còn khoái trá, gã ngẩng đầu và lau những giọt nước mắt vui vẻ khỏi mắt. “Anh đã nhìn thấy từng phần trên cơ thể chiếm lấy em bằng nửa số cách một người đàn ông chiếm lấy một người phụ nữ, vậy mà trong ánh sáng ban ngày em vẫn hành động như một cô nữ sinh không kinh nghiệm.”

Cô nheo mắt. “Chỉ có nửa thôi?” Cô buột miệng. Và gã lại cười bò ra lần nữa. Mất hết thể diện, cô ép mình nhắm mắt lại và ước sàn nhà nứt một lỗ để chui xuống.

“Tôi chỉ đang trêu em thôi.” Thích thú vẫn vương trong giọng nói của gã. Những tấm khăn trải giường sột soạt, chiếc giường rung chuyển khi gã đứng dậy.

“Em biết”, cô nói với tiếng thở dài, mở mắt ra. “Em chi...”

Những lời của cô run run rồi ngừng hẳn khi ánh mắt rơi xuống phần nhô lên căng thẳng của gã. “Lại nữa?” Cô hét lên.

“Đây là tình trạng tự nhiên của một người đàn ông vào buổi sáng.” Gã tiến đến chỗ cô với nụ cười rộng hết cỡ.

Cô lùi lại cho đến khi lưng va phải chiếc tủ. “Ngừng ngay ở đó, Lucien. Em cần mặc đồ và về nhà trước khi bị phát hiện. Chúng ta có thể tiếp tục đêm nay...”

“Ngay lúc này chứ.” Gã giam cô lại trước tủ với hai cánh tay chặn hai bên. Đùi gã dồn ép cô mở ra.

“Lucien à, em...” Lời nói của cô bị kéo dài ra thành một tiếng thở dài khi gã rúc vào cổ cô.

“Em làm sao?” Gã rì rầm trên làn da cô. “Chúng ta chỉ mới gặp mặt, thế mà tôi lại khao khát em đến nhường này...” Gã giật quần áo khỏi tay cô và ném chúng ra sau lưng, thẳng về hướng chiếc giường.

“Em phải đi.” Cô nói những từ đó mà không hề cố sức thuyết phục khi gã nâng niu bộ ngực của cô trong lòng bàn tay và trêu chọc những nụ hoa cho đến khi chúng cương cứng. Tiếng rên đầu hàng buột khỏi môi, cô vòng hai cánh tay qua cổ gã. “Tôi biết em phải đi mà.”

“Vậy hãy hôn tạm biệt tôi đi.” Gã khụy gối và đột ngột xốc cô lên, hai chân cô móc vào hai cánh tay gã, móng cô tì lên mặt tủ.

“Lucien!” Cô hét lên. Rồi thở dài, “Lucien”, khi gã trượt vào trong cô.

“Hôn tạm biệt tôi đi, Aveline”, gã thăm thì, bắt đầu những chuyển động từ tốn mà cô dần trở nên thông thạo suốt đêm qua. “Để tôi biết rằng em sẽ nhớ tôi. Rằng em sẽ nhớ chuyện này.”

“Vâng.” Cô ngược lên nhìn gã, run rẩy đến tận sâu trong thâm tâm bởi ánh nhìn đầy chiếm hữu trong đôi mắt gã. Bằng cách nào đó, ngay lúc này gã đã sở hữu một phần của cô. Bằng cách nào đó, thỏa thuận đã phát triển vượt ra ngoài ranh giới.

Cô đẩy miệng mình đến miệng gã, lạc mất bản thân trong nụ hôn của gã, trong nhịp điệu mỗi lúc một tăng từ những cú đẩy. Bình nước và chậu rửa kêu lạch xạch sau lưng cô khi những chuyển động của bọn họ làm lắc lư chiếc tủ. Gã nâng chân cô lên cao hơn, ấn vào sâu hơn, chiếm lấy cô như mất kiểm soát. Căng thẳng cuộn lên, cô bấu chặt móng tay vào vai gã khi sức ép dâng cao. Bình nước đổ nhào.

Chậu rửa rơi khỏi mép tủ và vỡ tan thành từng mảnh trên sàn.

Đê mê choáng ngợp khắp cơ thể, với tiếng kêu điên cuồng, cô ghì chặt tay chân quanh gã khi cơ thể run rẩy đòi giải thoát.

Gã thét lên, giọng khản đặc, rồi đâm đến đích, giữ tốc độ dồn dập tới khi gã rùng mình với sự giải thoát của chính bản thân.

Họ cứ đứng nguyên vị trí suốt một lúc lâu, rồi gã hạ chân cô xuống cho đến khi bàn chân cô lại chạm đất. Cử động đó khiến phần nam tính đã mềm đi của gã trượt khỏi cô, làm cô thút thít phản đối.

Gã tiếp tục ôm chặt cô trong vòng tay, trái tim họ cùng đập thành thịch như sấm rền, làn da nhớp nháp mồ hôi. Cuối cùng, gã trút một hơi. "Tôi sẽ cho gọi x

Và cùng với câu nói đó, đêm đầu tiên của thỏa thuận đã kết thúc.

Họ không nên nán ná quá lâu.

Aveline hối hả chạy xuống cầu thang, nhận thức rõ bước chân nặng nề hơn của Lucien đang ở phía sau cô. Mặt trời đã dần lên cao, những tiếng thét báo động sẽ vang lên trong một giờ nữa nếu những người hầu ở nhà phát hiện ra chiếc giường trống rỗng của Aveline.

Lucien đã cho gọi xe ngựa, cỗ xe êm ái đó đang đợi cô bên ngoài cánh cửa/ những con ngựa đang thở phì phò và trở mình trong không khí giá lạnh buổi sớm. Cô quay lại để nhìn gã, ngập ngừng không nói nên lời.

Gã mỉm cười, nhưng đôi mắt có vẻ lạnh nhạt. Xa xôi. Sự im lặng, ngưng đọng tăng lên. Rồi gã đón lấy tay cô và chạm một nụ hôn tự nhiên lên những khớp ngón tay. "Hẹn em tối nay."

Cô gật đầu, chậm rãi quay đi hướng về phía cửa, với những cảm xúc hỗn loạn. Làm sao gã có thể vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng đến vậy sau những gì họ đã cùng nhau trải qua? Sau cùng, cô phải chăng không hơn gì một loại tiện nghi với gã? Cô nghĩ rằng, đêm qua giây phút họ bên nhau quá lạ thường đối với mình, gã không thể không có cảm giác tương tự như vậy được. Rằng gã, hẳn cũng phải bị cảm động bởi sự tuyệt vời giữa họ.

Cô thật khờ dại. Người đàn ông đó là một tay trác táng, một kẻ quyến rũ phụ nữ lành nghề. Cô tốt hơn hết nên ghi nhớ điều đó.

Cô bước chân ra ngoài và vội vã đi đến cạnh chiếc xe, ý thức được hơn bao giờ hết mặt trời đang lên cao. Cô có thể cảm nhận thấy ánh mắt lưu luyến đang dõi theo mình, đầu hàng trước sự cám dỗ, ngoái lại nhìn gã thêm một lần nữa khi đến chỗ chiếc xe. Gã gật đầu chào ngắn gọn, nhã nhặn nhưng xa cách.

Bực mình trước bản thân vì đi tìm kiếm một kị sĩ trong bộ giáp sáng ngời ở nơi không hề có, cô chìa bàn tay cho người hầu đang đợi và trèo lên xe ngựa. Khi cô ổn định chỗ ngồi trên chiếc ghế sang trọng và người hầu đóng cửa, một âm thanh như sấm vọng vào tai cô. Cô liếc nhìn Lucien, thấy gã nhú mày và bước ra ngoài, ánh mắt gắn chặt vào thứ gì đó vượt ngoài tầm nhìn của cô.

Aveline ngó đầu ra ngoài cửa sổ ngay khi người đánh xe vung roi quất những con ngựa tiến lên phía trước. Cú xóc kéo theo khiến chiếc mũ áo choàng tuột khỏi đầu, trong một thoáng cô bắt gặp ánh nhìn choáng váng của một quý ông vừa cưỡi ngựa đến trước Cổng Gai. Với tiếng kêu hoảng hốt, cô rụt vội vào trong xe, sắc mặt khó chịu của Lucien thiêu đốt trong tâm trí cô.

Quý ông trẻ đó là ai? Và giờ, khi y đã nhìn thấy cô, Lucien sẽ nói với y điều gì? Liệu gã có phá vỡ lời hứa giữ bí mật hay không?

Trái tim cô đập thành thịch như một chú thỏ bị dồn vào chân tường, cô tự hỏi không biết mình đã đứng trên miệng vực của sự hủy hoại trước toàn cộng đồng hay chưa.

7. Phần 01 - Chương 04 - Part 02

Phần 1 : Trước kia

.....* • • *

Chương 4

“Và sinh vật tuyệt đẹp ban này là ai?” Đưa dây cương cho thẳng nhóc trông ngựa đang ngái ngủ, Dante nhảy qua các bậc thềm, ánh mắt vẫn không rời cổ xe vừa khởi hành.

Lucien cau mày. “Không ai cả. Quên việc cậu đã trông thấy cô ấy đi.” Xoay gót, gã thẳng lưng trở vào ngôi nhà.

“Quên cô ấy đi? Cậu điên à?” Dante bám theo gã. “Ai có thể quên vẻ đẹp thiên thần đó chứ?”

“Cậu có thể. Tôi nghĩ cậu muốn dùng bữa sáng phải không?”

“Đương nhiên rồi.”

“Vậy thì lại đây.” Lucien dẫn đường đến phòng ăn, không rõ vì sao tâm trạng gã đột ngột trở nên tăm tối như thế. Tại sao gã không hề thấy thư giãn và thoải mái như trước đây sau một đêm phóng túng? Gã đã chiếm lấy cô gái vài lần đêm qua, không đề cập đến cuộc nô đùa sáng nay. Gã nên cảm thấy no nê và lười biếng, chứ không phải cáu kỉnh.

Không phải đồng nghĩa với việc cô khiến gã phật ý. Ngược lại là khác. Là một trinh nữ chưa bao giờ ném trái, nhưng Aveline đã chứng tỏ mình là một học sinh năng khiếu và ham học hỏi một khi những phiền phức gây ra bởi sự trong trắng của cô được xử lý. Gã chắc chắn cô sẽ thể hiện sự háo hức và thích thú như thế ở hai đêm còn lại trong thỏa thuận của bọn họ.

Và rồi cô sẽ ra đi.

Gã nhú mày trước ý nghĩ ấy. Gã khá là thích thú khi có cô bầu bạn, gã thán phục cách tiếp cận thực tế của cô với bản thỏa thuận của hai người và cả sự dũng cảm của cô khi cam kết thực hiện hết các điều khoản. Không một tiếng sụt sùi điệu bộ hay những giọt nước mắt tổn thương từ Aveline trong lúc mất đi đêm đầu tiên của mình. Cô nhận thức được những việc mình định làm và quyết tâm hoàn thành mục tiêu với những cảm xúc thái quá được hạn chế đến tối thiểu.

Gã thích cô, gã đột ngột nhận ra. Không phải chỉ thêm muốn, mà thích cô một cách chân thành. Đây là lý do vì sao các cảm xúc của gã cứ lộn xộn không yên. Một điều chưa xảy đến trước đây bao giờ.

Khỉ thật, gã thậm chí còn bắt đầu cảm thấy hối tiếc khi mối quan hệ của họ kết thúc.

“Cậu lại đang mặt co mày cáu kìa”, Dante chỉ ra, khi họ đến được phòng ăn. Y bước ngay lập tức đến chiếc tủ ly và chộp một cái xúc xích to bự từ chiếc đĩa. “Đêm qua nàng bộ rùa [2] của cậu không làm cậu thỏa mãn à?”

Lucien gạt cái xúc xích từ những ngón tay người bạn và ngoạm một miếng. “Tôi đã bảo cậu quên cô ấy đi. Nếu cậu muốn tiếp tục ăn đồ ăn của tôi, Dante, thì cậu phải ngừng thói quen hóng chuyện nhạt nhẽo của mình lại.”

“Nhạt nhẽo? Tôi á?” Dante tròn tròn, đôi mắt màu nâu đỏ mở to kinh ngạc. “Thật á, Lucien! Hãy gọi tôi là tên phóng đảng, hãy gọi tôi là thuyền trưởng Sharp, thậm chí gọi tôi là thẳng ngực ủy mị cũng được. Nhưng đừng bao giờ bảo tôi nhạt nhẽo, tôi cầu xin cậu đấy.” Y biểu lộ sự rùng mình rất kịch.

Mặc cho tâm trạng lạ lùng của bản thân, Lucien nhếch miệng cười và tự rót ỉnh một tách cà phê đen đặc. “Thứ lỗi cho tôi, bạn thân mến. Là vùng quê này nhạt nhẽo, chứ không phải cậu.”

“Tôi có thể thông cảm.” Nhắc lên một chiếc đĩa, Dante bắt đầu chất đồng lên nó với thật nhiều trứng xốp bông và xúc xích. “Cậu thực sự nên đến nhà Melton tối qua. Nó là nơi duy nhất có trò giải trí văn minh mà nơi heo hút căn cứ này có thể tự hào.”

“Ý cậu là nơi duy nhất với những trò đủ phong phú cho sở thích của cậu hả.”

“Cả điều đó nữa.” Nhanh nhẩu nhe răng cười, Dante ngồi xuống bàn với chiếc đĩa đầy ứ của mình và bắt đầu ngấu nghiến bữa ăn sáng như một kẻ đói khát. “Dù sao đi nữa, tối qua tôi thắng.”

“Thực vậy sao? Thế thì ghi một điểm cho cậu.” Lucien ngồi đầu bàn.

“Sẽ khiến tôi vượt lên trước cậu.”

“Bây giờ thôi.” Lucien đón ánh mắt của Dante qua chiếc tách gã nâng lên môi.

“Trước nhất, cậu đã hủy một trận đấu súng, giờ tôi lại thắng bài. Tôi sẽ chiến thắng trò chơi lớn của năm nay, Lucien ạ. Cứ nhìn xem tôi có làm được không.”

“Chỉ còn vài tuần nữa là hết năm.”

“Và tôi đoán cậu đang nghĩ mình sẽ lại thắng đấy à?” Dante lườm ánh mắt tinh quái sáng rực của mình về phía gã. “Cậu cũng có thể dẫn trước nếu quyết định tính đứa con gái tối qua vào bảng điểm.”

Lucien thiếu kiên nhẫn đặt “cạch” chiếc tách xuống.

“Quên đi, Dante. Cô ta chỉ là một gái làng chơi được trả tiền qua đêm thôi, không gì hơn nữa. Chắc chắn không đủ giá trị để tính điểm.”

“Nếu cậu đã khẳng định.” Dante cười to khi y vết miếng trứng cuối cùng khỏi đĩa. “Dù cô ta hẳn đã cho cậu một khoảng thời gian đáng nhớ nên cậu mới phải dùng xe ngựa của mình đưa cô ta về như thế.”

Lucien đã rên được vẻ mặt kín bưng. “Tôi tin vào sự cẩn trọng của bản thân.”

“Cậu á? Cẩn trọng ư?” Dante lại rú lên cười. “Chẳng phải cậu là người đã đánh cược với tôi về nữ Bá tước người Ý đó sao? Cô nàng mà cả hai chúng ta cá xem có thể quyến rũ được không ấy?”

“Người mà cả hai chúng ta đều quyến rũ thành công.” Miệng Lucien cong lên khi nhớ lại ký ức đầy hài hước. “Và rồi đánh cược ai là người có thể thỏa mãn nữ Bá tước người Ý nhiều lần nhất trong một đêm.”

“Lần đánh cá đó rất hấp dẫn”, Dante nhắc gã nhớ.

“Đúng vậy.” Lucien lại nâng tách lên và uống một ngụm. “Theo những gì tôi nhớ, cô nàng đã phải cảm ơn khi phát hiện ra trò cá cược đặc biệt của chúng ta.”

“Chính xác.” Dante dựa lưng vào ghế và ngắm chiếc đĩa trống của mình. “Chúng ta là một cặp đũa cẳng suy đồi, đảm bảo luôn. Dante và Lucifer - anh em quỷ dữ, mối tai họa của giới thượng lưu.”

“Chúa phù hộ, Dante, cậu làm như chúng ta là cướp biển không bằng”, Lucien vừa cười vừa nói.

“Là giới thượng lưu đặt cho chúng ta cái tên anh em quỷ dữ, không phải tôi. Dù có vẻ cái tên đó phù hợp ra phết. Làm tôi nhớ đến vài quý cô bị chúng ta cuốn đi sự trong trắng.”

“Tôi cũng vậy.” Những ý của Lucien một lần nữa trôi về Aveline, gã nồn nóng đẩy cô ra phía sau trong tâm trí. Đàn bà nhan sắc như đá ngoài kia, cũng chẳng mấy khác nhau. Thế thì, tại sao cô nàng trinh nữ nhỏ bé đầy can đảm đó cứ nấn ná không rời trong đầu óc gã?

Bởi vì cô không nhạt nhẽo. Cô sở hữu lòng kiêu hãnh của một người đàn ông, cả đam mê của một người đàn bà.

Và cô cũng không còn là trinh nữ thêm nữa.

“Những ký ức vui vẻ hả?” Dante quỷ quyệt hỏi.

Lucien gạt đi nụ cười vừa rón rén bỏ qua gương mặt và nhún vai lãnh đạm. “Không khó chịu.”

“Có lẽ khi chán cậu sẽ tặng luôn cô ta cho tôi.” Ngay lập tức vẻ mặt ngây thơ của Dante không lừa nổi Lucien.

“Và có lẽ ngay khi có thể, cậu tốt hơn hết nên trở về Luân Đôn.”

“Này, cung cách của vị chủ nhà hiếu khách như thế đấy à?” Dante đứng dậy khỏi bàn. “Trùng hợp là cuối ngày hôm nay tôi cũng định trở về rồi đây, sau khi thu được tiền từ quý ông tốt bụng đã chịu mất chúng cho tôi. Nhưng giờ tôi đi ngủ cái đã.”

“Cuối cùng cũng được bình yên”, Lucien lè nhè.

“Cuộc đời của cậu sẽ chán khủng khiếp cho coi, nếu ngày xưa cậu và tôi không gặp gỡ ở buổi tiệc ấy”, Dante nói với điệu cười vênh váo thường nhật. “Đến cậu cũng phải thừa nhận điều này.”

“À, những buồn chán lại đồng nghĩa với thanh thản, không phải sao?”

“Tốt thôi, nếu đó là kiểu cậu muốn.” Dante đưa cút lúc lắc ngón tay về phía gã. “Nhưng đừng có gọi tôi khi cậu nằm theo dõi tiến trình phát triển của cổ đến phát một con trai Công tước ạ. Tôi sẽ không trả lời tiếng gõ cửa đâu.”

Lucien phá lên cười và ném một mẩu xúc xích về phía bạn, Dante nhanh chóng né người. “Chỉ cậu mới có thể khiến biệt hiệu ‘con trai Công tước’ thành một lời sỉ nhục như thế.”

“Một phần sức mê hoặc của tôi mà.”

“Mang hết sức mê hoặc của bản thân vào phòng ngủ với cậu đi.” Lucien lôi chiếc đồng hồ bỏ túi ra và đánh dấu thời gian. “Không đầy một giờ nữa tôi có một cuộc hẹn làm ăn.”

“Fenworthy du hành qua chùng đó quãng đường để gặp cậu ở Cổng Gai á? Từ Luân Đôn?”

“Đương nhiên rồi.” Lucien đứng dậy và đánh sang Dante ánh nhìn hóm hỉnh nhất của mình - rất xấu tính, đương nhiên là thế, bởi không thể tự ngăn chặn điệu cười khúc khích buột ra. “Tôi có một bàn tay vàng, nhớ chứ? Các khoản đầu tư của tôi biến Fenworthy thành một người đàn ông giàu có. Ông ta sẽ đến cả địa ngục để gặp tôi nếu tôi yêu cầu.”

“Cậu truyền cảm hứng cho người ta làm những việc như thế.” Ánh mắt Dante lóe lên ranh mãnh. “Cậu biết không, Lucien, tôi đang mệt. Có lẽ tôi sẽ gặp cậu cuối buổi chiều khi sẵn sàng cho chuyến đi.”

“Ừ.” Gã nhòm sát gương mặt bạn. “Cậu trông không khỏe lắm.”

“Do hậu quả từ một bữa sáng quá no nê sau một đêm thức trắng vì đánh bạc với chơi bởi thôi. Tôi sẽ ổn.” Dante xoay người ra cửa.

“Cậu vừa nói chơi bởi đấy à?” Lucien gọi với theo sau. “Cậu không nhắc gì đến chuyện đó cả. Chúng ta có phải thêm một điểm vào bảng tổng sắp cho cậu không thể?”

Dante liếc lại, một bên lông mày nhạo báng nhướn cao đầy hài hước. “Chỉ cần làm khi cậu cũng tự thêm một điểm cho bản thân thôi.” Rồi đi mất nhìn chăm chăm theo sau Dante ngay cả khi bạn gã đã rời phòng. Có phải sự căng thẳng ẩn chứa trong mắt Dante không? Có phải sự vui vẻ sau cùng của y có chút gượng ép?

Gã chợt lôi ra một ý nghĩ trong đầu cần sử dụng khi Dante sẵn sàng đến Luân Đôn. Nếu bạn gã có dấu hiệu không khỏe dù là nhỏ nhất, gã sẽ ép Dante ở lại qua đêm.

Ngoại trừ đêm nay vì Aveline sẽ lại đến đây với gã.

Lắm bầm một câu nguyên rửa, gã gõ những ngón tay lên bàn. Gã không dám đề nghị cô đừng đến, cô có thể nghĩ cuộc thỏa thuận của họ đã đi đến hồi kết. Và gã còn lâu mới kết thúc được với Aveline Stoddard.

Tuy vậy, Dante là bạn thân nhất của gã. Cùng là con hoang, Dante trở thành chiến hữu hoàn hảo nhất được Lucien chọn cho những mưu cầu phóng túng. Và danh tiếng của Lucien với giới thượng lưu - hoặc đúng hơn, danh tiếng từ gia tài của gã với giới thượng lưu - cho phép Dante tiếp cận với những văn bài có tiền thưởng kếch sù, nguồn duy trì mức sống của bạn gã.

Bọn họ hiểu lẫn nhau, gã và Dante. Bọn họ cùng là một loại người. Và không một người đàn bà nào có thể chen ngang giữa họ.

Kể cả Aveline.

Aveline không thể bỏ gương mặt kẻ xa lạ kia ra khỏi đầu trong cả ngày dài. Mỗi lần tiếng gõ cửa vang lên, cô lại chắc mẫm đó là gã đàn ông vô danh ở Cổng Gai đến đây vạch trần mình. Nhưng khi từng giờ trôi qua và điều đó không hề xảy đến, cô bắt đầu thả lỏng. Lúc cùng cha dùng xong bữa tối, cô đã phải cố gắng trấn an với bản thân rằng những nỗi lo sợ đó hoàn toàn vô căn cứ.

Sau bữa tối, theo thói quen, cô ngồi lại bên ngọn lửa với món đồ thêu và để cha cô đọc tiểu thuyết cho nghe. Ông đổi giọng để thuật lại cuộc hội thoại giữa các nhân vật, cô cười khúc khích khi ông chuyển sang giọng nữ the thé.

Mọi thứ có vẻ bình thường, cô nghĩ. Nếu không có những cơn đau nhè nhẹ ở vài nơi riêng tư, cô có thể đã tin rằng đêm qua với Lucien DuFeron chỉ là một giấc mơ.

Nhưng nó đã xảy ra. Cô đã trao sự trong trắng cho kẻ phóng đảng hư hỏng nhất nước Anh. Trong khi cô biết ơn gã đã khiến nó trở thành một trải nghiệm dễ chịu, cô vẫn biết rõ nếu để người thứ ba phát hiện, cô sẽ bị hủy hoại. Cô liếc nhìn cha, người một lần nữa đã chuyển sang giọng của nhân vật mới bước vào hoạt cảnh. Một nụ cười khe khẽ nở trên môi cô.

Điều đó xứng đáng.

Cho đến khi một người hầu mở cửa phòng khách và thông báo, “Ông Dante Wexford”.

Aveline tò mò ngược lên, rồi đông cứng ngay tại chỗ khi quý ông nhìn thấy sáng nay ở Cổng Gai sải bước vào căn phòng.

Thắc mắc ở đây là ai bị bất ngờ hơn hết, Aveline hay ông Wexford. Sau thoáng giật mình trên những bước đi tự tin và ném nhanh ánh mắt kinh ngạc về phía cô, người đàn ông lấy lại được tư thế đường hoàng của mình. Y chào cha cô với vẻ thân quen trong khi Aveline nhìn không chớp mắt xuống tấm vải thêu của mình, cuộc trò chuyện hữu nghị của những người đàn ông nhòe đi trước sự hỗn loạn của chính cô.

Làm sao y tìm thấy cô? Chắc chắn Lucien không phải là người đã khai ra cô đấy chứ? Thất vọng cứ thế găm vào trái tim yếu mềm của cô.

“Và cho phép tôi giới thiệu con gái tôi, Aveline”, cha cô nói, trực tiếp mang sự chú ý của cô trở lại. “Con yêu, đây là ông Dante Wexford đến từ Luân Đôn. Chúng ta quen nhau ở bữa tiệc nhà Melton.”

Nhà của Melton ư? Một cách tò mò, cô hướng ánh nhìn đến Wexford khi người đàn ông cúi chào.

“Quả là vinh dự lớn lao với tôi, thưa cô Stoddard”, y nói với nụ cười quyến rũ. Nhưng đôi mắt tố cáo những ý nghĩ thực sự của y.

Y đã biết.>

Cô lẩm bẩm lời đáp lại thích đáng và thả ánh mắt sợ hãi trở lại tấm vải thêu với hy vọng trông mình không khác gì một thiếu nữ e lệ.

“Tôi không trông đợi sẽ thấy một cảnh tượng đáng yêu chừng này ở trang viên Chestwick”, Wexford tiếp tục.

Cô đã nghe ra thông điệp ngầm trong đó. Ra là y không hề biết cô sống ở đây. Có nghĩa, tối thiểu Lucien cũng không nói tên cô cho y biết. Như được tiếp thêm sức lực bởi ý nghĩ ấy, cô ngược lên nói, “Và tôi không mong lại gặp một người như ông trong phòng khách của cha tôi, thưa ông Wexford. Có vẻ cả hai chúng ta đều bất ngờ”.

“Một cách thú vị, tôi hy vọng thế?” Y liếc một cái nhìn ngưỡng mộ về phía ngực cô. “Thực ra, tôi đang trên đường đến Luân Đôn ngay bây giờ, dù tôi cũng thường xuyên có mặt ở đây để thăm... vài người bạn.”

Cô ép tấm vải thêu sát trước ngực khi có ý nghĩ sẽ chọc kim vào người y. “Vây xin chúc ông thượng lộ bình an, ông Wexford.”

“Vây sao, cảm ơn cô, cô Stoddard.” Về châm biếm giấu cợt trên môi biểu lộ y đã hiểu lời từ chối ngầm của cô. Và tuyệt đối không quan tâm.

“Nếu ông định rời đi hôm nay, chúng ta tốt hơn hết nên giải quyết cho xong công chuyện”, cha cô nói. “Nếu con thứ lỗi cho chúng ta, con gái, ông Wexford và ta có việc cần thương lượng.”

Aveline đứng dậy. “Thực ra con cũng định đi nghỉ đây.” Cô hôn nhẹ lên má cha. “Chúc cha ngủ ngon... và cả ông nữa, ông Wexford.”

“Chúc ngủ ngon, cô Stoddard.” Wexford kín đáo đánh sang cô ánh nhìn đầy ranh mãnh. “Với những giấc mơ êm đềm.”

Cô ngẩng cao đầu và lờ đi lời châm chọc đầy ẩn ý của y. “Vâng, cảm ơn ông, ông Wexford.” Siết hai bàn tay ẩn dưới khung thêu, cô đi ra khỏi phòng. Khi bước lên những bậc cầu thang đến phòng ngủ, cô nghe thấy tiếng của hai người đàn ông di chuyển từ phòng khách sang phòng làm việc.

Công chuyện kinh doanh sao? Cha cô rõ ràng đã mất tiền chơi bài vào tay Wexford. Và Wexford đã biết bí mật của cô, điều còn khiến tình huống này vốn đã bấp bênh càng trở nên hiểm nghèo hơn.

Lạy Chúa, nếu y nói với cha cô thì sao? Nam tước chắc chắn sẽ thách đấu với Lucien, gã sẽ giết ông. Không đề cập đến thanh danh bị chấp vạ của cô.

Cô tốt hơn hết nên tìm hiểu thêm về Dante Wexford trước khi y hủy hoại tất cả mọi thứ. Và người duy nhất cô có thể hỏi là Lucien.

8. Phần 01 - Chương 05 - Part 01

Phần 1 : Trước kia

.....* • • *

Chương 5

Đêm thứ hai bắt đầu chẳng mấy khác biệt so v

ới đêm trước. Thêm một lần nữa, Lucien đặt sẵn một bữa ăn khi Aveline bước vào phòng khách. Mặc bộ lễ phục đen, gã đứng cạnh lò sưởi, ngọn lửa cháy lách tách ru chiếc bóng trên tường. Khi Aveline đẩy chiếc mũ áo choàng ra sau, gã quay lại nhìn cô, cơ thể vang lên tiếng thầm thì đầy cảm dỗ khi chiếc mũ trượt xuống.

Cô ngấp ngừng gần khung cửa. Gã đang nhìn cô với thứ xúc cảm mãnh liệt không thể đặt tên, không khí đột ngột quánh lại khiến cô nghẹt thở.

Cô sợ hãi khi nghĩ mình phải lòng gã mất rồi.

Đó là đỉnh điểm của sự ngu ngốc, khi để mất trái tim ột tên vô lại như Lucien DuFeron. Cô biết, rất nhiều phụ nữ đã đem lòng yêu gã, rằng hết thảy bọn họ đã có những ảo tưởng được trở thành người đàn bà duy nhất có quyền đòi hỏi lòng tận tâm bất diệt từ gã. Và chắc chắn gã hầu như không nhớ nổi tên

Cô không hợp với gã; trái tim thiếu nữ nhạy cảm của cô không có hy vọng để chiến đấu và chiến thắng trái tim cứng rắn và chai sạn của một tay chơi đàn diêm. Nhưng ời, cô bị cảm dỗ muốn thử biết chừng nào.

Gã lại gần cô, những bước chân chậm rãi và đều đặn. Mạch đập của cô bắn lên như đá cuội rào rào dưới vó của những con ngựa hoảng loạn. Cô đã biết điều gì sẽ diễn ra ngay lúc này. Cô đã biết mùi vị từ nụ hôn và cái chạm từ bàn tay gã.

Cô đã biết loại khoái cảm nào đang đợi trong những giờ tiếp theo của đêm nay.

“Anh vẫn chưa khiến em hoảng sợ đấy chứ?” Gã vờ vẽ một lọn tóc của cô giữa những ngón tay, một nét bông đùa vang trong giọng gã. “Anh cứ nghĩ chắc em sẽ không quay lại sau những phóng túng đêm qua.”

Máu nóng dồn cả lên má cô. “Em không sợ anh, Lucien.”

Gã bật cười. “Thật chứ?”

Cô nhướn mày. “Sau đêm qua, em nghi ngờ khả năng mình sẽ bị sốc bởi bất cứ điều gì anh chỉ cho em.”

Môi gã cong lên tinh quái. “Em chắc chưa?”

Nụ cười đó khiến cơn rung mình nổi lên khắp người cô. “Thực ra em chẳng chắc chắn về điều gì nếu nó có liên quan đến anh.”

“Tốt.” Gã giật những nút thắt trên áo choàng của cô và gạt nó khỏi bờ vai. “Bởi đêm nay anh muốn em trần trụi.”

Cô không ngăn nổi sự ngạc nhiên, cổ không nghĩ sâu Pa. “Em đã trần trụi với anh rồi còn gì.”

“Cả đêm.” Đôi mắt đen đa tình của gã lấp lánh. Gã lách ra sau cô và cởi bỏ tất cả dây và cúc trên váy với tốc độ mà người hầu gái giỡm một quý bà cũng phải ghen tị. “Cả đêm, Aveline”, gã thắm thì, miệng cắn tai cô, sức nóng từ hơi thở mơn trớn lên cổ cô. “Ấn. Ngủ. Làm tình. Trần trụi... tất cả thời gian.”

“Ấn?” Là cả sự thần kỳ khi cô cố Poay xỏ không nói lắp.

“Em sẽ ăn tối khỏa thân.” Chiếc váy của cô mở rộng nơi bộ ngực, gã chiếm lấy lợi thế đáng xấu hổ đó, vươn tay từ phía sau để ôm ngực cô qua chiếc áo lót mỏng dính. “Em sẽ ngủ khỏa thân. Em sẽ chơi cờ khỏa thân.”

“Em... em không biết chơi cờ.” Đầu gối của cô như thể tan chảy. Cô sụp xuống dựa vào gã, đôi mắt khép lim dim đáp lại những vuốt ve của gã.

“Anh sẽ dạy em.” Miệng gã ấn trên cổ cô trong một nụ hôn khao khát nóng bỏng. “Bước di chuyển đầu tiên... quân mã ăn quân hậu.”

Gã nhắc cô lên, bế lên tầng và đến phòng ngủ.

“Đến đây nào, tình yêu của tôi.” Vài giờ sau, gã kéo lại những tấm mền để cơ thể trần trụi của cô lộ ra trọn vẹn. “Anh sẽ dạy em đánh cờ.”

Màu phấn hồng lan khắp đôi má cô, gã không rõ vì thích thú hay xấu hổ về tình trạng hiện giờ của cô. “Chơi cờ sao? Em khó mà nghĩ người như anh lại nghĩ đến việc chơi cờ vào lúc này.”

“Sao không?” Khi cô vươn tay tóm lại những tấm khăn trải giường để che người, gã trêu chọc vỗ vào mông cô. Cô hét lên, bắn cho gã ánh mắt cảnh giác khiến gã muốn bật cười. “Để những tấm khăn ở đó đi, bé con lật lọng. Em không nhớ anh đã bảo tối nay em phải khỏa thân làm tất cả mọi thứ sao?”

“Nhưng...” Đôi mắt cô mở to khi phát hiện gã đang nghiêm túc. “Em không thể học chơi cờ mà không mảnh vải che thân thể này được!”

“Đương nhiên là em có thể.” Gã hài hước đưa mắt với cô. “Nhìn mà xem, anh cũng có mặc gì

Cô ngó xuống lòng gã, rồi dường như chợt nhận ra hành động mình đang làm nên vội giật ánh mắt trở lại gương mặt gã. “Em cứ tưởng anh đang đùa.”

Gã cười sặc sụa và ném những tấm mền của mình ra. “Anh chưa bao giờ nói đùa về việc ở trần, bé cưng của anh ạ.”

Gã đàn áp những lời phản đối của cô và mau chóng đặt cô ngồi đối diện với gã gần lò sưởi, vàng trán mượt mà của cô nhấn lại tập trung khi quan sát bàn cờ.

Sau sự xấu hổ ban đầu, Aveline bắt đầu tận hưởng ánh lửa lung linh trên bờ vai rộng và vòm ngực đầy cơ bắp của gã. Mái tóc lóng lánh như màu xanh đen khi gã nghiêng cứu nước đi.

Họ nhanh chóng cảm thấy thoải mái bên người kia biết bao, cô mơ màng. Hai ngày trước, nếu bất cứ ai nói rằng cô sẽ ngồi thoải mái nhất trước mặt một người đàn ông khi không có một mảnh vải trên người, cô sẽ nghĩ kẻ đó bị mất trí.

Vậy mà cô ở đây, người đàn bà phóng túng hư hỏng, đang học chơi cờ với tất cả quyền rũ bị lột trần trước ánh nhìn vô cùng thích thú của gã. Và điều đó thực sự không hề khiến cô bận tâm.

Cô đáng lẽ nên đỡ từ đầu đến chân. Cô đáng lẽ nên phản đối lòng ham muốn khó coi này. Nhưng phần nào đó trong cô tận hưởng vẻ ca ngạo ánh lên trong đôi mắt gã khi gã quét khắp phần da thịt lộ ra của cô. Cô phát hiện bản thân đang quỵ quỵet quay từ hướng này sang hướng khác để trêu chọc gã với nhiều phần cơ thể thoáng ẩn hiện của cô. Gã nhanh chóng nhập cuộc, với nụ cười xảo trá lộ lên trên môi, bàn chân cọ vào chân cô dưới chiếc bàn nhỏ xú đặt bàn cờ, một nụ hôn dịu dàng lướt ngẫu nhiên lên những ngón tay cô. Lúc ván cờ kết thúc, trái tim cô đập rộn ràng, từng phần trên làn da cô bồn chồn với cảm giác chột nhận ra là phản ứng của nhục cảm.

Phải, cô đã chấp nhận việc này vì cứu cha. Nhưng khi Lucien thắng cuộc với tiếng hét chiến thắng... khi gã đá quân vua của cô và đứng dậy, làm đổ nhào chiếc ghế đang ngồi... khi gã vác cô lên vai và ném xuống chiếc giường nhàu nhĩ, đòi hỏi như chiến lợi phẩm từ cuộc chiến tranh, cô biết nhiều thứ đã vượt ra khỏi mục đích đầu.

Phần nào đó trong cô khao khát tin dấu hiệu này, mối liên hệ này với một người đàn ông. Cô đã nghĩ sẽ học những điều như thế từ chồng. Nhưng giờ cô đã hiểu tường tận về nó và không thể hình dung đến một lúc nào đó mình sẽ trao bản thân cho ai đó ngoài Lucien.

Dấu gã sẽ chỉ hiện diện trong cuộc đời cô thêm một đêm nữa.

Đừng nghĩ đến chuyện đó. Gã hôn cô, duỗi hai cánh tay cô qua đầu như một kẻ xâm chiếm, cô thiết tha hưởng ứng. Cô sẽ nhận hết những gì gã trao tặng.

Nhiều giờ nữa lại mau chóng trôi qua. Gã lại khiến cô ngạc nhiên với tri thức về những bí mật ẩn trong cơ thể của chính cô. Cô đã học hỏi nhiều điều về bản thân từ gã trong hai đêm qua, hơn hẳn những gì được biết trong suốt mười chín năm sống trên đời.

Nhưng giờ phút này, cô đang nằm gọn trong vòng tay gã trên giường, áp lưng vào lòng gã, nhìn tia nắng mai chiếu qua khung cửa sổ sáng lên theo từng khắc thời gian.

Cô định hất những tấm mền ra, nhưng bàn tay to lớn của gã đã ngăn lại. Cô liếc ra sau, bối rối. Gã chỉ chăm chú nhìn cô, đôi mắt đen dữ dội với những cảm xúc khác nhau được khuấy động mà cô không thể gọi tên.

“Em phải đi”, cô thì thầm. “Mặt trời đang lên rồi.”

Nhưng gã vẫn lặng thinh, đơn thuần lồng những ngón tay gã vào tay cô như khăn nài trong im lặng. Trái tim cô dường như đang tan chảy trong lồng ngực. Gã đang nghĩ gì vậy? Vì sao gã lại nhìn cô như thể cô đang nắm giữ chiếc chìa khóa đến với bí mật quý giá nào đó?

“Anh biết em không thể ở lại”, cô nói.

Vẫn không rời mắt, gã nâng bàn tay cô lên môi chạm nụ hôn lên những ngón tay cô. Đôi mắt gã khép lại, hàng mi đen dài lặng yên trên má trong khoảnh khắc yếu đuối đến không ngờ.

Hơi thở của cô tắc nghẽn. Căng thẳng dâng lên, một chiếc lưới cảm xúc nào đó đang bó chặt quanh họ, kéo họ lại gần hơn. Chứa lòng lạnh, chuyện gì đang diễn ra thế này? Kể phóng đảng xấu xa cô quen trước đây đâu rồi?

Cô siết tay gã, gã choàng mắt nhìn. Cô chỉ có thể cứ thế nhìn gã, lưới đông cứng trước những lời không dám thốt ra. Sợ hãi phải thốt ra. Cô liếm môi. Có lẽ sau cùng, cô nên là người cất tiếng...

Biểu cảm của gã lay động, ánh nhìn trong đôi mắt bỗng ngăn lại mọi cảm xúc. Gã buông tay, lăn khỏi giường, rướn hàng lông mày nhìn cô khi với tay lấy quần áo. Khoảnh khắc đó đã qua. Tên Lucien thờ ơ đã

quay trở lại với toàn bộ sức mạnh, con người không chút phòng thủ kia đã ra đi như thể chưa từng tồn tại. Với tiếng thở dài khóc thương cho sự ra đi đó, cô cũng đứng dậy mặc đồ. Chỉ một lát sau, khi trên đường về nhà trên xe ngựa, cô mới nhớ ra mình đã quên hỏi gã về Dante Wexford.

Gã nhớ cô.

Lucien liếc nhìn đồng hồ. Một giờ chiều mới qua không lâu, Aveline sẽ không đến vào thời điểm này. Và tối nay là đêm cuối cùng cô đến.

Gã có thể sửa đổi bản giao ước. Có thể đòi hỏi thêm nhiều đêm nữa. Một tuần. Một tháng. Dài đến chừng nào gã chán cô.

Gã đã cân nhắc đến điều đó, giả thuyết các khả năng khác nhau trong đầu. Gã có thể khiến cô thực hiện, bằng cách hăm dọa sẽ thách đấu với cha cô.

Và cô sẽ hận

Đột ngột tạm ngừng những ý nghĩ hoàn toàn nhẩn tằm, gã bác bỏ ý tưởng ấy. Aveline không giống những người đàn bà khác. Gã sẽ không ép cô tiếp tục mối quan hệ của bọn họ bởi lòng tôn trọng dành cho cô.

Nhận định khiến gã còn ngạc nhiên hơn nữa.

Quắc mắt, gã tập trung vào chồng thư trên bàn, không nghi ngờ đó chính là lý do cho tâm trạng thất thường và thù hận của gã. Lá thư từ vợ của cha gã, Clarissa, Nữ Công tước Huntley, yêu cầu gã có mặt trong bữa tiệc gia đình tổ chức vì người cha.

Clarissa hiếm khi viết thư cho gã; thực tế, bà ta căm ghét chính sự tồn tại của gã. Gã đang sống, đang thở cũng là một sự sỉ nhục với bà ta, nhưng bà ta chẳng thể làm gì để thay đổi. Gã thấy bà ta dư thừa ích kỷ và độc ác. Còn bà ta lại cho gã là kẻ bất kính và là vết bẩn trên thanh danh của gia đình. Bởi vậy họ đành tỏ ra hòa thuận trong sự ghê tởm lẫn nhau mỗi lần có cơ hội chạm mặt.

Nếu nhìn theo cách hoàn toàn khách quan, gã gần như có thể thông cảm những thái độ của bà ta với gã. Bà ta chỉ mới kết hôn với cha gã một năm, trước khi nhân tình cũ người Pháp của ông, Sophie DuFeron, liên hệ với vị Công tước và đề nghị đổi đứa con trai năm tuổi để lấy một chút tiền. Vị Công tước, không hay biết mình từng có một đứa con rơi, ngay lập tức đã du hành đến Pháp để tự mình gặp thẳng bé.

Sau khi tìm hiểu về ngày sinh tháng đẻ của gã, Công tước Huntley nhanh chóng biết Lucien là con mình. Ông đã trả cho Sophie gấp đôi số tiền đòi hỏi với điều kiện bà phải biến mất khỏi cuộc đời của đứa bé mãi mãi. Điều bà không tốn nhiều thời giờ thực hiện, sau đó, Lucien không bao giờ còn gặp lại mẹ gã.

Công tước đã mang Lucien trở lại Luân Đôn, nơi gã được đặt trong phòng trẻ nhà Huntley, cũng như gây quá nhiều kinh sợ cho cô dâu trẻ tuổi của cha gã. Chỉ lời đe dọa sẽ bị nhốt lại cả đời mới ngăn Clarissa khỏi tự tay giải quyết việc giữ bỏ đứa nhỏ khỏi cuộc sống của bọn họ. Niềm an ủi duy nhất của bà ta là Lucien sẽ không bao giờ có thể thừa kế tước vị; mà chỉ đứa con của bà ta, kẻ thừa kế hợp pháp, mới được phép nhận nó. Và một năm sau, bà ta tự hào đem kẻ thừa kế đó trình diện với Công tước, chính là con trai Robert của hai người.

Trong khi Lucien đã trưởng thành, được cho ăn học tử tế và mặc những bộ quần áo đẹp trong tòa lâu đài nhà Công tước, tính cách lạnh lùng của người cha và lòng căm thù sắc bén của người mẹ kế đã biến tuổi thơ của gã trở nên khốn khổ. Gã từng hy vọng tạo được mối liên kết với đứa em Robert cùng cha khác mẹ của gã, nhưng Clarissa luôn đảm bảo con trai mình tuân theo thái độ thù địch của bà ta chia về Lucien.

Ngay từ đầu, vị Công tước đã nói thẳng ông ta chăm sóc Lucien đơn thuần do ý thức trách nhiệm, chứ không vì bất cứ tình thương phụ tử nào dành cho con mình. An ủi duy nhất của Lucien là Công tước dường như cũng không yêu mến Robert hơn đứa con hoang, khiến Lucien luận ra rằng cha gã từ trong bản chất đơn giản là một kẻ thờ ơ. Dù thiếu thốn tình thương của người cha, tiện nghi về vật chất của Lucien luôn được đảm bảo, vị Công tước thậm chí còn sắp xếp cho Lucien theo học ở trường Eton.

Vào ngày sinh nhật thứ hai mươi mốt, người cha tặng gã một khoản tiền nhỏ để khởi nghiệp. Qua một loạt khoản đầu tư khôn ngoan, Lucien đã nhanh chóng nhân gấp ba khoản tiền đó. Giờ vào tuổi hai mươi lăm, gia tài của gã ngang ngửa với gia đình Huntley - điều chưa bao giờ ngừng làm Clarissa phát rồ. “Bàn tay vàng” của Lucien và mối liên hệ của gã với vị Công tước đã khiến gã nổi danh trong giới thượng lưu Luân Đôn. Những chiến tích đầy tai tiếng của gã đã mang lại cho gã cái tên Lucifer, và khi gã kết bạn với Dante, đứa con ngoài giá thú không được một vị Bá tước thừa nhận, cả hai đã được mệnh danh “Anh em quỷ dữ.”

Clarissa thực sự căm ghét điều đó. Bà ta tiếp tục dung thứ một cách lạnh lùng sự hiện diện của gã mỗi lần họ cùng tham dự sự kiện nào đó, về ghê tởm của bà ta với gã không thể lẫn đi đâu được.

Thật lạ lùng khi bà ta mời gã đến bữa tiệc tổ chức cho cha mình. Với hiểu biết của Lucien về Clarissa, nếu có thể thì bà ta đã loại bỏ gã rồi. Rõ ràng người cha đã yêu cầu sự có mặt của đứa con, nên Clarissa không dám coi thường mệnh lệnh của ông.

Gã đánh dấu ngày - hai tuần nữa - và chuyển sang các thư tín khác. Một cái liếc nhanh qua đồng hồ cho thấy mới gần một giờ mười lăm.

Còn rất nhiều tiếng nữa phải trôi qua trước khi đến giờ hẹn với Aveline.

9. Phần 01 - Chương 05 - Part 02

Phần 1 : Trước kia

.....* • • *

Chương 5

Vào đêm cuối cùng bên nhau, bọn họ thậm chí không vào phòng ngủ.

Luden chiếm lấy cô trong phòng khách, trên chiếc trường kỷ kiểu Pháp, trong nỗi đam mê tuyệt vời chảy xiết khiến cả hai phải kinh ngạc. Một khi cô lấy lại được ý thức Aveline còn phải kinh ngạc hơn nữa khi những món đồ nội thất trông thanh tú như thể không hề gầy dưới sức nặng của bọn họ.

Sau đó, gã bế cô lên cầu thang - thật là một trải nghiệm lý thú khi được bế trong tay một người đàn ông như thể không trọng lượng - và bắt đầu tất cả lại từ đầu.

Cuối cùng họ nằm quấn lấy nhau trên giường, cơ thể mềm mại ấm áp của Aveline nằm ghé vào vai gã. Chiếc đồng hồ dưới nhà bắt đầu điểm chuông báo nửa đêm.

Chỉ còn vài giờ nữa, cô sẽ rời khỏi gã, khoảnh khắc này sẽ không bao giờ quay trở lại.

Gã không thích sự yếu đuối trong con người mình. Vì sao gã lại bận tâm khi mối liên hệ của bọn họ kết thúc sớm đến thế? Trong quá khứ, mối quan tâm duy nhất của gã là nhân tình của gã thỏa mãn gã trong phòng ngủ và được chiều lòng ở bên ngoài.

Đương nhiên, Aveline không phải nhân tình của gã. Họ có thỏa thuận.

Một thỏa thuận đã sắp hoàn thành.

Aveline trở mình trong vòng tay gã, mái tóc mượt như lụa quét qua cánh tay khi cô quay lại đối diện với gã. Đôi mắt xanh lá vẫn rực rỡ với niềm hoan lạc còn rơi rớt lại, và khi gã không rời ánh mắt cô, hai má cô ửng hồng.

Gã nên hạnh phúc. Thỏa thuận của họ đã trở thành màn tiếp nối thành công và đầy hứng khởi, mà không kèm theo những giọt nước mắt hay đòi hỏi từ đôi bên. Aveline đã nhập vai với lòng danh dự hơn tất cả những người đàn ông gã từng quen, và gã kính trọng cô vì điều đó.

Gã không muốn cô đi. Cảm giác quyến luyến kỳ dị này mang lại một nếp nhăn trên gương mặt gã.

Tiếp xúc nhẹ nhàng từ những đầu ngón tay cô trên chiếc trán nhăn kéo gã trở về từ dòng suy tư. Cô mỉm cười, nụ cười ngọt ngào, trên gheo cong trên đôi môi. “Em làm phật ý ngài chăng, nên ngài mới chau mày như thế?”

“Không đâu.” Gã trở về với vẻ quyến rũ tai tiếng và vạch ngón tay trên bờ vai trần của cô, khoe nụ cười tinh quái đã đánh sập rất nhiều sự phòng thủ ở mỗi cô gái. “Em khiến tôi rất hài lòng. Thỏa thuận của chúng ta là một thành công.”

Nét mặt cô dao động, nhưng nụ cười vẫn còn kiên định. “Đúng vậy.”

Có thứ gì đó bóp chặt lấy trái tim gã. Gã không thích ánh nhìn mông lung thoáng hiện trên gương mặt cô. Gã không muốn điều gì phá hủy đêm cuối cùng họ bên nhau, nên gã tìm cách chọc ghẹo cô thoát khỏi nỗi sầu muộn của chính mình.

Vòng hai cánh tay quanh người, gã cọ chiếc má lúm chồm râu vào má cô.

“Lucien!” Cô thét lên, vặn vẹo trong vòng ôm của gã. “Buồn quá!”

“Vậy sao?” Gã chộp lấy cái chân đang quấy đạp của cô và cúi xuống chà chiếc cằm lúm chồm vào lòng bàn chân cô.

Cô cười khúc khích, dùng hết sức lặn úp sấp để oằn mình thoát khỏi gã.

“Rồi, ngoan nào.” Thả chân cô ra, gã đặt tay lên eo để ngăn cô xoay người và lùa bàn tay khác lên đường cong tròn trịa trên mông cô. “Chúng ta có gì ở đây thế này?”

“Lucien!” Cô cố gắng ngo nguậy để trốn thoát, nhưng gã đã cúi xuống để ấn một nụ hôn lên xương sống của cô. Cô rùng mình thở gấp và ngừng lặn l

“Có buồn không?” Gã di chuyển trên lưng cô, rải những nụ hôn từ hông cho đến gáy.

“Không”, cô thì thầm, những ngón tay bầu chặt lấy tấm khăn trải giường.

Gã quỳ gối và trượt hai bàn tay xuống bên dưới, ôm lấy bầu ngực cô. “Còn thế này?”

“Không”, cô tắc nghẹn.

Gã trượt một bàn tay dọc xuống bụng cô, hướng dẫn cô quỳ trên tứ chi, rồi chà sát phần đàn ông trên vòng ba mềm mại của cô. “Và đây nữa?”

“Ngừng trên em đi mà, Lucien”, cô van xin.

“Được thôi.” Gã chỉnh lại vị trí, rồi dễ dàng trượt vào trong cô, ngậy ngất nhắm mắt khi cơ thể cô nâng niu gã trong hơi ấm nóng đầy ẩm ướt. Gã bắt đầu chuyển động một cách chậm rãi, và cô lay động theo cùng gã, ép mặt vào giữa những chiếc gối khi những âm thanh sung sướng khe khẽ vang lên.

Gã giữ hông cô trong tay, phần mông mềm mại tỳ vào bụng gã tạo nên ma sát đầy gợi cảm cho cuộc ái ân của họ. Tất cả khoái cảm dâng lên quá sớm trong gã. u yếm mông cô, gã đẩy vào mạnh hơn, thét lên hoang dại khi tuôn trào.

Đỉnh điểm của Aveline theo sau trong chốc lát, cả cơ thể cô run rẩy, ngã sập trên những chiếc gối, tên gã thoát khỏi môi cô trong một tiếng thở dài thỏa mãn đầy dịu ngọt.

Bình minh đã đến quá nhanh.

Với trái tim nặng trĩu, Aveline lách người khỏi cánh tay đè nặng của Lucien và xuống giường. Kéo những tấm rèm cửa sổ sang một bên, cô nhìn chăm chăm vào vầng dương màu cam mờ nhạt nhích dần trên đường chân trời

Lần đầu tiên trong đời, cô oán hận ngày mới sang.

Họ sẽ chia ly thế nào? Liệu gã có trở nên lạnh lùng và xa cách hay không? Liệu gã có tình cờ vỗ lên đầu hoặc ôm cô và cảm ơn vì màn giải lao dễ thương này không? Liệu gã có cho gọi xe ngựa, rồi mặc cô tự xoay sở trong khi cô rời bỏ cuộc đời gã?

Trái tim cô gào lên phản kháng, nỗi sợ hãi ngang dọc khắp người cô. Lạy Chúa, đã quá muộn mất rồi. Cô đã đem lòng yêu Lucien.

Ngu ngốc, con nhỏ ngu ngốc.

Những giọt nước khiến đôi mắt bông rớt, nhưng cô kìm nén không cho chúng rơi xuống. Cô biết rõ hoàn cảnh mình đang sa vào. Bởi cô đã trộn lẫn lẫn qua lại này với sự tỉnh táo từ tình yêu vô vọng với một người đàn ông, cho nên có khóc lóc thì cảm xúc của bản thân cũng chẳng thu lại được nữa rồi.

Khi cô nhìn chằm chằm vào bình minh quen thuộc, cuộc đời cô độc và cần cỗi như trải dài trước mắt.

Lucien từ từ tỉnh giấc, cảm giác lơ đãng như có gì đó bất thường đang xảy ra. Chiếc giường của gã lạnh lẽo và trống vắng. Khi mở mắt, gã nhìn thấy Aveline đang đứng cạnh khung cửa sổ, những vệt nắng mai như tráng một lớp rắng hồng lên cơ thể đáng yêu của cô, khiến mái tóc vàng lấp lánh như phủ một màu vàng sậm. Làn môi dưới căng mọng run rẩy. Cô cắn môi, rồi cup mắt và xoay người khỏi ánh rạng đông như thể không chịu đựng việc nhìn thấy nó thêm nữa.

Rạng đông.

Gã ngồi dậy trên giường. Cô sắp đi. Ba đêm của họ đã kết thúc.

Tiếng loạt xoạt của khăn trải giường lôi kéo sự chú ý nơi cô, cô đông cứng như một chú thỏ vừa nghe thấy tiếng bước chân của người thợ săn. Đôi mắt cô mà to hoảng hốt trên gương mặt, những cảm xúc khác nhau nhấp nhô trong đó quá nhanh để gã có thể phân định rạch r

Ngực thít lại, gã siết hai nắm đấm giữa những tấm mền. Gã muốn lôi cô trở lại giường và chặn thời gian, để giữ cô bên cạnh và bên dưới gã vô thời hạn. Gã không muốn cô đi.

Ý nghĩ lạ lẫm ấy bám chặt lấy gã và không sao xua đi nổi. Gã không muốn cô ra đi, để quay trở về với cuộc đời im lặng khi là con gái của một kẻ ham mê cờ bạc mang tên Chestwick. Cô xứng đáng nhiều hơn thế.

Nhưng trở thành tình nhân của một tay phóng đảng ô danh có tốt đẹp hơn cuộc sống danh giá của con gái một kẻ cặn bã không?

Dày vò, gã chỉ có thể nhìn cô, khao khát điều gì đó không thể định thành lời, như bị xé toạc thành từng mảnh nhỏ bởi sự thật đơn giản là họ buộc phải chia xa. Cô và gã đều phải quay trở về với cuộc sống của mình. Đó là thỏa thuận. Thỏa thuận hợp lý. Thỏa thuận cần tôn trọng. Nếu làm nhân tình của gã, cô sẽ được chăm sóc, nhưng cũng sẽ không bao giờ có thể lộ diện ở những nơi đứng đắn thêm được nữa.

Gã phải để cô đi.

“Chào ngày mới nào”, cô thì thào.

Những từ đó như những cú đấm trời giáng vào gã, gã ước có thể ngăn không ặt trời mọc. Rằng thời gian có thể ngừng trôi mãi mãi.

Gã không thể dừng thời gian. Nhưng gã có thể đánh cắp một chút trong đó.

Gã vươn bàn tay ra phía cô. Cô ngáp ngừng, rồi chạy về chiếc giường và ngã vào vòng tay gã. Miệng họ chạm nhau trong sức nóng liêu lĩnh đến vô cùng, mỗi một giây trôi qua lại đem họ gần hơn với khoảnh khắc chia ly mãi mãi.

Gã lướt đôi tay khắp cơ thể đã trở nên quá quen thuộc, dùng hiểu biết của mình làm nhiên liệu đốt lên đam mê nơi cô. Gã muốn cô mất trí vì cần gã, thét lên tên gã.

Gã muốn...

Cô đáp lại từng cái vuốt ve của gã, dùng tất cả những gì gã dạy cô để thôi thúc khiến gã càng bị khuấy động, trở nên cứng rắn và đau đớn. Miệng cô ở khắp mọi nơi, đôi bàn tay nhỏ bé hăm hở khi chúng vỗ về

và âu yếm da thịt gã. Không thể biết được ai là người kích động hơn, mỗi người đều phát điên khi muốn được trao hết cho người kia.

Đôi môi mềm của cô khép lại quanh gã, đôi mắt gã gần như đảo tròn ra sau vì khoái cảm. Quá nhiều. Quá nhanh. Gã để bản thân tận hưởng những săn sóc của cô trong chốc lát, rồi miễn cưỡng lùa tay vào tóc cô để kéo ra xa trước khi gã bùng nổ.

Cô trượt ánh mắt lim dim về phía gã, làn môi mím lại tinh nghịch. Rồi cô cúi mình và trao cái đánh lười cuối cùng, khiến cơn run rẩy xuyên suốt khắp người gã.

“Cô bé hư hỏng”, gã lẩm bẩm, khi đỡ mặt cô lên với gã. Sự tự mãn trong đôi mắt cô không nhầm được đi đâu. “Muốn chơi phải không?”

Cô chỉ cười, làn môi cong lên đó hẳn đã khiến Adam dứt trái táo chết tiệt kia cho Eva.

Làm sao trách tên khốn khổ tội nghiệp đó được. Lucien cũng sẵn sàng dâng cho cô bất cứ thứ gì cô yêu cầu. Nhưng những tiếng tích tắc từ cái đồng hồ khốn kiếp kia nhắc gã nhớ không còn thời gian cho đặc ân nào nữa.

Cô có thể sẽ rời bỏ gã, nhưng chẳng khác gì đưa gã lên đoạn đầu đài nếu cô quên lãng gã.

Gã lật người cô lại, duỗi hai cánh tay cô lên đầu, dễ dàng ngăn lại những cố gắng của cô để giải phóng hai tay. Dùng một bàn tay to lớn giữ chặt lấy hai cổ tay nhỏ nhắn, gã vươn tay kia xuống giữa hai chân cô và vuốt ve.

Cô khẽ rên vì thỏa mãn, hai đầu gối hé mở. Gã nhân cơ hội, nhanh chóng đặt mình vào giữa hai chân nhưng không chịu chiếm lấy cô. Gã muốn thế. Mùi hương từ sự sẵn sàng của cô khiến gã mê say và nhận ra ánh nhìn cầu khẩn, yếu đuối trong đôi mắt cô. Nhưng gã muốn lần này kéo dài thật lâu, khiến cả hai quên trí vì muốn nhau khi cuối cùng gã cũng thực sự đoạt được điều mình muốn, khoái cảm đó sẽ khiến họ quên hết thế giới xung quanh.

Khiến cả hai quên đi đây là lần cuối cùng.

Gã hôn, đầu óc quay cuồng khi cô hôn lại gã theo cách gã đã dạy, những ngón tay yêu cô theo cách cô vẫn thích. Hông cô rướn về phía tay gã, van nài cảm lạnh, nhưng gã hiểu những dự định của mình. Khi gã chấp nhận sự phóng thích của cô, đó sẽ là thứ cô không bao giờ quên được.

Mãi mãi.

Gã cắn cổ họng, dái tai cô. “Gọi tên anh đi”, gã yêu cầu.

“Lucien.” Tiếng thở dốc thoát ra khi miệng gã tìm thấy bầu ngực cô. “Lạy Chúa, Lucien.”

“Nói anh nghe ai đang làm chuyện này với em”, gã rầm rì những yêu cầu hư hỏng và bắt cô phải thừa nhận, khiến cô biết ai là người cho cô cảm nhận theo cách này. “Ai là người đang chạm vào em? Ai là người đang hôn em?”

“Lucien”, hơi thở của cô dồn dập. “Chỉ mình anh thôi.”

“Chỉ mình anh thôi”, gã đồng ý. Phần đùi non mềm mại của cô cọ vào nơi đang căng lên nhức nhối, gã gần như đã mất kiểm soát. Gã rít một hơi sắc nhọn, trấn tĩnh bản thân bằng hàm răng nghiến chặt và lời nhắc nhở gã đang định cố làm điều gì.

Khốn kiếp, gã sẽ làm được. Sẽ cho cả hai một kỉ niệm sâu sắc.

Gã nhắm nháp bầu ngực cô và cô uốn lưng, thét lên tên gã khi gã tiếp tục tấn công cho đến khi cô tới gần hơn và gần hơn nữa với đỉnh điểm. Gã cảm thấy xung động quanh những ngón tay và đột ngột ngừng lại, không muốn cô tìm thấy giải thoát của bản thân quá sớm.

Cô rầm rứt phản đối và di chuyển hông một cách van nài trước bàn tay gã.

“Chưa đâu.” Với nụ cười xấu xa, gã hôn lên môi cô, nhìn chằm chằm xuống đôi mắt phủ mờ khao khát. “Hãy tin anh.”

Cô gật đầu, nhắm chặt mắt với tiếng rên khê khi gã bắt đầu vuốt ve cô lần nữa.

Gã mang cô đến mé vực thêm hai lần, mỗi lần lại khiến cơn đói của chính gã còn cao hơn cho đến khi hầu như không thể chịu đựng. Trái tim gã đập rộn trong lồng ngực, mồ hôi ướt đầm lưng và trán khi cả cơ thể run lên với sức ép không được cho phép giải tỏa.

Cuối cùng, gã không thể kéo dài thêm một giây phút nào nữa. Cơ thể gã nắm quyền, tìm kiếm những gì nó thèm muốn, dù gã có nguyện ý hay không.

Gã thả hai bàn tay ra, cô ngay lập tức vòng tay ôm cổ gã. Gã nâng chân cô trên hai cánh tay, ép cô mở cao và rộng, rồi dày vò cả hai người thêm chốc lát bằng cách cọ mình lên lối vào nóng bỏng, ẩm ướt của cơ thể cô.

“Chết tiệt, Lucien”, cô lẩm bẩm. Hai bàn tay cô sục sạo trong mái tóc gã, đôi mắt khóa chặt vào mắt gã trong nỗi đòi hỏi đầy ham muốn của đàn bà. “Nhận lấy em trước khi em chết vì muốn anh.”

Mệnh lệnh của cô đã phá vỡ kiềm chế cuối cùng nơi gã. Gã chiếm lấy miệng cùng cơ thể cô cùng một lúc, nụ hôn tham lam phản chiếu cú đâm dữ dội đầu tiên.

Cô thét lên và oằn người, khuấy động đến mức ngay bước đầu tiên đó thôi đã hất cô qua ranh giới. Cơ thể cô cuộn trào quanh gã khi vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, những ngón tay không rời mái tóc gã.

Gã đẩy chân cô ra xa hơn, tự cho phép có thêm một khoảnh khắc thỏa mãn để chung vui với những rung chuyển sâu trong cô. Nhưng chính khoái cảm của gã cũng kìm kẹp gã, ngay ngoài tầm với, khiến gã tìm kiếm nó một cách bất chấp. Sâu hơn. Mạnh hơn nữa. Cách này, hay cách khác. Những cú đòn nhanh. Những lần chậm rãi. Gã muốn leo vào bên trong cô và đắm mình trong mê đắm.

Hét lên tên gã, cô đóng đưa vòng hông để gặp những cú đẩy, mang gã vào sâu hơn và sâu hơn nữa, siết chặt những múi cơ quanh gã. Cô cắn tai gã, trao nụ hôn đói khát đầy phóng túng, ghì h cánh tay ôm và bấu chặt những móng tay lên lưng gã khi cô lên đỉnh lần thứ hai.

Gã băng qua giới hạn. Với tiếng thét dữ dội, gã trút mình vào cô, trừ cô ra không còn lại gì trong tâm trí bị phần khích rút sạch của gã.

“Aveline”, gã thì thào, ôm riết cô vào lòng, khi vẫn còn run rẩy. “Aveline.”

10. Phần 01 - Chương 06

Phần 1 : Trước kia

.....* • • *.....

Chương 6

Aveline bị đánh thức bởi tiếng gọi nhau í ới của người hầu ở nơi nào đó dưới tầng. Ngay lập tức, cô cuộn mình

sát hơn vào cơ thể to lớn ấm áp bên cạnh, quần thân mình vào những tấm mền và rúc vào cổ họng Lucien. Còn quá sớm để tỉnh dậy. Còn nơi cô đang nằm quá đáng yêu...

Buổi sáng! Đôi mắt choàng mở, cô bật người ngồi dậy. Ánh nắng ngập cả căn phòng. Tiếng dây cương cùng móng ngựa lộc cộc vọng vào cửa sổ. Những bước chân sần sật bên ngoài cửa phòng ngủ khi người hầu đi lại qua các hành lang, thực hiện nhiệm vụ của mình.

“Ôi, không!” Sợ hãi, cô trượt chân khỏi giường, kéo theo tấm mền để vội vã che đậy khi băng qua phòng về phía chiếc tủ ngăn kéo của Lucien. Với những ngón tay run rẩy, cô vội lấy chiếc đồng hồ bỏ túi và bật nắp.

Mặt trời đã mọc hơn một giờ.

“Nếu em cần tiền, em đơn giản chỉ cần hỏi anh một tiếng.” Lucien dài giọng lên tiếng từ chiếc giường, âm thanh nghẹn lại vì chiếc gối. “Anh chỉ giữ đồng hồ bỏ túi ở đây, nếu em không thấy phi

“Em ngủ quá lâu.” Cô ném đồng hồ lên tủ và chạy như bay đến đồng quần áo rải rác khắp phòng. “Mặt trời đã lên cao. Những người hầu đều tỉnh giấc. Cha em chắc chắn cũng dậy rồi!” Cô buông tấm mền và túm lấy chiếc áo lót rơi trên sàn, điên cuồng lộn nó lại khi tìm kiếm phần cổ và tay áo.

“Những người hầu sẽ không hé răng nếu họ còn coi trọng công việc của mình.” Lucien ngồi dậy và vươn vai, hờ hững một cách lười biếng với tình trạng khỏa thân của mình. “Và cha em chắc chắn vẫn ngồi ở bàn đánh bạc.”

“Sao anh có thể nói một câu kinh khủng như vậy!” Cô giật chiếc áo qua đầu và thọc vào hai tay áo.

Gã nhướn hàng lông mày trong điệu bộ chế nhạo dần trở nên quen thuộc. “Aveline thân mến của anh ơi, anh có phải nhắc em chính thói ham mê cờ bạc của cha em đã dẫn em đến đây không?”

Kéo chiếc áo qua hông, cô hất mái tóc khỏi gương mặt và trừng mắt nhìn gã. “Em tưởng là do thói ham mê đấu súng của anh.”

“Ồ, không đâu.” Gã đứng dậy và bước về phía chiếc ghế vắt quần áo của gã. “Chúng ta đã đi xa thế này mà không cần đến một lời dối trá, Aveline. Em đừng bắt đầu nó bây giờ.”

“Dối trá ư?” Cô vuốt tóc lên và buộc lại với sợi dây lụa cô tìm thấy trên bàn đánh cờ. “Hãy nói đến chuyện dối trá, Lucien. Còn lời hứa không tiết lộ với ai mối quan hệ của chúng ta thì sao?”

Gã nhăn mày khi kéo quần. “Anh chẳng nói với ai cả.”

“Vậy anh chàng Dante Wexford đó là ai?” Cô phát hiện chiếc váy bị ném cách đó một quãng, dưới một chiếc ghế. “Làm sao tối hôm trước anh ta lại đến nhà em và nói bóng gió anh ta biết mọi thứ về chúng ta?”

“Anh không biết em đang nói gì.”

“Anh ta đã đến vào cái đêm thứ hai.” Cô vật lộn để chui vào chiếc váy mà không được ai giúp đỡ, nhưng rồi nhận ra không sao với tối được những chiếc móc. “Có vẻ anh ta đã thắng một khoản tiền từ cha em.”

“À.” Nhếch miệng cười, Lucien nhặt áo sơ mi của gã lên. “Vậy thì sáng tỏ rồi. Chuyến viếng thăm của cậu ta chẳng liên quan gì đến chúng ta cả.”

“Liên quan hết thảy đến chúng ta!” Một tay cô khua chiếc giày tìm thấy bị ném dưới gầm giường, trong khi tay kia bận giữ chặt hai mép váy. “Anh ta công khai tán tỉnh và mời mọc. Và ánh nhìn trong đôi mắt ám chỉ anh ta biết hết.”

“Đừng lố lăng thế.” Gã tránh chiếc giày cô vung vẩy trước mặt mình và quay người cô lại để có thể móc chiếc váy cho cô. “Dante tán tỉnh tất cả phụ nữ. Tính cậu ta là vậy.”

“Anh ta đã trông thấy em sáng hôm đó”, cô nhắc.

Lucien thở dài. “Đúng vậy.”

“Anh ta có hỏi em là ai không? Anh có nói tên em với anh ta không?”

“Không, anh không nói tên em cho cậu ta!” Giận dữ khiến giọng gã thô ráp khi cài chiếc móc cuối cùng và xoay người khỏi cô. “Em thật vô lý. Anh đã nói mối quan hệ của chúng ta chỉ liên quan đến hai chúng ta rồi còn gì.”

“Vô lý ư?” Cô quay phắt lại đối mặt gã. “Anh ta là bạn anh. Anh đang trông chờ em tin anh không kể gì hết sao?”

“Anh không kể gì hết. Và quý bắt em đi khi dám nghi ngờ anh.” Gã tóm lấy vai cô. “Em khó chịu vì chúng ta phải chia tay. Không cần viện cớ tranh cãi để che giấu điều đó.”

“Đồ ngạo mạn!” Cô hất tay gã. “Tôi chẳng có gì để viện cớ. Nhìn vào hoàn cảnh chúng ta tìm thấy nhau xem. Nếu anh là một người trọng danh dự đã chẳng đòi hỏi một cái giá như thế ạng sống của cha tôi.”

Mặt gã se cứng, đôi mắt long lên vì kìm nén tức giận. “Nếu cha em là người trọng danh dự, thì đã chẳng có cuộc đấu súng nào ngay từ đầu. Em quên rồi sao, ông ta đã đặt nghi ngờ cho danh dự của anh.”

“Và cái giá cho danh dự của anh là thanh danh của tôi.”

“Đừng cố thử đổ lỗi cho tôi vì điều đã xảy đến giữa chúng ta”, gã quát. “Chính em là người đã tìm đến tôi. Chính em đã chấp nhận những điều kiện của tôi.”

“Và điều kiện của tôi bao gồm việc hoàn toàn giữ bí mật. Anh bạn tốt Wexford của anh đã phá hủy điều đó.”

“Cũng như tôi đã phá hủy em à?” Gã nhạo báng. “Trưởng thành đi, Aveline. Tôi không ép em lên giường với tôi. Là em tự nguyện.”

Hai má cô đỏ rực, nhưng vẫn nâng cằm lên kiêu ngạo. “Đúng vậy. Và tôi sẽ tiếp tục làm thế nếu cứu được cha tôi.”

“Ồ, tuyệt lắm!” Gã vỗ tay hoan nghênh, gương mặt cay nghiệt vì trào phúng. “Diễn vở trình nữ tội lỗi đi nào, Aveline thân yêu. Cô gái đáng thương, phải hy sinh sự trong trắng của cô ấy cho tên quái thú để cứu mạng cho người cha yêu dấu.” Gã bước đến chiếc rương bằng gỗ nhỏ đặt trên chiếc bàn gần đấy. Mở chiếc hộp tinh xảo, gã rút ra một xấp giấy. “Đây là những gì em bán thân để lấy, em thân yêu. Những tờ giấy nợ của cha em, tổng cộng hơn ba nghìn bảng.”

Cô nắm chặt hai bàn tay hai bên sườn, nổi cay đắng từ câu nói của gã vượt quá ngoài sức chịu đựng. “Làm sao anh có thể nói một điều như thế?”

“Ý em là tại sao tôi có thể nói sự thật ấy à?” Gã bật cười, giọng gay gắt và ră rời. “Tôi luôn biết tất cả mọi người đều có giá của mình, em thân yêu ạ, đặc biệt là phụ nữ.” Gã tiến lại gần, dùng xấp giấy nắm chặt trong tay để vuốt ve mặt và cổ họng cô. “Tôi phải cảm ơn em vì cái giá xứng đáng được em đưa ra, Aveline ạ. K bên nhau của chúng ta... rất thích thú.”

Nỗi đau đớn đâm xuyên vào trái tim yếu đuối của cô. Gã khiến cô không khác gì một gái làng chơi, như thể cô dâng hiến bản thân cho gã vì tiền.

Nhưng chẳng lẽ không phải?

Cổ họng thắt chặt khi cô chặt vật kìm lại những giọt nước mắt. Cô sẽ không để gã giễu cợt, sẽ không để gã hạ thấp những điều mình làm vì cứu sống cha.

“Anh là một gã đàn ông khôn khổ và xấu tính”, cô thì thào.

“Cuối cùng, sự thật cũng được thốt ra từ môi em!” Gã cúi sát gương mặt cô. “Lấy giấy nợ của cha em đi, Aveline. Thỏa thuận đã hoàn tất.”

Xương sống cô đánh cứng khi cảm xúc đã được kiểm soát, cô giật đám giấy từ tay gã. “Gọi xe ngựa đi.”

Gã giật lùi một bước, rồi quét cho cô cái cúi chào đầy khinh bỉ. “Như tiểu thư của tôi mong muốn.”

Phớt lờ gã, cô quay đi để tìm chiếc giày còn lại.

Trong chốc lát gã không cử động, rồi đột ngột sải chân về phía cửa, giật phăng nó rồi nghênh ngang đi ra ngoài.

Tiếng cửa đóng sập lại giải thoát tình trạng căng thẳng nắm giữ những xúc cảm kìm nén của cô. Với những giọt nước mắt tuôn trào ướt đầm hai má, cô cẩn thận cất những tờ giấy nợ và bắt đầu thu nhặt giày dép và áo choàng.

Trái tim cô tan vỡ. Nhưng cô thà chết chứ không để Lucien DuFeron phát hiện mình đã ngu ngốc đến mức đem lòng yêu gã.

Từ cửa sổ của một phòng khách trên lầu, Lucien nhìn cỗ xe ngựa đi mỗi lúc một xa. Gã biết Aveline ngồi trong đó, dù không hề hướng mắt về phía cô từ lúc đóng sập cửa phòng ngủ. Gã không bản thân đủ sức đối mặt với cô lần nữa.

Làm sao cô có thể nghi ngờ gã? Làm sao cô có thể buộc tội gã đã phá hủy thỏa thuận của bọn họ?

Và từ khi nào ý kiến của một người đàn bà lại trở thành vấn đề của gã vậy?

Gã áp trán lên cửa sổ. Từ lúc gặp Aveline.

Ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc. Đây chính là những gì cảm xúc mềm yếu mang lại - không gì ngoài bội phản và khổ đau. Yếu đuối. Gã hẳn đã phát điên khi trong thoáng chốc từng nghĩ Aveline khác biệt so với những người đàn bà khác. Là cô đã tìm đến gã, không phải sao? Cô cũng có một cái giá như tất cả những người khác. Cô đề nghị lấy cơ thể đổi lại cho cuộc sống của cha mình.

Thôi được, đề nghị đổi lấy cơ thể cô là ý tưởng của gã. Nhưng gã đâu hề mong cô đồng ý. Khi cô làm vậy - đúng, gã sau cùng vẫn là một người đàn ông, không thẳng đàn ông nào lại phú nhận những gì được trao tặng quá hào phóng đến thế.

Nhưng gã không trông đợi mình sẽ quan tâm.

Gã đứng thẳng người và lơ đãng chà xát cơn đau trong trái tim, nhìn chiếc xe ngựa của cô biến mất nơi khúc quanh. Cô sẽ không trở lại.

Cổng Gai đột nhiên hiện ra to lớn và lạnh lùng quanh gã. Trống rỗng. Không còn những hành lang vang vọng tiếng cười của cô. Hoặc những âm thanh thở gấp nhỏ khi gã khiến cô sững sốt. Hay tiếng rên thỏa mãn nhỏ xíu thoát khỏi môi cô khi gã trượt vào trong cô.

Gã không thể ở lại đây.

Gã nên đến Luân Đôn. Tìm Dante. Tẩy xóa ký ức với Aveline bằng cách lãng quên bản thân trong vòng tay của người đàn bà khác. Mười người đàn bà khác.

Nhưng ngay cả khi gã bỏ đi để ra lệnh cho người hầu, ngay cả khi gã thăm nhăm lại những cái tên của các nhân tình tiềm năng trong đầu, gã v sự thật.

Gã sẽ không bao giờ quên được Aveline.

11. Phần 01 - Chương 07 - Part 01

Phần 1 : Trước kia

.....* • • *

Chương 7

Luân Đôn

Hai tháng sau

Luân Đôn không hề thay đổi. Nó vẫn là nơi văn minh nhất trong tất cả các thành phố, thịnh hành với những trò giải trí thô tục cho những kẻ buông thả nhất. Mặc dù mùa lễ hội sẽ không chính thức bắt đầu cho đến mùa xuân, vẫn có những kẻ lựa chọn trải qua lễ Giáng sinh trong thành phố, Lucien là một trong số ấy. Nhưng ở nơi mà những người khác mạo hiểm du hành khỏi Luân Đôn trong những tháng mùa đông giá lạnh để gần gũi với gia đình và bạn bè, Lucien lại nấn ná trong thành phố sau dịp lễ nhằm mục đích trái ngược.

Gã đang cố tránh xa khỏi Aveline. Việc này khó khăn hơn gã tưởng. Gã vẫn không hiểu tại sao cú lướt thoáng qua của một cô gái có thể khiến gã hoàn toàn mê hoặc đến thế. Gã biết nhiều người đàn bà đẹp hơn cô, những người cuồng nhiệt hơn, thời trang hơn. Nhưng Aveline mới là người gã khao khát được ôm trong

vòng tay mỗi đêm, không cần biết bao nhiêu gái làng chơi sành sỏi gã từng qua lại. Aveline, người có nụ cười gã muốn lắng nghe nó ngân vang qua những căn phòng tĩnh mịch trong ngôi nhà của gã ở Luân Đôn. Aveline, người với sự nhiệt tình thuần khiết, đã biến khoảng thời gian họ bên nhau trở nên đáng nhớ hơn hết thấy những cô nhân tình thành thạo nhất.

Aveline, người đã không hề tin gã.

Ngồi đây, trước lò sưởi, gã nhìn ánh lửa loang loáng trên những quân cờ đặt trên bàn. Gã nhớ về thẹn thùng khi dạy cô đánh cờnh trạng khỏa thân. Sự quyết tâm của cô để tỏ ra thạo đời khi gã biết cô là một cô gái trong trắng được bảo vệ kỹ càng.

Gã vươn tay nhặt quân hậu màu trắng lên, lần nó giữa những ngón tay. Có lẽ vẫn còn cơ hội nào đó cho họ. Có lẽ gã nên gặp cô, để chắc rằng cô vẫn ổn.

Gã khép đôi mắt và siết những ngón tay quanh quân cờ, như thể muốn ngăn chặn quân hậu vượt khỏi vòng kìm hãm của gã. Đương nhiên cô sẽ ổn thôi. Cô có một người cha luôn dõi theo, không phải sao?

Cái ngày gã rời Cornwall, vị Nam tước đã đến gặp gã. Gã vẫn có thể hình dung rõ nét buổi gặp gỡ trong đầu, gương mặt phúng phính của vị Nam tước đỏ rực vì giận dữ khi ông ta gầm lên đòi danh dự và yêu cầu rửa hận. Chestwick đã phát hiện mối quan hệ của bọn họ khi Aveline về nhà sáng hôm đó với giấy nợ của ông ta trong tay.

Lucien đã từ chối đấu súng với ông ta.

Vị Nam tước nhìn trừng trừng không tin khi Lucien bước qua ông ta và ngồi vào trong chiếc xe ngựa đã đưa gã đến Luân Đôn. Ngay cả Lucien cũng khó có thể tin hành động của chính mình. Gã chưa bao giờ bỏ qua một trận đấu trước đây, đặc biệt là một trận cầm chắc chiến thắng. Không cần biết gã hoàn toàn xứng đáng với cơ thịnh nộ của vị Nam tước, không cần biết gã không hề sợ thua cuộc, gã chỉ không chấp nhận thách đấu. Vì Aveline.

Ngay cả khi cô không tin vào phẩm chất của gã, gã đã làm như thế. Giao ước của họ đòi hỏi ba đêm trên giường gã đổi cho khoản nợ và mạng sống của cha cô. Cô đã hoàn thành nghĩa vụ nên giờ đến lượt gã.

Phần chớp nhẹn của quân cờ đâm vào lòng bàn tay, đưa gã trở về hiện tại. Gã ném nó trở lại bàn cờ. Nó lẩn lóc, hắt văng quân tốt sang một bên và vật ngã quân vua màu đen.

Emmons, người quản gia ở Luân Đôn của gã, bước vào phòng và thông báo. “Ông Dante Wexford.”

Với ánh nhìn tăm tối trước những quân cờ bị xô ngã, gã quay sang Dante khi bạn gã lao qua người quản gia đang đi ra

“Trời, Lucien, cậu không thay quần áo à.” Bản thân đang mặc bộ lễ phục đen thanh lịch, Dante diện một chiếc ca vát trắng muốt, đôi găng tay trắng hoàn hảo và một chiếc ba toong hợp thời trang. Chiếc ghim cài có đính kim cương lấp lánh trên cổ họng. Y nhướn đôi lông mày, bày tỏ thái độ trước kiểu ăn vận hơi tùy tiện của Lucien. “Chắc chắn cậu không định xuất hiện ở buổi khiêu vũ của quý bà Presting trong cái mớ đó rồi.”

Lucien buông tiếng thở dài mệt mỏi. “Thứ lỗi cho tôi, Dante ạ. Tôi quên mất.”

“Lại nữa? Lucien, cậu có nhận ra mình tham dự ít hơn sáu sự kiện trong hai tháng vừa qua không? Cậu, người từng xuất hiện tại rất nhiều buổi giao thiệp trong cùng một đêm?”

“Tôi biết.” Lucien nhào tay và lại nhặt quân hậu màu trắng lên, rồi ngắm nhìn nó. “Tôi thấy không còn hứng thú với vòng xoáy xã giao ở Luân Đôn mất rồi.”

“Cậu...” Sừng sốt một cách rõ ràng, Dante trợn mắt. “Cậu không thể đang nghiêm túc được.”

“Có đây.” Gã đứng dậy, thả quân cờ vào túi. “Rượu brandy nhé?”

“Tôi không muốn brandy.” Dante theo sau, khi Lucien bước về phía chiếc bình cổ thon trên chiếc bàn cách đó không xa. “Nhưng có hạn chế những ai tham dự ở buổi dạ hội mùa đông của quý bà Presting.”

Lucien khùng khục cười. “Nó chỉ là một buổi khiêu vũ thôi, Dante. Còn nhiều dịp khác.”

“Những dịp đã diễn ra”. Chỉ ngay khi Lucien bắt đầu rót, Dante túm lấy tay gã. Rượu brandy lênh láng trên mặt bàn. “Cậu đã bỏ qua hầu hết trong số chúng.”

Lucien ném ánh nhìn băng giá vào bàn tay Dante trên tay áo gã. “Cậu đi quá giới hạn rồi đấy.”

“Đừng giở cái giọng ấy với tôi.” Tuy vậy, Dante vẫn lùi lại, đôi mắt màu nâu đỏ nóng rực vì giận dữ. “Cậu không khá hơn tôi chỉ vì cha cậu chọn cách thừa nhận cậu đâu.”

“Cậu có thôi lải nhải về vấn đề đó đi không?” Lucien đặt “rầm” chiếc bình xuống. “Tôi không kiểm soát được chuyện đó. Cha tôi thừa nhận đã bắt cản với nhân tình và đẻ ra một thằng con trai. Thế thôi.”

“Cậu sẽ không nói thế nếu cậu phải đứng ngoài giới thượng lưu giống như tôi.”

Lucien đảo mắt và cầm lấy chiếc ly mới rót được một nửa của mình rồi quay trở lại chỗ ngồi. “Lại nữa à, Dante?”

“Phải, lại nữa đấy.” Dante chặn ngang gã, Lucien ngừng lại, bị bất ngờ trước nỗi tuyệt vọng trần trụi trên gương mặt bạn mình. “Cha tôi lừa đi sự tồn tại của tôi. Tôi không được ăn học tử tế như cậu. Kế sinh nhai duy nhất của tôi là tài năng trên chiếu bạc.”

“Tôi biết.” Sự đồng cảm trĩu nặng trong giọng nói, Lucien nhìn chăm chăm xuống ly brandy, rồi đưa lên miệng uống.

“Tôi không muốn sự thương hại của cậu, mẹ kiếp!” Dante quay phắt, đôi vai trở cứng. “Cậu nghĩ tôi thích phải phụ thuộc vào cậu vì chính cuộc sống của tôi à? Không có giấy thông hành của cậu vào giới thượng lưu, tôi sẽ không có cơ hội nào hết. Chính nhờ sự dối trá đó tôi mới bỏ được thức ăn vào miệng và có manh áo che lưng.”

“Tôi biết”, Lucien nhắc lại, trầm tĩnh hơn. “Tôi sẽ đi với cậu đến tiệc của quý bà Presting.” Gã hất phần rượu còn lại ra sau lưng.

“Tuyệt hảo!” Lại xuất hiện tất thấy vẻ mặt tươi cười, Dante tự phục vụ ỉnh một chút rượu Pháp thượng hạng.

Với ánh mắt chán nản sau lưng Dante, Lucien đặt chiếc ly lên bàn, không thoả mái chút nào với cảnh tượng ấy. Dante là bạn thân nhất của gã, nhưng gã không bao giờ biết nên nói ra sao khi y trở nên quá xúc động. Mẹo đơn giản nhất là chỉ việc đưa Dante thứ gì y muốn ngay thời điểm ấy

Gã chưa bao giờ giới trước những rối rắm đến từ cảm xúc. Sự thất bại với Aveline đã minh chứng điều đó.

“Tôi sẽ đi thẳng xuống.”

Dante nhìn theo khi Lucien rời phòng, nụ cười của y héo đi. Y trút một hơi, rút ra chiếc khăn tay tao nhã và lau mồ hôi thấm trên trán. Y cứ lo Lucien sẽ cố thủ trong chốn cô đơn tự kỷ của bản thân, rằng bạn mình sẽ khẳng khái ở nhà và mặc kệ buổi khiêu vũ của quý bà Presting, không cần biết y có cố gắng thuyết phục bằng cách nào đi chăng nữa. Và viễn cảnh diễn ra sau đó mới thật thảm khốc.

Y nhét chiếc khăn tay vào túi và để ý thấy đôi tay mình đang run rẩy. Chết tiệt tất cả chuyện này.

Y đi về phía tủ để rót ỉnh thêm rượu. Y phải giữ được bình tĩnh. Y không cần Lucien nghi ngờ bất cứ chuyện gì. Khi rượu chảy xuống cổ họng, y nhắm hai mắt, để cho tội lỗi đè nặng lên người.

Y có thể làm như thế không? Liệu y có năng lực àn trình diễn này không? Lucien là bạn thân nhất của Dante, đã luôn cho phép y bám đuôi để có thể dễ dàng trải đường qua giới thượng lưu. Và chưa từng một lần Lucien nghĩ Dante là kẻ dưới trướng vì hoàn cảnh ra đời của y.

Nhưng một người đàn ông phải tồn tại. Dante uống nốt phần brandy còn lại. Và Lucien sẽ trở thành phần tệ nhất trong chốn sấm hối của y. Làm sao một người đàn ông có thể kiếm sống nếu bạn thân nhất của mình cắt ngang phương tiện duy nhất để chạm tới những mục tiêu kia đây?

Việc rút khỏi giới thượng lưu của Lucien ảnh hưởng trực tiếp đến những thứ sẽ ra đi trong túi của Dante. Không có Lucien đảm bảo, Dante không có cách nào đánh bạc được với những kẻ quý tộc. Y không hề dối trá khi nói cuộc sống của mình phụ thuộc vào Lucien.

Nhưng không kéo dài thêm nữa. Không, không bao giờ nữa.

Y đặt ly rượu xuống và quay sang chiếc bàn của Lucien vừa lọt vào tầm mắt. Có lẽ ông bn lâu năm của y đã bỏ lại một vài bảng giữa đồng giấy tờ. Mọi đồng xu đều quý giá trong những ngày này.

Y xáo tung đám giấy và tìm kiếm những tấm séc nhưng không thấy thứ gì giá trị, không có tiền do bất cẩn bị bỏ lại sang một bên. Quý tha ma bắt Lucien, nhưng bạn y luôn là người ngăn nắp đến tột cùng.

Đôi mắt y rơi xuống chồng thư được xếp một cách gọn gàng ở góc bàn. Y nhặt phong thư đầu tiên lên và kiểm tra. Chưa được mở. Nó hẳn là thư của ngày hôm nay.

Mím môi, y lật khắp chồng thư. Những lời mời của hội chèo thuyền. Lucien thực sự là tên ích kỷ nhất trong đám bạn bè khi không chấp nhận lời mời nào trong số đó, rồi ngỏ lời để Dante đi cùng với mình, đương nhiên là thế.

Và rồi y tìm thấy lá thư đó.

Y lập tức biết ngay đó là từ một người đàn bà bởi nét chữ và tờ giấy xinh đẹp. Y hít hà phong bao, mùi nước hoa của phụ nữ thanh thoát toát lên từ nó. Y biết mùi này. Nơi nào y đã... Mùi oải hương. Đúng là nó. Lần cuối cùng y ngửi thấy mùi oải hương là khi đến thu tiền thắng bạc từ ngài Chestwick.

Lá thư này phải chăng là từ cô con gái đáng yêu của vị Nam tước?

Y gõ ngón tay vào lá thư, vạch theo nét chữ uốn lượn tên của Lucien. Có lẽ cô nàng phóng đảng bé nhỏ muốn một cuộc hẹn hò bí mật. Cô ta đã trở thành một miếng ăn chín mọng, với hình thể đầy đặn và tuyệt đẹp. Và không còn là trinh nữ nếu cô ta rời nhà Lucien vào sớm tinh mơ như vậy.

Y nhếch miệng cười. Có lẽ y sẽ tìm ra vài manh mối về nơi hò hẹn và đến đó thay Lucien. Có khả năng y có thể lái cảm tình của cô ta khỏi Lucien để hướng về phía y.

Kế hoạch này càng trở nên khiêu gợi với y khi từng giây phút trôi qua. Lucien không còn như trước kể từ lúc ngủ với con nhỏ đó. Có lẽ bạn y đã hình thành cảm giác yêu đương với cô ta. Nhưng một khi cô ta chọn Dante làm người tình, rồi Lucien sẽ được nhắc nhở rằng một người đàn bà có thể lơ lửng đến thế nào, có lẽ Lucien sẽ quên cô ta đi và quay trở lại những con ù của giới thượng lưu đầy tai tiếng. Người anh em của quỹ dữ sẽ sống dậy ngay thôi.

Rồi sau đó, Dante có thể rẽ khỏi con đường lạnh lẽo mà y đang toan tính. Có lẽ mọi thứ sẽ trở lại bình thường.

Được tiếp thêm nhiệt tình từ viễn cảnh đó, y xé mở bức thư và mong chờ một nội dung đầy nhục cảm. Nhưng sau dòng đầu tiên, cảm y rớt xuống. Những hy vọng của y rã rời. Không còn lối cho Lucien quay trở lại những con đường cũ sau khi đọc lá thư này. Người anh em của quỹ dữ sẽ chết nhanh chóng, một cái chết không gì vô nghĩa hơn.

“Mẹ kiếp, Luce”, y lẩm bẩm. “Cậu phải hiểu biết hơn mới phải.”

Y chộp lấy một thứ trong đồng đồ dùng văn phòng của Lucien và nguệch ngoạc nhanh một lá thư, chỉ với hai dòng. Y nhét nó vào một phong bì, đề tên và địa chỉ đến Cornwall, rồi vùi vào chồng thư chờ để gửi. Sau đó, y nhồm đậy, thông thả ném lời nhắn cùng chiếc phong bì của Aveline Stoddard vào ngọn lửa. Khi nhìn thấy văn phòng phẩm nức hương đó co rúm rồi bốc thành tro tàn, trái tim y càng trở nên nặng nề hơn nữa.

Y không còn lựa chọn. Y phải hành động trước khi Lucien phát hiện chuyện về con gái của Chestwick. Lời nhắn y viết sẽ không cầm giữ cô ta được lâu. Cuối cùng Lucien cũng biết. Cuối cùng, bạn y cũng sẽ đến với cô ta.

Dante không thể chấp nhận được điều đó. Y không thể để con nhỏ đó có cơ hội đến Luân Đôn tìm Lucien và thu hút sự chú ý với những điều đáng lẽ nên được giấu ở trong bóng tối. Những từ ngữ ác nghiệt y đã viết sẽ ngăn ngừa chuyện đó, nhưng chẳng ai biết thế nào với những cô gái trẻ.

Chuyện này phải được thực hiện. Y không còn lựa chọn nào khác.

“Tôi đã sẵn sàng”, Lucien nói, khi bước vào căn phòng trong bộ dạ phục cắt may đắt đỏ. “Đi thôi, Dante. Còn cả đêm phía trước.”

“Phải”, Dante đồng ý, quay sang nhìn bạn với một nụ cười giả dối. “Phải rồi

Một màu đen ngập trước mắt gã. Cả thế giới trở nên cheo leo, Lucien rên rỉ khi cái đầu nặng trĩu của gã lắc lư theo với nó. Gã đang ở nơi chết tiệt nào vậy? Tại sao gã không thể trông thấy gì?

12. Phần 01 - Chương 07 - Part 02

Phần 1 : Trước kia

.....* • • *

Chương 7

Gã ép đầu óc lơ dờ của mình phải động não, nhưng bọn chúng đã lấy gậy táng gã khi chúng chop lấy gã, cú đánh rõ ràng đã khoảng tung những giác quan của gã lên. Gã hớp lấy một hai. Vị mặn quặng trong không khí, gắt trên đầu lưỡi. Tiếng sóng vỗ cùng âm thanh cọt kẹt của gỗ bị nước biển ăn mòn nói với Lucien rằng gã đang ở trên một con tàu. Và đôi mắt bị bịt kín.

Gã không mù, tạ ơn Chúa.

Rít lên tiếng chữi thề, gã cố nhòem dậy khỏi vị trí nằm sấp mặt, nhưng một bàn tay dữ tợn ấn giữa hai xương bả vai đẩy gã trở lại mặt sàn lạnh lẽo.

Đầu va mạnh, gã vật lộn với cơn buồn nôn xộc lên. Tiếng cười và lời chế nhạo hỗn loạn trong cái đầu quay cuồng, khi những kẻ giam giữ nói chuyện trước cơ thể sống soài của gã. Gã chiến đấu để tìm lại kiểm soát. Dù những tên cướp này có là ai, gã cũng sẽ không cho chúng sự thỏa mãn được thấy gã nôn tiền ra trước mặt chúng.

Gã chỉ hy vọng Dante an toàn chạy trốn.

“Và chúng ta có ai ở đây nào?” Một giọng nói oang oang vang lên khiến tất cả những kẻ khác im lặng, Lucien vùng vẫy để giữ bản thân tỉnh táo. Đây, như vậy, hẳn là thủ lĩnh của chúng.

“Một thằng hầu mới cho khoang của ngài, thưa thuyền trưởng.” Một trong những kẻ còn đồ ba hoa khi hẳn lôi bao tải trùm đầu Lucien ra. Vì hành động đó, sợ Lucien đập mạnh lên sàn tàu khiến gã không thể ngăn lại một tiếng rên rỉ. Những đốm sáng lóe lên trước mắt khi gã từ từ mở chúng ra.

“Hắn nà một tên to nớn.” Một bàn tay ụ thịt chop lấy tóc, lôi đầu lên để tên đàn ông râu đỏ mặt đầy sẹo có thể nhìn chăm chăm vào gã. “Và ăn mặc nhưá quý tộc. Kẻ không giống mày chút nào, ranh con”, hắn nói với Lucien. “Trừ cái chết có người muốn mày ra sao cũng được, đây là sự thật.”

“Ai?” Lucien thều thào qua làn môi khô nứt.

Tên thuyền trưởng bật cười và lại thả đầu Lucien xuống mặt sàn. Lucien nhắm hai mắt trước những cơn đau dữ dội như muốn bửa đôi đầu. “Ai ấy à, ranh con. Tao không có hỏi. Tao chỉ lấy tiền.”

“Không phải gã Nam tước nào muốn hắn đổ máu à?” Một kẻ trong đám lâu nhâu hỏi.

“Kẻ cá Hoàng thân nhiếp chính kìa”, một tên khác nắc nẻ.

“Có khi chính nà George Điền [3] cũng lên!” Một tên khác hét, cả lũ thi nhau cười rú lên.

Dùng giày đập thô bạo, tên thuyền trưởng lấn Lucien nằm ngửa. Lucien nheo mắt và giơ tay che ánh sáng loang loáng, thứ gì gã mới nhận ra là những ngọn đuốc trên tàu.

Tên thuyền trưởng nhìn chòng chọc xuống, soi xét gương mặt gã. “Chúng bảo nó không phải quý tộc đúng không?”

“Không. Để rơi”, tên thủy thủ một mắt chế nhạo.

Tên thuyền trưởng cười nhạo. “VẬY nó là của chúng ta. Cảm ơn lão Nam tước. Tên này sẽ là sự bổ sung tuyệt hảo cho băng chúng ta.”

Lão Nam tước. Lucien co rúm khi những tên thủy thủ lôi gã đứng dậy. Chestwick. Ông ta sắp xếp chuyện này để trừng phạt mối quan hệ với Aveline chẳng?

Tên thuyền trưởng bật cười khi thấy Lucien loạng choạng. “Bọn mày đánh nó quá nặng rồi đấy. Ít nhất mất một ngày trước khi nó trở nên dày dạn.”

“Tôi có thể trả tiền cho ông.” Lưỡi Lucien có cảm giác sưng phồng trong miệng. “Để tôi đi, tôi sẽ thưởng cho ông hậu hĩnh.”

“VẬY sao?” Tên thuyền trưởng cười khinh bỉ khi đàn em của hắn hí lên. “Bọn tao đã được cảnh báo về mày, quý ngài ạ. Ngoài đồng quần áo là lướt trên người, mày chỉ là một con bạc và một tên dối trá rỗng tuếch.”

“Không.” Con thuyền dốc xuống. Hay đó là gã? “Tôi có... tôi có thể trả cho ông.”

“Mày sẽ trả, được thôi. Với lưng và cơ bắp của mày. Chào mừng lên tàu, ranh con. Giờ mày là một phần trong thủy thủ đoàn của tàu RỒNG BIỂN.”

Aveline bầu chặt bức thư trong tay và nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, đôi mắt ráo hoảnh một cách kỳ lạ. Có lẽ cô đã chết lặng. Có lẽ cô đang trong cơn sốc. Cô chắc chắn nên khóc như mưa ngay lúc này.

Nhưng cô đã khóc và thực sự không thể nữa.

Cô nhìn xuống lá thư, vuốt lại thứ nhàu nát đó trên mặt bàn phẳng lì. Nét chữ màu đen mạnh mẽ lạ lùng hơn những gì cô tưởng tượng về chữ của Lucien, nhưng không thể hiểu sai thông điệp mà nó mang theo.

Chúc mừng sự kiện hạnh phúc của cô. Làm ơn đừng tìm cách liên hệ với tôi về vấn đề này thêm nữa.

Làm sao gã có thể lạnh lùng và tàn nhẫn đến thế? Cô đặt một bàn tay lên bụng mình. Làm sao gã có thể không quan tâm đây?

Cánh cửa phòng ngủ bật mở, cô cuốn lá thư vào lòng khi cha xuất hiện. Ông không biết cô đã liên lạc với Lucien, hoặc thậm chí lý do vì sao. Cô đã tưởng sẽ có Lucien đứng bên để cùng thông báo cho cha tin tức mới

Thật ngu ngốc.

Vị Nam tước thoáng trầm ngâm nơi khung cửa, vẻ mặt thâm đạm khi nhìn con gái cho thấy một điềm báo rất xấu. “Sao vậy cha?” Cô hỏi. “Có chuyện gì thế?”

Ông ngập ngừng, rồi nói, “Lucien DuFeron chết rồi.”

“Sao cơ?” Cô siết lá thư chặt hơn, những khớp ngón tay trở nên trắng bệch. “Cha vừa nói gì?”

Vị Nam tước thở dài, nét cảm thông làm mềm mại biểu cảm của ông. “Cậu ta đã chết. Một vụ cướp đường, người ta nói thế. Họ tìm thấy thi thể cậu ta trong một kho hàng bị thiêu rụi trên bến cảng.”

“Không, không thể thế được.” Cô đứng bật dậy. “Đó là sự nhầm lẫn.”

“Ta không nghĩ thế. Họ không thể...” Ông dừng lại, rõ ràng đang chặt vật để khiến mọi thứ nhẹ nhàng hết mức có thể.

“Cơ thể bị đốt cháy trầm trọng, nhưng họ tìm thấy đồng hồ bỏ túi của cậu ta. Đó là DuFeron.”

“Không.” Cô dẫn sụp xuống trên chiếc ghế và dờ dẫm nhìn ông. “Không.”

“Ta xin lỗi.” Cha cô bắt đầu tiến đến, nhưng cô quay đi, nhìn trân trân ra ngoài cửa sổ. Ông ngừng chân. Nhưng khi mỗi giây cứ tích tắc trôi qua, cô vẫn không quay lại, ông cuối cùng cũng xoay người và cẩn thận rời căn phòng.

Một giọt nước mắt lăn khỏi má làm nhòe đi nét chữ trên bức thư Aveline vẫn giữ chặt trong tay.

Phần hai

Sau đó

13. Phần 02 - Chương 08 - Part 01

Phần 2 : Sau đó

.....* • • *

Chương 8

Cornwall, nước Anh

Tháng Tư 1816

Gã sẽ có sự báo thù của mình. Lucien siết chặt hai bàn tay chằng chịt sẹo quanh dây cương và trừng mắt nhìn xuống ngôi nhà của ngài Chestwick từ một vị trí thuận lợi trên ngọn đồi.

Phải mất năm năm gã mới trở về được ngôi nhà ở Anh. Bốn năm trong số đó bị trưng dụng như một tên thủy thủ trên con tàu buôn lậu Rồng Biển dưới bàn tay hung tợn của thằng khốn đó, thuyền trưởng Sledge. Năm cuối cùng, tình trạng của gã có khá hơn khi trở thành một phần của băng cướp biển mang tên Rửa Hận, cái tên rất phù hợp.

Việc Rồng Biển bị tiêu diệt bởi Rửa Hận đã trở thành sự cứu rỗi với gã. Và một năm sinh hoạt giữa băng cướp biển giàu có đã làm đầy - không, phải nói là gấp đôi - khối tài sản từng thuộc về gã.

Kẻ đã chết là gã sao? Khó mà tin được.

Cơ thể bị cháy đen được nhận dạng Lucien DuFeron là của tên đã móc túi chiếc đồng hồ quả lắc của gã, như vậy giới chức trách Luân Đôn liền gã đã chết và di chúc của gã được thi hành. Tài sản của gã biến mất, những khoản đầu tư từ trước chia cho các đối tác còn lại. Và người em cùng cha khác mẹ Robert, nguyên rửa sự tham lam của nó, đã mua Cổng Gai nhưng chưa bao giờ hạ mình bước chân vào. Ngôi nhà cứ quanh hiu đứng đó và bị lãng quên.

Cha gã đã chết trong khi Lucien phải gò lưng phục dịch trên Rồng Biển, để Robert trở thành Công tước Huntley mới. Và khi Lucien xuất hiện ở nhà Huntley tại Luân Đôn vài ngày trước, những người hầu đã đuổi gã ra khỏi cửa.

Chỉ có Dante nhận ra gã. Anh bạn tội nghiệp trắng bệch như tờ giấy khi Lucien đến chỗ ở của y, nhưng y nhanh chóng bình tĩnh trở lại và giúp Lucien khám phá chuyện gì đã xảy ra trong thời gian gã biến mất.

Và những điều đó khiến gã phát điên. Cha chết, nhà bị bán, tài sản không cánh mà bay. Nếu gã không làm việc đầu ra đẩy với băng cướp biển, thì bây giờ đã trở thành một tên ăn mày. Nhưng sự bất công trong đó đã mừng mủ, gã sẽ không nghỉ ngơi cho đến khi khôi phục được cuộc sống trước kia của mình.

Gã không thể mang cha mình trở lại, nhưng có thể đòi những của cải đã bị đánh cắp. Và gã sẽ có sự trả thù từ người đàn ông phải chịu trách nhiệm cho tất cả mọi chuyện - Chestwick.

Gã nên giết chết Chestwick từ những năm trước khi gã có cơ hội. Giá như gã có thể kháng cự được vẻ đẹp của Aveline và chỉ cần bắn chết lão già đó trong một cuộc đấu súng công bằng, thì không một sự kiện nào

bên trên có thể xảy ra. Nhưng không, gã đã bị quyến rũ bởi gương mặt như nàng tiên cá, bởi đam mê và lòng kiêu hãnh của cô. Rất nhiều lần gã nghĩ đến cô trong suốt những tháng ngày khổ ải của mình, không thể ngừng tự hỏi liệu cô có biết đến hành động của cha mình hay không.

Chỉ một ý nghĩ đó thôi cũng đã mang hình ảnh gương mặt cô đến tâm trí gã, và gã phải tự kìm nén trái tim trước ký ức về đôi mắt xanh van nài của cô. Mặc cho cô có xinh đẹp bao nhiêu, không một người đàn bà nào xứng đáng để gã mất những gì đã có. Thỏa thuận đáng nguyên rửa của họ bắt gã trả giá quá đắt.

Nhưng những đêm họ ở bên nhau hầu như không còn là vấn đề thêm nữa. Cô giờ hẳn đã lấy chồng, gần như chắc chắn đã cho chồng mình một hoặc hai người thừa kế. Có lẽ vài năm qua cô đã trở nên xấu xí như mụ phù thủy. Trở nên béo phệ. Nếu họ gặp nhau hôm nay, gã nghi ngờ khả năng mình vẫn thấy cô hấp dẫn.

Nhưng gã cùng tự hỏi liệu cô có nhận ra gã còn thu hút nữa không.

Gã liếc xuống đôi bàn tay đeo găng đang cầm cương và nắm những ngón tay lại, nhìn qua lớp da thuộc màu đen để thấy những vết sẹo sần sùi bao phủ khắp tay gã trong suốt những năm tháng lao động với đám dây chèo xù xì trên boong tàu. Còn cả những vằn sẹo tương xứng trên khắp cơ thể gã, phần lớn được ban tặng từ cây roi tê buốt của Sledge. Liệu cảnh tượng của chúng có khiến một quý cô được giáo dục ghê tởm? Ngay cả vết sẹo nhỏ hơn cạnh mắt gã, thứ nhận được do lưỡi kiếm bất cẩn của một tên thủy thủ, cũng làm một vài gái làng chơi phải quay đi.

Liệu một người phụ nữ như Aveline - một quý cô - có muốn dành ba đêm trên giường của gã ngay lúc này hay không? Gã chỉ còn sót lại một chút tương đồng với gã thượng lưu phóng đảng từng là gã trước kia. Gã giống như những gì là gã bây giờ - một thằng đàn ông vừa sống sót trở về từ địa ngục.

Gã nhận ra những ý nghĩ của mình đang dẫn đến đâu và đột ngột ngăn chúng lại. Không hữu dụng khi than khóc cho quá khứ; gã phải tập trung vào nhiệm vụ phía trước. Gã sẽ đối chất với lão Nam tước và giết lão ta, việc đáng lẽ phải làm từ nhiều năm trước. Có lẽ rồi linh hồn bị ám ảnh của gã cuối cùng cũng tìm được bình yên.

Gã thúc ngựa, phi rầm rập đến nhà Chestwick.

“Thưa tiểu thư Stoddard, có một quý ông yêu cầu được gặp cha cô.”

Aveline thở dài và đặt hóa đơn cô vừa nghiên cứu sang một bên. Các nhu cầu cần thanh toán đã tăng lên gấp ba lần trong tháng vừa qua. “Ai vậy bà Baines?”

“Không phải Squire Lofton”, người quản gia đáp với cái khịt mũi

“Tạ ơn Chúa. Gã đàn ông đó quấy rầy ngôi nhà này không khác gì đám ruồi làm phiền chuồng ngựa vậy.” Aveline đứng dậy và vuốt hai tay xuống vạt chiếc váy màu hồng lỗi thời cô mặc mỗi buổi sáng. “Bà Baines này, bà có thể đếm giúp tôi xem chúng ta còn bao nhiêu nền không? Tôi muốn chúng dùng được càng lâu càng tốt để không phải mua thêm trong tháng này. Rồi tôi có thể trả chút gì đó cho người bào chế thuốc.”

“Tôi sẽ làm.” Người quản gia ngập ngừng. “Cô có muốn tôi ở đây khi tiếp khách không?”

“Không cần thiết đâu.” Aveline hướng về phía cửa. “Rõ ràng chỉ là một trong những bạn chơi bài của cha tôi đến chia buồn... và có thể đòi một món nợ cũ mà thôi”, cô kết thúc với thoáng mỉm mai.

“Cứ cẩn thận”, bà Baines khuyên. “Đôi khi một người đàn ông có vẻ ngoài như một quý ông chưa chắc đã là một quý ông. Tôi sẽ ở gần đây nếu cô cần tôi.”

“Cảm ơn sự quan tâm của bà, nhưng tôi sẽ ổn thôi mà.”

Lucien sải chân dọc theo chiều dài phòng khách chật hẹp, cố nén sự nôn nóng bên dưới lớp vỏ kiềm chế mỏng tang bên ngoài. Giờ thời cơ đã đến, gã hầu như không thể kìm nén những gì mình mong đợi. Sau cùng, báo thù.

Công lý.

Cánh cửa bật mở, gã nhìn lên, chuẩn bị đối mặt với người đàn ông đã đánh cắp cuộc đời khỏi gã.

Aveline đứng đông cứng nơi ngưỡng cửa, đôi mắt xanh nổi rộng đầy ngạc nhiên. Cô không hề béo phệ. Cũng không hề xấu xí. Cô trông tuyệt đẹp y như những gì gã nhớ về cô, có lẽ thêm những nét đầy đặn nữ tính trên các đường cong. Nhưng thay đổi nhỏ nhất duy nhất đó chỉ càng làm cô giống nàng tiên cá quyến rũ và càng khác biệt với người con gái trinh trắng năm năm về trước.

Vẻ sững sờ nhạt dần trên gương mặt cô, được thay bởi niềm vui rạng rỡ hoàn toàn thuần khiết. “Lucien?”, cô thì thầm.

Sau tất cả khoảng thời gian đã đi qua, riêng âm thanh gọi tên gã bật lên trên môi cô thôi vẫn có thể khiến gã xốn xang. Bằng hoàng bởi sự ảm áp từ nụ cười, sự đón chào chân thật trong đôi mắt cô, gã xém chút nữa đã bước đến bên cô. Xém chút nữa nói rằng gã chưa bao giờ quên cô. Nhưng khi gã quan sát, gương mặt cô trở nên tái nhợt giống dải ruy băng gọn gàng trên váy, những đốt ngón tay trắng bệch siết chặt tay nắm cửa. Niềm hạnh phúc của cô lụi tàn như thế nó chưa bao giờ từng tồn tại. “Anh còn sống”, cô nhạt giọng nói.

“Ngạc nhiên chưa?” Gã giấu sự thất vọng bằng cách trao cho cô nụ cười từng reo rắc nỗi sợ hãi vào trái tim những tên cướp biển đồng bọn của gã. “Tôi chắc chắn cũng ngạc nhiên khi thấy cô. Tôi đã yêu cầu được gặp cha cô.”

“Cha tôi không tiếp khách.”

“Không tiếp?” Nụ cười của gã chuyển sang thô lỗ. “Ông ta sẽ tiếp tôi.”

“Kể từ tháng trước ông ấy không thể gặp ai.” Cô dậm bước chân vào căn phòng, quan sát như thể gã là một bóng ma. “Anh muốn gì từ ông ấy?”

“Đây là chuyện của đàn ông, và tôi sẽ không bàn luận nó với cô. Ông ta đâu?” Gã định băng qua cô, nhưng cô cứng đầu đứng chặn trên đường đi của gã, hai tay khoanh lại và sự quả quyết lóe sáng qua xúc cảm xáo động trong đôi mắt cô.

Gã sở hữu thứ sức mạnh mà chỉ cần chút cố gắng cũng có thể đẩy văng cô ra khỏi lối đi, nhưng gã do dự. Gã không muốn chạm vào cô. Ngay cả khi đứng gần cô thế này gã cũng có thể cảm nhận nhiệt độ đang tăng vọt giữa bọn họ. Khiến gã điên cuồng.

“Người ta bảo anh đã chết.”

Chút run rẩy trong giọng cô như cửa máu trên bộ giáp thịnh nộ bao quanh trái tim gã. Sự yếu đuối của bản thân làm gã nổi giận. “Một nhầm lẫn, rõ ràng rồi.”

Câu trả lời gay gắt của gã khiến cô chớp mắt nhưng rồi đôi mắt thu hẹp. “Rõ ràng rồi”, cô lặp theo, cay đắng lẫn theo giọng nói không thua gì gã.

“Tôi cứ nghĩ cô sẽ mừng khi nghe tin đó.” Nổi tức giận của gã tràn trong từng câu chữ, hỗn độn giữa thất vọng, giận dữ, đau đớn và cùng quẫn. “Cô trông có vẻ khá hạnh phúc khi rũ bỏ được tôi kể từ lần cuối chúng ta gặp nhau.”

“Tôi có thể nói điều tương tự về anh”, cô phản pháo. “Anh không thể hiện rõ ràng hơn thế trong thời gian anh trải qua với tôi, Lucien ạ. Sao anh phải quá mức ác nghiệt đến vậy?”

Gã cười cay nghiệt và tóm lấy cằm cô trong tay. Làn da cô vẫn có cảm giác mượt mà như lụa. “Cô vẫn chưa nhìn thấy thế nào là ác nghiệt đâu, con bồ câu của tôi ạ.”

Cô giằng người ra. “Anh không có quyền chạm vào tôi.”

“Cô chưa bao giờ kháng cự, Aveline ngọt ngào. Như những gì tôi nhớ, cô từng cầu xin tôi chạm vào mình.”

Gương mặt đỏ gay, nhưng cô nhìn thẳng vào tia nhìn của gã, đôi mắt long lên khinh miệt. “Đã qua từ rất lâu rồi. Trước khi anh để cả thế giới nghĩ rằng anh đã chết. Trước khi...” Cô im bặt và bặm chặt đôi môi như thể ngăn cho từ ngữ không vượt khỏi miệng.

“Trước khi cái gì?” Khi cô tiếp tục lặng câm, cơn giận của gã phun trào. “Tôi đã trải qua năm năm trong địa ngục, Aveline ạ. Đừng thử thách tôi.”

“Anh đã ở trong địa ngục ư?” Giọng cô cao vút đầy tổn thương. “Còn tôi thì sao? Còn cái cách anh bỏ rơi tôi thì sao?”

“Bỏ rơi? Chia tay đến từ đôi bên, thỏa thuận của chúng ta đã được hoàn thành. Nếu cô cảm thấy bị bỏ rơi, hãy trách cha cô. Năm năm trước, ông ta đã bắt cóc và ép tôi phải phục dịch trên một con tàu buôn lậu.”

“Không thể nào! Ông ấy sẽ không bao giờ làm một điều như thế!”

“Không ấy à?” Lucien cúi người lại gần hơn, lời đi hương oải hương ngọt ngào luôn gắn liền với cô. “Ông ta phát hiện mối quan hệ của chúng ta. Ngay cả nói dối cũng đừng thử với tôi bởi chính ông ta đã tự mình nói cho tôi điều đó.”

Cô kéo bản thân đứng thẳng, dường như chẳng mấy bận tâm bởi khoảng cách gần với gã. “Sao tôi phải nói dối? Ông bắt gặp tôi về nhà sáng hôm đó cùng giấy nợ trong tay. Ông biết những gì tôi đã làm.”

“Và ông ta đến gặp tôi, thách đấu với tôi.” Gã bật tiếng cười chẳng hề hài hước. “Tôi đã không chấp nhận lời thách thức, Aveline ạ. Tôi đã bỏ đi - vì cái giao kèo chết tiệt mà chúng ta đã ký kết.”

Cô buông một tiếng thở dài. “Cảm ơn anh vì điều đó.”

“Ồ, đừng cảm ơn tôi. Tôi nguyện rửa bản thân vì đã cư xử cao thượng. Nếu tôi gặp cha cô trong trận đấu vì danh dự ngày hôm ấy, tôi đã không mất tất cả mọi thứ.”

“Đó là thứ anh cần đúng không, Lucien? Sự trả thù? Đó có phải lý do anh đến đây sáng nay không?”

“Phải.” Gã trao cho cô một nụ cười lạnh lùng. “Tôi đến để thách đấu cha cô.”

Hai mắt cô trợn to kinh hoàng. “Anh đến đây để giết ông!”

“Để đấu súng với ông ta.” Gã nhún vai. “Kết quả tùy thuộc vào số phận.”

“Tôi có trông giống con ngốc không? Ai cũng biết anh là một tay thiện xạ. Chính điều đó đã đẩy chúng ta vào rắc rối năm năm về trước.”

“Đây là vấn đề danh dự.”

Cô lùi từng bước một về phía cửa. “Anh điên rồi.”

“Quả vậy.” Sự sắc bén trong ánh mắt gã tạm ngừng cuộc rút lui lén lút của cô. “Phát điên vì giận dữ. Cuộc đời đã bị đánh cắp khỏi tôi. Trả thù là quyền của tôi.”

Cô bật cười chua chát. “Tôi xin lỗi vì những gì đã xảy ra với anh, Lucien, nhưng cha tôi không có liên quan gì hết. Chắc chắn có nạn nhân nào khác từ tính ích kỷ của anh đã tìm cách trừ khử anh.”

“Tôi tin cha cô liên quan đến tất cả mọi chuyện.”

“Tôi không quan tâm những gì anh tin tưởng.”

“Hãy xem ngài Nam tước tốt bụng có gì để phát biểu.” Gã xô người qua cô và lao như cơn bão vào phòng nghỉ. “Loại đàn ông nào lại đi núp sau vạt váy con gái? Hay danh dự của ông ta hao hụt đến mức không thể đối mặt với tôi?”

Cô theo gã đi ra và chống hai tay lên hông khi gã lưng sục từng phòng ở tầng một. “Tôi nói cho anh nghe, anh tìm nhầm người rồi.”

“Tôi biết việc mình đang làm.”

Cô khịt mũi kinh tởm. “Hãy để một người đàn ông lớn tuổi được yên, tìm gia đình anh để thỏa mãn thói côn đồ của chính bản thân. Từ những gì tôi được nghe, anh không được họ yêu chuộng hơn bất cứ ai anh từng gặp gỡ.”

“Cẩn thận với cái lưỡi chua ngoa của cô.” Gã ném cho cô cái nhìn cảnh cáo, nhưng cô không chùn bước.

“Điều anh tìm không có ở đây.” Cô trừng mắt lại với gã, cũng đừng cảm không thua năm năm về trước. “Để chúng tôi yên và đi chỗ khác mà tìm kiếm sự báo thù của anh.”

“Cô có nói gì cũng không ảnh hưởng đến tôi.” Chết tiệt, cô vẫn quá xinh đẹp, vẫn tác động mạnh mẽ lên các giác quan của gã như một loại rượu mạnh. Nhưng gã phải ghi nhớ sự bội bạc thường được đóng gói xinh xắn k theo. Cô đã bực dọc vào buổi sáng họ chia tay bởi sợ hãi bị người ta phát hiện. Việc bắt cóc gã phải chẳng là âm mưu để khiến những lời gièm pha rơi vào quên lãng? “Hãy nói với tôi, Aveline, rằng cô sẽ nộp cha mình ra đây, hay để tôi lục soát cả ngôi nhà và tự mình tìm ra ông ta?”

Đôi môi đáng yêu của cô mông dính thành một đường tức giận. “Anh muốn thách đấu ngay trước mặt cha tôi phải không, Lucien? Đi với tôi.” Hai bàn tay nắm chặt trong làn váy, cô đi thẳng lên cầu thang.

Cuối cùng, Lucien nghĩ, nới gót theo cô. Cuối cùng.

14. Phần 02 - Chương 08 - Part 02

Phần 2 : Sau đó

Chương 8

Aveline bước đều từng bước lên tầng trước mặt gã, phiến lưng cứng ngắc vì bất mãn, thế nhưng chính vòng ba mềm mại mới bắt được sự chú ý nơi gã. Gã nhớ không biết bao lần gã ôm bờ hông ngọt ngào ấy trong tay khi họ ân ái, cùng xúc cảm phần da thịt ở đó đem lại.

Cô ngừng lại trên đỉnh cầu thang và ném ánh mắt ghê tởm về phía gã, làm đông cứng ham muốn vừa trỗi dậy. Dù sao đi nữa gã không có quyền nghĩ đến chuyện ngủ với cô. Không, khi sự trả thù đã ở ngay trong tầm với.

“Lối này.” Cô đi xuôi xuống hành lang và mở một trong các phòng ngủ. “Chào cha yêu”, gã nghe thấy cô nói. “Cha có khách này.”

Lucien bước theo, hăm hở đối mặt với kẻ hung ác đã cố hủy diệt gã. Rồi gã đứng khựng nơi khung cửa. Trợn trừng. “Thứ giả tạo gì thế?”

“Anh yêu cầu được gặp cha tôi.” Lời cô thấm đẫm khinh bỉ. “Ông ấy đây. Đưa lời thách đấu của anh đi.”

“Cẩn thận đấy”, gã cảnh cáo giữa hàm răng nghiến chặt. Gã quăng cho cô một ánh nhìn, những gì cô thấy trên gương mặt gã đưa một thoáng thận trọng đến đôi mắt cô.

Cô lúc nào cũng là một người phụ nữ thông minh.

Rồi gã quay lại nhìn kẻ thù của mình

Ngồi cạnh khung cửa, ngài Chestwick nhìn chằm chằm ra ngoài trời ngập nắng. Chiếc áo choàng xanh dương khoác lên áo ngủ và đôi dép lê đi trên đôi chân trần. Mái tóc ngả bạc dựng đứng thành những búi lờm chờm trên chiếc đầu hói, những chiếc xương nhô trên gương mặt cho thấy ông ta đã sứt cân đáng kể. Đôi mắt xanh dương mờ dần gắn chặt lên điểm nào đó bên ngoài cửa sổ. Khi Lucien nhìn, một người hầu vội vàng chạy lên lau dòng dãi ướt khỏi cằm vị Nam tước.

“Chuyện gì xảy ra với ông ta vậy?” Gã ép những lời đó ra khỏi cổ họng đang tắc nghẽn.

“Lần đánh cuộc với ngài Melton. Cha tôi ngã khỏi ngựa trong cuộc đua của họ. Những ngày sau đó ông như bị trù ếm và bất tỉnh. Ông vẫn như vậy kể từ đó đến giờ.” Gương mặt cô mềm đi vì xót thương khi nhìn cha. “Bác sĩ tin đầu cha tôi bị va chạm khi ông ngã ngựa và phần nào đó đã ảnh hưởng đến não bộ.”

“Không thể thế được.” Hai nắm tay siết mạnh hai bên sườn, Lucien vật lộn với ham muốn tru lên giận dữ trước trò đùa tai quái của số phận. Năm năm trong địa ngục và giờ sự trả thù đã trôi tuột khỏi những kẻ tay gã như làn khói.

Ngay đến khả năng cầm súng Chestwick còn không có, huống hồ khai hỏa. Và giết ông ta một cách công khai, điều vẫn đang rất cảm dỗ, sẽ bị coi là giết người... và hơn hết, giống như dìm chết một con cún.

Gã muốn Chestwick chịu đựng những gì gã đã phải chịu đựng. Bị mất đi mọi thứ - thanh danh, gia sản, cuộc đời của ông ta. Nhưng lúc này, chuyện đó sẽ chẳng bao giờ xảy ra...

Gã quay gót và sầm sập đi ra khỏi phòng, cơn giận dữ đang thiêu đốt gã. Ngừng lại gần cầu thang, gã vỗ lấy tay vịn bằng cả hai tay, chiến đấu với bản năng muốn gầm cơn thịnh nộ của mình với bầu trời. Gã muốn dùng đôi tay trần nhốt bật tay vịn gỗ và quăng nó qua cửa sổ. Để đập tan lớp kính. Để xé toạc ngôi nhà từng chút một cho đến khi cơn cuồng nộ của gã cạn kiệt.

Nhưng nỗi tức giận của gã sẽ chẳng bao giờ nguôi. Linh hồn luôn thét gào đòi báo thù đã ph

“Tôi rất lấy làm tiếc”, Aveline thì thầm sau lưng gã.

“Chuyện này không sao chấp nhận được.” Gã nện một nắm đấm vào tay vịn.

“Ông đã phải trả giá ọi tội lỗi từng gây nên”, cô nói. “Ông không thể cử động, nói hay thậm chí là tự ăn. Thế đã là đủ cho anh rồi, Lucien.”

“Đủ ư?” Gã quay lại nhìn cô, cơ thể gần như run rẩy với nỗi oán giận tối tăm. “Chẳng bao giờ là đủ cho đến khi ông ta chịu đựng những gì tôi phải trải qua.”

“Anh gọi đấy là gì?” Cô hất bàn tay về phía phòng ngủ. “Trái tim vẫn đập, cơ thể vẫn thở, nhưng người đàn ông đó không hề sống.” Giọng cô vỡ vụn nơi câu cuối cùng.

“Đi đi Lucien. Mang theo những đe dọa cùng sự trả thù của anh và tránh xa chúng tôi ra.”

“Tôi chưa bắt đầu đe dọa”, gã gầm gừ. “Khi tôi làm...”

Cô nâng cằm lên kiêu hãnh. “Anh đã thực hiện điều tồi tệ nhất với tôi và tôi vẫn sống sót.”

“Cô gọi ba đêm đó là điều tồi tệ nhất tôi gây ra sao?” Gã bật cười dữ tợn và tiến về phía cô.

Cô rút lui cho đến khi lưng va phải bức tường, rồi đón cái nhìn trừng trừng của gã bằng cái nhìn giận dữ của chính mình. “Cả hai ta đều biết anh là loại người nào, Lucien DuFeron.”

Gã cúi người lại gần hơn. “Và loại người đó là gì?”

“Một kẻ trác táng”, cô ném câu trả lời vào gã. “Một tên vô lại. Một gã đàn ông ích kỷ, sử dụng người khác như đồ chơi để tiêu khiển

“Vậy ư?” Gã nhìn xoáy sâu vào đôi mắt cô, từ lúc trước đến giờ vẫn ý thức được hơi thở ngọt ngào lướt qua cằm gã, đôi môi mềm mại gần một cách cảm dỗ với môi gã. “Kĩ năng yêu của tôi khủng khiếp đến thế cơ à? Hồi đó, cô dường như cũng thích nó đấy chứ. Có vẻ say mê là khác, theo những gì tôi ghi nhớ.”

Mặt cô ửng đỏ, đôi mắt rực lên giận dữ. “Tôi chắc đó là cách anh ghi nhớ. Với tôi đó chỉ là thứ vật vãnh phải chịu đựng trong mưu cầu cứu mạng sống cha tôi mà thôi.”

“Ồ không, cô không hề.” Tay gã khum lấy gương mặt cô, giữ nó cố định để cô khỏi quay đi. “Cô sẽ không nói dối về nó, Aveline. Với tôi hay với bản thân cô.”

“Gã đàn ông đáng ghét”, cô lầu bầu.

“Dù cho cảm xúc của em về tôi có là gì lúc này, Aveline, tôi sẽ không cho phép em thuyết phục mình rằng em không muốn tôi. Rằng em không phải vẫn muốn tôi.”

Đôi mắt cô tròn tròn hoảng hốt. “Tôi đơn thuần chỉ muốn thoát nợ khỏi anh!”

“Ồ, phải. Em vẫn muốn tôi.” Môi gã tách ra thành một nụ cười thỏa mãn thuần chất đàn ông. “Mạch em rộn ràng. Hơi thở của em...” Gã liếc xuống bầu ngực cô. “Hơi thở của em gấp gáp.”

“Có lẽ là vì tôi bị áp đảo bởi một kẻ điên xộc vào nhà mang theo những lời buộc tội rồ dại của hấn ta.”

“Có lẽ là bởi em vẫn còn muốn tôi.”

“Chỉ đàn ông mới nghĩ như thế.”

“Tôi là đàn ông.” Gã buông gương mặt cô và chặn hai tay hai bên đầu, ghim cô vào bức tường, bên dưới cơ thể của gã đang bị khuấy động một cách cực bộ. ”Hay em không hề nhận ra

“Tôi nhận ra anh hẳn đã ở trên biển rất lâu.” Cô gay gắt nhìn gã. “Tôi không còn là một đứa con gái ngây thơ, Lucien.”

“Như tôi thấy.” Cơn thịnh nộ nhanh chóng chuyển thành ham muốn nóng bỏng. Gã nhìn xuống ngực cô khi chúng dốc lên ngực gã. “Em thực sự đã trở thành một phụ nữ trưởng thành, Aveline. Tôi tự hỏi không biết chồng em có đánh giá cao lòng can đảm của em không?”

“Tôi không có chồng”, cô quát. “Giờ xin mời rời khỏi nhà tôi, Lucien, trước khi tôi gọi tuần cảnh.”

Gã nheo mắt. “Những lời quả cảm, Aveline ạ. Tôi sẽ đi, ngay bây giờ. Nhưng tôi chưa xong với cha cô. Hay cô đâu.”

“Tôi không dám nghĩ thế.” Cô nhìn và giữ chặt ánh mắt gã, đôi mắt cô long lên vì giận dữ và những cảm xúc khác, chưa được đặt tên.

Gã bước lùi lại, ngấn gợn cúi chào, gần như xác xược và đi thẳng về phía cầu thang.

Aveline buông tiếng thở nhẹ nhõm khi nhìn theo sự rút lui của gã, hai đầu gối gần như sụp xuống. Vươn ra bàn tay run rẩy, cô bầu lấy lưng một chiếc ghế và chùng người tựa vào nó. Lucien còn sống. Sau tất cả những năm luôn nghĩ gã đã chết, nhận biết này đã đánh cắp hết sức lực khỏi cơ thể cô.

Gã trông vẫn hấp dẫn như trước đây, không phải rất đẹp trai nhưng đơn giản luôn kéo theo ánh mắt của phụ nữ. Gã dường như to lớn hơn, mạnh mẽ hơn, càng nguy hiểm hơn trước.

Mái tóc đen mọc dài không kiểu cách nhưng lúc này lại phù hợp theo một lối hoang dã nào đó. Những đường nét sắc nhọn càng toát thêm mối nguy hiểm từ gã. Một vết sẹo hẹp màu trắng vằn cong từ lông mày trái đến đường chân tóc, đôi mắt tối sẫm cháy lên mối xúc cảm nóng rực.

Gã vẫn cướp đi hơi thở của cô. Và gã muốn hủy diệt cha cô.

Cô thở hắt ra cam chịu. Năm năm trước đã từng rất khó khăn, khi cha cô ngày càng cuốn về phía những ván bài, bỏ mặc sự van nài của cô con gái. Aveline không nhận được lời đề nghị hôn nhân nào, nhưng lại nhận được rất nhiều lời mọc khiếm nhã - đặc biệt từ Squire Lofton. Người đã từng là hàng xóm tốt bụng, đã biến thành gã đàn ông nhẵn tâm nhất theo đuổi cô sau khi tai tiếng của cô lan rộng.

Khi còn là thiếu nữ, cô đã từng mơ về một người chồng đẹp trai, nhưng lúc này cô chấp nhận thực tế với sự cay đắng chán chường rằng đàn ông dường như chính là bi kịch ột cô gái ở độ tuổi của cô phải nếm trải. Một khi chuyện cô lên giường với một người đàn ông lan rộng - điều quả thực chỉ mất vài tháng trước khi cô có thể che giấu sự thật thêm nữa - đàn ông sẽ nhìn cô với ánh mắt khác hẳn. Mất đi sự kính trọng với một quý cô và thay vào đó là ánh nhìn tham lam trong mắt những kẻ khác phái, không cần biết những từ ngữ trôi ra từ lưỡi họ có lịch thiệp đến cỡ nào. Hơn một lần cô đã phải tránh né khỏi bàn tay dò dẫm của một người bạn cũ hay trốn chạy một kẻ ngưỡng mộ dâm dăng nghĩ đến chuyện dồn cô vào một góc riêng tư.

Cô không còn tin bất cứ lời nào thốt ra từ môi một người đàn ông nữa, không cần biết chúng có vô hại hay không. Cô đã học được bài học của mình một cách sâu sắc và sẽ không bao giờ cả tin thêm một lần nữa.

Và các vấn đề tài chính càng trở nên tồi tệ hơn kể từ cơn bạo bệnh của cha cô. Khi cái tin ông bị mất hết năng lực truyền đi, các chủ nợ đã dồn dập đến đập cửa nhà. Cô không còn được cho ghi nợ ở các cửa hàng tạp hóa trong làng. Thậm chí cô còn gặp khó khăn trong việc bán đồ thừa bởi thanh danh bị hoen ố, đến nỗi phải bảo người quản gia nhận đó là đồ do bà làm để họ có thể bán được chúng và mua được thức ăn.

Không, Lucien có thể huênh hoang và đe dọa tất cả những gì gã muốn. Lúc này không việc gì gã làm có thể sánh với những khó khăn cô đã vượt qua.

Một giọng nói thân thuộc vọng lên cầu thang, xua đi mọi lo lắng và mang nụ cười trở lại đôi môi cô. Chủ nhân của giọng nói là điểm sáng duy nhất trong cuộc đời cô.

“Xin chào. Chú là ai thế?” Giọng nói

“Ta là Lucien. Và cháu là ai?”

Bị kích động, cô nhảy dựng khỏi chiếc ghế và lao như bay xuống tầng, chỉ dừng lại đột ngột nửa chừng, khi cảnh tượng trước mặt đập vào mắt.

Lucien khom người ở chân cầu thang, chiếc mũ chực rơi khỏi những ngón tay. Khi Aveline ghim chân dừng lại, hai mái đầu hướng về phía cô; hai cặp mắt đen láy đồng nhất nhìn cô chăm chú.

“Mẹ ơi”, cô con gái nhỏ nói, “đây là Lucien này”.

“Mẹ biết, Chloe.”

“Chloe, phải không?” Lucien từ từ đứng dậy, đôi mắt gã không rời khỏi đứa nhỏ một giây nào.

“Cháu đi thăm ông đây”, Chloe nói với Lucien, rồi nhún nhảy lên những bậc cầu thang đến chỗ Aveline. “Mẹ ơi, giờ ông đã tỉnh chưa?”

“Rồi, bé cưng ạ.” Aveline nhìn xuống cô con gái và mỉm cười, nhưng trái tim đang nện như sấm rền. Cô không dám nhìn Lucien. Gã sẽ nghĩ gì về con gái của gã đây?

Cô vuốt bàn tay lên những lọn tóc quăn đen như mực của Chloe, giống như cha con bé. Và hết Lucien, đứa trẻ có đôi mắt đen và thậm chí, một cách đáng tiếc, cả hàng lông mày đen của gã. Nhưng Aveline rất vui khi thấy Chloe có chiếc miệng và cái cằm bướng bỉnh của mình.

“Chloe mấy tuổi, Aveline?”

Cuối cùng, cô nhìn gã và bối rối bởi biểu cảm trên gương mặt gã. Gã trông như thể vừa bị ai đó cầm nôi hầm thịt choảng vào đầu. “Chloe sẽ lên năm vào mùa hè này, phải không, cưng của mẹ?”

Chloe hùng hồn gật đầu và giơ bố

“Không, đó là bốn, Chloe à.” Dịu dàng, Aveline dựng ngón cái mồm mồm của cô bé lên. “Được rồi. Đây mới là năm này.”

Chloe tự hào xòe năm ngón tay của mình về phía Lucien.

“Phải, năm. Chú thầy rồi.” Gã gật đầu trang trọng với Chloe, nhưng khi gã nhìn Aveline, đôi mắt gã cháy rực đầy hung dữ. “Chúng ta sẽ nói về chuyện này khi tôi trở lại vào ngày mai.”

“Chúng ta không còn gì để nói, Lucien.”

Gã ném ánh nhìn về phía Chloe. “Không, chúng ta chưa xong.” Nâng ánh mắt trở lại với cô, gã ấn chiếc mũ lên đầu. “Ngày mai, Aveline.” Rồi bước phẳng phẳng ra khỏi ngôi nhà, đóng sập cánh cửa lại phía sau lưng.

Gã đã làm cha.

Lucien trèo lên con ngựa với một cử động uyển chuyển. Gã không dám nhìn lại ngôi nhà, lo sợ trước điều gã có thể đã làm nếu có cơ hội. Gã đơn thuần chỉ hướng con ngựa về phía quán trọ gã đang ở.

Cô sẽ để mặc gã ra khỏi đó mà không bao giờ đề cập đến đứa trẻ.

Gã không chút nghi ngờ đứa bé là con gã. Ngay cả nếu tuổi của Chloe không tố giác trò chơi, thì sự giống nhau đến giạt mình giữa con bé và gã cũng ngay lập tức kể hết toàn bộ câu chuyện. Giờ những luận điệu về việc bỏ rơi của Aveline đã trở nên sáng tỏ. Liệu cô có tham gia vào kế hoạch điên cuồng của cha cô để trừng phạt gã không đến đón cô và đứa bé không?

Sao cô không đơn giản chỉ cần nói cho gã biết?

Cơ thể gã có cảm giác như một chiếc bình trống rỗng, hoàn toàn bị rút sạch tất cả sự sống. Hoặc có lẽ những cảm xúc của gã đã phát triển quá dữ dội, quá phức tạp, đến mức gã đơn giản ngừng cảm nhận chúng vì sợ sẽ phát điên.

Đầu tiên cơ hội trả thù Chestwick đã bị đánh cắp khỏi gã, sau đó lại phát hiện ra rằng khao khát của gã với Aveline chưa bao giờ chết. Và rằng nỗi khao khát mang đầy tính đòi hỏi đó đã tạo nên kết quả bằng một đứa bé.

Gã luôn thận trọng phòng ngừa để không khiến bất cứ nhân tình nào của gã mang thai, nhưng tính cá biệt trong trường hợp của hai người đã mê hoặc gã đến mức hoàn toàn quên phải làm thế với Aveline. Và cô, một thiếu nữ ngây thơ ở thời điểm đó, rõ ràng không hề biết đến khái niệm ngăn ngừa cho bản thân.

Giờ thì gã có một cô con gái. Gã biết làm sao với điều này đây? Gã không hề có ý định bỏ rơi con bé. Phải sống cuộc sống của một đứa con hoang không được chào đón, gã không mong con gái bé bỏng của mình phải hứng chịu hoàn cảnh tương tự. Gã cùng sẽ không bỏ con bé lại đây trong ngôi nhà của Chestvick. Rõ ràng các vấn đề tài chính không được cải thiện với vị Nam tước, thậm chí nếu không phải thế chẳng nữa, Lucien cũng sẽ bước qua than đá nung trong địa ngục trước khi gã bỏ con gái mình dưới lòng thương hại của kẻ đã cố hủy diệt gã.

Và Aveline thì sao? Liệu cô có thực sự tin rằng cha mình trong sạch trước bất cứ tội lỗi nào, hay đơn thuần chỉ đang bảo vệ ông ta mà thôi? Khả năng nào cũng có thể xảy ra, bởi cô luôn là một cô con gái tận tâm một cách mù quáng.

Và giờ gã đã có một cô con gái của riêng mình. Nhận biết đó lắng dần trong trái tim gã, lần đầu tiên trong đời sưởi ấm trái tim gã. Giờ gã đã phát hiện sự tồn tại của Chloe, gã nhất định sẽ trở thành người cha tốt với con bé.

Gã không còn đơn độc.

15. Phần 02 - Chương 09 - Part 01

Phần 2 : Sau đó

.....* • • *

Chương 9

Aveline không chút ngạc nhiên khi Lucien quay trở lại vào sớm hôm sau. Cô tự mình mở cửa và dùng cơ thể chắn ngang lối vào ngôi nhà. “Anh đến để mang thêm hăm dọa phải không, Lucien?”

“Tôi đến để nói chuyện về Chloe.” Gã chống một bàn tay lên mép cửa và cúi người xuống, trâng tráo nhìn chằm chằm vào mắt cô. “Chúng ta có thể nói chuyện đó ngay trên ngưỡng cửa cho cả thế giới nghe lỏm, hoặc thảo luận bên trong như những người trưởng thành văn minh.”

Cô muốn đập cửa vào mặt gã, nhưng từ âm điệu trong giọng nói, gã có thể chỉ đơn giản giật tung bản lề để lấy lối đi. “Thôi được. Lối này.” Cô bỏ mặc cánh cửa để ngỏ - một hành động có chút khiếm nhã - và dẫn đường vào phòng khách. Gã đóng sầm cánh cửa và đi theo cô.

Đóng cả cửa phòng khách, gã ném chiếc mũ lên bàn. “Tôi là cha của Chloe.” Từng từ của gã vang lên thách thức.

“Đương nhiên đó là anh.” Về buộc tội trượt vào giọng nói của cô mặc dù cô đã tự thề rằng mình sẽ cư xử lịch sự. “Con bé quá giống anh.”

“Phải, rất giống.” Đôi mắt đen của gã híp lại. “Và cô đã bao giờ định nói với tôi chưa?”

Cô há hốc miệng nhìn gã. “Tôi đã nói với anh rồi, đồ đê tiện! Tôi gửi một lời nhắn đến Luân Đôn cho anh.”

“Một lời nhắn? Tôi chả nhận được lời nhắn nào cả.” Ánh nhìn khinh thị của gã quét khắp người cô từ đầu đến chân. “Phụ nữ bình thường kiểu gì lại bỏ loại tin như vậy vào một lời nhắn?”

“Một cô gái mười chín tuổi đang sợ chết khiếp.” Cô thốt lên, âm thanh nhuộm màu ghê tởm. “Tôi mới nghĩ ngây thơ làm sao khi cho rằng anh sẽ trở lại Cornwall và thực hiện nghĩa vụ với tôi, với Chloe. Trên toàn nước Anh, hẳn đâu cũng có con rơi của anh.”

“Vấn đề đó thì cô nhầm rồi.” Gã siết nắm đấm hai bên hông, nhưng vẫn giữ khoảng cách, như thể hầu như không kiểm soát nổi bản thân. “Chưa bao giờ trong đời tôi từng để sinh một đứa trẻ ngoài giá thú. Bởi bản thân tôi cũng là con hoang, tôi cẩn thận hết sức không bao giờ bắt một đứa trẻ khác phải chịu đựng cuộc đời như thế.”

“Anh rõ ràng không hề chừa ra sự cẩn trọng nhường ấy với tôi.”

Gã chậm chạp lắc đầu. “Tôi không nhớ. Đam mê giữa hai chúng ta quá cháy bỏng, hoàn cảnh lại quá hiếm có và kích thích. Tôi đã bất cẩn.”

“Và phúc đáp của anh cho lời nhắn của tôi thì sao? Là sự bất cẩn đó phải không?”

Gã nhú mày. “Phúc đáp nào?”

“Ôi, thôi đi!” Cuối cùng cũng có thể chọc thông cơn giận của cô trên tấm bia chùng mực sau tất cả những năm qua, câu chữ cứ thế tuôn ra khỏi mồm không hề cân nhắc. “Tôi đã gửi một lá thư đến nhà anh ở Luân Đôn và nói rằng tôi đang có mang con của anh. Lời hồi âm của anh là một tin nhắn hai dòng chúc mừng sự kiện đáng mừng của tôi và yêu cầu tôi không bao giờ liên lạc với anh thêm nữa.”

Cái cau mày của gã dữ dội hơn, hàng lông mày đen rạch thẳng thành một đường. “Tôi chưa bao giờ nhìn thấy kiểu tin nhắn ấy và cũng chưa bao giờ gửi bất cứ hồi đáp nào như vậy.”

“Vậy ai làm hử, Lucien?”

“Tôi không biết. Cô cũng có thể đã dựng lên toàn bộ câu chuyện.”

Cô khịt mũi không tin. “Anh tưởng tượng ra sao về những điều đã xảy đến với tôi suốt những năm qua? Tôi thương yêu Chloe, nhưng sự ruồng rẫy của anh đã hủy hoại cuộc đời tôi. Tôi bị người ta xa lánh. Tôi không bao giờ kết hôn bởi không một người đàn ông tử tế nào dám lại gần tôi. Những lời đề nghị duy nhất tôi nhận được là những điều không một quý cô đứng đắn nào từng nghe thấy trong đời. Giờ cha tôi thì bất lực, tôi chẳng còn cách khả dĩ nào để sống sót nữa cả. Con gái tôi xứng đáng được sống tốt hơn thế.”

“Đúng vậy. Đó là lý do vì sao cô sẽ cưới tôi.”

“Cái gì?” Cô biết miệng mình đang há hốc, nhưng dường như không thể ngăn được bản thân.

“Cô sẽ cưới tôi, Aveline, và cùng Chloe sẽ đến sống với tôi ở Luân Đôn.”

Cô nheo mắt trước vẻ chắc chắn trong giọng nói của gã. Gã không phải đang hỏi cưới mà đang tuyên bố với cô. “Cách thức của anh mới lãng mạn làm sao, Lucien.”

“Cô thấy còn cách giải quyết nào tốt hơn không?” Gã mỉm cười, trong thoáng chốc trông hệt như người đàn ông quyền rũ cô quen năm năm về trước. “Nếu cô lấy tôi, Chloe sẽ không bị thương hại hoặc lãng tránh vì không có cha thêm nữa. Với quyền lực được hậu thuẫn từ gia sản của tôi, những cánh cửa của giới thượng lưu sẽ mở ra chào đón con bé, đảm bảo cho con bé một cuộc hôn nhân tử tế. Và cả hai người sẽ không thiếu thốn thứ gì.”

“Anh vẽ lên bức tranh đẹp đấy.” Cho bản thân thời gian suy nghĩ, cô đi về phía kia của căn phòng, bàn tay đùa với những cành hoa được cắm trong bình. “Lời đề nghị sẽ được hoan nghênh hơn vào năm năm trước.”

“Cô biết chuyện gì đã xảy ra với tôi.” Giọng gã sôi sục vì giận giữ. “Tôi có thể đã hoàn thành nghĩa vụ của mình với Chloe, nếu có cơ hội.”

Cô quay lại để đối mặt với gã. “Anh phủ nhận việc nhận được lời nhắn của tôi.”

“Tôi chưa bao giờ nhận được bất cứ lời nhắn chết tiệt nào cả.” Gã trừng mắt. “Aveline, cô hình như đã hiểu sai khi nghĩ tôi đang cho cô lựa chọn. Không hề. Cô sẽ cư

“Và nếu tôi từ chối?”

“Thì Chloe sẽ đi với tôi, bất kể giá nào.”

“Anh không thể!” Cô xông lên hai bước nhưng khựng lại trước nét khắc nghiệt trên mặt gã. “Tôi là mẹ con bé!”

“Đương nhiên, chính vì vậy tôi mới đề nghị chuyện kết hôn. Dù cô có lựa chọn thế nào, Chloe sẽ không lớn lên trong ngôi nhà này. Tôi thừa nhận đứa nhỏ sẽ cần mẹ nó, bởi tôi đã đối xử tệ bạc với cô - cho dù vô ý - tôi sẽ hối cưới cô đang hoang.”

“Anh mới hào phóng làm sao!” Cô quát.

Gã bắn cho cô cái nhìn cảnh cáo. “Cẩn thận đấy, Aveline. Tôi có cả tiền lẫn phương tiện để mang Chloe khỏi cô mãi mãi. Con bé là con gái tôi, tôi sẽ bị nguyên rửa nếu để con bé sông trong ngôi nhà của người đàn ông đã cố hủy hoại mình.”

“Anh đang nói cái gì? Nghĩa là nếu tôi lấy anh, cha tôi sẽ phải lưu lại đây một mình?”

“Chính xác, đó là điều tôi đang nói.” Gã siết rồi lại buông lỏng hai nắm đấm bên người, dù đôi mắt vẫn điềm tĩnh và lạnh lẽo. “Cô sẽ cưới tôi và đến Luân Đôn cùng Chloe. Cha cô sẽ lưu lại đây. Một mình. Bị cướp đi tài sản quý giá nhất - gia đình của ông ta.”

“Tôi không thể bỏ lại ông”, cô thì thào.

“Vậy tôi sẽ đưa Chloe đến Luân Đôn!”

“Anh không thể cướp con tôi!”

Gã nhướn hàng lông mày trước sự bùng nổ của cô. “Đương nhiên tôi có thể. Như đã nói, tôi đủ giàu có và quyền lực để làm chính xác điều đó. Chọn

“Anh đang yêu cầu tôi ra một quyết định không tưởng!”

“Dù sao đi nữa, cô vẫn phải làm thế.”

“Anh nghĩ anh là ai, Lucien DuFeron?” Cô chất vấn. “Làm sao anh dám trở lại cuộc đời tôi và xé toạc nó theo cách này cơ chứ?”

“Ngừng màn kịch của cô được rồi đấy”, gã nói với cái phẩy tay thô bạo. “Tôi sẽ đến Luân Đôn với Chloe vào hôm nay. Nếu cô đi với chúng tôi, nói ngay với tôi để tôi còn thu xếp lấy giấy đăng ký kết hôn.”

Cô nhìn chăm chăm kẻ lạ mặt có trái tím lạnh lẽo này, nhắc mình nhớ kĩ về tay chơi bời, ích kỷ cô gặp vào cái đêm cầu xin cho sự sống của cha mình.

Gã thực sự mong cô có thể chọn giữa cha và con gái cô sao? Loại đàn ông nào lại có thể đòi hỏi một điều như thế?

“Thế nào?” Gã lôi chiếc đồng hồ bỏ túi ra và để ý thời gian. “Thời gian đang trôi đi rất nhanh, Aveline”.

“Anh mong chờ tôi có thể quay lưng lại với gia đình mà không suy nghĩ sao?”

“Chỉ một thành viên thôi.” Gã đóng nắp đồng hồ và bỏ nó vào túi áo gi lê. “Thành viên nào quan trọng với cô hơn. Chọn đi, Aveline. Xe ngựa của tôi đang đợi.”

“Anh đâu có để nhiều lựa chọn cho tôi”, cô cay đắng nói. “Tôi sẽ cưới anh.”

Gã cười thỏa mãn. “Một quyết định thông minh.”

“Nhưng”, cô thêm vào, “cuộc hôn nhân sẽ chỉ trên danh nghĩa”.

Nụ cười của gã nhạt đi. “Cô không thể cho rằng tở đồng ý.”

“Và anh không thể cho rằng tôi sẽ chia sẻ cơ thể tôi với người đàn ông bắt tôi phải bỏ rơi người cha bệnh tật của mình.”

Gã giơ ngón tay lên trần nhà. “Kẻ đó đã cố hủy hoại cuộc đời tôi!”

“Là anh nói vậy. Anh có bằng chứng nào không?”

“Ông ta có động cơ. Ông ta phát điên khi phát hiện chúng ta là nhân tình.”

Cô đảo tròn mắt. “Tôi ngạc nhiên khi từ trước đến giờ không có người cha hoặc người chồng bị xúc phạm nào khác tìm đến anh.”

Môi gã xoắn lại thành một nụ cười chua chát. “Hầu hết bọn họ không muốn đối mặt với tôi trong trận đấu súng.”

“Phải rồi, chẳng phải anh đã hình thành thói quen giết người sao?”

Gã đột ngột tiến về phía cô khiến cô trượt ngã ngay khi đang hấp tấp lùi chân bỏ trốn. Chân cô vấp phải lưng ghế sofa, nhưng gã đã đến, chắn lối cô, chiếc bóng bao phủ cả người và bao vây lấy cô với bộ dạng đầy quyền uy. Giận dữ và nóng nảy rục lên trong đôi mắt gã. “Tất cả những trận đấu tôi từng tham gia đều vì vấn đề danh dự”, gã gầm gừ. “Đây là lần duy nhất tôi từng bỏ cuộc và gần như đã trả giá bằng mạng sống của mình.”

Cô nuốt nghẹn, mất nhuệ khí bởi những cơn thịnh nộ rung lên từ cơ thể to lớn của gã. “Anh vẫn không có bằng chứng cho việc cha tôi đã làm như những gì anh cáo buộc.”

“Những tên côn đồ bắt cóc tôi đề cập đến một lão Nam tước đã thuê chúng.”

Máu như bị rút sạch khỏi đôi má cô. “Không phải cha tôi.”

“Cô lúc nào cũng là một cô con gái hiếu thuận, nhưng tôi không nghĩ ra có vị Nam tước nào khác lại sinh mối hận thù nhường vậy với tôi. Lòng tự trọng của cha cô có thể đã không được thỏa mãn khi tôi từ chối đấu súng với ông ta. Có lẽ ông ta đã sẵn lòng cách san bằng tỷ số theo cách khác.” Gã lùi một bước và lôi chiếc đồng hồ bỏ túi ra thêm lần nữa.

“Tôi sẽ đến Luân Đôn trong một giờ nữa. Tôi nghĩ cô nên thu dọn đồ đạc của mình. Và của Chloe.”

“Một giờ gần như không đủ!”

“Sai người hầu đóng gói ổi người một túi đồ và tôi sẽ gửi ai đó đến lấy phần còn lại. Hoặc mua mới.”

“Chúng tôi chỉ có một cậu bé phụ bếp và một quản gia”, cô gắt. “Và khó có thể trông đợi bà Baines...”

“Đừng cắt ngang lời tôi, Aveline.”

Cảnh cáo hằn sâu trong câu nói, ánh nhìn dữ dội gã bắn về phía cô khiến những lời phản kháng của cô chết ngay khi chưa được thốt ra. Năm năm trước, Lucien đã là một người đàn ông không ai dám ngắt lời. Còn Lucien mới đây với cơn giận dữ cay độc và các vết sẹo trên thân thể dường như còn kinh khủng hơn nữa.

“Chúng ta vẫn chưa bàn luận xong về cuộc hôn nhân”, cô trầm lặng nói.

“Cô muốn một cuộc hôn nhân lợi ích phải không? Tốt thôi.” Gã nhún vai, mắt kiên nhẫn hiển hiện trên từng thớ thịt. “Tôi sẽ để mặc cô với chiếc giường sạch sẽ của mình cho đến cái ngày cô đòi hỏi sự ân cần từ tôi.”

“Không bao giờ xảy ra.”

Gã nhướn hàng lông mày nhạo báng. “Đừng khi nào nói không bao giờ, bé cưng ạ. Hôn nhân là mãi mãi. Và mãi mãi tương đối dài đấy.” Gã đi về hướng cửa. “Tôi và cỗ xe sẽ đợi. Đừng để tôi phải săn đuổi cô, Aveline. Nhớ lấy, Chloe sẽ đi với tôi hôm nay, dù cô đi cùng con bé hay không.”

Mãi sau khi Lucien đi khỏi một lúc lâu, Aveline vẫn ngó trừng trừng vào cánh cửa đóng chặt. Tim cô dồn dập, đôi mắt nhức nhối với những giọt nước mắt. “Quý tha ma bắt anh ta”, cô thì thào. “Làm sao anh ta có thể tàn nhẫn như vậy?”

Run rẩy, cô sụp người xuống ghế sofa. Cô siết những ngón tay lại để ngăn chúng khỏi run lấy bẫy và cố ép mình sắp xếp lại những suy nghĩ xáo trộn đầu ra đấy.

Làm sao gã có thể đẩy cô vào một lựa chọn nhần tâm đến thế? Con gái hoặc người cha. Đương nhiên cô không thể để mặc gã mang Chloe đến Luân Đôn một mình, biết rằng gã đã đúng khi tuyên bố mình có tiền và quyền lực để thực hiện chính xác đều đó. Lựa chọn tốt nhất là tuân theo. Việc kết hôn với gã sẽ mang lại lợi ích cho Chloe, điều mà cô không bao giờ có thể từ chối dành cho con gái bé bỏng của mình. Lucien sẽ chu cấp cho Chloe một khoản hồi môn hậu hĩnh và một tương lai xán lạn.

Xán lạn hơn rất nhiều so với thân phận đứa con hoang của một tiểu thư bị hủy hoại thanh danh.

Nhưng gã đã nhìn thấy cha cô, biết tình trạng sức khỏe của ông. Làm sao gã có thể trông chờ cô quay lưng lại với cha mình, nhất là khi rõ ràng cha cô không có khả năng tự chăm lo cho bản thân?

Nhưng tại sao cô phải ngạc nhiên? Đây là người đàn ông đã đòi hỏi sự trinh nguyên của cô đối ạng sống của cha. Người đàn ông đã bỏ rơi cô cùng con gái và rồi phủ nhận không hề hay biết. Ngay lúc này đây, gã đang bị ám ảnh bởi ham muốn phục thù, kiên quyết muốn trông thấy cha cô bị hủy hoại. Làm sao cô có thể tin tưởng một người chồng như thế?

Trong cơn hoảng loạn, cô bấu chặt bàn tay lên tay cầm chiếc ghế, rồi ngừng lại khi phát hiện bề mặt của thớ vải đã bị mài mòn. Cô liếc quanh căn phòng và nhận ra lớp giấy dán tường đã bạc màu cùng những tấm rèm xác xơ. Cô đã không hề chú ý xem họ đã khánh kiệt tới mức nào, cho đến tận giây phút này.

16. Phần 02 - Chương 09 - Part 02

Phần 2 : Sau đó

.....* • • *

Chương 9

Gã đàn ông đáng nguyên rủa. Những ngón tay cô cuộn lại thành một nắm đấm. Trước khi cha đổ bệnh, cô ít nhất cũng xoay sở để có thức ăn đặt lên bàn và một mái nhà để che đầu, cho dù ít ỏi. Và khi mọi càng ngày càng xuống dốc trong vài tuần vừa qua, cô bắt đầu lo lắng làm sao có thể duy trì chi phí thuốc men ngày một tăng cao của cha mình.

Nhưng ngay lúc này, cô sắp kết hôn với một người đàn ông giàu có, người sẽ chăm lo cho các nhu cầu của cô và Chloe. Cũng bởi nghi ngờ khả năng Lucien chia bàn tay rộng lượng với người cha yếu ớt, cô sẽ tiếp tục dùng đồ thêu của mình để chu cấp cho việc săn sóc ông, ngay cả nếu Lucien ngăn cấm cô không bao giờ được gặp lại ông. Thực tế, bán sản phẩm của cô ở Luân Đôn thậm chí còn được giá hơn nữa.

Cô chà bàn tay lên khắp khuôn mặt. Có quá nhiều cảm xúc cuộn trào trong cô. Giận dữ trước quá khứ. Tuyệt vọng với những chuyện không thể làm khác đi. Vui mừng vì thay đổi trong hoàn cảnh của Chloe. Đau đớn phải bỏ cha lại phía sau. Và tận trong sâu thẳm, so với nỗi hổ thẹn muôn đời, là niềm hạnh phúc sai trái khi biết Lucien DuFeron vẫn còn sống.

Cũng nhiều như cảm ghét gã, khinh miệt cái cách gã lôi kéo cô, một điều gì đó bên trong cô đã hồi sinh kể từ khi cô nhìn thấy gã đi lại trong phòng khách. Thậm chí sau lối cư xử dè tiện của gã, cơ thể cô vẫn phản ứng với sự hiện diện của gã như thể trong suốt năm năm qua họ chưa từng lìa xa.

Và khi gã đề cập đến chuyện kết hôn - ồm, trái tim cô gần như ngừng đập. Không rõ cô đã mơ đến điều này biết bao lâu rồi?

Nhưng không giống thế này.

Lucien đã thay đổi. Gã từng là một kẻ vô lại năm năm trước, nhưng cô đã nhìn thấy những yếu đuối ẩn giấu trong con người gã suốt thời gian họ ở cùng nhau. Cô thậm chí còn ngốc nghếch đem lòng yêu gã. Nhưng người đàn ông này... con người lạnh lùng, lòng đầy thù hận, chẳng ngần ngại giằng một bé gái khỏi mẹ đứa trẻ hay tước bỏ gia đình duy nhất của một ông già bất hạnh... Cô không hề hiểu người đàn ông này một chút nào hết.

Vậy mà cô sắp cưới gã.

Lucien nhìn chăm chú vào chiếc kim phút nhích đến số mười h với tiếng “tích” hầu như không thể nghe thấy. Gã liếc nhìn khung cửa vẫn đóng im ỉm, miệng mím thành một đường mỏng dính khi bấm sập chiếc đồng hồ bỏ túi. Aveline đang thử thách lòng kiên nhẫn ở gã.

Chẳng lẽ chưa đủ tệ khi gã đồng ý yêu cầu lỗi bịch của cô về một cuộc hôn nhân chỉ trên danh nghĩa? Cô cứ phải thách thức gã hết lần này tới lần khác mới được sao?

Đương nhiên rồi. Cô là Aveline.

Người đàn bà từng mắng nhiếc gã, nhưng sự bướng bỉnh của cô cũng là một trong những điều gã phải kính nể. Cô không cho phép người khác áp bức mình, khi đã muốn điều gì thì sẽ quyết làm bằng được. Lòng hiếu thuận kiên định với người cha là một biểu hiện khác của ý chí kiên quyết ở cô. Khác biệt với hầu hết những người đàn ông khác, gã thấy những người đàn bà thụ động thật tẻ nhạt. Còn Aveline luôn luôn kích thích gã.

Đó chính là lý do vì sao gã lại đứng bên ngoài xe ngựa đợi cô như một thằng hầu thế này.

Gã cần đặt khoảng cách giữa họ. Gã đã phải duy trì thái độ khắc kỷ trong suốt cuộc nói chuyện của bọn họ bằng mọi giá, bởi thế gã mới chọn đứng chờ bên ngoài hơn là lưu lại trong phòng khách như mọi khi. Kiểu đối kháng của cô đã khuấy động gã một cách hoàn toàn phi lý. Thời điểm gã khiến cô ghim chặt trên ghế sofa, gã không muốn gì hơn là được đẩy cô ngã ra trên đó và yêu cô cho đến khi cô thét lên tên gã.

Nhưng ngay lúc này, cô đang cầm thù gã. Với việc ép cô bỏ lại cha mình phía sau, gã cam đoan rằng chỉ nhìn thấy gã thôi cũng khiến người vợ tương lai cảm thấy ghê tởm. Tuy vậy, đó là giải pháp tốt nhất. Lòng hiếu thuận mù quáng với người cha sẽ không cho phép cô nhìn thấy bản chất xấu xa thực sự trong những mưu đồ của lão già đó, thứ mà gã không thể dung thứ.

Cô nên cảm ơn gã đã để cha mình sống sót, chứ không nên từ chối chia sẻ chiếc giường với chồng tương lai như vậy.

Phút cuối cùng đã trôi qua. Gã bước về phía ngôi nhà ngay khi cánh cửa bật mở và thằng bé chạy việc kéo lê một chiếc rương ra ngoài. Lucien ra dấu cho người hầu của gã chạy ra giúp đỡ, rồi bắt đầu tiến lên phía trước.

Khi đi qua cửa, gã phát hiện hai chiếc hộp chồng lên nhau trong hành lang. Sự thỏa mãn khiến gã mỉm cười. Đến giờ, có vẻ như Aveline sẽ chiều theo các mong muốn của gã rồi.

Tất cả các phòng tại tầng một đều trống, nên gã trèo lên các bậc cầu thang. Gã không hề có ý định chạy theo cô, nhưng tốt nhất phải cho cô thấy gã sẽ không cho phép cô cãi lời mình. Chắc chắn chỉ cần một vẻ mặt không vừa lòng của gã thôi sẽ càng thúc giục cô nhanh chân hơn.

Gã nhìn thoáng qua hai phòng không người trên tầng hai trước khi phát hiện ra bản thân đang đứng trước cánh cửa để hờ của phòng Nam tước.

Gã không muốn vào trong. Gã muốn bầu vú lấy cơn giận, để không phải cảm thấy thương hại lão ta. Nhưng gã đã thương cảm thay cho lão ngay phút đầu tiên nhìn thấy và điều đó khiến gã tức điên. Chestwick đã cố gắng giết gã. Lão ta xứng đáng với tất cả những điều xảy đến với mình.

Những tiếng rì rầm nhỏ làm gã xô cửa, nhưng rồi ngừng lại ở ngay lối vào. Chloe đứng bên cạnh ghế Nam tước ngồi, bàn tay nhỏ bé đặt lên bàn tay to lớn vẫn để thông trên phần tay ghế của lão. Aveline đang đứng ở một bên, dõi theo với nụ cười bao dung và buồn bã nở trên môi.

“... và mẹ nói chúng cháu sẽ đến Luân Đôn sống với người cha thực sự của cháu. Mẹ nói ông phải ở lại đây làm bạn với bà Baines, nhưng cháu hứa sẽ đến thăm ông.” Chloe cúi người và đặt một nụ hôn lên bàn tay Nam tước.

Trái tim Lucien như siết chặt trước hình ảnh đầy cảm xúc đó. Làm sao Aveline lại cho phép việc ấy xảy ra? Cô không nhận thấy sẽ thật khó khăn ột đứa trẻ một khi con bé nhận thức được rằng mình không được phép về thăm ông ngoại?

Như thể cảm nhận được sự hiện diện của gã, Aveline đánh mắt nhìn sang. Ánh mắt chăm chăm đầy thách thức, như muốn nói: “Làm đi. Giằng con gái anh khỏi ông ngoại và bảo vì sao con bé không thể gặp lại ông

mình”.

Gã nheo mắt nhìn Aveline. Cô nghĩ rằng gã sẽ do dự khi mang đứa nhỏ đi sao? ” lúc đi rồi.”

Chloe giật nảy mình trước âm thanh phát ra từ giọng nói của gã. Quan sát Lucien với vẻ đề phòng, con bé thụt lùi khỏi ông ngoại cho đến khi bàn tay nắm chặt tìm thấy vạt váy mẹ. Aveline đặt tay lên vai con bé để trấn an. “Là chú ấy ă?”, cô gái nhỏ hào hứng thì thào.

“Đúng rồi, Chloe.” Aveline gửi nụ cười khiêu khích về hướng gã. “Đây là cha của con.”

Kiểu híp mắt nhìn của Chloe giống như một bản sao thu nhỏ từ cái cau mày ngờ vực của chính bản thân khiến một cục bướu ứ trong cổ họng gã. Chúa lòng lành, con bé chính xác là một thành viên nhà DuFeron.

“Xe ngựa đã sẵn sàng khởi hành”, gã nói, giọng cao hơn so với ý định bởi những cảm xúc cứ dồn hết lại. “Và sự kiên nhẫn của tôi đã đến giới hạn.”

Miệng Aveline mím chặt, nhưng cô lẳng lặng nắm lấy bàn tay Chloe và bước về phía gã. Cô ngừng lại ngay trước mặt gã, rồi thoảng ngoái nhìn cha mình, người vẫn đang chờ đợi ngo không chớp mắt ra ngoài cửa sổ. Khi cô quay lại phía Lucien, đôi mắt như nhòe đi với những giọt nước mắt đọng đầy. Và cảm giác tội lỗi.

Gã lẳng lặng tránh sang một bên, cô lướt qua, đầu ngẩng cao, xương sống cứng ngắc tỏ vẻ chê trách. Chloe trộm liếc nhìn gã khi theo mẹ dẫn xuống cầu thang, sự bối rối hiển hiện trên gương mặt thơ trẻ khi con bé để ý đến xúc cảm chùng chất của người lớn xung quanh.

Có thứ gì đó như cảm giác tội lỗi len lỏi qua cơn giận thường trực vẫn mang, gã sốt ruột gạt phăng nó đi. Sải bước vào căn phòng, gã dừng trước Nam tước và nhìn xuống kẻ thù của mình.

Gã nên có một loại cảm giác thỏa mãn nào đó, hoặc ít nhất cũng nguôi bớt cơn căm giận đang không ngừng vắt kiệt cơ thể. Gã không hề có chút cảm xúc nào trừ chút lòng thương hại gợn lên khi nhìn thấy lớp vỏ gãy vụn của một ông lão từng là ngài Chestwick.

Gã muốn nói đôi điều. Bỏ rơi cha Aveline với bài diễn thuyết chia ly kịch tính hẳn sẽ ám ảnh lão ta trong suốt những năm tháng cô đi đầu óc trống rỗng, cuối cùng, gã quyết định cúi đầu chào ngấn gọn đầy khinh miệt trước khi rời khỏi phòng.

Luân Đôn - và cô dâu tương lai của gã - đang đợi.

17. Phần 02 - Chương 10 - Part 01

Phần 2 : Sau đó

.....* • •*

Chương 10

Sau ba ngày di chuyển bằng xe ngựa cùng với một đứa trẻ bốn tuổi, quán trọ Duckworth sạch sẽ và sang trọng trông như thiên đường với Aveline. Khi cô rửa sạch lớp bụi đường khỏi gương mặt trong căn phòng ngủ nhỏ chung với con gái, cô có thể nghe tiếng chân Lucien đi lại loang quanh trong căn phòng kế bên họ. Sự gần gũi kỳ lạ

ó khiến cô mất bình tĩnh. Chỉ khi nghe thấy cánh cửa bên phòng gã đóng lại và tiếng những bước chân mất hút dần xuống dưới sảnh, tim cô mới đập bình thường trở lại.

Gã đã gắng hết sức để định hình một mối quan hệ với Chloe, đứa nhỏ đang dần dần mở lòng với gã. Hơn một lần trong suốt cuộc hành trình, trái tim Aveline tan chảy khi để ý thấy những ánh nhìn lút lút hướng về Chloe, niềm thích thú đáng kinh ngạc lấp lánh trong đôi mắt như thể gã không tin nổi mình là cha của đứa trẻ quý giá này. Có lúc Chloe được đặt ngồi cạnh Lucien và con bé thiêu thiêu ngủ, nằm cuộn tròn trên

ghế với mái đầu gối lên đùi cha. Aveline cũng giả bộ chớp mắt và quan sát với cảm xúc ghen ngào khi thấy Lucien định vuốt những lọn tóc quăn của đứa nhỏ, rồi ngáp ngừng, bàn tay cứ lơ lửng trên đầu con bé, trước khi rút lại. Biểu cảm trên gương mặt đã phản chiếu sự lưỡng lự trong tâm trí gã.

Aveline không biết làm sao ngoại trừ cảm động trước bằng chứng rõ ràng rằng gã quan tâm đến đứa con của bọn họ. Sau cùng, Chloe cần một người cha và sự thật cho thấy gã đang cố gắng lấp đầy vai trò đó chỉ để xoa dịu những phần uất của cô.

Nhưng cô không bao giờ có thể tha thứ khi gã bắt cô bỏ cha đẻ của mình hía sau.

Ngồi trên giường, Chloe ngáp to một cái.

“Con mệt sao, bé cưng?” Aveline hỏi, dùng khăn bên cạnh chiếc chậu lau khô đôi bàn tay.

“Đói”, Chloe đáp, rồi lại ngáp.

Thật tội nghiệp, Lucien đã giữ một tốc độ di chuyển đều đặn vừa phải trong vài ngày qua, nhưng Chloe không quen với việc đi xa. Không nghi ngờ rằng con bé cần nhanh chóng có ngay một bữa tối nóng hổi cùng chiếc giường ấm áp.

Như thể đáp lại cho ý nghĩ của cô, tiếng gõ cửa vang lên. Aveline mở cửa rồi phát hiện ra một người phụ nữ trẻ đang bê một chiếc khay đứng ngoài.

“Buổi tối tốt lành, thưa cô”, cô gái nói, “Em là Jen, con gái ông chủ quán trọ. Ông DuFeron yêu cầu em mang chút gì đó lên đây cho tiểu thư bé nhỏ”.

“Chúa ban phúc cho cô”, Aveline đáp và giơ tay đón chiếc khay. Người phụ nữ da ngăm đen mang chiếc khay tránh khỏi tầm với của cô kèm theo một nụ cười vui vẻ. “Ồi, không đâu, thưa cô. Ông DuFeron bảo em mang cái này lên và trông chừng tiểu thư bé nhỏ trong khi cô dùng bữa tối với ông ấy trong phòng ăn riêng.”

Aveline thông hai tay xuống bên hông. “Ý anh ta là bây giờ?”

“Ồ, vâng, thưa cô. Cô không cần lo cho tiểu thư bé nhỏ đâu ạ. Em có ba cô em gái và em biết những việc cần phải làm. Em sẽ đảm bảo cô bé sẽ ăn hết đồ ăn, rồi lên giường đi ngủ. Em thậm chí sẽ hát ru cô bé như từng làm với các em của em.”

Mặc cho nỗi e ngại của cô gái, Aveline mỉm cười. “Tôi nghĩ con bé sẽ rất thích. Và tên con bé là Chloe.”

Aveline tránh đường để con gái người chủ quán có thể vào phòng. Jen chứng minh năng lực với những đứa trẻ như đã nói và Chloe nhanh chóng cười rúc rích khi ăn xú

“Giờ cô cứ đi đi, thưa cô”, Jen nói với cử chỉ xua tay về phía cửa. “Hãy tận hưởng bữa tối của cô và đừng lo về tiểu thư Chloe. Em sẽ cho cô ấy ăn và đi ngủ trong chốc nữa.”

“Tốt lắm.” Aveline ngáp ngừng giây lát trên ngưỡng cửa, rồi đi xuống cầu thang, tiếng cười khúc khích của Chloe đuổi theo cô.

Các dây thần kinh xoắn vặn trong bụng cô trên đường đến phòng ăn riêng. Trong ba ngày qua, Chloe đã vô tình cư xử như một vú em đi kèm với Aveline và Lucien để bảo đảm hai người không bao giờ phải thực sự ở một mình. Thế mà bây giờ, gã đang đợi cô sau những cánh cửa đóng chặt để cùng dùng bữa tối, và cô chợt phát hiện ra bản thân run rẩy như một thiếu nữ trước vũ hội đầu tiên trong đời.

Mất kiên nhẫn với chính mình, cô rũ bỏ mọi băn khoăn. Nếu năm năm trước, cô có thể đối phó với gã suốt ba đêm khó tin trên giường gã, thì lúc này cô cũng đủ khả năng để ứng đối. Cô hầu như không còn là một thiếu nữ ngây thơ nữa và người kia sắp trở thành chồng cô. Mặc cho tất cả những gì đã có giữa hai người, nhưng vẫn khó khăn đến nhường nào khi ngồi ăn chung một bữa ăn đơn giản với gã?

Cô mở cửa và bước vào phòng trước khi có thể đổi ý. Lucien đang đứng ngắm nhìn ngọn lửa, nhưng liền quay lại khi cô bước vào.

Trong thoáng chốc, cô như bị ném trở lại thời điểm đêm đầu tiên họ ở cùng nhau. Giờ đây, như lúc đó, gã mặc bộ đồ đen, thứ càng nhấn mạnh kích cỡ đồ sộ và sắc màu tăm tối của gã. Ánh lửa chập chờn trên

gương mặt, khiến những đường nét trên chiếc mũi kiên nghị bớt sắc sảo dưới cặp mắt sâu thẳm và đôi lông mày rậm. Chiếc miệng của gã trông mềm mại và đầy cảm dỗ, trong một phút giây mắt kiểm soát, cô nhớ lại những gì chiếc miệng đó có thể làm gì với mình.

Vết sẹo cạnh mắt cùng mái tóc dài tạo cho xung quanh gã một bầu không khí nguy hiểm, tấn công cô với sự gợi tình ẩn tượng.

“Chloe sao rồi?” Một lúc sau, gã hỏi khiến cô giật bắn người, nhận ra mình đang nhìn chăm chăm vào gã.

“Con bé đang dùng bữa. Con gái chủ quán biết cách trông con bé.”

“Tốt.” Gã quét bàn tay về phía bàn ăn dành cho hai người. “Xin cô cứ tự nhiên. Tôi gọi vịt quay cho bữa tối, thực đơn đặc biệt của quán này.”

“Nghe có vẻ ngon miệng.” Quá lịch sự là đặc điểm trong cuộc nói chuyện của bọn họ. Nhưng gã bất động khi cô lại gần chiếc bàn, trường hợp này thì chẳng lịch sự chút nào. Bầu không khí gần như rạn nứt vì căng thẳng.

Lucien giữ ghế cho cô. Cô thận trọng ngồi xuống, càng lúc càng cảm nhận rõ sự gần gũi của gã. Rồi cô vướng phải làn hương tỏa ra từ gã.

Mắt cô khẽ khép lại trong khi cơ thể đang bị khuấy động dữ dội. Chứa lòng lạnh, không rõ mùi gỗ đàn hương nhắc cô nhớ đến màn yêu đương đầy lạc thú của họ thường xuyên đến mức nào? Hơn một lần cô thỉnh thoảng thấy mùi hương đó trong cửa hàng nước hoa, rồi lén lút đặt chiếc chai xuống, như thể giấu đi một bí mật tội lỗi.

Hay không phải? Mặc cho tất cả những gì gã đã làm, cơ thể cô vẫn khẩn cầu sự chú ý từ gã.

Lucien cất bước và tiến đến chỗ chai rượu đặt trên bàn. “Cô dùng chút rượu nhé?”, gã ước hỏi.

Cô lắc đầu. Điều cuối cùng cô muốn là bị rối trí. Trái tim lúc này đã đập rộn rã đến mức chính cô cũng thấy bất ngờ khi gã không hề nghe thấy.

Gã nhún vai và rót ỉnh một phần rượu, sau đó nâng chiếc ly, lắc nhẹ thứ chất lỏng ấy trước khi đưa lên môi. Cổ họng mạnh mẽ của gã chuyển động khi nuốt xuống, rồi gã liếm môi để hứng những giọt cuối cùng còn bám lại. Gã đặt chiếc ly lên bàn, những ngón tay to lớn tương phản với món đồ thủy tinh tinh xảo.

Cô cố gắng không nghĩ đến đôi bàn tay đó mang lại cảm giác ra sao trên

“Tôi muốn nói chuyện với cô”, gã nói. “Mai chúng ta sẽ tới Luân Đôn. Và sáng mai, trước khi rời khỏi đây, chúng ta sẽ kết hôn.”

Cô giật ánh mắt khỏi đôi bàn tay gã. “Sớm vậy sao?”

“Tôi mới lấy được giấy đăng ký kết hôn.”

Cô nhướn hàng lông mày, những từ ngữ thực tế của gã giúp ngăn chặn cả cơ thể phản bội đang rộn lên của cô. “Thật nhanh chóng.”

Gã nhún vai. “Tôi là người giàu có và quyền lực. Việc gì cũng có thể thực hiện nếu có một khoản thích hợp đi kèm.”

Cô khịt mũi thô lỗ. “Tôi nghĩ anh thực sự tin như thế.”

“Vẫn luôn như thế.” Gã nở nụ cười vô cùng quyến rũ. “Một khi em trở thành vợ tôi, em sẽ tự mình trải nghiệm.”

“Tôi nghi ngờ điều đó.” Giờ cô ước đã đồng ý uống rượu, hay giả như có cái gì đó để làm với đôi tay lúc này. “Tiền không mua được mọi thứ, Lucien ạ, và tôi cảm thấy tiếc khi anh tin vào ma lực của đồng tiền.”

“Đừng cảm thấy tiếc cho tôi.” Gã lắc ly rượu. “Bắt chấp chuyện đã xảy ra, tôi trở về Anh và giàu có hơn trước khi ra đi.”

“Một sự sung túc lạnh lùng.”

“Vậy em có nghĩ tôi lạnh lùng không?”

Những lời êm ái đó khiến cho cơn râm ran xuất hiện, chạy dọc xuống xương sống cô. Đây là cô còn chưa đón ánh mắt gã, nếu không đôi mắt cô sẽ tố giác tất cả. “Tôi nghĩ trái tim anh trống rỗng, đó là một điều đáng bu

“Có lẽ tôi cần một người vợ để sưởi ấm nó.” Nụ cười của gã đủ mê hoặc để bắt đầu gây nên cảm giác như tan chảy trong bụng cô. “Chúng ta sắp kết hôn, Aveline, và tôi không trông đợi một mối quan hệ lịch sự giả dối. Hai ta đã có chung một đứa con và tôi thích chúng ta trở thành gia đình thực sự của nhau.”

Phải chăng cô đang tưởng tượng, hay có chút tiếc nuối phảng phất trong giọng nói của gã?

“Ừm”, cô dăm chiêu, “chính xác thì anh không hề tỏ ra đáng yêu với tôi bằng các hành động gần đây cho lắm”.

“Tôi nhận ra điều đó, nhưng chắc chắn em có thể hiểu được hoàn cảnh của tôi.”

“Và chắc chắn anh cũng vậy.”

Gã khoái trá. “Em luôn thách thức tôi, Aveline. Đây là một trong những điều tôi thích về em.”

“Đáng hài lòng làm sao”, cô nói với sự châm biếm vụt qua hàng mi.

“Cũng đáng thôi.” Gã buông tiếng thở dài. “Tôi không thể thay đổi thái độ. Cha em phải trả giá cho những gì ông ta đã làm, đây là sự trừng phạt duy nhất cả em và tôi có thể chịu đựng. Hãy thấy may mắn khi tôi bỏ lại ông ta trong chính ngôi nhà của mình. Bản năng đầu tiên của tôi là muốn giao ông ta cho Bedlam [4] kia, nhưng tôi không muốn bị vợ mình căm thù. Đây là thỏa hiệp của tôi.”

“Chúa lòng lành.” Aveline ấn bàn tay lên trái tim đang muốn tung ra, phát ốm vì những điều có thể đã trở thành định mệnh của cha cô. “Anh nói đúng. Tôi căm thù anh.”

Gã đặt ly xuống, rồi di chuyển về gần chiếc ghế nơi cô ngồi, trượt bàn tay dọc theo vai cô. “Tôi không muốn em ghét tôi, Aveline. Em không nhớ mọi chuyện tuyệt vời đến thế nào giữa hai chúng ta

Những ngón tay gã lướt qua xương quai xanh của cô và cả cơ thể cô bùng lên sức sống như thể nhận ra chủ nhân của nó. “Tôi nhớ.”

“Tôi chưa bao giờ quên em.” Gã vuốt ve từ gáy xuống xương sống của cô. “Ngay cả khi sống trong địa ngục, tôi đã nghĩ về em, nhớ về khoảng thời gian chúng ta bên nhau.” Gã cúi đầu, hôn phớt lên phần gáy nhạy cảm, làm hơi thở gấp hoảng hốt buột khỏi miệng cô. “Anh chưa bao giờ muốn để em ra đi”, gã thì thầm.

Cô siết những ngón tay cho đến khi đau đớn. “Vậy sao anh lại làm thế? Sao anh gửi lá thư đó cho tôi?”

“Anh không gửi.” Gã nâng cằm, hướng gương mặt cô lên nhìn gã. “Anh thề với em, anh không làm. Nếu anh biết em mang thai, anh sẽ đến bên em ngay lập tức.”

Cô nhắm mắt trước vẻ van nài trên gương mặt gã. Chúa nhân từ, cô muốn tin gã, nhưng cô đã nằm lòng bài học không được tin vào những lời tuyên bố hào nhoáng. Gã đã bỏ cô một lần, rất lâu trước khi cô biết mình đang mang trong mình giọt máu của gã và lần này cô không định tin gã bằng cả trái tim. “Nếu không phải anh, thì ai đã gửi?”

“Anh không biết. Nhưng các thế lực đó rõ ràng đang thực hiện việc chia tách hai chúng ta. Lá thư. Anh bị bắt cóc. Có lẽ anh đã đứng và cha em đã ngăn lại bức thư. Anh không thể nghĩ ra bất cứ ai khác có động cơ.”

Cô lắc đầu và đẩy bàn tay đang âu yếm của gã ra xa. “Đó không phải chữ viết của cha tôi. Ngoài bức thư, anh vẫn để mặc tôi đi khi ba đêm của chúng ta kết thúc. Nếu muốn tôi ở lại, sao anh vẫn hành động như thế?”

“Chúng ta có thỏa thuận”, gã thô lỗ nói.

“Phải”, cô nhỏ giọng đồng ý.

Gã vuốt bàn tay lần theo cánh tay cô. “Em chưa từng nghĩ về chúng ta sao? Dù chỉ

“Có chứ”, cô thừa nhận. “Làm sao tôi có thể không nghĩ được đây?”

“Làm sao em có thể không nghĩ được đây?” Gã lặp lại. Gã gõ những ngón tay và kéo cô đứng dậy. “Em đã tăng cân khi mang đứa con của anh.” Gã xoa bàn tay lên bụng cô. “Anh muốn em mang thai lần nữa.”

Cô nuốt nghẹn, vật lộn để duy trì cơn giận giữ trong khi cơ thể đang tan chảy dưới những đụng chạm của gã. “Tôi đã nói đây sẽ là một cuộc hôn nhân trên danh nghĩa, Lucien. Tôi không ăn nằm với một người đàn ông mà tôi không thể tin tưởng.”

Đôi mày gã dựng đứng trước lời tuyên bố. “Em có thể tin anh. Aveline.”

Cô gửi đến gã ánh nhìn hoài nghi.

“Em thực sự nghĩ hai chúng ta có thể chung sống như vợ chồng và không cần ngủ chung sao?” Gã tóm lấy tay cô, khiến cô choáng váng bằng cách ấn những ngón tay run rẩy của cô lên nơi đã cứng như đá. “Đây là thực tế, cưng ạ. Đây là những gì em gây ra cho anh. Và đây...” Gã vuốt ngón cái qua đầu ngực cô, khoe miệng giương lên thỏa mãn khi chiếc nịt nhỏ xinh ngay lập tức trở nên cứng rắn. “Đây là những gì anh gây ra cho em.”

“Tình dục”, cô khẳng định, rồi giật người ra để họ không còn chạm vào nhau nữa. Những ngón tay vẫn ngứa ran từ sự tiếp xúc đầy riêng tư và siết lại thành nắm đấm. “Không có tình yêu. Không có sự tôn trọng. Đây chỉ là sự lôi cuốn về thể xác, không hơn.”

“Em không muốn sinh thêm con?”

Cô nhắm chặt mắt trước cơn sóng của sự khát khao. Làm sao người đàn ông này có thể hiểu tường tận những điều tác động quá sâu sắc với cô như thế? “Tôi sẽ rất hạnh phúc nếu sinh thêm. Nhưng anh đã ép tôi lựa chọn giữa cha và con gái tôi, điều đó ngăn tôi không thể - sẽ không - đóng vai một cô dâu chuẩn mực của anh.”

”Em phải thừa nhận rằng chúng có

“Anh không có chứng cứ ngoài một lời bình luận của những tên kẻ cướp”, cô cắt ngang. “Nhưng suy cho cùng... phải mất tiền để lên kế hoạch tử mĩ nhằm bắt cóc một người có địa vị như anh. Và cha tôi không có tiền. Làm sao ông có thể sắp xếp một chuyện như thế khi chúng tôi chỉ vừa đủ tiền để mua thức ăn chứ đừng nói đến chuyện đến Luân Đôn? Ông đã nhiều năm không rời khỏi Cornwall.”

Miệng Lucien mím chặt. “Có lẽ ông ta có đồng minh.”

Cô bật cười chua chát “Ồ, phải, chính thế. Còn ai đó khác hận anh đủ để muốn trừ khử anh không? Có lẽ anh nên tìm kiếm trong chính gia đình mình để lôi ra tên ‘đồng minh’ đó.”

“Có lẽ tôi nên thế.”

“Vậy thì làm đi.” Cô nâng cằm và kiêu hãnh nhìn thẳng vào gã. “Cứ tiết kiệm những lời dịu dàng và cảm dỗ của anh. Tôi sẽ lấy anh vì Chloe. Tôi sẽ mang họ của anh và chăm lo cho ngôi nhà của anh. Nhưng chỉ có vậy.”

Gã lặng im trong giây lát, rồi nở nụ cười rầu rĩ. “Vậy thì quá tệ. Tôi thừa nhận mình đang trông chờ một đêm tân hôn truyền thống.”

“Thật đáng thất vọng với anh làm sao.” Cô nhún vai bất cần, hy vọng gã không nhìn thấy cô cũng muốn tận hưởng một đêm như thế nhiều đến chừng nào.

“Chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ trong nhà thờ địa phương trước khi đến Luân Đôn.”

“Sự khôi hài của hôn lễ này khó mà cân xứng với những giấc mơ thời thiếu nữ của tôi. Tôi không hề có hoa hoặc váy cưới. Và cha tôi không có mặt ở đây để dắt tay tôi.” Giọng cô vỡ vụn ở câu cuối cùng rồi quay mặt đi để giấu những giọt nước mắt không thể kìm nén lâu hơn nữa. “Những gì anh làm đã phá hủy bất cứ mối liên hệ nào vẫn còn tồn tại giữa hai chúng ta”, cô thì thào.

Lucien nhìn chằm chằm vào lưng cô với cảm giác bất lực như nhìn vào một chiếc áo khoác bị may hỏng. Gã biết cô đang khóc, cũng đã nhìn thấy lớp nước loang loáng trong đôi mắt cô trước khi quay đi. Gã muốn

vươn tay và ôm cô vào lòng, muốn an ủi cô. Nhưng gã không biết làm thế nào. Sau cùng, gã là lý do khiến cha cô không thể tham dự lễ cưới, nhưng gã không định thay đổi điều đó. Con xúc xắc đã được quăng ra, Chestwick sẽ phải trả giá cho những tội lỗi của mình.

Nhưng gã cảm ghét phải nhìn thấy Aveline khổ sở.

18. Phần 02 - Chương 10 - Part 02

Phần 2 : Sau đó

.....* • •*

Chương 10

Bởi gã đã trở lại cuộc sống của cô, những cảm giác rối bời từ năm năm trước nhất loạt ồ ạt tấn công gã. Gã không còn cảm thấy trống rỗng thêm nữa, mà giờ đây có quá nhiều cảm xúc gã không biết nên xử sự ra sao với chúng.

Aveline nói đúng, tiền không giúp được gã trong trường hợp này.

Gã vỗ bàn tay lên mặt không chắc người ta phải đối đãi thế nào với vị hôn thê đang khóc lóc, nhất là khi kẻ đó chính là tên vô lại đã gây ra những giọt nước mắt. Cô dường như không muốn gã an ủi, còn gã thì quá bối rối để có thể làm bất cứ một điều gì khác.

Nếu là dụ dỗ, gã có thể xử lý được. Chứ chuyện này...

Gã đặt ly rượu của mình xuống. Bắt đầu đến chỗ cô, ước sao có thể làm điều gì đó. Gã mở mồm định nói, nhưng không có từ ngữ nào thoát ra. Choáng váng, gã ngừng ngay giữa đường.

Làm sao gã có thể không biết nói gì? Gã chẳng phải vẫn là Lucien DuFeron đây sao? Vẫn là Lucifer, tay chơi tai tiếng và quyến rũ nhất Luân Đôn? Phải chăng gã đã ra đi quá lâu đến mức quên cách nói chuyện với một người phụ nữ? Quỷ thần mới biết gã đã làm rối tung mọi thứ liên quan đến Aveline như thế nào kể từ khi trở về. Tại sao ngay lúc này, gã không thể tập hợp những từ đúng đắn lên môi, bằng một giọng chuẩn xác và một nụ cười chuẩn mực?

Có phải gã vẫn là Lucien như mọi khi, hay đã trở thành một ai đó khác?

Mẹ kiếp. Trong khoảng một khắc, gã nhận ra quy mô của những gì thực sự bị đánh cắp khỏi mình. Nhiều hơn tiền bạc. Nhiều hơn của cải hoặc thậm chí ICó lẽ chính bản chất con người gã đã bị cướp đi, cũng giống như vật chất.

Làm sao gã lại không thể quyến rũ chính vị hôn thê của mình?

Tiếng gõ vọng lại từ cánh cửa, một sự chen ngang đáng hoan nghênh, Aveline lén lút lau khô đôi mắt khi gã đi ra trả lời. Vị chủ quán tươi cười và cùng với hai đứa nhóc theo sau bước vào phòng, tất cả bọn họ đều bê các đĩa thức ăn có hương vị tuyệt hảo. Khi các cậu bé sắp xếp món ăn trên bàn, ông chủ dành ít phút thổ lộ sự hạnh diện mình khi đón Lucien vào quán trọ xoàng xĩnh của ông ta. Lucien đáp lại những lời bình luận của người đàn ông, nhưng ngay cả khi đó sự chú ý của gã chưa từng rời Aveline.

Khi chủ quán cùng mấy cậu bé cuối cùng cũng rời đi, Lucien quay lại chiếc bàn và rót ỉnh một ly rượu khác. Dòng chất lỏng êm dịu róc rách chảy vào ly phá tan sự tĩnh lặng căng thẳng.

“Em có muốn một chút rượu bây giờ không?” Gã hỏi.

“Vâng”, cô thì thầm, rồi nhanh tay lau hai đuôi mắt. “Vâng, tôi nghĩ mình sẽ dùng một chút.”

Lucien rút ly thứ hai, không nhìn Aveline khi cô lại gần chiếc bàn. Gã không muốn trông thấy đôi mắt đỏ hoe hoặc nỗi buồn suy sụp trên đôi vai cô. Không biết cô phải trả giá những gì cho cuộc báo thù của gã.

“Ăn thôi”, gã nói. “Tôi chắc cả hai chúng ta đều xúc động quá mức vì đôi.”

“Vâng.” Cô nghe cũng có vẻ bị thuyết phục giống gã, nhưng gã phải thán phục khi cô sẵn lòng gạt những bất đồng của đôi bên ra sau. “Có lẽ anh đúng.”

Họ ăn trong im lặng, còn khoảng cách giữa hai người quá xa so với chiều dài thực tế của một chiếc bàn.

Bình minh trong ngày tổ chức của họ đã ló rạng một cách sáng chói và hân hoan, dù không thể dùng các tính từ tương tự để nói về cô dâu. Aveline thức dậy khỏi giường sáng hôm đó với nỗi sợ hãi thất lại trong bụng. Phải chăng cô đang mắc sai lầm? Nhưng đã quá trễ để quay trở lại.

Cô rửa mặt và nhìn chăm chăm vào tấm gương soi trên tường, vào hình ảnh phản chiếu của đứa trẻ vẫn đang ngon giấc trên chiếc giường đằng sau cô. Cô có đang thực hiện một điều đúng đắn cho Chloe hay không? Có, Lucien là cha con bé, nhưng gã cũng là người đàn ông nhẫn tâm, một kẻ chứa đầy phần uất đang dần trở nên quá dễ tổn thương. Liệu gã có đủ kiên nhẫn để nuôi dạy một đứa trẻ nhạy cảm như Chloe hay không?

Liệu gã có thể trở thành người chồng tốt, hoặc có làm cô hổ thẹn với những mối quan hệ bất chính khắp Luân Đôn hay không?

Cô nhú mào. Những ý nghĩ đó đến từ đâu vậy? Đàn ông lúc nào chẳng có những cô nhân tình, bởi vợ gã đã từ chối chia sẻ chiếc giường với gã, một người đàn ông có ham muốn mạnh mẽ như Lucien sẽ bị buộc phải tìm một người bạn khác giới ở nơi nào đó khác. Một khi gã thực hiện bốn phận với Chloe, Aveline sẽ kiên quyết giữ im lặng trước bất cứ một mối quan hệ nào có thể lọt vào tai cô.

Ngoài ra, thêm một lớp vỏ tuyệt vọng đã bao phủ lên trái tim cô.

Lau khô đôi tay, cô quay sang chiếc rương nhỏ để quyết định đâu sẽ là chiếc váy cưới trong hai chiếc cô vội vã đóng gói. Chiếc màu hồng, có lẽ thế. Nó sẽ làm nổi bật sắc màu trên đôi má và cô muốn mình đẹp nhất trong ngày cưới của bản thân, ngay cả khi chuẩn bị cưới một tên đều cẳng.

Một tiếng gõ cửa gấp gáp vang lên, trước khi Aveline có thể mời vị khách bước vào, cánh cửa đã bật mở và Jen ào vào căn phòng. “Cô ơi!” Cô gái la lên, một nụ cười rộng, đầy phấn khích nở trên gương mặt. “Nhìn xem ai đến đây! Đây là bà Tibbs, thợ may quần áo!”

Một người phụ nữ cao, khá tròn trĩnh theo sau cô gái, đôi môi bà cau lại tập trung. Một chiếc bút chì dẹt trên mái tóc nâu, đang dựng ngược trên đỉnh đầu. “Hóa ra đây là cô dâu?”

”Jen à, chuyện

“Đừng lo, thưa cô”, người thợ may cắt ngang. “Tôi chỉ mang thứ này cho cô, chúng tôi sẽ khiến nó vừa vặn trong chốc lát thôi.” Bà búng ngón tay, hai người phụ nữ trẻ gấp gáp chạy vào, cả hai đang ôm một chồng lụa màu đào lộng lẫy.

Aveline há hốc miệng khi một cô thợ phụ mở ra một chiếc váy tuyệt đẹp. “Thưa bà Tibbs, làm ơn hãy cho tôi biết cái này là sao?”

“Chồng tương lai của cô mang đến cho cô một chiếc váy cưới. Ngoài ra còn một chiếc cỡ nhỏ.” Một cách chú tâm, bà Tibbs lấy khăn tắm khỏi những ngón tay chết lặng của Aveline. “Giờ thì đứng yên, để tôi có thể lấy được số đo chính xác của cô.”

Aveline không nhúc nhích trong sự kinh ngạc hoàn toàn khi người thợ may đo người cô. “Phải rồi, ông ấy là người rất gần gũi với cô”, bà nói với tiếng cười khúc khích. “Vị hôn phu của cô cho tôi vài số đo ảng chừng và ông ấy tương đối chính xác. Khi chúng ta hoàn thành, chiếc váy này sẽ vừa vặn một cách hoàn hảo với cô.”

“Chúng tôi mang chiếc này cho con gái cô, thưa cô”, một trong hai trợ lý của bà thợ may nói. Cô ta đang giơ ra chiếc váy thu nhỏ với màu hồng phớt tương tự.

“Chúng tôi sẽ mặc cho cô bé khi mẹ bé xong.” Bà Tibbs búng tay lần nữa, người thợ phụ thứ hai bước lên trước với chiếc váy của Aveline. “Hãy mặc cái này và biến hóa nào. Ở đây sẽ diễn ra một lễ cưới vào sáng nay!”

Aveline mù mịt đứng đó khi bà Tibbs đính ghim sao cho vừa chiếc váy, rồi kéo nó ra khỏi người cô và đưa ột trong các thợ phụ, người ngay lập tức ngồi xuống với kim và chỉ để chỉnh sửa lại.

Họ đánh thức Chloe, cô bé đang đứng ngay bên cạnh với sự thích thú khi biết mình cũng sắp được mặc một bộ váy lộng lẫy như mẹ. Lúc họ lấy được số đo cụ thể của Chloe (một quá trình tốn nhiều thời gian do sự cựa quậy hưng phấn không ngừng của đứa trẻ), cô thợ may trẻ kia đã hoàn tất công đoạn sửa chữa cho chiếc váy của Aveline. Aveline để người thợ mặc cho cô, khiến hãi trước vẻ đẹp của lớp lụa màu đ

“Một cô dâu tuyệt đẹp”, bà Tibbs lẩm bẩm, khi tất cả bọn họ nhìn chằm chằm Aveline qua tấm gương.

“Cô cho phép em làm tóc cho cô nhé?”, Jen hỏi. “Em luôn vấn tóc cho các em gái mỗi khi có vũ hội trong vùng.”

Cô không thể cưỡng lại những háo hức trong đôi mắt cô gái. “Đương nhiên rồi, Jen ạ. Tôi sẽ rất biết ơn em.”

Khi Jen chạy đi tìm các phụ kiện ái tóc của cô, Aveline vuốt bàn tay lên phần lụa trên váy thêm một lần nữa và tự hỏi còn bất ngờ nào khác đang chờ đợi cô từ người chồng tương lai.

Lucien đứng ở chân cầu thang quán trọ và ngắm nhìn khi Aveline cùng Chloe đi xuống. Aveline đã cướp đi hơi thở của gã; lớp lụa màu anh đào càng làm nổi bật đôi mắt xanh lá và mái tóc vàng, khiến làn da cô trắng mịn như kem tươi. Nó ôm sát cơ thể cô như một người tình, loạt soạt phấp phới quanh chân khi cô chạm đến bậc cuối cùng. Cô mang một vòng hoa trên mái tóc vấn cao. Trước ánh mắt sát sao của gã, cô chạm lên nó và e ấp mỉm cười. “Jen đã cố nài.”

“Em trông tuyệt đẹp.” Gã nhìn xuống Chloe. “Cả hai người.”

“Cha có thích hoa của con không ạ?” Chloe hỏi, cùng chạm vào bông hoa đại màu trắng cài lên những lọn tóc quăn đen của con bé.

Trái tim Lucien ngừng đập khi con bé gọi gã là cha. Rồi gã run run hít thở và chạm vào má con bé. “Cha thích lắm. Thực tế, cha vui vô cùng khi có nhiều hơn nữa cho cả hai mẹ con trong xe ngựa.”

“Yeah!” Chloe nhảy cẫng lên sung sướng.

“Hoa sao?” Aveline thắc mắc.

Gã nhún vai khi cô tiếp tục tròn mắt nhìn. “Chúng ta sắp cưới. Chúng ta cần h

Cô cười khê với gã. “Đương nhiên là cần.”

“Thế thì được rồi.” Không thoải mái với cuộc chuyện trò, gã quay sang Chloe. “Tất cả sẵn sàng chưa?”

“Sẵn sàng!” Chloe véo von.

“Vậy đi kết hôn thôi.”

19. Phần 02 - Chương 11

Phần 2 : Sau đó

.....* • • *.....

Chương 11

.....* • •*

Đây là đêm tân hôn của gã. Cởi trần và đi độc đôi tất, Lucien nhìn chăm chăm vào ngọn lửa, một ly brandy cầm trong tay. Họ đã đến dinh thự ở Luân Đôn chiều muộn hôm đó, gã kinh hãi khi từng giờ trôi qua sẽ mang họ lại gần hơn tới giây phút này. Gã có thể nghe thấy Aveline di chuyển trong phòng ngủ của mình ở phía bên kia cánh cửa thông giữa hai phòng và tự hỏi cô đang làm gì. Phải chăng cô đang thay quần áo? Chải tóc? Hoặc đơn giản

n cũng đang thao thức như gã?

Gã đáng lẽ nên ở đó để yêu cô, chứ không phải ủ rũ trong chính phòng ngủ của mình thế này. Nhưng cô đã bày tỏ rõ ràng sẽ cự tuyệt các mưu cầu của gã nếu gã thử thực hiện quyền của một người chồng và gã không hứng thú đặt thêm chướng ngại chần giữa hai người họ bằng việc ép cô thực hiện nghĩa vụ làm vợ.

Cô nghĩ gã tàn nhẫn. Thậm chí còn chẳng có trái tim. Ích kỷ. Lạnh lùng. Nhưng không có gì lạnh lùng trong những cảm xúc gã dành cho cô hết. Gã ham muốn cô vô cùng, muốn cô nóng bỏng và tự nguyện dưới gã, nhưng điều đó sẽ chẳng bao giờ xảy ra với bóng ma của người cha chần giữa

Và cô không tin gã. Điều nhói đau hơn hết thảy.

Gã liếc xuống cánh tay, nhìn vào vết sẹo như con rắn nhỏ bò từ cổ tay cho đến khuỷu. Gã nhớ cái ngày phải nhận nó, khi chống đối Sledge cùng sự hung bạo của hắn ta. Thằng khốn đó đã xô gã ngã ra ghế để hứng làn roi trong suốt ba ngày, chỉ để giải trí và cơn thịnh nộ của Lucien đã bùng nổ. Gã chộp lấy chiếc roi, lờ đi cơn buốt nhói, mặc nó quấn quanh cánh tay như rắn; rồi gã giật phăng thứ vũ khí làm Sledge bò toài ra đất, càng khiến bọn thủy thủ thích thú.

Gã phải trả giá cho hành động đó. Sledge đã trói gã úp sấp vào cột buồm và vút con mèo về phía gã, cho nó cào rách lưng gã để nghịch những sợi tua từ cây roi ngựa. Rồi gã bị dội một xô nước biển lên khắp các vết thương và bị đánh đập thêm đến khi gần như bất tỉnh vì đau đớn. Sau đó, gã mới nhận biết mình đã bị trói hai ngày vào cột buồm không thức ăn, không nước uống, cứ cách một vài giờ Sledge lại đến và quất thêm vài cái roi lên người gã, rồi hắt sừng nước muối lên những vết thương mới. Quả là rất kỳ diệu khi gã còn sống.

Gã chịu đựng địa ngục đó bốn năm dài cho đến khi được những tên cướp biển giải cứu.

Liệu Aveline có thể lĩnh hội được toàn bộ những đau đớn gã phải trải qua hay không? Liệu có cách nào để cô hiểu được sự tàn bạo của sự việc, rằng điều duy nhất giữ cho gã còn hiện hữu trên con tàu đó là lòng nung nấu trả thù?

Có lẽ cô đã đứng khi không tin gã. Nhưng gã đã tha ạng sống của cha cô, thứ gã trông đợi hơn hết thảy vào thời điểm đầu tiên tìm kiếm lão già. Tước đoạt gia đình khỏi lão Nam tước, buộc ông ta phải sống trong lẻ loi và cô lập là sự trả thù duy nhất gã có thể làm được mà không để Aveline khinh bỉ mỗi khi nhìn thấy.

Gã xứng đáng với công lý đã bị đánh cắp.

Một tiếng thét kinh sợ vang lên từ phòng bên cạnh, theo sau bởi âm thanh vỡ loảng xoảng. Lucien đặt vội ly brandy xuống, chạy như bay đến cánh cửa nối giữa hai phòng và mở nó ra. Aveline ngã trên sàn nhà, chiếc bàn nhỏ đổ ngay bên cạnh chiếc bình vỡ vụn. Cô đã chống được tay và đầu gối bên cô. “Làm sao thế?” Gã hỏi, đỡ cô đứng dậy.

“Không có gì.” Nhưng đôi má cô đã đỏ bừng vì xấu hổ. “Váy ngủ bị mắc vào cạnh bàn làm tôi vấp ngã.”

“Em có đau không?” Gã vuốt hai bàn tay dọc theo cánh tay cô, tìm kiếm những đoạn xương bị gãy.

“Không, tôi ổn. Thật đấy.” Cô gạt tay gã ra. “Chỉ là một tai nạn ngớ ngẩn.”

Có ai đó đập mạnh sau cánh cửa. “Phu nhân DuFeron, cô không sao chứ?” Người hầu gái của cô hỏi.

“Ôi Chúa ơi.” Khuôn mặt cô càng đỏ bừng hơn. “Tôi cảm thấy mình thật ngu ngốc.”

“Đừng cử động.” Lucien sải chân về phía cửa và đẩy nó hé mở. “Không sao, Peggy. Vợ ta bị trượt chân, thế thôi.”

Đôi mắt người hầu gái mở to trước sự hiện diện của gã trong phòng Aveline, nhưng cô ta nhanh chóng cup mắt xuống và nhún gối chào. “VẬY THÌ TỐT THƯA NGÀI.”

Khi cô ta đi, gã đóng cửa và quay lại đối mặt với Aveline. Những lời an ủi chết lặng trên đầu lưỡi khi gã nhìn vào khuôn mặt cô. Cô trông tái nhợt, đôi mắt thẳng thốt mở to, đôi môi hé mở như vừa trải qua cơn sốc. Gã nhanh chóng lại gần, giữ lấy hai vai để có thể nhìn vào đôi đồng tử của cô. Chúng vẫn bình thường. “Aveline, em chắc là mình ổn chứ? Em có bị đập đầu vào đâu không?”

“Không.” Cô liếc xuống bàn tay gã đang siết lấy đôi vai mình, rồi ngón tay run rẩy chậm chậm lần theo vết sẹo vằn quanh cánh tay của gã.

Cơ thể của gã căng cứng, vừa vì hưởng ứng với đụng chạm của cô vừa vì phát hiện ra mình đã quay lưng về phía cô khi nói chuyện với người hầu gái.

Cô đã nhìn thấy những v

“Đây là điều đã xảy ra khi anh mất tích sao?”, cô hỏi, ánh mắt ghim chặt lên cánh tay gã.

“Ừ.” Gã không thể rời mắt khỏi ngón tay xanh xao đang vuốt trên làn da sẫm màu hơn của gã. Vết sẹo đã đi đến điểm cuối, nhưng lại bắt đầu một cái mới ngay gần đó, và thế là cô lần theo vết mới dọc lên bờ vai gã.

“Tôi có thể nhìn phần còn lại không?”

Gã khép mắt lại và gật đầu, ham muốn mãnh liệt khiến ruột gã quặn thắt. Trước khi cô đưa ra lời cự tuyệt chung giường với gã, Lucien đã hy vọng sẽ xoa dịu cô trước những sự thay đổi trên cơ thể mình, trước tiên có lẽ bằng việc làm tình với cô trong bóng tối, rồi dần dần để lộ những phần xấu xí trong khi gã khiến cô nhớ lại những đam mê họ có thể cùng chia sẻ.

Quá muộn.

Cô đi ra đằng sau gã, hương oải hương vẫn vút quanh sự kích động của cô. Gã nhắm chặt mắt, run rẩy như chú ngựa đực đánh hơi thấy bạn đời khi những ngón tay mềm mại của cô lần theo những đường chằng chịt trên lưng gã. Rất nhiều trên lưng, một vài lần trên bờ vai, số khác quấn quanh eo và xương sườn, một vài kéo sâu xuống dưới cặp quần. Cô chạm vào tất cả.

Nhưng cô không hề biết rằng mỗi đụng chạm từ đầu ngón tay mình kích thích sự thèm khát cồn cào trong gã.

Lúc cô quay lại, thân hình gã đã cứng ngắc, đầm mồ hôi và gần như run rẩy vì ham muốn. Cô gạt phần tóc lòa xòa khỏi trán gã và chạm vào vết sẹo nằm dọc thái dương.

Gã mở choàng mắt và chớp lấy cổ tay cô. “ĐỪNG.”

Cô đông cứng, liếc nhìn gã với chút sợ hãi thoáng rung lên. “Sao vậy?”

“Chỉ cần đừng làm thế. Trừ khi em đổi ý chuyện chung giường với tôi.” Gã thả cổ tay cô ra khiến chúng buông thõng xuống bên sườn. Liệu cô có chán ghét sự hiện diện của gã không? Gã không thể biết.

Cô lùi lại một bước. “Tôi xin lỗi. Tôi chỉ tò mò.”

“Cứ coi như sự tò mò của em đã được thỏa mãn.”

“Có lẽ chưa. Tôi có thể hỏi vài điều không?”

Gã nhún vai, trong lòng rối bời vì hoang mang và khao khát.

“Đây là điều đã xảy ra khi anh mất tích phải không? Điều mà anh tin cha tôi phải chịu trách nhiệm?”

“Phải.” Giờ gã đón ánh mắt cô với niềm kiêu hãnh dữ tợn.

Cô gật đầu, như thể không mong chờ một điều gì khác. “Tôi không thể nói cha mình có lỗi hay không. Tôi nghĩ chưa hẳn đã là thế, dù việc này chắc chắn không thể xảy ra. Nhưng người đàn ông tôi biết không thể làm một việc quá tàn bạo như vậy.”

“Em nhìn ông ta bằng đôi mắt của một người con gái giàu tình thương. Tôi coi ông ta chỉ là một người đàn ông, một kẻ yếu đuối.”

Đôi má cô đỏ rực vì giận dữ. “Tôi cảm thấy bị xúc phạm vì câu nói đó.”

“Cứ vậy đi nếu em muốn, nhưng chúng ta đang nói về một người đàn ông quá đam mê bài bạc đến mức con gái ông ta phải tự vật lộn để sống, trong khi cô ấy lẽ ra nên được hưởng một cuộc sống sung túc. Một kẻ bất lương đến mức ông ta nghĩ cách cáo buộc tôi tội gian lận bởi ông ta đã đánh cược nhiều hơn những gì có thể trả.”

“Bởi thách thức của anh, tôi chọn cách không quan tâm đến những lời anh nhận xét”, cô tuyên bố.

“Chỉ vì em đã lờ đi lối cư xử của cha mình.

“Quá đủ rồi đấy! Dù ông có làm gì hay không, ông vẫn là cha tôi và tôi sẽ không phỉ báng ông!”

Nỗi đau khổ trong giọng nói của cô đã chặn đứng những lời chua cay gã định thốt ra. “Em nói đúng”, gã lặng lẽ nói. “Thứ lỗi cho tôi.”

“Tôi có thể hiểu anh ghét ông vì những gì anh nghĩ ông đã làm, nhưng làm ơn hãy nhận thức rằng tôi không thể làm như thế.”

“Em là một cô con gái hiếu thuận, nhưng em cũng là vợ tôi. Em nghĩ mình có thể kéo dài chuyện này trong bao lâu?”

“Anh đang yêu cầu tôi lựa chọn một lần nữa, phải không Lucien? Nhưng lần này là chọn giữa cha tôi và chồng tôi?”

“Rồi sẽ đến thời điểm khi mọi cô con gái phải đứng cạnh chồng mình và bỏ tuổi thơ lại phía sau.”

“Đây không phải vấn đề về tuổi thơ.” Cô ôm chặt lấy bản thân như thể bị lạnh. “Thứ chần ngang giữa chúng ta lớn hơn thế rất nhiều.”

“Đồng ý.” Chiếc nhăn cười của cô thu hút mắt gã khi nó lấp lánh trong ánh nến. “Em không còn là một đứa trẻ nữa, Aveline. Tôi, hơn ai hết, biết điều đó.”

“Anh muốn tôi lên giường với anh.”

Những từ ngữ thẳng thừng đó khiến gã bất ngờ, nhưng gã giành quyền thay đổi chủ đề với niềm háo hức gần như đáng xấu hổ. “Phải. Tôi không có gì khác biệt so với bất cứ một chú rể nào khác.”

“Anh nghĩ tôi ra quyết định này để trừng phạt anh phải không? Anh có nghĩ chuyện này đơn giản với tôi, khi biết tôi bắt đầu cuộc hôn nhân này với bước chân sai lầm hay không?”

”Tôi không hiểu em đang nghĩ

Cô lắc đầu, mái tóc vàng lay động qua đôi vai. “Là vợ anh, tôi nợ anh lòng chung thủy, điều anh có quyền sở hữu. Tôi hiểu vì sao anh hành động thế này - thực sự, tôi rất hiểu. Nhưng tôi cũng nợ cha tôi lòng hiếu thuận của tôi. Tôi đã kết hôn với anh như đã nói. Tôi sẽ trở thành bà chủ nhà của anh và thu vén gia đình cho anh. Tôi sẽ luôn là mẹ của con anh. Nhưng lương tâm tôi không thể thoải mái khi chia sẻ cơ thể mình với anh khi biết anh đã bỏ mặc cha tôi đến chết trong đơn độc. Ngay cả khi,” cô gấp gáp thêm vào, trước khi gã có thể cắt lời, “tôi hiểu lý do anh làm chuyện đó”.

“Một bài diễn thuyết thú vị.” Vẫn thèm khát cô, vẫn nhức nhối bởi khả năng có thể bị từ chối, gã lôi cô vào vòng tay, kéo dựa sát vào cơ thể đã bị khuấy động để cô không thể nghi ngờ ý định của gã. “Nhưng tôi nghĩ em đang nói dối bản thân. Nếu tôi mang cha em đến Luân Đôn ngay bây giờ thì sao? Rồi em có thể chịu được đùng chạm từ tôi không?”

Cô đông cứng và ngược mắt lên nhìn gã, những tia hy vọng sáng bừng trong đó. Cô hé môi như muốn cất lời, nhưng sau đó lại do dự.

Gã trao cho cô một nụ cười cay nghiệt. “Em có thể giận dữ với tôi vì cha em, nhưng tôi không nghĩ đó là lý do thực sự em từ chối ngủ chung.”

“Cứ tin những gì anh nghĩ”, cô ngắt lời, đã bình tĩnh trở lại.

Gã bật cười. “Không có bí mật nào ngăn cách chúng ta như các cặp đôi mới cưới khác. Em biết tôi có thể mang lại cho em sự hài lòng như thế nào. Em có chắc có thể sống với tôi ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác mà vẫn cương lại được cảm dỗ đó không?”

Cô đẩy mạnh gã ra, nhưng chỉ khiến gã ôm cô càng chặt. “Hôn nhân bao gồm nhiều thứ hơn chuyện phòng the.”

“Hắn thế, nhưng nếu không có nó, những thứ khác chẳng còn nhiều ý nghĩa.”

”Anh sẽ nói bất cứ điều gì để đạt được cái mình muốn

Gã xô cô ra. “Em nghĩ cho bản thân quá nhiều. Khi nào em quyết định cư xử như một người đàn bà thay vì một đứa trẻ, hãy cho tôi biết. Tôi có thể vẫn còn hứng thú.” Gã quay lưng trước vẻ mặt choáng váng của cô và trở lại phòng mình, đóng sập cánh cửa ngách thông hai phòng lại phía sau. Rồi gã sụp người xuống.

Bao nhiêu trong lời khước từ đó là do cảm xúc của cô và bao nhiêu là do cơ thể thương tật của gã? Cô có vẻ không hề ghê tởm khi chạm vào những vết sẹo, nhưng cũng không hề có phản ứng khi gã ôm cô. Cô có vẻ... thờ ơ.

Ngày xưa, chỉ cần một đụng chạm từ bàn tay gã có thể khiến cô trở thành một người tình háo hức. Thay vì...

Gã thui nắm đấm vào cánh cửa đằng sau. Gã Chestwick đáng nguyên rủa! Quá nhiều thiệt hại đã xảy ra. Bốn năm trong địa ngục. Sự tổn tại không được luật pháp công nhận của con gái. Giờ gã phải đối mặt với sự chối bỏ từ người đàn bà duy nhất gã chưa bao giờ có thể quên.

Gã mong đợi lão Nam tước sẽ có một cuộc sống thống khổ dài dằng dặc dần vật với những hành động lão đã gây ra.

Đẩy người khỏi cánh cửa, Lucien tìm kiếm chai brandy.

Aveline giật nảy mình trước âm thanh của cú đấm, cảnh giác nhìn về phía cửa chính, chờ Lucien xông vào và đòi hỏi quyền làm chồng. Nhưng gã không đến.

Người đàn ông cô đã lấy làm chồng này là ai vậy?

Gã trông giống y như Lucien mà cô từng biết, nhưng lời nói và hành động đêm nay lại là của một người đàn ông đầy những thống khổ. Làm sao cô có thể không nhận ra nỗi đau đớn mà gã phải chịu đựng?

Cô vuốt những ngón tay dọc theo lòng bàn tay, như thể cảm nhận lại lần nữa những thớ thịt róc trên lưng gã. Những vết sẹo nằm ngang dọc, chồng chéo lên nhau, vài chỗ có hai ba vết chập làm một. Cô chỉ có thể tưởng tượng nỗi đau thể xác mà gã phải chịu đựng, nhưng dường như qua những lời nói của gã, cô còn thấy có những vết hằn sâu ở nơi không một ai có thể trông thấy. Những vết sẹo trong tâm hồn.

Trái tim cô tan vỡ vì gã. Sự mất tích của gã đã tác động đến cuộc sống của tất cả bọn họ, để lại một vật cản vô hình chẳng bao giờ có thể tháo gỡ chẵn giữa hai người. Và lời từ chối chung giường với gã chỉ càng khiến tình trạng vốn đã xấu trở nên tồi tệ hơn. Nhưng còn lựa chọn nào cho cô?

Từ chối những lần lướt của gã không hề đơn giản, điều đó chỉ càng khiến cô nhớ lại khoái cảm tìm thấy trong vòng tay gã mỗi lúc một rõ ràng. Lúc này, cô đã thấu hiểu nỗi thống khổ gã phải chịu đựng, cô muốn ôm và an ủi gã hơn bao giờ hết.

Nhưng đây cũng là người đàn ông đã trơ trên lợi dụng tình cảnh của cô năm năm về trước. Người đã quay lưng lại với cô khi cô chờ con gã ra đời. Người không cho cô lựa chọn nào khác ngoài việc bỏ rơi cha khi ông cần cô nhất.

Làm sao cô lại được lệnh trao cho gã lòng chung thủy và tình cảm của một người vợ khi gã chưa bao giờ làm nổi một điều đúng đắn trong suốt thời gian cô quen biết gã?

Cô thông cảm với cơn thịnh nộ của gã với cha cô, vì manh mối duy nhất để nhận diện kẻ sắp xếp cuộc bắt cóc là lời nhận xét ngẫu nhiên về “vị Nam tước” từ một thành viên trong toán cướp. Chắc chắn gã đã bám

lấy điều đó trong suốt những năm bị tra tấn, dùng nó như mục tiêu phấn đấu để vượt qua từng ngày và mơ đến sự trả thù.

Tuy vậy, một câu nói băng quơ từ một kẻ còn đồ hầu như không thể là chứng cứ để buộc tội cha cô. Phải, cha cô đã nổi trận lôi đình khi cô về nhà sáng hôm đó cùng với giấy ghi nợ trong tay. Ông ngay lập tức đoán ra chuyện gì đã xảy ra, nhất là khi biết rõ tai tiếng của Lucien. Và đúng, ông dùng dùng nỗi giận chạy đến thách đấu với Lucien, điều mà Lucien đã từ chối.

Hay không phải? Nếu như ông có một đêm thuận lợi trên chiếu bạc và thuê một toán lưu manh? Không, điều đó cũng không phù hợp, cha cô chưa bao giờ có thể giấu giếm về chiến thắng trước bất cứ

Hay ông đã tham gia vào một âm mưu điên rồ để loại bỏ gã đàn ông đã làm vậy bẩn con gái mình, nhất là khi vẫn chưa biết cô đã mang thai? Nếu ông biết chuyện đó, sẽ chẳng có thương tổn nào xảy đến ngoại trừ việc bắt Lucien cưới cô.

Tất cả những lời giải thích đều hợp lý, nhưng cho đến khi có bằng chứng xác thực được đưa ra để chứng minh tội lỗi của ông, cô sẽ vẫn tin tưởng cha mình.

Và đến khi Lucien cho cô lý do để tin gã, đến khi gã đảm bảo sẽ không bỏ rơi cô thêm lần nữa, cô vẫn sẽ đi tiếp con đường cô độc mà mình đã chọn.

Với ánh mắt đầy ước ao nhìn lần cuối cùng về cánh cửa thông giữa hai phòng ngủ, cô trèo lên chiếc giường hiu quạnh của mình.

20. Phần 02 - Chương 12 - Part 01

Phần 2 : Sau đó

.....* • •*

Chương 12

Ngày tiếp theo, sau buổi hôn lễ, thường sẽ sáng bừng lên với những ký ức hạnh phúc của đêm tân hôn. Nhưng tất cả những gì Lucien có thể nhớ lại, là đống chai rượu brandy của gã. Gã ngồi đơn độc ở bàn ăn sáng, đầu vùi trong hai tay. Từ khi còn là một thằng nhóc đầy sức sống chỉ biết đến trường rồi lại về nhà, ngoài việc bị ép kiêng khem với một số nhu cầu của đàn ông, gã chưa bao giờ quá buông thả như ngày lúc này.

“Ông Dante Wexford.”

Lucien ngẩng lên vừa đúng lúc để nhìn thấy Elton, quản gia mới ở Luân Đôn, rời khỏi phòng và Dante bước vào.

“Xem ra cậu đã trở lại từ chuyến đi bí xuống vùng quê”, Dante nói, tự nhiên và ung ng ngồi xuống bàn. “Cậu phát hiện một mối đầu tư mới à? Tôi thề, ngài Fenworthy của cậu sẽ cảm kích mãnh liệt. Mỗi Chủ nhật ông ta hẳn sẽ đều đặn đến nhà thờ để tạ ơn Chúa vì được cậu giải cứu.”

”Thật cảm động làm sao khi biết mình được lưu luyến đến thế, ngay cả khi điều đó bắt nguồn từ đối tác làm ăn.”

“Thôi nào, thôi nào, Lucien.” Dante lấy ỉnh một quả cam và bắt đầu bóc vỏ, một nụ cười vui vẻ nhả nhỏ trên mặt. “Cậu biết tôi cũng nhớ cậu mà.”

“Chắc hẳn rồi, còn lý do nào khác nữa mới khiến cậu đến thăm tôi vào sáng sớm thế này chứ? Là gì đây, mới có mười giờ? Tôi thề là thường thì cậu không dậy cho đến tận hai giờ chiều.”

“Để khai sự thật, tôi vẫn chưa đi ngủ.” Với tiếng cười khùng khục, Dante cắn một miếng vào múi cam. “Nhưng tôi biết cậu sẽ trở về thành phố nên tôi đi thẳng đến đây gặp cậu. Tôi có phải là bạn tốt không nào?”

“Ý cậu là sự tò mò không thể giữ cậu tránh xa.” Vẫn nhếch mép, Lucien nhấp một ngụm cà phê đen nóng. “Chúc mừng tôi đi, Dante. Tôi mới kết hôn.”

Dante sắc miếng cam vừa cắn. “Tôi nghe chính xác đấy chứ? Cậu mới nói kết hôn hả?”

“Chính xác rồi đây.”

“Trời, mau lẹ thật. Và quý cô đáng yêu đó là?”

“Một người cậu biết từ lâu. Aveline Stoddard.”

“Con gái của Chestwick?” Đột ngột, Dante nhồm dậy và rút ỉnh một chút cà phê. “Tôi từng gặp cô ấy một lần. Cô nàng quyến rũ.”

“Tôi cũng nghĩ thế.”

“Có nghĩa cậu không định tham dự buổi vũ hội nhà Portworthy tối nay đúng không?” Dante uống một ngụm, nhắm mắt và với tay lấy đường. “Portworthy già nua sẽ giới thiệu con gái út của ông ta. Khuôn mặt như ngựa mà của cải như của Midas [5]. Đây sẽ là sự kiện nổi trội của mùa lễ hội.”

“Và đương nhiên cậu sẽ có mặt ở đó.”

Dante nhướn lông mày và lấy kem. “Đương nhiên.”

“Tôi phải nói rằng, tôi mừng khi thấy bây giờ cậu hoạt động dễ dàng hơn trong giới thượng lưu. Ai là nhà bảo trợ của cậu vậy?”

Dante giật nảy tay trên chiếc bình đựng kem, suýt làm đổ tất cả chỗ kem ra bàn. “Một người tên Adminton đã bảo trợ, cho tôi quyền gia nhập giới quý tộc.”

“Hành động đáng khen, khi tôi vắng mặt.”

“Phải.” Dante khuấy cà phê, gõ chiếc thìa lên vành tách. “Việc kết giao với Adminton khá tình cờ.”

“Có lẽ tôi sẽ ghé qua vũ hội nhà Portworthy tối nay. Cũng là cách hay để giới thiệu Aveline với giới thượng lưu.”

“Sớm vậy? Cậu mới vắng mặt có một tuần, nên không thể kết hôn lâu đến thế được. Chắc chắn cậu không định đi xa giao ngay rồi đấy chứ?”

“Sao không?” Lucien lại nhấm nháp cà phê, rồi thoáng nhìn về lối cửa ra vào. Aveline đứng do dự ở đó, rõ ràng không chắc chắn có nên vào hay không. Với may mắn đáng nguyên rủa, cô trông xinh đẹp không ngờ trong bộ jáy màu hồng nhạt đính những bông hoa li li, mái tóc vàng vắn cao theo kiểu rất quyến rũ được buộc hờ với một sợi ruy băng hồng. Khao khát trời dậy và vắn xoắn như thông lọng thít phần đàn ông của gã, nhắc gã nhớ tất cả những gì gã không thể có được. “A, cô dâu đáng yêu của tôi đây rồi”, gã di động, đứng hẳn dậy.

Đỏ mặt trước sự mỉa mai trong giọng nói của gã, cô bước vào phòng, len lén nhìn theo gã như mục tiêu chực bị con sói vồ đến.

Cô lúc nào cũng thông minh.

Dante cũng đã đứng dậy ngay khi Ajeline bước vào phòng và giờ cậu ta cúi chào. “Dante Wexford hân hạnh phục vụ, thưa phu nhân. Tôi và cha cô có quen biết.”

Aveline lịch sự nhún gối. “Tôi vẫn nhớ anh, anh Wexford.”

“Tôi là kẻ hèn mọn thôi mà.” Cậu ta kéo ghế. “Xin mời tham gia với chúng tôi.”

“Cảm ơn anh.” Cô ngồi xuống chiếc ghế Dante mời - ngay bên cạnh chồng mình, đồng thời nguyên rủa bạn gã, kẻ thích can thiệp jào chuyện của người khác.

“Buổi sáng tốt lành, Lucien”, cô nói, khi cả hai quý ông cùng ngồi xuống.

Gã không đáp lời, rối trí bởi mùi oải hương đang trên đầu các giác quan của mình. Khi cố hướng sự chú ý tới bát đựng hoa quả, nhẹ nhàng nhặt quả cam hoặc những chùm nho để cho bữa sáng, tất cả những gì gã có thể làm là không tóm lấy đôi bàn tay nhỏ bé của cô và đặt chúng vào những nơi còn thú vị nhiều hơn nữa. Con mãnh thú bên trong gã đã giật mạnh dây xích và tru lên.

Dante đánh sang gã ánh nhìn thích thú, khiến gã chợt nhận ra mình đang nhìn chăm chăm vợ như một tên đàn ông đói khát. Gã đành khoác lên vẻ biểu cảm mỉa mai và uống cà phê, dù da thịt cô mới là thứ gã muốn thưởng thức.

“Làm ơn đừng để tôi cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người”, cô lẳng lặng nói.

“Chúng tôi đang thảo luận đến vũ hội nhà Portworthy tối nay”, Dante mở lời, bao giờ cũng tỏ ra chăm chú với một gương mặt xinh đẹp. “Anh chồng mất trí của cô nghĩ sẽ tham dự vũ hội vào tối nay trong khi cậu ta đáng lẽ nên đi hưởng tuần trăng mật của mình.”

“Vậy ư?” Cô lấy một chùm nho khỏi xát và bắt đầu dứt những quả chín mọng cho lên đĩa ăn, ánh mắt tập trung vào công việc. “Tôi chắc Lucien hiểu rõ việc anh ấy định làm.”

Lucien cười đắc ý. “Thấy chưa, Dante? Mỗi người đàn ông nên có một cô vợ chung thủy cỡ này.”

Cô ngược lên trước sự chế nhạo ẩn trong giọng nói của gã. Trong chốc lát, họ trừng mắt nhìn người kia, gã không sao nhận dạng được những cảm xúc cuộn lên trong mắt cô. Gã biết mình đang hành động như một kẻ thô lỗ, nhưng dường như không thể cứu vãn bản thân.

“Chung thủy và tuyệt đẹp”, Dante nói với nụ cười kiêu ngạo chết tiệt.

“Cũng tương đối.” Lucien xé ánh mắt khỏi người vợ xinh đẹp và dồn sự chú ý vào bữa sáng. “Tôi đoán em hẳn phải có thứ gì đó thích hợp để mặc đến một bữa tiệc, em yêu?”

Aveline há hốc. “Ý anh là tôi cũng đi cùng?”

“Đương nhiên em sẽ đi rồi.” Lucien cắt phần thịt đùi thành những miếng vừa ăn. “Em nghĩ tôi không khác gì một con rệp khi xỏ cô dâu mới cô đơn ở nhà sớm như vậy sau khi cưới sao?”

“Tôi không biết kế hoạch của anh là gì.”

Gã xiên một miếng thịt và đưa lên môi. “Giờ em biết rồi đấy thôi.”

Aveline nhón lấy một quả nho, bị kích động đến nỗi quên hết phép tắc và ném nó vào cái đầu ngạo mạn của chồng. Điều gì ám ảnh khiến gã cư xử quá đối đáng ghét như vậy vào sáng nay?

“Em có cái váy thích hợp nào không?” Gã hỏi lại, hoàn toàn quên rằng đề cập tới chủ đề này trước mặt người ngoài là không thích hợp chút nào.

Cô vụt đưa ánh mắt xấu hổ về phía Dante, rồi đáp lại: “Phần lớn quần áo của tôi đều chưa đến, thưa chồng”.

Mắt gã nheo lại. “Vậy em phải đến chỗ thợ may hôm nay rồi, vợ ạ, và mua sẵn thứ gì đó để mặc đến buổi vũ hội.”

“Chắc chắn không đủ thời gian...”

“Trả thêm một khoản để mọi thứ lập tức sẵn sàng.” Gã nhìn ra xa khi mở miệng nói và với tất cả sự chú tâm đặt vào chủ đề cuộc nói chuyện, họ có thể bàn đến giá bán thú nuôi hoặc chuyện sửa chữa xe ngựa bốn bánh cũng không chừng. Có phải gã vẫn còn hờn dỗi vì cô đã từ chối gã tối qua hay không?

Cơn giận của cô cháy âm ỉ khi quay sang Dante. Cô không tin bạn Lucien và chưa bao giờ tin, kể từ khi y buông những lời khiếm nhã với cô năm năm trước. Tuy vậy, ông chồng cứng đầu rõ ràng không định đứng về phía cô. “Thưa anh Wexford, tôi đã sống phần lớn cuộc đời ở vùng quê. Liệu anh có ngẫu nhiên biết tên vài hàng may hợp một ở Luân Đôn thời gian này không?”

“Phu nhân Foussard, chắc chắn rồi.” Dante mỉm cười, đầy sự toan tính xen lẫn jẻ quyến rũ. “Bà ấy bắt kịp mọi xu hướng với những bộ đồ cắt may khéo léo.”

“Cảm ơn anh, anh Wexford.” Cô lịch sự gật đầu. “Tôi sẽ ghé thăm cửa hàng của bà ấy hôm nay.”

“Tôi sẽ rất lấy làm hân hạnh được hộ tống và chỉ cho cô thấy những điều thú vị ở Luân Đôn.” Dante bỏ một múi cam vào miệng. “Nếu chồng cô cho phép, đương nhiên là thế.”

“Dante, ngừng ve vãn vợ tôi ngay”, Lucien nói trước khi cô kịp lên tiếng. Gã trừng mắt với cô. “Tôi sẽ hộ tống em, cưng ạ. Đảm bảo tên đảng điểm này đã có những cái hẹn khác rồi.”

“Xin anh, đừng xáo trộn lịch trình vì tôi.” Với cơn tức giận bốc lên đầu, Aveline đứng dậy lấy ình một chút thịt lợn trong tủ đựng thức ăn.

“Ồ, không phiền chút nào.” Lucien ngả lưng trên ghế, tay vuốt theo các họa tiết trên con dao khi nhìn cô, đôi mắt đen khó đoán định.

“Tôi đảm xảo anh có chuyện làm ăn cần tham gia, nhất là khi anh đã rời thành phố gần một tuần.” Lấy thêm vài lát thịt lợn và một cốc trà, Aveline mang đĩa ăn trở lại bàn và vờ như không nhìn thấy cơn kích thích đang lớn dần trong chồng mình. “Tôi hoàn toàn có thể tự xoay xở, dù sao tôi cũng cảm ơn anh, anh Wexford, vì lời đề nghị chân tình đó.”

Dante hơi nghiêng đầu. “Rất vinh dự.”

Lucien nhặt dao ăn lên và nhón nhơ gỗ nó lên bàn. “Dante à, những đề nghị dùng bữa của tôi không bao gồm cả vợ tôi đâu đấy.”

“Thì như cậu nói”, Dante ngồi trở lại ghế của mình và nhấp một ngụm cà phê, rõ ràng đang rất thích thú. “Tôi chỉ đang lịch sự thôi.”

“Đương nhiên là vậy rồi. Thực ra, Lucien”, cô trách, “Anh Wexford đây chỉ đang cố giúp đỡ”.

Lucien nghiêng người ra trước. “Anh Wexford đây là một tay chơi có tiếng, em yêu ạ, và tôi khuyên em nên cảnh giác với cậu ta.”

“Vậy sao?” Cô nhướn hàng lông mày với vẻ giễu cợt ý nhị. “Tôi đã nghe điều tương tự người ta nói về anh.”

Gương mặt chồng cô nổi giận, còn Dante cười khùng khục. “Cô ấy bắt được cậu rồi, ông bạn Luce. Nhưng người ta cũng bảo những tay chơi khi gác kiếm sẽ trở thành những ông chồng hoàn hảo nhất còn gì.”

Aveline ngậy thơ nhìn Lucien qua vành ly trà của mình. “Vâng, dù tôi không có đủ thời gian để xem xét tính chính xác của câu ngạn ngữ.”

“Chúng ta luôn có cả đêm nay”, Lucien trả lời với nụ cười tươi ró

Đôi má Aveline rực hồng khi Dante khoái trí cười rú lên. “Nhưng tối nay chúng ta sẽ tham dự vũ hội nhà Portworthy, nhớ chứ?” Cô ngọt nhạt mĩa mai.

“Nhưng sau vũ hội, em sẽ về nhà với tôi.” Lucien xiên mạnh nĩa vào miếng thịt, rồi đưa nó lên mồm.

“Thấy hôn nhân không làm trì độn sự dí dỏm của cậu, tôi mừng lắm Lucien ạ.” Lấy tay quẹt những giọt nước mắt vì buồn cười, Dante đứng lên. “Nếu hai người thứ lỗi cho tôi, tốt nhất là tôi nên ngủ một chút, nếu không thì không thể đến bữa tiệc tối nay mất. Những cuộc hội hè luôn là nơi giải trí tốt nhât.”

“Thực thế”, Lucien lẩm bẩm.

Dù toàn thân cô ran lên khi phát hiện sự cảnh cáo trong những tiếng cầu nhàu của gã, Aveline cố tình phớt lờ. “Cảm ơn vì đã ghé thăm, anh Wexford.”

“Chúc mừng đám cưới của hai người.” Với cái cúi chào, Dante rời khỏi phòng, những người hầu nối đuôi theo sau y với chồng đĩa trống trơn, xỏ lại Aveline và Lucien một mình.

“Ừm”, Aveline cất tiếng, phá vỡ sự im lặng căng thẳng, “Anh ta có vẻ dễ thương hơn lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau”.

“Và lần cuối đó là khi nào?”

Những âm thanh gừ gừ uể oải của Lucien không đánh lừa được cô. “Năm năm trước khi anh ta đến đòi nợ cha tôi.”

“À phải, tôi nhớ rồi.”

Miễn cưỡng tiếp tục chủ đề về cha cô, Aveline đẩy phần ăn sáng của mình sang một bên và đứng dậy. “Tôi tin sẽ tìm được ai đó trong số các người hầu gái để cùng đi đến hiệu may.”

“Aveline”. Cô khựng lại. Sự nguy hiểm đang núp ánh mắt và trong sự tĩnh lặng của cơ thể gã. “Đừng tưởng vì tôi và em không chung giường mà tôi sẽ ng thứ ối quan hệ của em với một người đàn ông khác.”

Cô trừng mắt choáng váng. “Tôi sẽ không bao giờ ham mê loại quan hệ nào như thế, mặt khác, tôi rất phật lòng với cách nói bóng gió của anh.”

Gã nhướn lông mày. “Tôi đơn thuần chỉ đang cảnh báo em thôi, vợ ạ. Đừng thử thách tính khí của tôi bằng việc liếc mắt đưa tình với những người đàn ông khác, đặc biệt là Dante.”

“Tốt thôi.” Cô khoanh tay trước ngực. “Và anh cũng đừng thử thách tính khí của tôi bằng việc liếc mắt đưa tình với những người đàn bà khác!”

Gã khùng khục cười. “Ghen sao, bé cưng?”

“Ha!” Cô đập hai bàn tay lên bàn và cúi người về phía gã. “Tôi và anh bị kéo chung vào tình cảnh này, Lucien. Thế nên đừng có mập mờ với những chuyện khác.”

Ánh mắt gã hạ xuống bầu ngực cô và nấn ná ở đó, rồi cô nhận ra tư thế cúi người khiến phần ngực của mình gần như muốn tràn ra khỏi vạt áo. Với bất cứ ai khác, cô sẽ ngay lập tức đứng thẳng. Nhưng khi gã nhìn cô bằng ánh mắt đắm đuối, nâng ngón tay chậm chậm vuốt ve xuống phần căng lên của khe rãnh giữa bầu ngực, cô không cử động. Đừng ngăn gã. Đừng nói một lời.

Bàn tay gã ngừng lại ngay trên trái tim cô đang đập, sự khao khát quét qua nét mặt, đôi mắt gã tối sầm lại với sức nóng không thể nhầm lẫn. “Em nói đúng, Aveline. Đây là chuyện riêng giữa hai chúng ta.”

Cô khó khăn nuốt xuống, mạch đập dồn dập khi gã lần ngón tay theo đường viền vạt trên chiếc áo, rồi chà xát ngón cái qua nụ hoa đã cương cứng. Với tiếng rên khe khẽ, cô nhắm nghiền mắt lại khi khoái cảm tràn khắp cơ thể.

Cô nghe thấy tiếng ghé lạch xạch, một tiếng gầm gừ trầm thấp đầy ham muốn. Rồi nằm gọn trong vòng tay gã, miệng gã mạnh bạo và đói khát trên miệng cô. Bàn tay gã ôm lấy bầu ngực cô qua lớp quần áo, chỉ trong giây lát cho phép bản thân quên đi những trở ngại, quên đi những chuẩn mực đạo đức cao quý đã chia cách họ. Chỉ trong giây lát, cô cho phép bản thân trở thành một người đàn bà khao khát những đam mê thể xác mà người đàn ông này có thể mang lại.

Gã có vị như cam, cà phê và dục tình nóng bỏng, thuần khiết. Chỉ cần hít vào mùi hương của gã cũng ném cô trở lại khoảng thời gian của ba đêm tội lỗi họ cùng bên nhau. Sự nóng bỏng. Màn đêm. Sự nồng nàn. Và nỗi khát khao.

Cô hăm hở trượt hai tay lên bờ vai gã, rên rỉ khi gã gấp gáp ghì cô lên cơ thể cứng rắn của gã. Cô lùa đôi tay vào mái tóc và cắn lên môi dưới của gã, cơ thể xoắn xang khi gã đặt cô ngồi lên cạnh bàn, tay bóp chặt đùi cô.

Trong thoáng chốc, cô đã nghĩ gã sẽ kéo vạt váy lên và chiếm lấy cô ngay giữa bàn đầy chén đĩa.

Cô bám lấy gã, một tay giật lỏng chiếc ca vát, rồi vùi mặt vào cổ họng và nhắm nháp phần nhạy cảm trên cổ gã. Cơn chấn động khiến gã rung mình, đôi tay càng siết chặt đùi cô hơn. Gã lẩm bẩm điều gì đó bên dưới hơi thở mà cô trượt những ngón tay vào bên dưới cổ áo sơ mi, tìm kiếm làn da ấm áp, mượt mà của gã.

Nhưng những đầu ngón tay cô chạm phải lớp da thịt nhàu nát.

Những vết sẹo. Như chạm phải mặt nước lạnh cóng, các nguyên tắc đạo đức của cô nổi dậy trách mắng cô. Cha của cô. Những lời buộc tội của Lucien. Cô đang làm cái gì thể này?

Cô giằng ra khỏi gã. “Lucien, ngừng lại.”

Gã không để cô trốn thoát, khuôn miệng trượt xuống để mơn trớn bầu ngực của cô. Cô dùng cả hai tay đẩy mạnh ngực gã trong nỗi tuyệt vọng dâng trào. Chúa ơi, thật đau đớn khi phải đẩy gã ra.

Cô không muốn gì hơn ngoài được cảm nhận cơ thể gã hòa chung với mình, để đắm chìm trong sự chiếm hữu dữ dội cô còn ghi nhớ dù năm năm đã qua đi. Nhưng cô không thể. Không cần biết cô ham muốn đến mức nào, cô không thể

“Ngừng lại, Lucien. Tôi bảo ngừng lại!” Cùng với lời yêu cầu cuối cùng là cú đẩy đột ngột, thực sự đã xô gã ra một khoảng.

Gã chớp mắt bối rối, đôi mắt đen nặng trĩu với niềm khát khao, đôi môi vẫn ẩm ướt từ những nụ hôn. Một tay vẫn đang vuốt ve nhũ hoa của cô. “Sao cơ?”

Cô gạt tay gã khỏi ngực mình và nhảy xuống khỏi bàn, dù vị trí mới này đặt cô áp sát người gã - và phần căng phồng không thể chối cãi trên quần gã. Gã gầm lên một tiếng sâu trong cổ họng rồi ép lên cô, giữ cô lại giữa chiếc bàn và cơ thể đã bị khuấy động của gã.

“Chúng ta phải ngừng lại.” Cô gần như rên lên từng từ. “Ngay lập tức, Lucien.”

“Chúng ta đã kết hôn.” Gã cúi xuống nhắm nháp tai cô, cọ xát ngực lên vòng một của cô, phần căng cứng kia áp lên bụng cô.

Cô vòng tay quanh cổ gã một cách thận trọng và trượt những ngón tay xuống dưới cổ áo để tìm phần da thịt sần sùi vì những vết sẹo. Phần tiếp cho cô sức mạnh.

“Tôi sẽ không ngủ với anh, Lucien”, cô thở hổn hển. “Không có gì thay đổi.”

Gã đông cứng. Thật chậm rãi, gã gỡ cánh tay cô vòng quanh cổ mình và hạ nó xuống bên sườn. Gương mặt gã trông như tạc từ đá granite, đôi mắt như viên kim cương cứng rắn và cũng lạnh lẽo như thế. Gã lùi lại khỏi cô. “Thứ lỗi cho tôi nếu tôi hiểu sai ý định của em”, gã lạnh lùng nói.

Cô hít một hơi thật sâu, run rẩy, hai má như thiêu đốt. “Thứ lỗi cho tôi nếu tôi khiến anh nhầm lẫn. Sẽ không xảy ra thêm nữa.”

Gã gật đầu cụt lủn. “Hiểu. Nhưng ý tôi hết những gì vừa nói. Nếu tôi phát hiện một người đàn ông khác...”

”Tôi cũng đã nói rõ ràng rằng tôi không đi

“Em thừa biết tôi là một tay thiện xạ”, gã cắt ngang. Gã trao cho cô nụ cười hăm dọa khiến những lời giải thích của cô nhạt ngay trên môi. “Và tôi cũng không khoan nhượng như đã từng làm trước đây.”

“Đã rõ.” Cô chà bàn tay lên hai cánh tay, giá lạnh khi không có vòng ôm ấm áp của gã.

“Đừng bắt tôi phải chứng minh điều đó.” Gã lao ầm ầm ra khỏi căn phòng, bỏ cô lại một mình và run rẩy vì kích động.

21. Phần 02 - Chương 12 - Part 02

Phần 2 : Sau đó

.....* • •*.....

Chương 12

Lucien nghênh ngang bước đi dọc con phố của Luân Đôn trong vô định. Kể từ khi bị giam cầm, gã đã học được cách trân trọng việc có thể tự do đi đến bất cứ nơi đâu gã muốn và phát hiện ra điều này thường xuyên

khiến gã nguôi ngoai nỗi lòng. Nhưng dù sao đi nữa, lúc này gã cũng cần một hoạt động thể chất để kháng cự cơn thèm khát tình dục đang cào xé, van nài được giải phóng trên cô vợ xinh đẹp bé nhỏ.

Quý tha ma bắt cô đi. Và quý tha ma bắt chính bản thân gã vì quá ngu ngốc. Làm sao gã có thể hiểu nhầm điệu bộ của cô vì bất cứ điều gì khác được? Gã biết Aveline không phải là người thủ đoạn. Liệu có phải gã đã quá ham muốn, quá tuyệt vọng đến mức tóm lấy bất cứ lý do nào để lấn tới?

Môi gã xoắn lại trong kinh tởm. Có chuyện gì với gã vậy? Ham muốn dục vọng của gã với vợ mình như một cơn thú đến mùa sinh sản. Gã không có lòng tự trọng sao? Cũng không phẩm giá ư? Gã đã không hề cầu xin hay chịu quỳ gối trong suốt những năm làm tù nhân trên con tàu Rong Biển, thà bị kéo lê và phanh thây còn hơn phải chịu nhục. Nhất là vì những tác động từ một người phụ nữ.

Năm năm trước, đàn bà dù giàu hay nghèo đều say mê theo đuổi để làm người tình của gã, đấu đá nhau vì gã, van lơn sự chú ý từ gã. Gã không phải là Lucifer, tên phóng đảng tai tiếng nhất Luân Đôn hay sao?

Gã sẽ bị khinh miệt nếu chạy sau lưng hít hà Aveline như một con chó săn chạy theo bạn tình, van xin được ban ơn một chút tình yêu. Gsống sót sau nhiều năm thống khổ dưới làn roi của Sledge, cho nên cũng sẽ chế ngự được chuyện này. Gã có cả kho kinh nghiệm trong nghệ thuật quyến rũ - một vài người thậm chí còn tôn gã thành chuyên gia. Đã đến lúc gã mang những kỹ năng đó ra sử dụng. Một vài phụ nữ cần phải đeo đuổi. Một vài cần được dụ dỗ. Và một vài... Gã cười nhếch nhếch. Một vài cần sự nhẫn nại.

Gã đơn giản sẽ chỉ phải đợi khi nào cô lưỡng cổng.

Gã biết cách làm thỏa mãn một người đàn bà, đồng thời cũng biết cách làm Aveline nhớ lại những tài năng của mình sau cánh cửa phòng ngủ. Dù sớm hay muộn việc bắt buộc phải gần gũi nhau cũng giúp gã có được cô. Tình trạng căng thẳng vẫn cứ được dựng lên cho đến khi không một ai trong hai người có thể ở trong cùng một căn phòng mà không lột bỏ đối phương trần trụi. Khi khát khao theo đuổi cô mỗi giây phút thức tỉnh, cô sẽ tìm đến với gã.

Và gã sẽ đợi.

Aveline cứ nghĩ rằng sẽ đi đến chỗ của phu nhân Foussard một mình, nên hơi ngạc nhiên khi Lucien trèo lên chiếc xe ngựa đỗ ngang trước mặt.

“Anh sẽ đi cùng tôi sao?” Cô buột miệng.

Duỗi thẳng đôi chân dài của mình, gã quăng cho cô ánh nhìn đầy thách thức. “Như tôi đã nói.”

“Tôi tưởng...” Cô kéo dài.

“Sao?”

“Anh không ở đây”, cô trầm lặng nói. “Tôi cứ nghĩ anh sẽ quyết định không đến.”

“Tôi luôn giữ lời hứa, Aveline.”

Cô nhướn lông mày

Môi gã nhếch lên thành nụ cười chua chát. “Em có thể nhớ lại thỏa thuận nào đó từ vài năm trước. Tôi đã tuân thủ đến từng chữ cái.”

“Phải rồi”, cô đồng ý. “Đúng đến cả phần anh gửi tôi đi ngay sau đêm thứ ba.”

“Đó là điều em muốn.”

Tiếng cười của cô hơi khàn. “Anh chưa bao giờ biết điều tôi muốn.”

“Giờ nói tôi nghe xem em muốn gì.” Trước ánh nhìn sắc bén của cô, gã cười với sự ngây thơ như một đứa trẻ, trái ngược với vẻ ranh mãnh ánh lên trong đôi mắt. “Ồ tiệm cắt may.”

Cô đảo tròn mắt và lơ đi tiếng cười khùng khục nho nhỏ của gã khi chiếc xe ngựa hướng đến chỗ thợ may.

Phu nhân Foussard chào đón Lucien như đứa con trai lưu lạc đã lâu.

“Ông DuFeron!” Bà vỗ tay vui mừng, nụ cười trải rộng khắp gương mặt có phần thô kệch. “Thần kỳ biết bao khi những lời đồn về cái chết của ông là sai sự thật!”

Lucien chân thành nở nụ cười niềm nở. “Sai một phần thôi, thưa phu nhân.”

Bà thợ may tuôn một tràng tiếng Pháp liên thoảng khiến Aveline không thể bắt kịp, nhưng Lucien vẫn cười tủm tỉm và dùng ngôn ngữ ấy để trả lời. Bất gặp vẻ mặt bối rối của Aveline, gã quay trở lại dùng tiếng Anh. “Thưa phu nhân, chúng tôi gặp một vấn đề vô cùng khẩn cấp. Vợ tôi đây cần một chiếc váy dạ hội đến tuyệt vọng.”

“Vợ ông?” Người phụ nữ Pháp, thân mình núng nính, nhìn lên nhìn xuống Aveline với con mắt của một chuyên gia, rồi gật đầu. “Quả là vinh hạnh khi được sửa soạn cho cô, thưa phu nhân DuFeron”, bà phát âm tiếng Anh một cách khó khăn. “Chồng cô, ông ấy là khách hàng lâu năm ở cửa hiệu

“Thật sao?” Aveline ném cái nhìn thích thú về phía Lucien, nhưng cái tên xấu xa đó chỉ cười mà không phản ứng gì cả. “Bà có thứ gì thích hợp cho đêm nay không, phu nhân?”

“Đêm nay?” Phu nhân Foussard ấn một tay lên ngực. “Sớm vậy sao? Bất khả thi!”

Luden tiến lên. “Như mọi khi, tôi sẽ khiến thời giờ của bà trở nên xứng đáng, phu nhân ạ. Xin hãy bảo tôi bà có thứ nào đó sẵn sàng rồi.”

”May một bộ váy chỉ trong vài giờ... thứ gì đó tương xứng với vẻ đẹp của vợ ông.

“Tôi sẽ trả gấp đôi”, Lucien đáp.

Bà thợ may chớp mắt, rồi cầm mái đầu qua những lớp rèm vào phía sau căn phòng. “Yvette! Marie! Monique! Lại đây! Nhanh, nhanh!” Bà quay sang họ và mỉm cười duyên dáng. “Xin mời đi lối này. Chúng tôi cần lấy số đo của phu nhân DuFeron.”

Lucien cười tủm tỉm khi người phụ nữ tóc đen biến mất vào căn phòng tiếp theo, la hét ra lệnh cho các cô thợ may bằng thứ tiếng Pháp liên thoảng. Gã chìa cánh tay cho Aveline khoác lên. “Thấy sức mạnh của đồng tiền chưa?”

“Khi nó liên quan đến váy áo”, cô giễu cợt nói. Cô khoác tay gã và cùng đi đến phía sau căn phòng.

“Tôi nhận thức rất rõ tiền không thể mua được mọi thứ”, gã lên tiếng. Gã ngừng lại và vén rèm cho cô. “Em, là một ví dụ.”

“Tương đối đúng.” Cô lướt qua gã, cơ thể họ gần như sượt qua nhau, mùi hương từ gã khiến đầu óc cô quay cuồng. Rồi thực tế hoàn toàn sụp đổ khi gã cũng bước vào căn phòng thay đồ nhỏ. “Anh đang làm gì vậy? Anh không thể vào đây!”

“Đương nhiên là tôi có thể.” Gã mỉm cười ma mãnh. “Tôi là chồng em và là người thanh toán hóa đơn.”

“Thưa ông”, bà thợ may gọi, khi ra dấu về một chiếc ghế. “Mời ngồi ở đây. Ông nhớ phải cho chúng tôi ý kiến của ông đấy nhé.”

“Thấy chưa?” Lucien cười toe trước vẻ mặt choáng váng của Aveline, rồi nhàn nhã đi về phía chiếc ghế và ngồi xuống chỗ bà thợ may đã mời.

“Thưa phu nhân, anh ấy không thể... tôi không thể...”

“Váy áo của một người phụ nữ được làm ra vì người đàn ông, phu nhân DuFeron ạ”, bà thợ may nói, đẩy cô về phía những chiếc gương dựng đứng chỉ cách vài bước chân với chồng cô. “Chúng tôi phải đảm bảo chồng cô hài lòng với những gì mua cho cô.”

“Đúng đấy, Aveline.” Lucien nhìn vào mắt cô qua tấm gương, cơn thèm khát le lói trong đôi mắt gã. “Em phải làm vừa lòng tôi chứ.”

“Ông phải nói với tôi ngay lập tức chỗ nào ông chưa hài lòng, thưa ông”, bà thợ may tiếp tục.

Lucien gật đầu tỏ vẻ trang trọng. “Đương nhiên rồi, thưa phu nhân.”

“Yvette! Marie!” Phu nhân Foussard gọi. Rồi bà ta thở dài và phẩy hai bàn tay. “Mấy cái cô này, quá sức chậm chạp! Tôi đành tự do vậy. Cởi đồ ra đi, phu nhân DuFeron.”

“Xin bà thứ lỗi?”

“Thì cởi đồ đó, thưa phu nhân!” Bà thợ may mang đến một chiếc thước dây cùng bút chì và giấy. “Tôi phải lấy số đo chính xác nhất thì mới làm việc được.”

“Nhưng...”

“Em nghe thấy phu nhân Foussard nói gì rồi đấy, Aveline”, Lucien êm ái nói. “Cởi đồ ra đi

Gã thoáng lướt khắp cơ thể cô như thể cô đã trần trụi trước mắt mình. Hơi thở cô tắc nghẽn, đôi mi khép lại như sợ gã sẽ nhìn thấy sự đáp trả cuốn hút trong đôi mắt mình. Gã quá trơ tráo, bất cứ một dấu hiệu đầu hàng nào của cô cũng bắt đầu điều gì đó khiến cô không sẵn sàng để kết thúc.

“À, cô xấu hổ.” Bà thợ may tặc lưỡi. “Đến áo lót nào, tốt lắm.” Người phụ nữ tụt sạch vải vóc trên người cô và bắt đầu cởi bỏ váy Aveline.

Một trong số các cô thợ may bước vào phòng và Aveline không dám nhìn Lucien khi bà thợ may cởi xong chiếc váy và đưa nó cho người phụ tá với một yêu cầu cúi kính bằng tiếng Pháp. Cô gái trẻ đặt chiếc váy sang một bên, rồi cầm theo giấy và bút chì khi phu nhân Foussard vợ chiếc thước dây và quần nó quanh eo Aveline. Bà ta hét lên những con số tiếng Pháp khi đo đạc các phần khác trên cơ thể Aveline, để cô gái trẻ ghi nguệch ngoạc lên giấy.

“Vợ ông là một phụ nữ tuyệt đẹp, thưa ông”, bà thợ may tán thưởng. Bà ta nâng cầm Aveline trong tay và quay gương mặt cô lại để có thể nhìn thấy nó trong gương. “Và đôi mắt xanh chưa này! Tôi có thểp vải hoàn hảo cho cô ấy.”

Bà ta dùng tiếng mẹ đẻ ra lệnh cho người phụ tá và cô gái chạy vội khỏi phòng.

Ánh mắt Aveline hòa với ánh mắt Lucien trong tấm gương. Gã không hề cố gắng che giấu sự soi xét trên nét mặt, ánh mắt chiếu lên bộ ngực gần như bị phơi bày của cô với cường độ khiến hai nhũ hoa của cô đáp lại căng cứng. Màu phớt hồng ửng lên trên đôi má cô trong khi những phần còn lại của cơ thể hưởng ứng cùng hơi nóng trào dâng.

Miệng gã hơi nhếch lên một nụ cười thỏa mãn, thân hình cựa quậy trên chiếc ghế.

Ánh mắt cô sụp xuống, hơi thở run rẩy giữa làn môi hé mở. Nếu cô có thể cảm nhận thấy ham muốn của gã giữa không gian của căn phòng thì chuyện gì sẽ xảy ra nếu gã chạm vào cô?

Cô trộm liếc nhìn. Gã là người đàn ông có đam mê tuyệt đối nhất với chuyện chăn gối mà cô từng gặp, đồng thời cũng biết quá rõ gã có thể sử dụng loại bùa phép nào trên cơ thể mình. Trong chốn phòng the, gã có thể làm tốt hơn tất cả những gì cô mong đợi.

Nhưng bên ngoài, gã phá hỏng tất cả.

Cô hít một hơi thật sâu, củng cố vững vàng ý chí của bản thân. Cô đã từ chối hiến dâng ột người đàn ông, kẻ sẽ bội tín một khi khao khát của gã được thỏa mãn. Trước đây, gã đã từng một lần bỏ rơi và khiến trái tim cô tan nát. Chuyện này sẽ không lặp lại.

Cô thợ phụ nhanh chóng quay trở lại, hai tay chất đầy thếp lụa màu xanh thanh nhã.

“Chiếc váy đây, thưa ông bà. Quá duyên dáng, phải vậy không?” Phu nhân Foussard giữ chiếc váy đã hoàn tất một nửa và ướm nó lên người Aveline. “Quý cô đặt may chiếc váy này bảo đây không phải màu của cô ấy. Nhưng trên người phu nhân DuFeron - thì, không sao tin nổi.”

Aveline há hốc miệng vì phân khích khi ngắm nhìn chiếc váy dạ hội. Lớp lụa màu xanh mềm mại như bọt biển, mỗi khi làn vải gợn sóng lại óng ánh sắc xanh dương và phớt hồng. Dù phần cổ áo có vẻ trẻ hơn những kiểu bình thường cô dám mặc, nhưng cô cũng không thể ngừng chú ý tới sự nổi bật mà sắc màu này mang lại. Nhất là khi kết hợp với đôi mắt xanh tựa như mắt mèo, làn da màu kem sữa mềm mại và mái tóc vàng mượt mà. Cô vươn bàn tay ngơ ngàng vuốt ve thớ vải tinh xảo.

“Thưa phu nhân, bà lại thành công rồi”, Lucien khàn khàn nói. Gã háng giọng và đột ngột đứng lên. “Một tác phẩm lộng lẫy nhường này cần những phụ kiện đi kèm thích đáng. Tôi sẽ lo vấn đề đó.”

“Nhưng mà, thưa ông, ông đi ngay bây giờ ư?” Bà thợ may kêu lên.

“Tôi e phải như thế.” Gã thoảng nhìn Aveline qua tấm gương. Nét dữ tợn và sự thèm khát nguyên thủy đốt cháy ánh mắt gã. “Tôi sẽ trở lại đón em.”

Trong trường hợp này, cô biết đó là lời hứa gã sẽ giữ.>

22. Phần 02 - Chương 13 - Part 01

Phần 2 : Sau đó

.....* • • *

Chương 13

Bộ váy mới khiến Aveline có cảm giác như một nàng công chúa. Lucien đã ra lệnh cho xe ngựa quay trở lại cửa hiệu của phu nhân Foussard chiều hôm đó để đưa cô về nhà, dù gã không đi theo và cũng không nhìn thấy gã ở bữa tối. Nhưng đêm đó, khi cô đi xuống tầng dưới, gã đã đợi sẵn ngay chân cầu thang, trông rất lồi cuồn trong bộ lễ phục đen đơn giản. Gã cắt tóc, trong khi mái tóc vẫn còn khá dài, nhưng nhìn nó đã bớt hoang dã và hợp một hơn. Ngay cả vết sẹo gần mắt cũng không thể làm giảm đi vẻ ngoài thanh lịch.

”Buổi t

i tốt lành, em yêu“, gã nói, khi cô thả chân xuống bậc thang cuối cùng. Gã nâng bàn tay cô và đặt một nụ hôn phớt lên đó. ”Trông em thật hấp dẫn. Tôi hẳn sẽ trở thành mục tiêu bị ghen tị của tất cả những người đàn ông ở buổi vũ hội tối nay.”

“C... cảm ơn anh.” Cô rút bàn tay lại, mất hết can đảm bởi hơi nóng râm ran khắp các ngón tay.

“Tôi đã mạn phép mang về cho em một kỉ vật nho nhỏ.” Gã với tay lấy chiếc hộp nhung đen đặt trên chiếc bàn gần đó và mở ra. Cô thở gấp trước những thứ nằm trong đó. “Một đặc quyền của người chồng”, gã thêm vào.

Trên nền nhung đen là một chiếc vòng cổ đính kim cương và ngọc trai sáng lấp lánh. Cô đưa tay định chạm vào một chiếc khuyên tai đi kèm, rồi ngập ngừng, như thể nếu làm vậy bộ nữ trang lộng lẫy sẽ biến mất vào trong trí tưởng tượng của cô. Với một nụ cười thích thú thoảng qua, Lucien nhấc chiếc vòng lên, rồi đặt chiếc hộp trở lại bàn.

“Nếu em cho phép tôi...”

Cô nhắm mắt lại và quay lưng lại. Cô cảm nhận được nhiệt độ cơ thể gã khi gã bước đến phía sau, cảm nhận được những viên đá mát lạnh chạm lên làn da trần khi gã đeo vào chiếc vòng cổ. Những ngón tay gã lướt qua phần gáy khi cài móc khiến cô không thể ngăn cơn rung mình khi các dây thần kinh đồng loạt hưởng ứng.

Gã ngừng lại trong giây lát, đôi tay vẫn đặt lên phía sau bờ vai cô. Rồi gã vuốt một ngón tay dọc xuống xương sống của cô, chỉ ngừng lại nơi tận cùng của làn da để trần. Cô buột ra một âm thanh khe khẽ, không thể che đậy phản ứng của bản thân thêm nữa. Gã lùi ra xa và cô nghe thấy gã lấy một trong những chiếc hoa tai ra khỏi hộp.

Gã đi vòng qua đến trước mặt, cô liếc nhìn lên gương mặt gã. Cơn cơn cào đang dày vò cô giờ được phản chiếu trên chính những đường nét căng thẳng của người đối diện.

Có ý nấn ná, gã đeo trang sức ột bên tai, rồi chuyển sang bên kia.

“Xong rồi”, gã nói, rồi lùi lại một bước để nhìn ngắm cô.

Nụ cười vẻ chiếm hữu nở trên môi gã. “Đây là dáng vẻ vợ tôi nên có.”

Trong sâu thẳm nội tâm cô có điều gì đó đã tan chảy trước cách gã nói “vợ tôi” và cô phải kiềm chế ý định bước vào vòng tay gã theo bản năng. Mỗi khi dồn hết tâm trí vào điều gì đó, chồng cô có thể trở nên vô cùng quyền rũ.

Gã cười sáng khoái như thể đọc được những suy nghĩ của cô. “Đi nào, em yêu”, gã nói, chìa cánh tay ra. “Công chúng đang đợi.”

“Ông bà DuFeron!”

Ở buổi dạ hội nhà Portworthy, họ ngừng trước ngưỡng cửa bước vào phòng khiêu vũ. Những tiếng thì thầm to nhỏ nổi khắp đám đông và trở thành một tiếng âm vang nhạt nhòa. Vị nữ chủ nhà suýt ngất xỉu khi nhận ra buổi vũ hội ra mắt của cô con gái trở thành lần hiện diện đầu tiên trước công chúng của một cặp đôi mới cưới, lúc này Aveline đã hiểu lý do vì sao. Việc có mặt của Lucien DuFeron vừa trở về từ cõi chết cùng cô vợ mới đầy bí ẩn là nhân tố đảm bảo cho thành công của sự kiện này.

Aveline bám lấy cánh tay Lucien khi gã dẫn cô vào biển người. Mọi người vây quanh họ, chúc tụng và nài nỉ được giới thiệu với cô vợ mới của gã. Aveline cảm thấy bị lấn át một chút nên đứng nép sát vào chồng cô. Lucien đường hoàng đi qua mọi người với sự tự tin đầy lão luyện, thành thạo tránh sang bên cạnh những kẻ chúc tụng liên miên cho đến khi đám người bắt đầu từ từ tản ra.

“Hừm”, Aveline nói khi cuối cùng họ cùng được giải thoát, “anh chắc chắn là một người nổi tiếng”.

“Tiền của tôi nổi tiếng”, Lucien đáp lại với vẻ cay độc đặc trưng. “Nó cùng với kỹ năng đầu tư mang lại nhiều lợi nhuận.”

“Hắn anh cũng có vài người bạn yêu quý mình vì chính bản thân anh.”

“Trừ Dante, tôi không có bạn nào cả.” Gã ngừng lại ở rìa sàn nhảy. “Em có muốn khiêu vũ không?”

“Tôi không quen khiêu vũ ở nơi đông người”, cô bắt đầu. Rồi cô chú ý đến vẻ tối sầm chớp qua gương mặt gã. “Tôi rất thích được khiêu vũ với anh”, cô dè dặt. “Tôi chỉ không được giỏi cho lắm.”

Những bóng đen biến mất khỏi đôi mắt, gã trao cho cô nụ cười chân thật đầu tiên cô nhìn thấy trong nhiều ngày. “Tôi thì có đấy.”

Cô không thể ngừng đáp lại khiếu hài hước của gã. “Tôi sẽ tin anh”, cô trêu ghẹo, “nhưng khi những ngón chân anh trở nên đau đớn khi tôi cứ giẫm liên tiếp lên chúng, anh chỉ được tự trách bản thân thôi đấy nhé”.

“Tôi sẽ chấp nhận rủi ro”, gã trang trọng đáp, rồi dẫn cô tham gia vào điệu nhảy tập thể tiếp theo.

Chồng cô quả thực là một vũ công ưu tú. Aveline mình rất dễ dàng phối hợp với các chuyển động của gã khi họ xoay, bước, tiến lại với nhau rồi tách ra. Nó cũng gần như làm tình, cô nghĩ, cái cách cơ thể họ dường như liệu trước được nhịp điệu của người kia. Tiến, lùi, bước, xoay. Cô đón ánh mắt gã khi họ bước về phía nhau, rồi giữ chặt ánh mắt ấy khi lùi ra sau. Cô xoay người, nhưng kịp liếc nhìn gã. Vòng quay đủ gần để tà váy cô chạm phải chân gã.

Đôi mắt gã nheo lại, thu trên gương mặt là cái nhìn của con thú săn mồi. Aveline để ánh mắt trượt ra xa, rồi cảm thấy bị thúc ép phải ngoái nhìn. Trái tim cô đập dồn dập, đôi má nóng bừng trước cách nhìn ngắm của gã. Họ thể hiện vũ điệu ẩn ý đến mức hoàn hảo, Aveline theo sau những dẫn dắt của Lucien, nhúc nhối nhận ra tình trạng căng thẳng tăng dần giữa họ.

Khi nắm lấy bàn tay cô, những đụng chạm của gã khiến cơn run rẩy lan khắp người. Gã để cô đi và cô khao khát khoảnh khắc họ lại được chạm vào nhau lần nữa. Phòng khiêu vũ đông đúc trôi dần ra xa. Ban nhạc như nhòa vào một giấc mơ. Không còn gì tồn tại ngoại trừ cô và Lucien cùng nhịp đập trái tim như sấm rền bên đôi tai cô.

m nhạc tạm dừng và các quý ông cúi chào các quý bà. Chỉ mình Aveline chú ý đến sự do dự của Lucien trước khi làm theo nghi thức. Khi nhún gối chào lại gã, cô nhận ra gã cũng đang rối bời trong sức hút qua lại giữa hai người.

Lucien nắm cánh tay cô đầy chiếm hữu và đưa cô ra khỏi sàn nhảy. Hơi thở của gã dường như có chút nặng nhọc. Do điệu vũ sao? Hay do thứ gì khác?

Gã cúi đầu thấp xuống tai cô. Cơn rung mình đâm xuyên qua cô khi hơi thở của gã phả lên làn da.

“Em có muốn một ly punch [6] không?”

Cô chớp mắt, trạng thái kích thích giảm dần khi những từ nồng nàn cô trông đợi tỏ ra không hơn gì một câu hỏi xã giao. “À... vâng, tất nhiên rồi. Cảm ơn anh.”

Gã ngừng lại cạnh một bình cọ và trao cho cô cái cúi đầu nhanh và lịch sự. “Chờ ở đây. Tôi sẽ về trong giây lát.”

Cô cũng có thể là một cây cọ chết tiệt nào đó giành được tất cả sự chú ý gã cho sức quyến rũ của mình. Cô không hiểu. Gã dường như đã thay đổi từ một người tình cuồng nhiệt thành một ông chồng hờ hững và lịch thiệp chỉ trong vài khoảnh khắc. Phải chăng gã đã tìm thấy một cô nhân tình?

Nỗi thất vọng ủa đến khi cô dõi theo gã mất hút vào đám đông. Cô đã kết hôn với người đàn ông đáng khao khát nhất nước Anh và bởi vài sự kiện tồi tệ, cô thậm chí không thể tận hưởng điều đó.

“Sự hôn dỗi của những kẻ yêu nhau sao?” Dante không biết từ đâu xuất hiện ngay bên cạnh, nụ cười điệu đà nhảy nhót trên môi. “Nói với tôi không phải vậy đi.”

“Đương nhiên là không phải, thưa anh Wexford.” Aveline nhìn thoáng qua mọi người, hy vọng sẽ bắt được ánh mắt Lucien. “Không phải loại nào như thế.”

“Không giống những gì tôi quan sát được.” Y tặc lưỡi và lắc đầu. “Bi kịch làm sao.”

Cô vút cho y cái nhìn khó chịu. “Tôi nghĩ anh là bạn của Lucien.”

“Đúng vậy.”

“Vậy vì sao anh giấu cọt chúng tôi?” Aveline vừa xòe quạt vừa quay sang nhìn y. “Có phải anh quá chán nản với cuộc sống của bản thân đến mức không nghĩ được gì khác ngoài việc đi nhạo báng những người bạn của mình?”

Y cứng người lại. “Cô không biết gì về tôi hay cuộc sống của tôi trong thành phố, phu nhân DuFeron thân yêu ạ. Còn đây tên khốn kiếp tồi tệ hơn tôi nhiều sống quanh chúng ta. Nhớ để mắt tới một trong số chúng để chúng không bắt đầu truyền đi những lời đồn đại về cuộc hôn nhân của hai người.”

“Chẳng có tin đồn nào để bắt đầu cả.”

”Kh

Cô phe phẩy chiếc quạt nhanh hơn nhằm cố gắng che đậy sự hoảng hốt trước giọng nói đầy hiểu biết của y. “Anh đang ngụ ý điều gì vậy, anh Wexford?”

“Tôi nhớ lần đầu tiên nhìn thấy cô, phu nhân đáng mến ạ.”

“Khi chúng ta gặp nhau tại phòng đọc của cha tôi. Tôi cũng nhớ rất rõ.”

“Không phải.” Gã giật chiếc quạt để ngăn lại những cử động không ngừng của cô. “Vào sáng sớm. Cô trong xe ngựa của Lucien, rời khỏi nhà cậu ta, sau khi đã qua đêm ở đó.”

Cô giằng lại chiếc quạt và trừng mắt nhìn y. “Tôi không biết anh đang nói đến chuyện gì.”

Y nhìn vào ánh mắt cô, nắm giữ lấy nó. “Cô quá sức xinh đẹp. Tôi thì vừa thắng bạc được một khoản nho nhỏ từ cha cô. Nếu ông ta không có tiền để trả tôi, tôi sẽ đề nghị cô thay vào đó.”

Miệng cô rớt xuống, bắt giắc lùi lại một bước. “Cha tôi sẽ không bao giờ đồng ý một việc như vậy!”

Y nhún vai. “Thế mà dường như lại đúng với Lucien.”

Một cách khó khăn, Aveline khinh khỉnh nhìn y với sự quả quyết không hề nhận thấy. “Dù đã xảy ra chuyện gì nhiều năm trước thì giờ cũng không còn quan trọng nữa, anh Wexford ạ. Tôi lúc này là vợ của Lucien. Hôn nhân cũng là một cách để xóa bỏ những tội lỗi của một con người.”

Y buông tiếng cười hờn hĩnh. “Không gì có thể xóa bỏ tội lỗi của Lucien.” Y cúi đầu cụt lủn và mắt hút vào đám đông chỉ trong giây lát trước khi Lucien quay trở lại.

“Có phải Dante vừa ở đây không?” Gã hỏi, đưa cho cô một ly punch.

“Phải, anh ta dừng lại để ch hởi.” Cô nhấp một ngụm rượu nhạt nhẽo, hy vọng nó sẽ giúp ổn định các dây thần kinh của mình. Có thứ gì đó về Dante Wexford đẩy cô đến ngay bên bờ vực. Tên đàn ông đó như một con rắn độc, luôn luôn lợi dụng các nhược điểm của người khác.

“Thật ngạc nhiên khi cậu ta đi nhanh như thế.” Anh mắt gã nhìn cô thoáng ngờ vực. “Hắn cậu ta đang có một quý cô đang đợi.”

“Tôi cũng không rõ nữa.” Cô nhún vai, thờ ơ rà khắp căn phòng đông nghẹt. “Tôi khó mà hiểu nổi đàn ông.”

“Ghi nhớ những gì tôi đã nói với em.”

Lời cảnh cáo tầm thấp của gã nhen lên cơn giận trong cô. Trừng mắt, cô đẩy ly rượu vào tay gã, không quan tâm nó có bắn lên tay áo trắng của gã hay không. “Tôi muốn biết mình đã làm gì khiến anh có ấn tượng là tôi đang dự tính chuyện yêu đương vụng trộm.”

Gã tóm lấy cánh tay cô và lôi cô gần sát chậu cọ cảnh. “Giữ giọng thấp xuống trước khi em khiến người ta chú ý.”

“Là do anh bắt đầu”, cô lẩm bẩm gay gắt. “Anh và những lời bóng gió vô căn cứ của mình.”

“Giờ không phải lúc.”

“Tôi thực sự không quan tâm.” Cô đã hạ giọng, nhưng nổi tức giận càng thiêu đốt. “Điều gì khiến anh nghĩ tôi đang tìm kiếm một người tình? Tôi đã làm tất cả những gì anh muốn.”

“Không phải tất cả”, gã gần từng tiếng qua hàm răng nghiến chặt.

Cô đảo tròn mắt. “Chả lẽ đó là tất cả những gì anh từng nghĩ đến?”

“Chỉ khi em từ chối tôi.” Được che đi bởi cây cọ, gã trượt một bàn tay dọc xuống hông cô, ngay trên vòng ba. “Chỉ khi em giều cợt tôi với vẻ đẹp của em, trêu tức tôi với những nụ hôn của em, rồi bỏ đi.”

Mặt cô đỏ ửng. “Tôi không định... không định trêu tức anh. Tôi chỉ muốn... anh chỉ... ngừng lại ngay!”. Cô giật lùi lại, buộc gã ngừng vuốt ve mông cô. “Anh nghĩ cự lại anh dễ dàng đến thế sao?”

Gã dường như bị giật mình, rồi có vẻ tính toán. “Chẳng lẽ không phải?”

Cô được cứu thoát khỏi phải trả lời.

“Lucien, ta vừa nghe phải lời đồn kinh khủng nhất... Một người đàn bà đẹp đột ngột xuất hiện bên cạnh họ, những lời của bà ta nghe có vẻ vô tình nhưng rất sắc bén. Bà ta ngừng lại một thoáng để nhìn gã, vẻ ghê tởm trườn khắp gương mặt thanh tú.” Lạy Chúa, chuyện gì xảy ra với mặt anh vậy?”

Lucien cứng người. “Hậu quả từ chuyển đi khỏi nước Anh của tôi.”

“Chúa lòng lành.” Một chàng trai trẻ tóc vàng đứng sau người đàn bà, nhìn trân trân vào vết sẹo của Lucien, nỗi khiếp sợ trở nên rõ ràng trong đôi mắt xanh dương. “Anh đã ở chốn quỷ quái nào thế Lucien?”

“Robert, yên nào”, bạn đồng hành của cậu ta ra lệnh. Người đàn ông trẻ - rõ ràng không nhiều tuổi hơn Aveline - như xù hết cả lông, nhưng không nói gì thêm.

Aveline nhìn thoáng Lucien, mong đợi gã sẽ cho những con người này trở về đúng chỗ như đã làm với bất cứ ai dám lên giọng nói chuyện với gã. Thay vào đó, gã chỉ ngang ngược trừng mắt nhìn hai người, tất cả các múi cơ trên cơ thể gã căng cứng.

Những kẻ này là ai? Và bọn họ nắm gì trong tay khiến chồng cô kiểm chế bản thân một cách khác thường thế này?

Ít nhất gã cũng không phải đối mặt với bọn họ một mình. Cô vươn tay và nhẹ nhàng luồn bàn tay mình bám lấy khuỷu tay gã. Dù chưa một lúc nào nhìn cô, gã cũng đặt tay kia lên tay cô với vẻ chiếm hữu càng khiến những kẻ mới đến trừng mắt vì ghen tị.

“Aveline”, gã nói với vẻ lịch sự đúng nghi thức. “Đây là Nữ Công tước Huntley, vợ của cha tôi, và Công tước Huntley, em cùng cha khác mẹ của tôi. Thưa bà, Robert, đây là Aveline DuFeron - vợ tôi.”

Đây là gia đình của Lucien? Người đàn bà kiêu ngạo lạnh lùng cùng cậu con trai trẻ người non dạ này ư?

“Vợ?” Vị Công tước trẻ cười cợt. Cậu ta liếc xuống bụng cô với cái nhìn soi mói xác xược.

“Hừm”, Nữ Công tước dài giọng, nhìn theo ánh mắt của cậu con trai, “cô ta trông không có vẻ đang mang thai, nhưng thời gian sẽ trả lời sớm thôi”.

Hai má Aveline đỏ bừng bừng, còn gương mặt Lucien tỏ vẻ so đo lạnh lẽo. “Thưa bà”, gã nói, “sở thích này cũng tệ lắm, ngay cả đối với bà đấy”.

“Câu hỏi đó hoàn toàn phải phép”, Robert lấp bắp.

23. Phần 02 - Chương 13 - Part 02

Phần 2 : Sau đó

.....* • •*

Chương 13

Lucien dữ tợn quay sang người em cùng cha khác mẹ khiến người đàn ông bước giật lùi. “Cứ lẳng mạ tôi như cậu muốn, Robert. Cậu có quyền làm thế với kẻ thù của cậu. Nhưng đừng bao giờ giở bất kỳ giọng nào với vợ tôi, ngoài sự tôn trọng. Cô ấy là một quý cô và nên được đối xử sao cho xứng đáng.”

“Anh hẳn đang trông mong những người khác thừa nhận và tôn trọng phu nhân lịch thiệp của anh”, vị Công tước trả miếng, căng thẳng như sắp bước vào trận chiến, “nhưng tôi vẫn chưa chứng kiến anh đối xử như thế với vợ mình. Mĩa mai thật đấy, Lucien ạ”.

“Đủ rồi.” Nữ Công tước đặt bàn tay lên cánh tay Robert, khiến cậu ta im lặng, rồi ném cho Lucien cái nhìn thích thú đầy thù hận. “Anh còn trông đợi mọi người nghĩ được gì khác đây, Lucien? Anh chỉ vừa quay về nước Anh, đột nhiên tổ chức lễ cưới. Còn cơ nào khác ột hôn lễ vội vã?”

“Đây là vấn đề của riêng tôi.” Lucien trừng ánh mắt khắc nghiệt cho đứa em trai chung nửa dòng máu. “Nếu có ai hỏi, cậu có thể trả lời Aveline và tôi đã quen nhau trước... chuyến khởi hành của tôi. Ngay khi tôi quay về, tôi đơn thuần chỉ thực hiện những gì hai chúng tôi đã lên kế hoạch.”

Nữ Công tước cong môi. “Rồi cũng như bất cứ lời giải thích nào khác thôi. Một lần nữa, Lucien, anh lại mang bê bối về cho gia đình.”

“Làm sao việc thực hiện một lời hứa lại trở thành bê bối?” Aveline hỏi. Cả ba người kia quay sang cô, bất ngờ, như thể họ đã quên đi sự tồn tại của cô. “Chồng của tôi chẳng làm gì để người ta phải bàn tán.”

“Cô gái thân mến ơi, bất cứ việc gì Lucien làm cũng trở thành đề tài bàn tán.” Công tước nở nụ cười khoan dung, thường chỉ ban phát cho những kẻ thiếu năng. “Cô sẽ sớm nghiệm ra điều đó sau vài tuần ở Luân Đôn.”

“Tôi không có gì để nghi ngờ”, cô đáp trả. “Nhưng có lẽ nếu anh ấy có sự ủng hộ từ gia đình, những lời đồn đại đã không thể lan ra nhanh chóng như thế?”

Đôi mắt xanh dương của Công tước chớp to trước lời bác bỏ, còn Nữ Công tước thì cho Aveline cái nhìn làm cô đông cứng từ đầu đến chân. Nhưng trước khi một trong hai bọn họ có thể nói một lời, Lucien đã lên tiếng:

“Vợ chồng tôi chuẩn bị có hẹn.” Gã dành cho các thành viên trong gia đình mình những cái cúi chào ngắn gọn nhất và Aveline vội vàng nhún chào theo nghi thức. “Vui lòng thứ lỗi cho chúng tôi.”

Gã dẫn Aveline ra xa trước khi hai người kia kịp đáp lại, những bước chân dài của gã buộc cô phải hối hả để bắt kịp. Cô ném cho gã cái nhìn âu lo, nhưng về mặt cứng như đá ấy không để lộ một điều gì. Cô hy vọng lời phát biểu thẳng thắn vừa rồi không chọc tức gã, nhưng cũng không thể kìm nén khi nhìn thấy sự khinh bỉ mà gia đình đã đối xử với gã.

Gã gọi xe ngựa và dẫn cô vào xe. Cô tưởng mình sẽ trông thấy dáng đứng cứng đờ của gã, nhưng trước khi có thể nhìn gần hơn, gã đã đu người ngồi vào chiếc ghế phía đối diện. Cánh cửa được người hầu đóng lại đột ngột và dứt khoát, người đánh xe quất roi vào những chú ngựa hiếc xe lộc cộc được kéo đi.

Màn đêm bao trùm quanh họ. Cô vận vẹo những ngón tay đang đặt trong lòng vào với nhau và tự hỏi mình đã mắc sai lầm nghiêm trọng đến mức nào. Cô luôn được dạy dỗ phải tỏ lòng thành kính nhất với các nhà quý tộc, nhưng có thứ gì đó trong sự trịch thượng của Nữ Công tước cùng giọng điệu bề trên của vị Công tước đã chọc vào cơn thịnh nộ của cô. Nếu lời trả đũa mau lẹ của cô chỉ càng khiến tình hình trở nên tồi tệ hơn giữa Lucien và gia đình gã thì sao?

Im lặng kéo dài lê thê giữa họ. Không thể chịu đựng điều này thêm nữa, cô nói, “Tôi xin lỗi, Lucien”.

“Xin lỗi?” Chất giọng chẳng tiết lộ cho cô chút gì về tâm trạng của gã. “Em phải xin lỗi vì chuyện gì?”

“Tôi không nên khiếm nhã với gia đình anh.”

“Quả thực, lăng mạ một Công tước không phải là con đường thông minh nhất để nhận được sự công nhận từ giới thượng lưu.”

“Tôi biết.” Cô thở dài ra chiều khó chịu. “Tôi chỉ không thích cái cách họ nói chuyện với anh, như thể anh thấp kém hơn bọn họ.”

“Tôi là một đứa con hoang, Aveline ạ. Thái độ của họ cũng khá bình thường.”

“Nhưng không vì thế mà việc họ làm là đúng.”

“Cũng phải.” Khiến cô ngạc nhiên, gã cười khoái trá. “Lạy Chúa, em nhìn thấy mặt Clarissa không? Đúng là vô giá.”

Cô đưa mắt quan sát gã, nhưng bóng tối trong chiếc xe ngăn cản cô đọc được biểu cảm của gã. “Nghĩa là anh không giận?”

“Giận ư? Em thân yêu, chưa từng có ai trong đời bảo vệ tôi trước gia đình tôi cả.” Gã cúi người về phía trước, đôi môi cong lên thích thú trong ánh sáng loang loáng từ ngoài hắt vào. “Nào có ai ngó lại là cô vợ hiền dịu và ngọt ngào của tôi chứ?”

Cô buông tiếng thở dài. “Tôi cứ lo đã phá hỏng mọi thứ.”

“Với họ?” Gã nhún vai. “Kể từ ngày đến sống với cha tôi, mối quan hệ của tôi với họ đã căng thẳng rồi. Tôi nghi ngờ khả năng thay đổi của tình trạng đó.”

“Anh được nuôi nấng trong nhà cha anh sao?”

“Phải. Mẹ tôi từng là nhân tình của ông và khi cha tôi phát hiện mình có một đứa con trai, ông thừa nhận tôi và mang tôi về nhà ở nước Anh.”

“Chuyện gì đã xảy ra với mẹ anh?”

“Bà ấy vẫn ở Pháp, tôi đoán thế. Bà nhận tiền cha tôi cho và biến mất. Tôi chưa bao giờ gặp bà thêm lần nào nữa.”

Bị thất kinh, cô hỏi, “Lúc đó anh mấy tuổi?”

“Tầm tuổi Chloe.”

“Thật khủng khiếp!”

“Cũng không hẳn. Tôi được nuôi dưỡng như con trai của một Công tước, dù tôi thậm chí không thể thừa kế tước hiệu. Tôi được cho ăn, mặc, giáo dục, dù Robert mới là người được tán dương và là người thừa kế khi cậu ta ra đời một năm sau đó.” Gã thích chí cười. “Tôi nghĩ Clarissa hẳn đã nằm liệt giường vì đột quỵ lúc tôi đến tuổi trưởng thành và giàu lên nhanh chóng.”

“Tôi thấy anh không có mối quan hệ tốt với Nữ Công tước.”

”Không hề. Bà ta luôn oán hận tôi, em thấy đấy. Luôn coi tôi như một sự sỉ nhục hiển hiện trước mắt bà ta. Tôi nghĩ rằng chính vì cha tôi đã nuôi tôi trong cùng một ngôi nhà như đứa con hợp pháp khiến bà ta ghét tôi nhiều hơn

“Còn em trai anh?”

“Em cùng cha khác mẹ”, gã sửa lại. “Robert không quý tôi hơn mẹ cậu ta chút nào. Và một bất đồng xảy ra mấy năm trước càng khiến tình hình không được cải thiện.”

“Không có một ai từng yêu anh sao, Lucien?” Cô thì thầm.

Ngay tức khắc cô nghĩ mình đã nhìn thấy cảm xúc lóe lên trong đôi mắt gã - rất có thể đó là nỗi khát khao hoặc cô đơn. Rồi gã trao cô nụ cười nhả nhở vênh váo, xua đi ấn tượng yếu mềm thoáng qua. “Đương nhiên là có. Phụ nữ lúc nào chẳng yêu tôi.”

Thất vọng một cách khó hiểu trước câu trả lời của gã, cô lẩm bẩm, “Đồ kiêu căng”, và quay sự chú ý sang những tòa nhà tối đen ở Luân Đôn vụt qua ngoài cửa sổ.

Chồng cô cười khùng khục một cách xấu xa. “Em đã từng ân ái trong xe ngựa bao giờ chưa, em yêu?”

“Cái gì thế?” Giọng cô thẳng thốt.

Với cử động uyển chuyển cho thấy kinh nghiệm lão luyện của gã, rồi chuyển qua chiếc ghế sát bên cạnh, gã dẫn cô vào góc chiếc xe với hai cánh tay chống lên hai bên đầu cô khi nghiêng lại gần. “Tôi vừa hỏi”, gã thì thầm, “em đã từng ân ái trong xe ngựa bao giờ chưa?”

“Anh thừa biết tôi chưa hề!”

Gã nhướn hàng lông mày. “Nhưng điều này sẽ chứng tỏ tôi là người tình duy nhất của em.”

Máu nóng dồn lên hai má và cô cảm thấy vui mừng khi màn đêm đã giúp che giấu đi nỗi xấu hổ đó. “Tôi chưa bao giờ giấu giếm điều đó.”

“Nhưng cho đến thời điểm này, tôi chưa bao giờ nhận ra.” Gã cúi xuống và ấn miệng lên hõm cổ cô, chạm lưỡi lên m đệp ở đó. “Tôi là người đàn ông duy nhất từng chạm vào em.”

Cô nhắm mắt, để đầu ngửa ra sau khi da thịt gợn lên hưởng ứng. “Lucien, anh là đồ phóng đảng.”

Gã cười khúc khích, thả những nụ hôn nhẹ như lông hồng lên phía sau tai cô. “Tôi tưởng em biết điều ấy rồi chứ.”

“Chúng ta không thể...” Cô hắng giọng và đẩy mạnh vai gã. “Lucien, chúng ta sắp về đến nhà rồi.”

“Tôi có nên bảo anh chàng John đánh xe vòng quanh Luân Đôn không?” Gã móc ngón tay vào viên áo khoét sâu của cô và kéo xuống. Một bên ngực bó chặt tràn ra. Gã xoay sở để tiến lại gần hơn và khép miệng quanh nụ hoa đang dần vươn cao.

“Lạy Chúa trên cao”, cô thì thảo, đan những ngón tay vào mái tóc gã khi nổi khao khát quét qua khắp người. Gã biết cách để chạm vào cô và câu chuyện thời ấu thơ của gã đã làm trái tim cô trở nên mềm yếu. Chắc hẳn gã biết điều đó, kẻ đáng ghét.

Gã rút lùi khỏi bầu ngực của cô, kéo mạnh một bên nhũ hoa giữa hàm răng trong chốc lát trước khi tặng nó cú đánh lưỡi cuối cùng. Rồi gã hôn cô.

Tiếng rên trượt khỏi môi khi gã đón lấy miệng cô, gặm nhấm môi cô, trêu chọc như thể gã có tất cả thời gian trên thế giới. Cùng lúc, gã trượt bàn tay bên dưới váy, chậm rãi đẩy nó lên cho đến khi chúng xô lại gần đùi cô. Chỉ cần thêm vài centimet nữa thôi gã có thể chiếm được trọn vẹn cơ thể cô.

Chiếc xe ngựa nẩy lên và người đánh xe chửi thề khi một bánh xe sa vào ổ gà. Lucien cũng lăm bắm chửi rủa và giữ chặt không cho hai đùi cô rơi xuống sàn. Chiếc xe ngựa lại lắc đảo, rồi chạy êm.

Ngay lập tức cô nhớ ra mình đang ở đâu. “Lucien, ngừng lại.”

“Em có chắc muốn tôi làm thế không?” Gã vuốt lên phía trong đùi cô.

Cô gạt tay gã ra. “Chúng ta không thể, nhất là khi người đánh xe đang ngồi ngay đây.”

“Tôi cam đoan với em, chúng ta không phải những cặp đầu tiên từng cặp kè với nhau trong một chiếc xe ngựa.”

Cô giật vạt áo lên. “Không, Lucien. Không có gì thay đổi hết.”

Với tiếng cười ranh mãnh, chồng cô trở về lại ghế của mình. “Có vài thứ thực sự đã đổi khác rồi.”

“Cái gì?” Cô cúi kinh, giật váy xuống.

”Em đã cho tôi thấy lòng chung thủy của em trước mặt gia đình.

“Vì họ đối xử một cách đáng ghê tởm với anh.”

Nụ cười của gã lóe sáng qua đêm đen. “Lòng thương mến của em thật dạt dào. Tôi hy vọng em sẽ sớm mở rộng phạm vi chung thủy đến giường của tôi.”

“Tôi nghi ngờ chuyện đó.”

“Tôi thì không đâu.” Với nụ cười tủm tỉm đầy tự tin, gã ngã lưng trên ghế của mình, thân hình lại ẩn trong bóng tối.

24. Phần 02 - Chương 14 - Part 01

Phần 2 : Sau đó

.....* • •*.....

Chương 14

Buổi sáng hôm sau, hành lý từ Cornwall được chuyển đến.

Aveline quỳ trước rương đựng đồ thêu của cô và trùi mền nhìn những vật dụng bên trong. Mặc cho những rối bời của vũ hội đêm qua, chiếc rương và lá thư từ bà Baines gửi kèm, đã nhắc cô nhớ rõ về tình cảnh phức tạp của bản thân hiện giờ.

Theo lá thư của bà, người quản gia đã bán thành công một số tấm thêu hoàn chỉnh và gom góp đủ tiền duy trì ngôi nhà cho đến tháng sau. Cha cô vẫn khỏe và cô không cần l

o lắng.

Cô thả lá thư lên chiếc bàn bên cạnh. Làm sao cô có thể không lo lắng? Cha cô bị bệnh, cô thì kết hôn với một người căm thù ông, bị bức bách phải lén lút như một tên trộm để cung cấp tiền cho các chi phí sinh hoạt của cha mình bởi chồng cô chỉ ước sao cho ông sớm chết. Một tình cảnh càng lúc càng đáng lo ngại.

Aveline nhặt cuộn chỉ màu xanh lam khỏi hòm và nghịch một đầu mòn xơ xác. Cô sẽ bán những tấm thêu còn lại nếu cần. Ít nhất tiền duy trì trong một tháng cũng cho cô đủ thời gian để làm thêm và có thể ngang nhiên làm việc trước mắt mọi người, kể cả Lucien. Ai có thể nghi ngờ động cơ của cô, khi thêu thùa là thú vui các quý phu nhân lịch thiệp và luôn được đồng đạo mọi người chấp nhận.

Nhưng cô căm ghét sự lừa dối đó.

Với nỗi buồn bực trong tuyệt vọng, cô ném cuộn chỉ vào lại chiếc hòm. Bao biện không phải bản tính của cô và tất cả kế hoạch bí mật này khiến cô căng thẳng như một sợi dây trên cây đàn hạc. Vì sao cô lại phải mắc kẹt giữa sự bất mãn của Lucien với cha cô?

Sau cuộc gặp với gia đình Lucien tối qua và nghe được đôi điều về hoàn cảnh của gã, cô đã hiểu ra một chút lý do các mối quan hệ dường như nằm ngoài hiểu biết của gã. Gã mong đợi cô ngoan ngoãn chấp nhận quyết định về cha cô và chung giường với gã, bỏ mặc tất cả mọi thứ lại phía sau. Gã không thể thấu hiểu được lòng hiếu thuận vô bờ của cô dành cho cha, cũng như lòng tin kiên cường trong trái tim cô đối với gã. Và cũng không thể hiểu được làm thế nào mà cô có thể xoay sở để kháng cự gã dù cho sự cuốn hút giữa hai người vẫn tiếp tục được nung đốt.

chưa bao giờ thực sự là một phần của gia đình. Gã chưa bao giờ được ai quan tâm. Làm sao gã có thể thấu hiểu được những mối quan hệ trong tình yêu gia đình?

Những liên kết đó giúp người ta chống đỡ, vượt qua những khoảng thời gian tệ hại nhất. Những mối quan hệ càng thêm gắn bó keo sơn khi có ai đó suy sụp tinh thần.

Những mối quan hệ có thể tin tưởng và thấu hiểu.

Không biết bao lần cô chắc chắn thế giới dần sụp đổ quanh mình. Cô đã phải luôn tay xử lý những hậu quả đôi khi quá tệ hại vì thói ham mê cờ bạc không ngừng của cha. Rất nhiều đêm cô trần trọc không biết cuối cùng ông có ném hết gia sản của họ vào chiếu bạc hay không, nhưng mỗi lần cô lại vật lộn tìm ra một cách để chiến thắng tai họa. Không hiểu sao, cô đã khắc phục được.

Cô cũng sẽ khắc phục được điều này. Bằng cách nào đó.

Cô phân loại nguyên vật liệu trong rương theo màu, cân nhắc đến kế hoạch tiếp theo, khi những ngón tay thành linh chạm phải một tờ giấy gấp đôi nhét vào một góc ở đáy hòm. Nhíu mày, cô nhặt lên và mở ra đọc.

Chúc mừng sự kiện đáng vui mừng của cô. Xin cô đừng...

Cô thở dốc và thả rơi tờ giấy như phải bóng. Lời nhắn của Lucien! Chúa nhân từ, cô hẳn đã giấu nó trong chiếc rương sau khi nghe tin về cái chết của gã.

Một cách chậm chạp, Aveline với tay lấy lá thư và lại gỡ nó ra, trải phẳng trên lòng. Cô nhìn chăm chăm vào những từ ngữ đã từng đốt rở một lỗ trong trái tim, nhưng sau đó, sự từ chối phũ phàng này vẫn không hủy diệt được cô. Nhưng có gì đó về lá thư khiến cô đắm chìm.

Vạch ngón tay theo nét chữ nghiêng nghiêng, cô cân nhắc lý do vì sao lá thư này có vẻ bất hợp lý đến thế. Chữ viết tay trông khá thông thường... thực sự có phần rất gọn ghẽ. Cô gần như có thể tự mình bắt chước.

Rồi cô nhận ra

Chữ viết tay trông đơn giản và bình thường là do nó thế. Cô phác lại nét chữ nghiêng đó và nhớ lại ngày cô kết hôn với Lucien. Cô đã nhìn gã ký vào sổ đăng ký - bằng tay trái.

Lucien là người thuận tay trái, chữ viết của gã đậm nét và nghiêng theo chiều ngược lại. Bất cứ ai viết lá thư này phải là người thuận tay phải.

Lucien không hề viết nó.

Choáng váng, cô ngồi sụp xuống sàn. Lucien đã nói với cô sự thật. Lá thư đó không hề do gã viết. Phải, rất có khả năng gã đã để thư ký làm thay, nhưng cô nghi ngờ khả năng ấy. Chuyện tế nhị thế này cần được đích thân xử lý và Lucien không phải là người cho phép ai đó nhúng tay vào các mối quan hệ riêng tư của gã.

Gã không hề biết gì về Chloe. Gã không định bỏ rơi con bé... ít ra, cũng không phải hồi đó.

Cơn thịnh nộ áp ủ trong suốt những năm qua đột ngột tan biến chỉ còn lại mình cô với sự yếu đuối. Ngoài trừ thái độ lạnh lùng của gã khi kết thúc mối quan hệ của họ, mọi điều ác độc cô tin về Lucien chỉ là dối trá. Gã chưa bao giờ nhận được lời nhắn của cô, chưa bao giờ có cơ hội để làm điều đúng đắn. Cho đến lúc này.

Cô ép chặt hàng mi trước sự thật khủng khiếp. Ai đó đã cố tình chia cắt họ. Không, còn hơn cả chia cắt. Và đã thành công. Kể đã gửi cho cô lá thư đau thương để loại bỏ một rắc rối không mong muốn. Chắc chắn cũng là kẻ đã lên kế hoạch bắt cóc Lucien kéo theo những năm tra tấn trong tù đầy.

Không phải cha cô. Những ngờ vực mà cô chưa hề nhận ra mình đã từng mang chột nhòa đi, thay vào đó là cảm giác nhẹ nhõm đến ảm lòng. Lời nhắn cũng không phải nét chữ của ông.

Vậy thì là ai? Ai là kẻ đã cướp đi cuộc sống của bọn họ năm năm về trước và đẩy họ vào trong đau đớn cùng cực? Và vì lý do nào khiến hấn ta làm thế?

Có thể Lucien sẽ biết. Cô liếc nhàu nát giữa những ngón tay. Có lẽ đây đủ là chứng cứ để gã nhận ra cha cô không phải kẻ thù mà gã săn đuổi. Giờ đây có lẽ họ có thể phát triển mối quan hệ theo hướng khác, ngoài những tàn dư tả tơi từ cuộc hôn nhân này.

Giờ có lẽ cả cô và Lucien có thể tìm kiếm kẻ có tội thực sự.

Nhét tờ giấy nhắn vào túi, cô vội vã chạy xuống cầu thang tìm chồng.

Lucien đã đi ra ngoài và không chắc sẽ quay lại cho đến giờ ăn tối. Mất hứng, Aveline ngồi trong phòng khách và đắm mũi kim qua sản phẩm thêu mới của mình với một lực nhiều hơn cần thiết. Trong túi, tờ giấy nhắn gần như bốc khói như một hòn than nóng. Khi nghe thấy ai đó đang tiến vào phòng khách, cô hăm hờ ngẩng lên, nhưng sự háo hức đó bỗng héo rũ khi đó hóa ra là Elton.

“Công tước Huntley”, người quản gia thông báo, rồi rút lui.

Em cùng cha khác mẹ của Lucien sải bước vào trong. Aveline nhú mào, đặt đồ thêu sang bên cạnh. Khi cô đứng lên và nhún gối chào vị Công tước, cô nhét tay vào túi váy và ấn tin nhắn sâu hơn một chút. “Buổi chiều tốt lành, thưa Đức ngài.”

“Buổi chiều tốt lành.” Cậu ta trao cho cô nụ cười ngờ vực, một lần nữa nhắc cô rằng cậu ta trẻ ra sao khi phải mang một tước hiệu nặng nề chùng ập trên mình. “Tôi phải nói, tôi tưởng chị sẽ cho người tống tôi ra ngoài ngay khi tên tôi được thông báo.”

“Vẫn còn khối thời gian”, cô thẳng thắn.

Cậu ta bật cười. “Thực thể. Rồi tôi sẽ được chăm sóc sau phải không?”

Trong im lặng và bối rối, họ cứ đứng đó mất một lúc. “Mời ngài ngồi”, cuối cùng cô cũng thốt ra, nhớ ra lối cư xử phải phép

“Cảm ơn.” Cậu ta yên vị trên ghế sofa trước mặt cô. “Tôi đoán Lucien không có nhà?”

“Phải, anh ấy đi vắng.”

“Ồ. Tôi cứ hy vọng sẽ được gặp anh ta, nhưng tôi cũng muốn nói chuyện với chị.”

“Với tôi?”

“Phải.” Cậu ta ngừng lại. “Chị có thích buổi vũ hội nhà Portworthy tối qua không?”

“Vâng.”

Cậu ta đợi, như thể chờ cô nói thêm. Khi cô không làm thế, mặt cậu ta thoáng vẻ thiếu kiên nhẫn. “Chị thích Luân Đôn chứ?”

“Vâng. Thưa Đức ngài, liệu tôi có thể làm được gì cho ngài đây?”

“À, đi luôn vào điểm chính nhỉ?”

Cô nhún vai và nhặt khung thêu của mình lên. “Sau tối qua, tôi thấy không cần thiết phải tỏ ra tế nhị. Ngài thể hiện sự khinh thị rất rõ ràng với chồng tôi... và với tôi.”

“Lucien và tôi... ừm, từng có chuyện giữa hai chúng tôi.” Cậu ta trở mình, không thoải mái một cách rõ ràng. “Rồi cú sốc từ cuộc hôn nhân của hai người. Trước đó chúng tôi tin Lucien đã chết, sau đó anh ta đột ngột sống lại. Và rồi chúng tôi phát hiện anh ta có một cô vợ.”

“Sự kiện đó cũng là lẽ bình thường.”

“Cưới vợ, thì đúng. Còn sự thật anh ta vẫn còn sống, thì không.”

Nhíu mày, Aveline đặt khung thêu lên lòng. “Thưa Đức ngài, ngài đang nói với tôi rằng tối qua là lần đầu tiên ngài trông thấy Lucien từ khi anh ấy quay lại đây à?”

“Đúng thế.” Màu hồng nhạt hiện dọc theo hai bên xương gò má của cậu ta. “Lúc trước, tôi đã bảo từng có chuyện xảy ra giữa hai chúng tôi. Tôi cũng phải nói rằng sự xuất hiện của anh ta có phần khiến tôi choáng váng.”

“Anh ấy khác trước”, cô đồng ý, “nhưng anh ấy không hề biến dạng”.

“Đương nhiên là không. Chỉ là... anh ta không giống kiểu tôi từng ghi nhớ.” Cậu ta cười yếu ớt. “Tôi nghe nói anh ta đã cố gắng đến gặp tôi ngay hôm đầu tiên trở về, nhưng những người hầu không nhận ra và đuổi anh ta đi.”

“Thật kinh khủng!” Cô lắc đầu, trái tim đau đớn thay cho chồng.

“Mãi sau này tôi mới biết. Tôi có đi tìm, nhưng rất khó để gặp được anh ta. Khi anh ta thuê dinh thự này, tôi đã đến đây, nhưng anh ta đã đi Cornwall rồi.”

“Tôi hiểu.” Cô tập trung lên những mũi thêu. Vị Công tước trẻ trông khá thành thật. Cô không rõ nguyên nhân tại sao. Và chuyện giữa hai người mà cậu ta liên tục ám chỉ là gì? “Phu nhân DuFeron...”

“Ôi, xin ngài.” Cô gửi cậu ta ánh nhìn khó chịu. “Thưa Đức ngài, làm ơn hãy gọi tôi là Aveline. Tôi, dù sao đi nữa, cũng là vợ của anh cùng cha khác mẹ với ngài.”

Cậu ta có vẻ thoải mái đi trông thấy. “Vậy chị phải gọi tôi là Robert.”

“Được thôi... Robert.”

“Aveline”, cậu ta lại bắt đầu. “Tôi chắc giờ chị đã nhận ra gia đình tôi chưa bao giờ hoàn toàn... chấp nhận... Lucien. Đây không phải chuyện tôi lấy làm tự hào.”

“Ừm.” Cô dán mắt lên khung thêu, dù vẫn bám lấy từng từ của cậu ta. “Tiếp tục đi, Robert.”

“Tôi đang ở một địa vị có thể thay đổi thái độ đó”, cậu ta tiếp tục, đôi mắt màu xanh dương sục sôi quả quyết. “Mặc những vấn đề trong quá khứ của hai chúng tôi, tôi muốn được hiểu về anh trai mình và tin chị sẽ là chìa khóa để mở ra điều đó.”

“Thật vậy ư?” Cô thắt nút và cắt chỉ bằng cây kéo nhỏ. “Kháng khái làm sao.”

Cậu ta cứng người. “Chị nghi ngờ tôi?”

“Trung thực mà nói, phải.” Cô nhìn thẳng vào cậu ta, vẫn còn đôi chút khó chịu vì lối hành xử đáng xấu hổ của cậu ta với vợ chồng họ đêm hôm trước. “Lucien đã kinh qua một trải nghiệm hãn sẽ khiến phần đông đàn ông gục ngã. Tôi không muốn nhìn thấy anh ấy tổn thương thêm lần nào nữa.”

Gương mặt Robert đỏ bừng, cơn giận dữ trào lên đôi mắt. Trong thoáng chốc, cậu ta trông giống Lucien vô cùng, đặc biệt cái quắc mắt cậu ta chiếu xuống cô. “Làm sao chị dám nghi ngờ tôi sẽ gây hại cho anh trai mình. Tôi là Công tước Huntley, thừa phụ nhân!”

“Chấn chấn ngài sẽ thứ lỗi cho sự thiếu lễ độ của tôi, thưa Đức ngài”, cô đáp. “Dù sao đi nữa, một khi ngài đề cập đến những chuyện xảy ra trong quá khứ giữa ngài với chồng tôi, ngay cả ngài cũng phải thừa nhận điều đó hẳn phải đẩy lên sự nghi ngờ nhiều hơn cả.”

“Điều tôi phải thừa nhận là tôi nghi ngờ nhân cách của người phụ nữ mà người anh cùng cha khác mẹ với tôi đã cưới.” Cậu ta bật dậy, làm cô phải đứng theo.

“Giờ thì chồng tôi là ‘anh cùng cha khác mẹ’ khi mà trước đó chỉ đơn giản được gọi là ‘anh trai’ sao? Hẳn phải rất tiện lợi khi dùng cách nói phân biệt đó để vạch rõ giới hạn với bản thân bất cứ khi nào ngài phật ý.”

Cậu ta nhìn cô khinh khinh. “Tôi đến đây để lập lại hòa bình với Lucien. Nhưng bây giờ...”

”M

Vị Công tước lấp bắp rồi tắt ngấm khi Chloe lao ào ào vào phòng. Con bé ôm chầm lấy chân mẹ, vùi đầu vào váy Aveline. “Mẹ ơi, phụ nhân xấu xa kia lấy ghim chọc vào con!”

Vẻ mặt choáng váng của Robert lộ rõ trên khuôn mặt, Aveline vuốt ve bàn tay lên lọn tóc của Chloe. “Ngoan nào, Chloe, mẹ chắc đó chỉ là tai nạn thôi con.”

25. Phần 02 - Chương 14 - Part 02

Phần 2 : Sau đó

.....* • •*

Chương 14

Một người hầu gái xuất hiện trong khung cửa, gương mặt đỏ bừng và thở hổn hển. Đôi mắt cô ta trợn to lúng túng khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong; rồi nhún chào nhanh một cái. “Thứ lỗi cho tôi, phụ nhân DuFeron. Tiểu thư chạy nhanh quá, tôi không thể đuổi kịp được cô ấy.”

Aveline bật cười. “Tin tôi đi, Martha, tôi biết bé cưng nhà tôi có thể chạy nhanh thế nào mà. Cứ dành chút thời gian lấy lại hơi thở trước khi cô đưa con bé trở lại phòng trẻ nhé.”

“Cảm ơn người, phụ nhân.”

Lây lại vẻ cứng rắn trước lời chê trách không thể tránh được, Aveline quay chú ý về phía vị Công tước. Cậu ta hết nhìn cô lại nhìn Chloe với cái nhú mày lúng túng. “Thứ lỗi cho tôi vì sự cắt ngang, thưa Đức ngài”, cô giải thích. “Con gái tôi đang may vài bộ váy mới và có vẻ chúng tôi đã gặp rủi ro với người thợ may.”

“Con gái chị? Vậy ra chị là góa phụ?”

Cô cự tuyệt lãng tránh khi trả lời, “Không”.

“Ra vậy.”

Cô phát hiện những phán xét khắc nghiệt hiện trên nét mặt của cậu ta, nhưng cô không cho phép bản thân phải phiền lòng vì điều đó. Thay vào đó, cô cúi xuống và gỡ hai bàn tay cô bé đang bầu lên váy mình. “Chloe à, đây là Công tước Huntley. Con lại đây và chào ngài ấy đi.”

Chloe quay đầu ra khỏi vạt váy của mẹ và tròn mắt nhìn Công tước đầy nghi ngờ. Rồi con bé nghe sự thúc giục của mẹ và đứng đối mặt với cậu ta, thận trọng cúi chào một cách miễn cưỡng.

Robert nghệt thở khi nhìn thấy trọn vẹn gương mặt Chloe. “Nhưng con bé trông hết như...”

“Hết như cha nó”, Aveline nói, kiêu hãnh nâng cằm lên.

“Con bé bao nhiêu tuổi rồi?”

“Gần năm tuổi.”

Chloe gật đầu đồng ý và chìa năm ngón tay ra.

“Xin chào, Chloe”, Công tước nói. “Ta là chú Robert của cháu.”

Trước khi đứa trẻ có thể trả lời, Aveline đã ra dấu cho người hầu gái. “Đi với Martha nào, Chloe. Mẹ sẽ lên giúp con đo quần áo trong lát nữa thôi.”

“Mẹ hứa rồi nhé?” Chloe hỏi, khi nhét bàn tay vào tay Martha.

Aveline nắn má con gái. “Mẹ hứa.”

Robert nhìn chằm chằm sau lưng con bé khi nó rời khỏi phòng với người hầu gái. Chỉ đến khi đứa trẻ đi mất, Aveline mới hướng sự chú ý trở lại với cậu em chồng của mình. “Ý ngài là sao khi nói với con bé điều đó?”

Cậu ta ngần ngại, rõ ràng bị giật mình bởi giọng nói khắt khe của cô. “Nói với con bé cái gì? Rằng tôi là chú nó?”

“Ngài dường như chỉ thừa nhận thân nhân khi thuận tiện thôi nhỉ, Đức ngài.”

“Tôi đã bảo chị cứ gọi tôi là Robert.”

“Tôi chỉ giới hạn kiểu gọi thân mật ấy với bạn bè và người thân trong gia đình, còn ngài thì không”, cô nói. “Tôi sẽ không để Chloe phải bối rối. Ngài dường như không thể tự quyết định Lucien có là anh trai của ngài hay không thì phải, cho đến khi nào ngài suy nghĩ thấu đáo, Chloe sẽ chỉ coi ngài như Công tước Huntley mà thôi.”

Vẻ sừng sĩa, ngạo mạn hiện lên trên gương mặt đẹp trai của cậu ta. “Địa vị xã hội của con bé sẽ tăng lên nếu tôi xác nhận con bé là cháu mình.”

“Tạ ơn Chúa, dù sao con bé cũng còn quá nhỏ để lo lắng đến vị thế trong giới thượng lưu.”

“Nhưng chị thì không.”

Cô cứng người trước giọng nói hiểu biết êm ái của cậu ta. “Thứ lỗi cho tôi?”

“Chị không lo về tương lai của Chloe sao? Tôi có mắt, chị dâu thân mến ạ, tôi có thể nhìn thấy rõ ràng Lucien là cha đứa nhỏ. Do hai người mới kết hôn gần đây, chị hẳn đã sinh con ngoài giá thú. Và đảm bảo tôi sẽ không phải là người duy nhất nhận ra sự khác biệt đâu.”

“Không phải chuyện của ngài, thưa Đức ngài.”

Giọng nói muốn chấm dứt vấn đề của cô chỉ ngăn được cậu ta trong thoáng chốc. “Chị nói năng khá thẳng thắn so với một người phụ nữ.”

“Tôi tin mình nói những gì đáng để nói.”

“Thật ra tôi thấy thế sáng khoái hơn rất nhiều. Con người ta dần trở nên mệt mỏi bởi những thông điệp ẩn ý từ những kẻ đeo mặt nạ trong một cuộc chuyện trò lịch sự.”

“Ngài sẽ luôn nhận thức được vị trí của mình khi nói chuyện với tôi, thưa Đức ngài. Tôi chỉ có thể hứa với ngài điều đó. Giờ nếu ngài thứ lỗi cho tôi, tôi phải lên với con gái đây. Elton sẽ chỉ lỗi cho ngài.”

Cô bỏ cậu ta đứng đó và đi giải thoát Chloe khỏi những chiếc ghim của

Lucien cởi áo khoác và nới lỏng ca vát. Cuối cùng, gã lại đi ăn tối với vài đối tác kinh doanh nên về trễ hơn mong đợi. Gã liếc nhìn cánh cửa thông giữa hai phòng ngủ và tự hỏi không biết vợ có nhớ tới mình không.

“Vậy sao?” Tên thuyền trưởng cười khinh bỉ khi đàn em của hắn hí lên. “Bọn tao đã được cảnh báo về mày, quý ngài ạ. Ngoài đồng quần áo là lướt trên người, mày chỉ là một con bạc và một tên dối trá rỗng túi.”

“Không.” Con thuyền dốc xuống. Hay đó là gã? “Tôi có... tôi có thể trả cho ông.”

“Mày sẽ trả, được thôi. Với lưng và cơ bắp của mày. Chào mừng lên tàu, ranh con. Giờ mày là một phần trong thủy thủ đoàn của tàu Rồng Biển.”

Aveline bầu chặt bức thư trong tay và nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, đôi mắt ráo hoảnh một cách kỳ lạ. Có lẽ cô đã chết lặng. Có lẽ cô đang trong cơn sốc. Cô chắc chắn nên khóc như mưa ngay lúc này.

Nhưng cô đã khóc và thực sự không thể nữa.

Cô nhìn xuống lá thư, vuốt lại thứ nhàu nát đỏ trên mặt bàn phẳng lì. Nét chữ màu đen mạnh mẽ lạ lùng hơn những gì cô tưởng tượng về chữ của Lucien, nhưng không thể hiểu sai thông điệp mà nó mang theo.

Chúc mừng sự kiện hạnh phúc của cô. Làm ơn đừng tìm cách liên hệ với tôi về vấn đề này thêm nữa.

Làm sao gã có thể lạnh lùng và tàn nhẫn đến thế? Cô đặt một bàn tay lên bụng mình. Làm sao gã có thể không quan tâm đây?

Cánh cửa phòng ngủ bật mở, cô cuốn lá thư vào lòng khi cha xuất hiện. Ông không biết cô đã liên lạc với Lucien, hoặc thậm chí lý do vì sao. Cô đã tưởng sẽ có Lucien đứng bên để cùng thông báo cho cha tin tức mới

Thật ngu ngốc.

Vị Nam tước thoáng trầm ngâm nơi khung cửa, vẻ mặt thăm đạm khi nhìn con gái cho thấy một điềm báo rất xấu. “Sao vậy cha?” Cô hỏi. “Có chuyện gì thế?”

Ông ngập ngừng, rồi nói, “Lucien DuFeron chết rồi.”

“Sao cơ?” Cô siết lá thư chặt hơn, những khớp ngón tay trở nên trắng bệch. “Cha vừa nói gì?”

Vị Nam tước thở dài, nét cảm thông làm mềm mại biểu cảm của ông. “Cậu ta đã chết. Một vụ cướp đường, người ta nói thế. Họ tìm thấy thi thể cậu ta trong một kho hàng bị thiêu rụi trên bến cảng.”

“Không, không thể thế được.” Cô đứng bật dậy. “Đó là sự nhầm lẫn.”

“Ta không nghĩ thế. Họ không thể...” Ông dừng lại, rõ ràng đang chặt vật để khiến mọi thứ nhẹ nhàng hết mức có thể.

“Cơ thể bị đốt cháy trầm trọng, nhưng họ tìm thấy đồng hồ bỏ túi của cậu ta. Đó là DuFeron.”

“Không.” Cô dẫn sụp xuống trên chiếc ghế và đỡ nhìn ông. “Không.”

“Ta xin lỗi.” Cha cô bắt đầu tiến đến, nhưng cô quay đi, nhìn trân trân ra ngoài cửa sổ. Ông ngừng chân. Nhưng khi mỗi giây cứ tích tắc trôi qua, cô vẫn không quay lại, ông cuối cùng cũng xoay người và cẩn thận rời căn phòng.

Một giọt nước mắt lăn khỏi má làm nhòe đi nét chữ trên bức thư Aveline vẫn giữ chặt trong tay.

26. Phần 02 - Chương 15 - Part 01

Phần 2 : Sau đó

.....* • •*.....

Chương 15

.....* • • *

“Nữ Công tước Huntley.”

Aveline vuốt lại làn váy khi Nữ Công tước xuất hiện trên khung cửa. Cô đang ở trong phòng trẻ khi vị quản gia sai một người hầu gái lên thông báo cỗ xe ngựa của Nữ Công tước vừa đỗ lại trước cửa nhà. Cô chỉ có một chút thời gian để chắc chắn diện mạo của bản thân có thể chấp nhận được rồi chạy xuống cầu thang, đi vào phòng khách để chào người gần như là mẹ chồng của cô.

Người phụ nữ tóc vàng tao nhã uy nghi bước vào phòng, mặc tuyền một màu lam ngọc càng làm nổi bật đôi mắt xanh dương giá lạnh và

làn da kem sữa của bà ta. Xương gò má sắc cạnh và chiếc cằm nhọn tạo cho bà ta một diện mạo siêu thực và chỉ bị phá hỏng bởi cái mí mắt môi ra vẻ bất bình. Nữ Công tước rõ ràng là một tuyệt sắc giai nhân thời trẻ - thực vậy, hiện giờ vẫn là người đàn bà hấp dẫn bậc nhất - nhưng Aveline khó mà quên sự khiếm nhã hết mức của bà ta vào lần đầu tiên họ chạm mặt. Khi ánh mắt chê trách của Nữ Công tước quét lên cô, Aveline thoáng nhún gối chào. “Quả là một vinh dự không ngờ, thưa Lệnh bà.”

“Hẳn rồi.” Clarissa nhăn mũi và liếc quanh phòng khách được bày biện trang nhã như thể đang tìm kiếm nguồn phát ra mùi khó chịu. Khi Aveline đứng thẳng người, cô kiên quyết nhắc bản thân rằng khiếm nhã với gia đình nhà chồng là lỗi hành xử không thể chấp nhận được, dù họ có xứng đáng được như vậy hay không.

“Xin mời ngồi”, cô nói, ra dấu về phía chiếc sô pha. “Nếu bà muốn, tôi có thể rung chuông gọi điểm tâm.”

“Không cần thiết.” Nữ Công tước cẩn thận ngồi ghé lên mép sô pha. “Có vẻ Lucien không có nhà?”

“Vâng. Tôi chắc nếu anh ấy biết bà đến...”

“Ồ, không sao”, Nữ Công tước cắt ngang. “Ta sẽ không lưu lại lâu. Ta chỉ đến để báo rằng ta sẽ tổ chức một bữa dạ tiệc nhỏ để chào mừng hai người vào thứ Năm tuần này.”

“Thứ Năm? Nhưng đó là ngày kia.”

Nụ cười nhạt nở trên miệng người phụ nữ. “Ta đã nói đó chỉ là bữa tiệc nhỏ thôi.”

Aveline khoanh tay chặt hơn trong lòng và cố ép đôi môi cong lên sao cho lịch sự. “Thật là tuyệt, thưa Lệnh bà. Cảm ơn bà.”

Clarissa gật đầu trịch thượng. “Đương nhiên, đó là điều tối thiểu ta có thể làm để chào mừng chị đến với gia đình. Thiệp mời sẽ được gửi đến hôm nay cùng thông tin chi tiết.”

“Bà thật tử tế khi đích thân đến thông báo cho chúng tôi, thưa Lệnh bà.”

“Hẳn thế.” Ánh mắt lạnh lùng, chê bai của bà ta bao phủ lấy cô. Dù được an ủi vì bộ váy đang mặc được may bởi thợ may thời trang nhất Luân Đôn, Aveline vẫn cảm thấy mình như một con nhỏ quê mùa bên cạnh sự tao nhã tự nhiên toát lên từ Nữ Công tước. “Ta đoán hẳn chị phải có một tủ quần áo thích đáng”, người đàn bà nói.

“Thưa vâng.”

“Thế thì tốt. Ta nghe nói chị có một cô con gái.”

“Phải. Tên cháu là Chloe.”

“Một đứa con gái ngoài giá thú.” Sự đầy ác tâm thoáng lướt qua giọng nói của Clarissa.

Aveline cứng người. “Lucien là cha con bé.”

“Sự bù đắp mới hay làm sao khi Lucien cưới xin chị tử tế.” Nữ Công tước đứng dậy và Aveline cũng đứng lên cho phải phép. “À, cũng quá trễ để hủy bỏ mọi thứ. Mong rằng ta sẽ gặp lại cô vào thứ Năm.”

Không đợi một lời tạm biệt thích đáng, Nữ Công tước cất bước rời đi. Aveline nhìn trừng trừng sau lưng bà ta, người run rẩy. Mẹ kế của Lucien đã rất lịch sự, nhưng những lời nhã nhặn chỉ là mặt nạ cho thái độ khinh khi ngạo mạn với bất cứ điều gì liên quan đến Lucien.

Đây không phải lần đầu tiên, khi cô nghĩ đến Lucien đã lớn lên trong cùng một ngôi nhà với người phụ nữ đó. Cô không hiểu tại sao gã có thể chịu đựng từng ấy năm chung sống với những người mà gã biết họ ghê tởm sự tồn tại của chính mình? Bề ngoài, cha gã là một người cha có trách nhiệm - đúng thế, ông đã sắp xếp cho Lucien được sống với mình và chăm lo đến các nhu cầu thường nhật cũng như việc học hành - nhưng Aveline vẫn có cảm giác vị Công tước già không hề yêu thương con trai mình. Và người vợ cùng đứa con hợp pháp của ông ta đã khiến cuộc đời của Lucien nhọc nhằn hết mức có thể.

Cô không ngạc nhiên khi chồng mình khó có thể thấu hiểu được lòng tận tụy của cô dành cho cha. Gã chưa hề được biết đến thứ tình cảm như thế.

Lucien ngập ngừng bên ngoài cánh cửa, bị giằng xé bởi những xúc cảm mâu thuẫn nhau trong con người gã. Rồi gã giờ nắm nắm lên và đẩy ụynh ụynh vào cửa. Gã cứ nện cho đến khi nghe thấy tiếng ổ khóa kêu lạch cạch. Cánh cửa hé mở và Dante ngó ra ngoài, đôi mắt lơ dờ vì ngái ngủ.

“Luce, cậu muốn cái gì vậy? Mới nửa đêm.”

“Đã mười giờ sáng rồi.” Lucien xô hẳn cửa, đẩy người bạn trượt ra sau. “Tôi cần nói chuyện với cậu

“Trời ạ, anh bạn.” Nheo mắt nhìn ánh nắng chói chang, Dante vội vã sập cửa. “Đây không phải giờ cho người văn minh.”

Lucien nhìn bạn. Mái tóc Dante rối bù, đôi mắt đỏ ngầu vì một đêm ăn chơi trác táng. Y thậm chí không buồn thay quần áo đi ngủ; chiếc áo sơ mi lòi thoi bên ngoài quần, nhăn nhoe vì tấm đệm. Đôi tất chân cuộn lại và vứt trên sàn.

“Gì đây, Lucien?” Y hỏi với cái ngáp dài. “Chỉ khi sắp chết đến nơi mới có thể lôi cậu đến đây vào giờ này.”

Lucien cố nuốt vị cay đắng của sự phản bội. Đây là bạn, người đồng đội đã sát cánh bên gã. Nơi nào có Lucifer, nơi đó có Dante. Anh em nhà quỷ dữ, cùng nhau gây bẽ bối, cùng chung lưng đấu cật.

Hoặc cùng công kích giới thượng lưu.

“Tôi muốn hỏi cậu vài điều.” Cổ họng tắc nghẽn, gã lôi lá thư ra và đưa nó cho Dante. “Vì sao cậu viết thứ này?”

Dante nhe điệu cười tự mãn thường nhật khi mở tờ giấy. “Gì vậy, lá thư yêu đương nào đó từ một tình nhân cũ à?”

Lucien quan sát gương mặt Dante thật gần khi bạn gã đọc lời nhắn. Nếu không theo dõi, hẳn gã đã bỏ lỡ sự hoảng hốt xoẹt qua đôi mắt Dante. Nhưng khi người bạn ngẩng lên nhìn gã, y trông trấn tĩnh và đỉnh đạc như đang ngồi trên bàn đánh bạc như mọi khi.

Phải rồi, Dante là một tay cờ bạc tài ba. Không ai có thể đoán ra điều y đang nghĩ. Và bây giờ cũng vậy.

“Thứ này là sao, Luce? Cậu lấy nó ở đâu?”

“Cậu biết nơi tôi lấy được nó.”

“Tôi không hiểu.” Mặc cho vẻ mặt lịch sự, một chút tự tin đã biến mất trong giọng nói. “Thứ này được cho là có ý nghĩa với tôi sao?”

“Tôi không thể nhầm trước một trong những dấu hiệu nào của cậu, Dante”, Lucien cảnh cáo. “Tôi đã biết cậu quá lâu. Cậu thừa hiểu lá thư này là sao. Tôi muốn biết lý do.”

“Lý do gì?” Dante phô ra một nụ cười lúng túng. “Tôi vẫn không...”

Lucien chộp lấy ngực áo sơ mi của Dante và dúi y vào cánh cửa. “Đừng đùa bỡn tôi, Dante. Tôi biết cậu là người viết nó. Giờ nói cho tôi biết lý do.”

“Quý thần ơi, cậu mất trí rồi phải không?” Dante giật mạnh một cánh tay của Lucien.

“Nói.” Gã găm mặt xuống cho đến khi họ gần như chạm mũi. “Đừng ép tôi phải thách đấu, Dante ạ. Cậu biết hậu quả ra sao rồi đấy.”

“Được rồi, chết tiệt!” Dante thông người xuống cánh cửa. “Là tôi viết. Tôi gửi nó cho Aveline dưới danh nghĩa của cậu. Đó là điều cậu muốn nghe phải không?”

Tuy đã biết về tội lỗi của Dante, nhưng khi nghe lời thừa nhận của y vẫn khiến gã loạng choạng. “Vì sao?” Gã nặng nhọc thốt lên.

“Tôi tuyệt vọng.” Dante gắng mỉm cười, nhưng đôi mắt phản chiếu nỗi sợ hãi. “Mẹ kiếp, Luce, nhớ lại mọi chuyện diễn ra mà xem! Sau khi cậu trở về từ Cornwall, cậu khác hẳn. Đứa con gái đó đã hớp mất hồn cậu. Tôi cứ nghĩ cô ta muốn tiền.”

“Cho nên cậu cố bảo vệ tôi? Thật cao quý”, gã khinh bỉ. “Cậu đang nói dối, Dante.”

Mồ hôi rịn đầy trán Dante. “Được rồi, nó chỉ là một phần.”

“Kể cho tôi nghe phần còn lại.” Gã dán mắt nhìn trừng trừng vào mắt người đàn ông gã cho là bạn. “Lần này là sự thật.”

“Sau khi cậu trở lại từ Cổng Gai, cậu không muốn tham gia bất cứ sự kiện nào trong thành phố. Tôi phụ thuộc vào hoạt động đó của cậu. Cuộc sống của tôi phụ thuộc cả vào đấy.”

“À, giờ thì tôi bắt đầu hiểu rồi.” Lucien bước lùi lại, cho phép Dante hít một hơi sâu. “Vậy ra tất cả là vì tiền.”

“Một phần thôi. Tôi đã muốn bảo vệ cậu, Luce ạ. Tôi biết cậu cần thận ra sao để không khiến phụ nữ dính bầu. Làm sao mà biết con nhỏ ở Cornwall đang nói sự thật được?”

“Cậu đã đi quá giới hạn và can thiệp vào các mối quan hệ cá nhân của tôi.”

“Những cuối cùng thì mọi chuyện cũng ổn thỏa. Cậu đã cưới cô ta.”

Lucien xô y ra. “Tôi đã cưới cô ta à, đã trễ quá nhiều năm để con gái tôi được luật pháp công nhận.”

“Con cậu là con gái. Cứ ột khoản hồi môn hậu hĩnh và những kẻ cầu hôn con bé sẽ chẳng quan tâm con bé được sinh ra trước hay sau khi đọc lời thề.”

“Đâu chỉ có thế.” Cảm thấy kinh tởm vì những gì phát hiện ra, Lucien quay đi. “Cậu đã xâm phạm vào nơi cậu không có quyền. Bởi vì cậu, con gái tôi phải chịu đựng lời nguyện rửa là đứa con hoang như chúng ta.”

“Khốn kiếp, Lucien, cậu không nghĩ là tôi cũng khổ sở à?” Dante xông lên và nắm chặt lấy cánh tay Lucien. “Tôi đã gửi lá thư cái đêm chúng ta bị bọn cướp đường đón lõng. Cái đêm cậu biến mất. Cậu nghĩ tôi không dẫn vật suốt năm năm qua vì tin tức đó hay sao?”

“Càng xóa càng đen đấy cậu biết không?” Lucien gạt sự kìm nắm của Dante ra. “Những gì cậu đã làm là sai, ngay cả với chuẩn mực của cậu.”

“Chúng ta đã là bạn trong nhiều năm liền. Một lỗi lầm cậu cũng không thể tha thứ ư?”

“Tôi đã tha thứ rất nhiều lần cho cậu trong những năm qua, Dante ạ. Tôi không biết mình có thể cho qua chuyện này không.” Lucien đi lướt qua y và mở cửa. “Tôi thấy thời điểm hành động của cậu cũng thú vị lắm. Nếu để tôi phát hiện bất cứ chuyện gì cậu có liên quan đến lần tôi bị bắt cóc...”

“Cậu điên à? Đêm đó cả tôi cũng bị tấn công.”

Lucien ném cho y cái nhìn băng giá. “Nếu để tôi phát hiện cậu dính vào chuyện đó, bạn tôi ạ, cậu đừng hòng tìm được cái hang nào trốn, cũng không một lời bào chữa nào lung lay được tôi. Tôi sẽ giết cậu.”

Gã bước ra khỏi nhà của Dante, đóng sập cánh cửa lại sau lưng.

“Mẹ ơi, trà của mẹ có nóng quá không?”

Aveline gạt ký ức về chuyến ghé thăm phiên toái của Nữ Công tước và nâng chiếc tách nhỏ xíu lên để giả vờ như đang uống một ngụm trà. “Tuyệt hảo, Chloe đáng yêu của mẹ.”

“Còn trà của bạn thế nào, quý cô Rose?” Chloe vừa phẩy nhẹ chiếc váy vừa quay sang hỏi một trong những con búp bê của mình đặt trên chiếc ghế bên cạnh chiếc bàn nhỏ.

Aveline nhìn con gái, tình yêu thương gần như vắt sạch hơi thở từ hai lá phổi của cô. Chloe đã thích nghi hoàn toàn với cuộc sống mới của con bé. Con bé có bảo mẫu riêng, cô Edgerton, người được nghỉ chiều nay. Cô Edgerton là con gái lờn thì của một gia đình nghèo khó nhưng có truyền thống và đáng kính trọng, cô là người tính tình hòa nhã, được dạy dỗ và cho ăn học tử tế. Chloe cũng đã bắt đầu học được chút ít cách cư xử kiểu cách và lễ mễ của thiếu nữ trưởng thành.

Aveline rất vui khi cô Edgerton nghỉ một buổi chiều mỗi tuần, bởi điều đó cho phép cô có thời gian bên Chloe như trước khi Lucien quay trở lại cuộc sống của cô. Không biết bao lần cô nguyên rửa ngày hôm đó, nhưng khi nhìn Chloe lúc này, cô không thể hối hận với sự lựa chọn của bản thân, dù cho hậu quả đối với người cha vẫn khiến cô đau đớn không nguôi.

Chuyển động của cánh cửa phòng trẻ thu hút ánh mắt cô. Lucien bắn khoắn đứng đó, nét biểu cảm trên gương mặt gã khi quan sát Chloe gần như khiến trái tim Aveline ngừng đập. Kinh ngạc. Bối rối tự hào. Khát khao. Vì sao gã cứ nán ná ở khung cửa? Vì sao gã không vào?

Gã định quay đi và ánh mắt họ chạm nhau. Gã dừng lại. Nỗi cô đơn khôn cùng nung nấu, ám ảnh trong đôi mắt gã. Nó thôi thúc cô. Chloe ngược lên để xem điều gì đã thu hút sự chú ý của mẹ.

“Cha ơi!” Đứa nhỏ nhảy lên khỏi chiếc bàn và lao về phía cha mình. Nắm lấy tay gã, con bé kéo vào phòng. “Cha ơi, lại đây dùng trà với chúng con đi.”

Sự hài lòng và do dự giằng co trên gương mặt Lucien. “Cha không muốn quấy rầy.”

“Anh không quấy rầy đâu”, Aveline khẳng định, như được sưởi ấm bởi những lời ngập ngừng đáng yêu của gã. “Thực ra, em tin quý cô Rose có một cuộc hẹn khác rồi.”

“Cậu có cuộc hẹn ở chỗ khác rồi”, Chloe nói với con búp bê, rồi chuyển nó ra khỏi ghế. “Ngồi đây đi cha.”

Lucien nhìn xuống chiếc ghế nhỏ dành cho trẻ con với thái độ hoài nghi. “Cha tin mình sẽ đứng đây thôi, Chloe. Nếu không cha làm gãy nó mất.”

Chloe mím đôi môi chum chim như nụ hồng, hết nhìn cha lại đến cái ghế. Rồi con bé gật đầu đồng ý và rót ly trà tưởng tượng vào một chiếc tách. “Của cha này.”

Lucien đón chiếc tách, giữ thăng bằng thứ đồ sứ mong manh trong lòng bàn tay to lớn. “Cảm ơn con, Chloe.” Gã liếc nhìn Aveline, người đang giả bộ uống trà của mình. Gã làm theo. “Rất ngon.”

“Cha thử những chiếc bánh này đi.” Chloe giơ lên một chiếc đĩa. “Bác đầu bé đã làm chúng.”

Gã ngập ngừng, bối rối lướt qua gương mặt khi nhìn thấy chiếc đĩa rỗng không.

“Anh cứ làm ra vẻ lấy một cái bánh”, Aveline thì thầm.

“À.” Giữ sạch hoang mang, gã giả bộ nhặt một miếng bánh lên. “Cảm ơn con rất nhiều, Chloe. Món ưa thích của cha đây rồi.”

Với nụ cười má lúm đồng tiền, Chloe đưa tay sang con búp bê khác vẫn ngồi trên bàn và mời nó đĩa bánh.

Aveline nghiêng người sát với Lucien. “Anh chưa bao giờ chơi đồ hàng sao, Lucien?” Cô thì thầm.

Gã lắc đầu, vụng về cầm tách trà cùng chiếc ‘bánh’ của mình, rồi quyết định đặt đĩa bánh lên bàn. “Bảo mẫu của anh sẽ không bao giờ cho phép.” Gã nhú mày. “Chúng ta có nên yêu cầu cô Edgerton tập trung để mắt đến các bài học của Chloe không?”

“Đương nhiên là không rồi.” Thực sự ngạc nhiên, cô giả vờ uống trà khi thấy Chloe nhú mày với cô. “Mọi trẻ em cần được chơi đùa, Lucien à. Điều đó là lẽ tự nhiên.”

“Anh không đùa nghịch bao giờ.” Gã nhìn đắm đắm xuống bộ ấm chén đồ chơi trên bàn, trán nhăn lại về suy tư. “Anh không có bạn chơi cùng.”

“Không cả với em cùng cha khác mẹ của anh sao?”

“Đặc biệt là với nó.”

“Cha ơi”, Chloe cắt ngang, “cha có thể chơi với con mà.” Nét mặt gã giãn ra khi mỉm cười. “Thế sao, cảm ơn con, Chloe.”

Đứa nhỏ nghiêng đầu gần con búp bê như thể đang lắng nghe, rồi thêm vào, “Tiểu thư Margeret nói cha cũng có thể chơi cùng bạn ấy

Lucien hơi cúi mình. “Và gửi lời cảm tạ của tôi đến cô, tiểu thư Margaret.”

Chloe cười khúc khích. Lucien nhoẻn miệng cười với con bé, nụ cười chân thật đầu tiên Aveline nhìn thấy từ khi gã xuất hiện nơi ô cửa. Hơi ấm đè nén trái tim cô. Gã đang cố gắng trở thành một người cha tốt, dù rõ ràng không hề có ai hướng dẫn.

“Nếu không chơi đùa lúc nhỏ, thì anh làm gì hả Lucien?”

“Anh học bài.” Gã giúp Chloe nâng ấm trà lên và rót khi cô bé giơ tách của tiểu thư Margaret lên. “Cha anh đề cao tri thức, nên anh cố hết sức để trở nên nổi trội trong các buổi học của mình. Để khiến bản thân xứng đáng là con trai của ông.”

Một cậu bé cô đơn tội nghiệp. “Nữ Công tước đã ghé qua hôm nay”, cô nói, đột nhiên nhớ ra. “Bà ấy tổ chức một bữa dạ tiệc để chúc mừng đám cưới của chúng ta.”

“Chúc mừng?” Hàng lông mày đen của gã dựng ngược, đầy hoài nghi. “Rõ ràng là bà ta buộc phải làm thế nếu không muốn bị người ta dị nghị.”

“Chắc rồi.” Cô thở dài.

“Cũng như anh thích nhạo báng về thiện ý của Clarissa trong chuyện này, anh e rằng chúng ta phải tham dự thôi.” Gã gửi đến cô một nụ cười rầu rĩ. “Nếu không chính hai chúng ta lại trở thành đối tượng chịu đựng sự đàm tiếu từ những kẻ ba hoa đó. Và chúng ta phải gắng hết sức để có được sự trọng thị của giới thượng lưu.” Ánh mắt gã trôi về phía Chloe. “Vì một vài lý do.”

“Giới thượng lưu có vẻ đã chấp nhận cuộc hôn nhân của chúng ta”, cô lầm bầm. “Có lẽ đó sẽ là một buổi tối thú vị.”

“Với những lời phán xét bóng gió của Clarissa bắn tới tấp cùng những quả bom giận dữ đầy đồ kị của Robert có thể phát nổ bất cứ lúc nào ấy hả? Anh

“Tệ đến thế sao? Chắc chắn họ sẽ không kiếm cớ gây chuyện. Họ là gia đình của anh.”

“Không.” Gã vuốt bàn tay lên mái tóc quăn đen của Chloe. “Giờ anh đã có gia đình thực sự rồi.”

Đứa trẻ ngược lên và mỉm cười với gã, trong khoảnh khắc Aveline cảm tưởng mình là kẻ thừa thãi. Hai người họ dường như đang hình thành nên một mối liên hệ gắn bó máu thịt, chính là điều mà cô luôn hy vọng; nhưng đồng thời cô cũng khát khao trở thành một phần của gia đình nhỏ bé đang từng bước thành hình này. Chính cô đã tự dựng lên một bức tường mà ngay lúc này đã chia tách cô khỏi gia đình, mặc dù Lucien đưa ra lời đề nghị cô trở thành một phần trong nó, cô cũng không dám xô đổ bức tường.

Cô không thể. Bởi chính bản thân cô đã từng là con gái bé bỏng của một người cha đáng kính, cô không dám quay lưng lại với ông lúc này, khi ông cần cô nhất.

Nhưng ôi, những gì trước mắt quá đổi cảm động...

27. Phần 02 - Chương 15 - Part 02

Phần 2 : Sau đó

.....* • • *

Chương 15

Cô Edgerton quay trở lại vào giờ ăn tối và tiếp quản nhiệm vụ chăm sóc Chloe với tác phong nhanh nhẹn thường nhật. Bởi bữa tối sẽ không được phục vụ trong một giờ nữa, chồng cô đã quay lại phòng làm việc để giải quyết các vấn đề kinh doanh. Aveline thì chọn inh một cuộc dạo bộ trong khu vườn nhỏ.

Mặt trời đang chiếu khắp Luân Đôn, thả ánh hồng trên những bông hồng màu kem sữa cùng những bức tượng cẩm thạch. Cô vươn tay chạm vào một đóa hoa mượt như nhung, nhớ lại gương mặt Lucien khi lần đầu tiên gã chơi với Chloe. Về hoang mang của gã khi đập vào mắt cô trở nên thật quý giá và với phát hiện mới về tuổi thơ của gã, trong cô bắt đầu hình thành một vị trí ấm áp cho gã, người chồng phức tạp, thờ ơ trước mọi cảm xúc.

“Anh có thể tham gia cùng em không?” Như thể cô đã phù phép cho gã đến, Lucien bước qua những cánh cửa kiểu Pháp để vào

“Em nghĩ anh có công chuyện cần giải quyết.”

“Nó có thể chờ.” Gã tiến về phía cô, trông thoải mái hơn bao giờ hết. “Trong thứ ánh sáng này, em trông đẹp đến không ngờ. Như một trong những nữ thần lạc xuống nhân gian.”

Cô thoáng nhìn bức tượng Aphrodite [7] cách đó không xa. “Ngài có ngụ ý tôi được tạc từ đá không thể, thưa ngài?” Cô trêu chọc.

Môi gã cong lên thành nụ cười thật thà ấm áp. “Ngược lại là khác.”

“Thế thì tốt.” Cô chìa tay cho gã. “Lại đi dạo với em nào, Lucien. Tận hưởng buổi hoàng hôn.”

Về giật mình được thay thế bằng sự thỏa mãn, gã đón lấy tay cô. Tay trong tay, họ tản bộ xuôi xuống một trong những con đường, xen giữa hai người là sự bình yên đến kỳ lạ.

“Chloe rất háo hức khi anh chơi cùng con bé hôm nay”, Aveline lên tiếng sau một chút thời gian sánh bước bên nhau trong im lặng.

Gã bật cười. “Anh chưa bao giờ nhận ra mình lại được phép làm như thế.”

“Đương nhiên là được phép rồi!” Cô lắc đầu, khe khẽ cười. “Lucien à, anh là cha con bé. Anh có thể chơi cùng, đưa đi chơi hoặc cho con bé ăn bánh nhân quả mọng vào bữa sáng nếu anh có hứng thú.”

“Thật sao? Cả bánh nhân quả mọng?”

Cô ném cho gã ánh nhìn thích thú. “Ừm, nếu anh làm thế em e là mình sẽ phải có vài ý kiến. Nhưng nhìn chung là vậy.”

“Anh nhớ rồi.” Gã nhìn chăm chú xuống đôi bàn tay đan vào nhau của họ, rồi đón ánh mắt cô, ánh mắt gã bộc trực và yếu đuối đến kỳ lạ. “Anh chưa bao giờ có một gia đình, em biết đấy. Không phải gia đình thực sự khiến người ta có ý thức giữ gìn.”

Sự dụi dằng ấy gần như khiến cô nghẹn lại, cô siết bàn tay gã. “Em hiểu.”

“Nên anh không biết thực hiện thế nào - những gì liên quan đến gia đình này ấy. Em và Chloe phải kiên nhẫn với anh đấy nhé.” Điệu cười nhản nhở của gã khiến cô nhớ đến một cậu bé bị bắt gặp khi đang lê những dấu chân đầy bùn vào trong nhà, trái tim cô bỗng tan chảy.

“Đương nhiên rồi, chúng em sẽ dạy anh. Con bé đang hạnh phúc hơn bao giờ hết.”

“Anh vui lắm.” Họ ngừng lại gần một bụi hoa hồng đỏ rực. “Anh đang cố để trở thành một người cha tốt, Aveline à. Và một người chồng tốt.”

“Em biết.” Cô cắn môi. “Em ước em có thể trở thành một người vợ xứng đáng hơn với anh, nhưng...”

“Suyt.” Gã chạm ngón tay lên môi cô để khiến cô im lặng. “Giờ đừng nhắc đến chuyện đó. Hãy chỉ tận hưởng buổi hoàng hôn tuyệt đẹp này thôi - và ở bên nhau.”

Cô gật đầu lưỡng lự. “Em cũng thích thế.”

“Dù có vấn đề gì xảy ra, ngày mai chúng ta vẫn còn ở đây.”

“Vâng.” Cô mỉm cười. “Em cũng muốn có anh bầu bạn, Lucien. Nhất là khi anh không cố tình quyến rũ em.”

Gã nở nụ cười ranh mãnh lóe lên trước mắt cô rồi lại cất bước. “Thật vô lý, thưa phu nhân. Cả hai chúng ta đều biết phu nhân cũng rất thích những lúc như thế.”

Cô đỏ mặt và từ chối trả lời. Tiếng cười ranh mãnh của gã vang vọng khắp khu vườn khi họ cùng sánh bước, mọi vấn đề được gạt sang một bên khi họ khám phá ra niềm thú khi bước sóng đôi trong buổi hoàng hôn mùa xuân dịu dàng này.

28. Phần 02 - Chương 16 - Part 01

Phần 2 : Sau đó

.....* • • *

Chương 16

Dante bước ra khỏi sòng bài, nheo mắt trước ánh nắng chói chang. Y đã ngồi trên chiếu bạc đến tận những giờ ít ỏi của rạng đông, liên tục thua tiền. Người y ám mùi của rượu và khói thuốc lá, ánh mặt trời như chích vào đôi mắt đỏ ngầu của y. Tất cả những gì y muốn là quên đi cơn buồn ngủ. Nhưng y không có khả năng chớp mắt từ sáng hôm trước. Chuyến ghé thăm của Lucien ám ảnh y.

Ai mà biết bạn y sẽ cưới đứa con gái đó? Rồi cô ta giữ lá thư và thực sự đã đưa cho cậu ta?

Tội lỗi trí mạng từ những hành động xa xưa đè nặng y, khiến y phải chặt vật mới thở nổi. Lucien đã từng là bạn thân nhất của y.

Người duy nhất từng chấp nhận y không cần suy nghĩ. Và y đã phản bội cậu ta.

Y trượt chân trên con đường đông đúc, điên cuồng gạt đám đông để lấy lối đi khi cố trốn chạy khỏi những cảm xúc của bản thân. Hai mắt giàn giụa. Vì ánh nắng, y nghĩ. Ánh nắng chết tiệt luôn khiến đôi mắt nhức nhối sau một đêm chơi bời.

Khi y đến được góc đường, chiếc xe ngựa màu đen bóng loáng, che kín rèm, thẳng lại trước mặt. Tấm gia huy trên cánh cửa đã bị che lại. Nhưng y biết loại phù hiệu nào ẩn sau đó.

Cánh cửa bật mở. “Vào đi.”

Y biết giọng nói đó, chắc chắn sẽ nghe được nó. Nặng nhọc nuốt khan, y kéo bản thân vào

Cánh cửa đóng sập, chiếc xe bắt đầu lắc lư tiến lên. Dante cảnh giác, đầu y quay cuồng vì thiếu ngủ và uống quá nhiều rượu, cố ép bản thân nhìn vào đôi mắt xanh dương híp lại của hành khách còn lại trên xe. “Dạ thưa, tôi...”

“Im lặng.”

Y bậm môi phục tùng ngay lập tức.

“Ta rất phật lòng bởi những sự kiện gần đây, Dante ạ. Anh nói với ta Lucien đã chết.”

Dante gương nở một nụ cười nhợt nhạt. “Tôi cũng nghĩ thế. Tôi chắc chắn toán cướp đã khử cậu ta.”

“Ta trả tiền ám sát, chứ không phải bắt cóc đơn thuần.”

“Chúng ta bị lừa”, y nói, cố gắng nhét sự căm phẫn vào trong giọng nói của mình.

“Vậy sao?” Hai từ ẩn chứa sự đe dọa khiến Dante muốn lẩn tránh và ước sao bản thân không bị mắc kẹt trong chiếc xe ngựa này.

“Đ... đương nhiên rồi.”

“Vậy tại sao ta không tin anh?”

Y cố gắng nặn ra một nụ cười đầy sức thuyết phục. “Sao tôi lại phản bội chứ? Chúng ta có thỏa thuận rồi mà.”

“Đúng vậy. Quyền gia nhập giới thượng lưu cho anh, Lucien phải chết cho ta. Nhưng Lucien không chết.”

“Một sai lầm nhỏ.”

”Sai lầm ta định s

“C... cái gì?”

“Ta sẽ tự tay giải quyết vấn đề này.” Đối tác của y mỉm cười. “Bởi rõ ràng anh không có bụng dạ giết hân, ta sẽ thuê ai đó khác đảm bảo việc này được thi hành.”

“Ai?”

Một bên lông mày nhướn cao trên đôi mắt xanh dương ánh lên nghi ngờ. “Ta không ngu đến mức nói với anh. Nhưng ta có nhiệm vụ này cho anh.” Kể phát ngôn cúi người, mái tóc vàng sáng lấp lờ bên trong không gian mờ tối của chiếc xe ngựa. “Nếu anh thất bại, bước tiếp theo của ta là phải sát thủ theo sau anh.”

Dante nuốt xuống và gật đầu. “Đã hiểu.”

“Tốt.” Sự thỏa mãn dần trong câu chữ. “Tối nay sẽ diễn ra một bữa tiệc ở nhà ta, ta mong anh sẽ tham dự. Còn bây giờ, đây là điều anh sẽ làm...”

Aveline bước vào trong tòa lâu đài của Công tước Huntley ở Luân Đôn với chút bối rối. Mặc trên mình chiếc váy dạ hội hở vai táo bạo bằng lụa màu ngà thêu chỉ vàng cực kỳ quyến rũ, cô biết trông mình đã có phần giống phu nhân của một người đàn ông giàu có, đặc biệt cùng những hạt kim cương lấp ánh trên tai và cổ. Thế nhưng cô vẫn có cảm giác mình giống một con bướm thơ thần rồi mắc vào chiếc mạng nhện nhiều hơn.

Chỉ khi có Lucien bên cạnh mới khiến cô ngẩng cao đầu và nở được nụ cười thường trực trên môi. Sự hòa hợp của họ trong khu vườn chiều hôm trước đã dấy lên trong cô hy vọng vẫn có thể tìm được vài dàn xếp với cuộc hôn nhân của họ. Đêm nay gã trông cực kỳ quyến rũ trong bộ lễ phục đen đơn giản với một chiếc ghim gắn ruby đỏ đậm như màu máu gài trên cổ áo. Cùng nhau, họ tạo thành một cặp đôi ấn tượng và cô tự hào khi được sánh vai bên gã.

Khi tên họ được loan báo trong phòng khách, cô chú ý vị Công tước cũng m truyền thống, nhưng vẻ đẹp trai với mái tóc vàng của cậu ta bị lu mờ khi đem so sánh với nét gợi cảm và bộ tóc đen của Lucien. Trong hai người đàn ông, Lucien trông quyền lực hơn, nguy hiểm hơn. Robert vẫn gây ấn tượng với cô như một cậu bé đang chơi trò đóng giả làm người lớn.

Robert tiến lên chào đón họ theo đúng nghi thức lịch thiệp, giống mẹ cậu ta. Nữ Công tước mặc chiếc váy dạ hội với cổ áo thậm chí còn thấp hơn cả Aveline, không hiểu bằng cách nào, chiếc váy trông vừa táo tợn lại vừa thanh lịch. Bà ta khoác tay một quý ông ưu tú và lớn tuổi được giới thiệu là quý ngài Adminton.

“Chúng ta chỉ tổ chức bữa tiệc nho nhỏ”, bà ta thông báo cho Lucien với nụ cười giả tạo. “Chỉ có hai mươi tư người. Ta tin anh quen tất cả.”

“Phải.” Đôi mắt Lucien thu hẹp khi gã chú tâm vào một điểm phía bên kia căn phòng. Theo sau ánh mắt của gã, Aveline không nhìn thấy gì đủ khiêu khích có thể khiến Lucien nhìn chằm chằm như thế, chỉ có Dante đứng gần lò sưởi đang chuyện trò với một người phụ nữ tóc đen xinh đẹp trạc tuổi Lucien. “Tôi quả thực quen hết thầy bọn họ.”

“Wexford đi với tôi”, Adminton cộc lốc. Ông ta có một bộ ria mép rậm rạp co quắp mỗi lần mở miệng nói. “Ta biết cả hai anh thân thiết như phường đạo tặc. Nên nghĩ có thể anh muốn cậu ta ở đây.”

“Quả thế.” Lucien mỉm cười lịch sự. “Thật chu đáo, thưa ngài.”

“Chúng ta sẽ dùng bữa trong ít phút nữa”, Nữ Công tước lên tiếng, “giờ các vị khách danh dự cuối cùng cũng đã đến”. Bà ta bước đi với vị Bá tước, bỏ mặc họ lại với Robert.

“Không cần để ý đến mẹ tôi”, vị Công tước trẻ nói. “Bà là người khắt khe với giờ giấc.”

“Đã biết”, Lucien đáp với cái nhún nhó.

“Có lẽ anh muốn giới thiệu cô dâu của mình với mọi người”, Robert tiếp tục. Cậu ta cho anh trai cùng cha khác mẹ một nụ cười thiếu tin cậy. “Tôi mừng vì anh đã đến

Lucien đáp lại đứa em bằng ánh mắt chằm biếm. “Sao tôi lại không đến dự bữa tiệc tổ chức vì mình cho được?”

Vị Công tước trẻ gần như nao núng. “Dù thế, tôi mừng vì anh đã đến. Làm ơn thứ lỗi cho tôi trong khi tôi phải tiếp các vị khách khác.” Cậu ta băng qua căn phòng để tham gia cuộc nói chuyện với một cặp đôi lớn tuổi và cô con gái trẻ xinh đẹp của họ.

“Em nghĩ cậu ta thực sự có ý ấy”, Aveline rì rầm. “Mặc ối quan hệ tệ hại cỡ nào tồn tại giữa hai người, em nghĩ cậu ta thực sự muốn được thứ lỗi.”

Lucien cười ha hả. “Hãy coi đây là bài học đầu tiên của em. Không bao giờ được tin giới thượng lưu, em thân yêu ạ. Đặc biệt với người nhà Huntley.”

“Em tin anh.” Cô nở nụ cười trước vẻ ngạc nhiên rõ ràng của gã. “Ít nhất em cũng tin anh giúp em vượt qua cuộc hội họp này. Em phải công nhận mình đang cảm thấy bị hăm dọa.”

“Đừng sợ.” Gã nâng bàn tay đặt lên môi gã, phớt một nụ hôn qua những ngón tay cô. “Em là con gái của một Nam tước và là cô dâu của một trong những kẻ giàu nhất Luân Đôn. Không ai xứng đáng thuộc về nơi đây hơn em.”

Cô bật cười lo lắng. “Chỉ cần anh đứng bên em thôi.”

Những ngón tay gã siết chặt quanh bàn tay cô và gã đặt tay cô khoác lên tay mình. “Anh hứa.”

Lucien hộ tống Aveline thông thả dạo quanh căn phòng và giới thiệu cô với những vị khách khác. Gã hy vọng bữa tối hôm nay sẽ được tuyên bố bắt đầu trước khi họ đến chỗ Dante và kẻ đi cùng y, nhưng may mắn không đồng hành với gã. Mặc cho sự rề rà có chủ ý, gã cũng sớm nhận ra bản thân đang đứng trước mặt bọn họ.

“Luce! Cậu đây rồi, anh bạn già.” Dante trông như thể ngâm cả đêm trong hũ rượu, nhưng y nhe nhớn cười với Lucien, rõ ràng hy vọng cả hai đã lãng quên cuộc chạm trán sáng hôm trước.

Lucien gật đầu, đáp lại với sự lịch thiệp tối thiểu. “Dante.”

Nụ cười của Dante héo rũ và Lucien có thể cảm nhận được ánh nhìn thắc mắc của Aveline với gã. Gã lờ cả hai đi và quay sang bạn Dante. “Buổi tối tốt lành, phu nhân Turnbottom. Cho phép tôi giới thiệu vợ tôi, Aveline DuFeron.”

Ánh mắt choáng váng của người đàn bà tóc đen chĩa về phía Aveline. “Rất vui được gặp cô.”

“Tôi lấy làm hãnh diện khi được làm quen với cô, phu nhân Turnbottom”, Aveline nhã nhặn đáp.

Leticia, phu nhân Turnbottom, nhanh chóng cầm đôi mắt đen mờ màng trở lại Lucien. “Đã lâu lắm rồi, Lucien. Em mừng khi nghe tin anh đội mồ sống dậy.”

Cô ta uốn lưỡi âm “r” trong câu như thể tiếng rên gừ gừ của một con mèo. Trong quá khứ, gã từng nghe thấy giọng khàn khàn của cô ta - và cả cơ thể cân đối của cô ta - thật khiêu gợi. Nhưng giờ gã chỉ thấy chúng quá phô trương.

Dante đom đống cười và gã cảm giác Aveline đông cứng bên cạnh khi sự hứng thú của Leticia với gã trở nên rõ ràng ngay cả với người vợ đến từ vùng quê của gã. “Quả thực đã rất lâu rồi. Ngài Turnbottom khỏe chứ?”

“Chết rồi,” Cô ta trao cho gã nụ cười từ tốn, thân thiết như thể Aveline và Dante không tồn tại. “Giờ em là góa phụ.”

“Chia buồn vì mất mát của cô.”

Cô ta cười khúc khích. “Không đâu.”

Dante khoái trá ra mặt há hốc miệng trước vẻ không chút đau buồn rõ ràng của người đàn bà trước cái chết của chồng mình và Lucien đồng ý với nỗi ghê rợn không lời của cô. Trước kia, hẳn gã cũng sẽ thấy thích thú với lời bình luận của cô ta. Nhưng ngay lúc này, khi bản thân đã là một người chồng, gã hy vọng Aveline sẽ không bao giờ nói về cái chết của gã với vẻ nhẩn tâm như thế. Cái thực tế gã đã từng cười đùa cùng Dante và phu nhân Turnbottom khiến gã hổ thẹn.

Gã quay sang Aveline và chỉ nhìn vào đôi mắt xanh lá xinh đẹp của cô, sự chân thành sáng lên trong chúng, mới khiến gã cảm thấy đỡ hơn. Gã không phải là tên đàn ông đã từng là gã.

Ngày hôm qua hoặc rất nhiều ngày trước, điều đó khiến gã lo lắng. Lúc này gã lại nhận ra con người mình đang trở thành là ai đó gã yêu thích nhiều hơn cả.

“Nếu hai người thứ lỗi”, gã nói, “tôi muốn giới thiệu vợ tôi cho các vị khách còn lại trước khi bữa tối được tuyên bố”. Gã trao cho Leticia một trong những cái cúi chào nhanh gọn nhất trước khi dẫn Aveline xa khỏi bọn họ.

“Anh và Dante cãi nhau à?” Cô khẽ hỏi khi họ tiến đến nhóm người tiếp theo. “Anh trông có vẻ giận anh ta.”

“Giận” khó là từ miêu tả thứ cảm xúc phản bội đang quấy đạp bên trong gã. “Bọn anh có bất đồng.”

“Đường như còn hơn thế.”

Gã lóe lên ánh nhìn mất kiên nhẫn về phía cô. “Không phải bây giờ, Aveline.”

“Được thôi.” Cô nâng cằm theo cách bướng bỉnh như thường lệ và lườm gã đầy ẩn ý. “Nhưng anh và em sẽ bàn đến chuyện này sau.”

“Có lẽ.” Gã nuốt trở vào tiếng cười hả hê khi thấy vẻ bực bội xẹt qua mặt cô, rồi đưa cô đi chào những người khác.

Bữa tiệc tối như chẳng bao giờ có thể kết thúc.

Aveline ngồi chéo Lucien ở bữa tối và bị ép buộc phải nhìn phu nhân Turnbottom, kẻ ngồi bên cạnh gã, đong đưa gã suốt cả đêm. Người đàn bà tóc đen rõ ràng là kiểu phụ nữ Lucien về cơ bản thường xuyên hò hẹn, một góa phụ vô cảm, thậm chí không buồn giả vờ, ngoài vẻ lịch thiệp đơn giản, để tiếc thương cho cái chết của người chồng.

Thay vào đó, cô ta thăm thẳm thì với Lucien và ném cho gã những ánh nhìn mời chài. Hướng cơ thể theo cách cảm dỗ gã với bộ ngực lồ lộ phỉ nhiêu của cô ta nhờ chiếc váy khoét sâu táo bạo. Dựa sát vào người gã và vạch những ngón tay dọc theo bàn tay gã khi cô ta nghĩ không có ai chú ý.

Aveline thấy hết. Và cảnh tượng trước mắt khiến cô muốn dùng nĩa xiên vào cô ta.

Bị sốc trước phản ứng hung tợn của mình, Aveline rời sự chú ý khỏi sự tán tỉnh công khai đó. Sau cùng, cô đã từ chối chia sẻ chiếc giường với Lucien. Mọi thành viên trong giới thượng lưu sẽ hoàn toàn thông cảm với chồng cô và tha thứ cho bất cứ mối quan hệ nào gã chọn. Cô thực sự không có quyền ghen tuông trước sự đong đưa của gã với một người đàn bà khác khi chính cô đã tước bỏ quyền làm chồng của gã.

Tuy thế, gã nên tự trọng để không đặt những mối quan hệ của bản thân ngay dưới mũi cô.

Cuối cùng thì bữa ăn thịnh soạn được chuẩn bị công phu, kéo dài lê thê cũng kết thúc và Aveline tạ ơn khi được đứng dậy cùng với các quý phu nhân khác. Những người đàn ông nán lại để uống rượu và hút xì gà. Lucien ném cho cô ánh nhìn thăm hỏi, nhưng cô vờ không nhìn thấy nó khi theo chân Nữ Công tước vào phòng khách.

Cô ước có thể được ở một mình, nhưng với tư cách là một trong những vị khách danh dự hôm nay, tất cả mọi người đều muốn nói chuyện với cô. Đa số các quý phu nhân đều tỏ thái độ rất ân cần khi họ nói chuyện, nhưng cô nhận thức rất rõ phu nhân Turnbottom đang quan sát từ phía bên kia căn phòng, một nụ cười tự mãn cong trên đôi môi bĩu ra của cô từ Công tước lại gần cô. “Ta hy vọng chị thích thú, cô gái thân mến.”

Sự nhã nhặn của người phụ nữ ngay lập tức đặt Aveline vào thế phòng thủ. “Đương nhiên rồi, thưa Lệnh bà. Bà thật quá sức hào phóng khi làm chủ nhà của chúng tôi đêm nay.”

“Thực thế. Cho phép ta có đôi lời với chị được chứ?” Một ánh nhìn ngạo mạn được gửi đến các phu nhân tập trung xung quanh khiến họ nhanh chóng di chuyển sang chỗ khác trong phòng.

“Đương nhiên rồi.” Aveline tập trung vào thái độ của bản thân chứ không phải mối lo âu đang thắt lại nơi bụng cô.

Nữ Công tước dẫn cô đến một góc khuất của căn phòng. Các phu nhân còn lại đứng ngoài tầm nghe nhằm tôn trọng vị chủ nhà của họ. Uy quyền mà Nữ Công tước tác động lên những người khác khiến Aveline ngạc nhiên, nhưng cùng một lúc, cô ngưỡng mộ điều đó. Nữ Công tước Huntley là một người phụ nữ khá ghê gớm.

Nhưng Aveline DuFeron cũng vậy, dù có là chú chuột đồng đi chăng nữa.

“Cô gái thân mến, ta không thể nào ngừng chú ý đến nỗi muộn phiền của cô ở bữa tối.” Clarissa vỗ về bàn tay rõ ràng đang cố tỏ ra thân thiết của một người mẹ. “Ta biết mẹ cô đã mất cách đây vài năm.”

“Thưa vâng.” Cô vật lộn với thôi thúc giắt tay ra khỏi sự đụng chạm lạnh lẽo của Clarissa.

“Vậy cô phải cho phép tôi hướng dẫn cô trong vấn đề này.” Bà ta hạ giọng đầy bí ẩn. “Đàn ông đôi khi hết như những con thú thô lỗ.”

Aveline thẳng người. “Thứ lỗi cho tôi?”

”Ta không thể ngừng chú ý tới sự tán tỉnh của chồng cô với phu nhân Turnbottom. Đương nhiên cô ta là một người bạn thân thiết của gia đình, nhưng cô ta cũng là một góa phụ trẻ trung, xinh đẹp. Loại phụ nữ vẫn thường thu hút

“Tôi chắc chắn Lucien chỉ đang tỏ ra tử tế.” Đức Chúa lòng lành hẳn sẽ trừng phạt cô cho đến chết vì lời nói dối như thế, nhưng cô thà cạo đầu trọc lóc còn hơn thừa nhận với người đàn bà này rằng hành vi của Lucien đã tổn thương cô đến chừng nào.

Nữ Công tước lại ra vẻ kẻ cả vỗ về tay cô. “Thôi nào, cô gái, đàn ông luôn là đàn ông. Và chồng cô, nếu ta nói táo tợn hơn một chút, rất nổi tiếng với thiện chí dành cho phái đẹp của anh ta. Tất cả những gì một cô vợ dòng dõi và dịu dàng có thể làm trong trường hợp như thế này là nhìn sang hướng khác.” Bà ta buông tiếng thở dài buồn bã. “Đương nhiên, anh ta có thể chờ khi lễ cưới với cô qua hai tuần lễ trước khi tìm kiếm chốn khác. Nhưng thế này là cung cách của một tay phóng đảng, ta e là thế?”

“Cảm ơn vì lời khuyên của bà”, Aveline cứng nhắc nói. “Nếu bà thứ lỗi cho tôi, thưa Lệnh bà, tôi muốn đi sửa sang lại một chút.”

Nữ Công tước gật đầu. “Đương nhiên là được, cô gái thân mến. Chỉ cần yêu cầu người hầu chỉ lỗi cho cô thôi.”

“Cảm ơn bà.” Cô vội vã thoát khỏi căn phòng, vẫn nhận thức rõ nụ cười điệu đà thỏa mãn của Clarissa sau lưng.

Người hầu gái chỉ cho cô đến một phòng khách nơi có thể chăm sóc cho các nhu cầu cá nhân, rồi lại rời đi khi Aveline đảm bảo có thể tìm được đường về. Ngay khi người hầu biến mất, Aveline sụp xuống chiếc ghế trước bàn trang điểm và nhìn chăm chăm vào gương mặt xanh xao của mình trong tấm gương.

Cô đã biết chuyện này có thể xảy ra, thậm chí còn dự liệu về nó. Lucien là một người đàn ông của những ham muốn mạnh mẽ và sẽ không chịu đựng cô đơn quá lâu. Nhưng rồi, cô đã hy vọng gã quan tâm cuộc hôn nhân của bọn họ hơn những sự thỏa mãn của thân thể. Cô đã hy vọng gã có thể muốn tìm cách giải quyết các bất đồng của họ, dù chỉ vì lợi ích của Chloe.

29. Phần 02 - Chương 16 - Part 02

Phần 2 : Sau đó

.....* • • *

Chương 16

Những giọt nước mắt làm cay xè đôi mắt cô. Quỷ tha ma bắt gã đi. Cô đã hy vọng gã có thể quan tâm đến mình dù chỉ một chút, rằng gã có thể muốn có một cuộc hôn nhân và một gia đình thực sự. Phải, cô là kẻ đã chia cách bọn họ. Nhưng giá như gã chỉ cần rũ chút lòng thương với nỗi ám ảnh trả thù, giá như gã chỉ cần thỏa hiệp với cô, thì có thể đã còn cơ hội cho cả hai người.

Nhưng chẳng còn gì hết nếu gã cứ quần quýt theo sau từng người đàn bà hấp dẫn cố tình lọt vào trong tầm mắt.

Cô đẩy người khỏi bàn trang điểm và đi lại trong phòng, cảm xúc hỗn loạn cho đến khi cảm giác bản thân sắp bùng nổ đến nơi. Gã với người đàn bà đó ve vãn nhau đã đủ tệ rồi, đã thế còn trước mặt gia đình hờn hĩnh và khinh người của gã... cho họ có cơ hội cười vào mặt cô... đã vượt quá mức độ cho phép chịu đựng.

Cô và Lucien sẽ phải nói chuyện đêm nay. Nếu gã về nhà với cô, thế đấy.

Cửa sổ trên cao để mở và ngọn gió mát lành thổi vào trong căn phòng. Bị hương đêm quyến rũ, Aveline kéo rèm sang một bên và nhìn xuống khu vườn bên dưới. Công tước Huntley đủ giàu có để sở hữu cơ ngơi riêng ở Luân Đôn, một tòa lâu đài uy nghi có thể tìm thấy bất kỳ trong khu vực Mayfair xa hoa. Ngôi nhà bao gồm một cụm các khu vườn đáng yêu, hương hoa hồng dâng lên ngào ngạt đến tận chỗ cô, hòa vào trong những mùi hương ít hấp dẫn hơn của thành phố. Tuy vậy, bầu không khí buổi đêm vẫn xoa dịu những dây thần kinh đang căng thẳng cực độ của cô. Mặt trăng tròn vành vạnh treo trên cao như một đồng xu La Mã, cho phép cô nhìn xuống khu vườn. Những chiếc ghế và tượng đá như dát bạc trong đêm tối, vây quanh bởi những cái bóng hắt xuống từ những bụi hồng.

Đột ngột có chuyển động phía dưới, hai người đàn ông đang đi trên một trong những con đường dưới khu vườn xuất hiện trong tầm mắt cô. Gần đến một cái cây thì họ ngừng lại, có vẻ để tranh cãi. Aveline náu mình sau những tấm rèm nên không bị nhìn thấy, nhưng cô vẫn tiếp tục theo dõi được cảnh tượng dưới kia.

Sau vài phút một trong hai người đàn ông quay đi, ánh trăng rọi sáng khuôn mặt hắn nên cô có thể vạch lên rõ ràng những đường nét của Công tước Huntley khi cậu ta thả bước trở lại ngôi nhà. Cô chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng, gay gắt đó trên mặt cậu ta trước đây. Trông gần như thể cậu ta có hai nhân cách, giữa một vị Công tước trẻ con và mặt khác đen tối hơn. Phải chăng cậu ta đã phô mặt trái cho cả thế giới, trong khi bên dưới vẻ trẻ trung thiếu tin cậy đang ẩn náu một cá nhân đầy toan tính? Vì sao cậu ta lại làm một việc

Người đàn ông thứ hai chậm chạp hơn khi bước theo sau và khi hắn, cũng lướt qua vệt trắng sáng mờ, Aveline nhận ra Dante.

Cô thụt lùi khỏi cửa sổ, trán nhả lại lo lắng. Vì sao hai người bọn họ lại lén lút trong vườn cùng nhau? Cô để ý họ chưa bao giờ nói chuyện, không gì hơn ngoài những lời chào hỏi lịch sự bắt buộc, cô cho rằng với ý thức của Công tước về tầm quan trọng của bản thân hắn sẽ cảm thấy bị xúc phạm trước sự hiện diện của một tay ham mê cờ bạc không gia đình trong nhà cậu ta. Dẫu thế Dante là bạn của Lucien và có vẻ đã được Bá tước Adminton, một người bạn của Nữ Công tước che chở, điều lý giải vì sao y được mời tới đây đêm nay. Khả năng Dante đã buông lơi nhận xét giễu cợt và xúc phạm Robert hoàn toàn có thể xảy ra, nhưng cô cho rằng Dante thông minh hơn thế nhiều. Cũng như sự hoài nghi cô dành cho bạn thân nhất của Lucien, cô phải thừa nhận một người đàn ông như thế sẽ không thể tiến quá xa trong giới thượng lưu lịch thiệp trừ khi y cực kỳ thông minh. Và một kẻ thông minh sẽ không khiến một Công tước phật ý trong chính ngôi nhà của vị Công tước đó.

Cảm tạ vấn đề nan giải này đã mang tâm trí cô khỏi những rối rắm chồng cô mang lại, Aveline cứ xoay vần thắc mắc trong đầu khi quay trở lại phòng khách.

Các quý ông đã gia nhập cùng các quý bà lúc cô quay lại và ngay khi vừa đặt chân vào phòng, Lucien lập tức tiến đến bên cô. Sự xuất hiện của gã ồ ạt kéo theo tất cả những cảm xúc phiền muộn mà cô đã cố gắng kiểm soát, không dám ngược lên nhìn. Mùi nước hoa của người đàn bà kia bám trên người gã và cô biết rằng nếu mở miệng, cô sẽ bắt đầu thuyết giảng như một người vợ chưa ngoại.

Cô khoắc tay gã chỉ vì cần thiết - đơn giản chạm những đầu ngón tay lên tay áo - và lưu lại bên cạnh để trao đổi những câu pha trò với các vị khách đang tiến tới chúc mừng bọn họ. Cùng lúc đó, cô quan sát những kẻ khác trong phòng.

Phu nhân Turnbottom rình rập Lucien như một kẻ đói khát trước bàn tiệc thịnh soạn. Nữ Công tước trông có vẻ lấy làm thích thú, vẻ độc ác sắc lẹm ẩn trong đôi mắt xanh lạnh giá. Robert trông hồ hững, nhưng thi thoảng cô lại bắt gặp những ánh mắt cậu ta ném thẳng về phía Dante. Dante chuyện trò thoải mái với Bá tước Adminton, trông như không hề nhớ đến những xung động cảm xúc sôi sục quanh

Và Lucien không nói với Dante một lời. Đầu cô quay cuồng. Aveline đếm từng phút cho đến khi họ có thể ra về.

Có điều gì đó đang làm Aveline khó chịu.

Khi cánh cửa đóng lại sau lưng người hầu phòng của gã, Lucien liếc mắt về phía phòng Aveline. Cô hầu như không nói năng gì với gã cả tối và khi họ về nhà, cô chỉ đơn thuần lịch sự chúc gã ngủ ngon và biến mất vào phòng ngủ của mình.

Gã căm ghét mỗi khi cô tỏ ra lịch sự. Aveline có thể thuyết giảng, lên lớp và quấy rầy gã. Song cô chưa bao giờ cố tỏ ra lịch sự trừ khi phật ý. Có gì đó dứt khoát không ổn.

Vẫn mặc nguyên chiếc áo sơ mi và quần lễ phục, gã đợi cho đến khi nghe thấy cô hầu gái ra khỏi phòng. Rồi bước đến mở cánh cửa ngách.

Bị khóa.

Gã trợn trừng nhìn chốt cửa, cơn tức giận cuộn trào bên trong như ngọn lửa bén bụi nhùi khô. Làm sao cô dám khóa cửa! Không phải gã rất tôn trọng những nguyện vọng của cô sao? Không phải gã đã hành động như một quý ông và không chiếm lấy những gì luật pháp quy định thuộc về gã sao? Không phải gã đã cố gắng dụ dỗ cô một cách dịu dàng hơn việc khẳng khái đòi quyền lợi làm chồng sao? Và đối lại, cô khóa cửa để gã bên ngoài ư?

Đầu tiên là sự phản bội của Dante và giờ là chuyện này. Làm sao một người đàn ông bình thường có thể chịu đựng được tất cả chỉ trong một ngày?

Trong phút giây điên cuồng, gã phải kháng cự lại ham muốn thôi thúc đá bay cánh cửa. Nếu Aveline nghĩ cô có thể nhốt gã bên ngoài, cô sẽ phải suy nghĩ lại! Nhưng rồi tiếng ồn sẽ khiến người hầu chạy đến, rõ ràng sự hung dữ này đơn giản càng đẩy Aveline ra xa khỏi gã.

Cô chắc chắn cũng đã khóa cánh cửa hành lang khi người hầu gái ra ngoài. Nhưng người khác.

Mở cửa sổ, gã trèo ra ngoài bệ cửa sổ hẹp. Từ nơi gã đứng chỉ cách hơn nửa mét so với những tấm rèm phất phơ trong gió trên khung cửa sổ để mở cửa phòng cô. Gã chính xác chỉ cần nhảy từ bệ cửa bên này đến bệ bên kia, rồi đu người vào trong.

Khi chân gã chạm đất, Aveline há hốc miệng quay ngoắt lại từ chiếc gương trang điểm, vẻ chết lặng vì ngạc nhiên trên gương mặt cô khiến gã cười nhả nhổ, cùng lúc, những đường cong quyến rũ bó sát vào chiếc váy ngủ lụa mỏng đã khuấy động, làm thức tỉnh cơ thể gã ngay lập tức. “Buổi tối tốt lành, em thân yêu.”

“Anh đang làm cái gì ở đây vậy?” Cô nhìn quanh, chớp lấy một tấm áo choàng và nhét vội hai cánh tay vào. “Đi ra, Lucien.”

“Nào, nào, đây là cách em nói với người chồng tận tụy của mình đấy à?”

“Tận tụy?” Cô giễu cợt.

“Em trông có vẻ phật ý với anh, bé cưng.” Gã thản nhiên đi đến một cái ghế và ngồi xuống, duỗi cặp chân dài trước mặt, một nụ cười thông cảm nở trên môi. “Anh đã gây lỗi lầm gì vậy?”

Cô chỉ muốn xỉ vả vào mặt gã, nhưng không hiểu sao không làm được, chỉ buông một âm thanh trầm mất kiên nhẫn. “Em mệt, Lucien. Em muốn đi ngủ.”

“Cứ lên nằm giữa những tấm mền nếu em muốn”, gã hất đầu về phía giường. “Nhưng phải biết rằng anh sẽ không đi cho đến khi em nói chuyện gì khiến em buồn bực. Và vì sao em khóa cánh cửa đó?”

Câu cuối cùng phát ra gần như một tiếng quát và cô chớp mắt ngây thơ. “Gì cơ? Em không nhớ.”

Vậy là cô muốn chơi đùa với gã, phải không? Gã đứng dậy khỏi ghế, thỏa mãn khi phát hiện hành động nuốt xuống bồn chồn của cô trước khi lấy lại vẻ lịch sự trên gương mặt xinh đẹp. Cô chẳng lẽ không hề nhận ra gã là kẻ cầm trịch trong loại trò chơi này hay sao

“Em đang bước trên khu vực nguy hiểm đấy, em thân yêu. Chẳng lẽ anh không phải là một người chồng tốt, dù cho em từ chối chung giường với anh? Chẳng lẽ anh không chu cấp đủ nơi ăn chốn ở cũng như quần áo đẹp cho cả em và con gái chúng ta?”

“Không phải vì thế.”

”Vậy thì anh là kẻ thất bại trong việc tìm hiểu vì sao em tức giận với anh rồi.”

“Em không tức giận. Em chỉ mệt thôi. Anh đi đi, xin anh đẩy Lucien, để em ngủ.”

“Quá cứng đầu.” Gã chậm rãi tiến về phía cô, thích thú trước cách cô rụt lùi khỏi mình. “Không còn chỗ nào để đi đâu, vợ yêu quý. Chính em đã tự khóa những cánh cửa.” Gã cười khùng khục trước ánh mắt giật nảy của cô.

Cô ngừng lại trên đường tháo chạy và đứng yên, ngay cả khi gã đến trước mặt, từ bỏ vẻ mặt ngây thơ vờ vịt của mình. “Những ổ khóa dường như không cần được anh.”

“Không có gì trên trái đất này có thể tách anh ra khỏi em, Aveline ngọt ngào ạ.” Gã vạch ngón tay dọc xuống khe ngực cô. “Ngoại trừ bất cứ bí mật nào giấu trong trái tim búống bình này của em.”

Cô gạt tay gã ra. “Chúng ta đã nói đến chuyện này rồi, Lucien.”

“Có vẻ vẫn chưa đủ.” Gã cúi người sát lại, hít vào mùi hương từ mái tóc cô. “Nói cho anh biết mình đã làm gì khiến em bị tổn thương, tình yêu của anh.”

“Tình yêu của anh?” Cô dùng cả hai tay đẩy mạnh ngực gã. Vì quá bất ngờ, gã trượt hẫng ra sau. “Sao anh dám gọi tôi như thế sau khi anh cho phép... ả ta bám lên người anh cả tối nay?”

”Cái quái gì... em đang nói đến Leticia

“Phải, tôi đang nói đến Leticia đấy”, cô nhại lại. “Tôi đã ngồi đó cả buổi tối để quan sát hai người. Thật đáng kinh tởm. Nếu anh muốn quan hệ với loại đàn bà đó, làm ơn đừng làm vấy bẩn mắt tôi!”

“Em sao có thể nghĩ anh đang khuyến khích cô ta được?”

“Tất cả mọi người đều nghĩ thế”, cô nghiêng rằng nói. “Ngay cả Nữ Công tước cũng phê phán chuyện đó.”

“Anh xin lỗi nếu anh khiến em trở thành chủ đề cho người ta đàm tiếu”, gã đáp, rõ ràng rất lấy làm sung sướng. “Anh chưa bao giờ khuyến khích Leticia.”

“Anh cũng chưa bao giờ ngăn cản cô ta.”

“Có lẽ không. Nhưng anh là đàn ông, Aveline, một người đàn ông với người vợ xinh đẹp anh không thể chạm vào. Em không thể trông đợi anh giả mù và điếc trước sự hứng thú của những người đàn bà khác đơn giản chỉ vì em sẽ không tiếp nhận anh.”

“Tôi không trông đợi bất cứ điều gì như thế”, cô nói, giọng lạnh lẽo. “Tôi đơn giản chỉ yêu cầu anh đừng giương những hành động lăng nhăng của mình trước mặt tôi. Tôi yêu cầu điều đó bởi tôi đáng được tôn trọng khi là vợ anh.”

“Tức là anh có thể duy trì sự tán tỉnh - thậm chí những mối quan hệ của anh - nếu không có sự hiện diện của em ư?”

Cô gật đầu cụt lủn. “Đúng vậy.”

“Anh đã hiểu.” Cô có thể đâm một thanh sắt nóng qua ngực gã, nhưng thế vẫn còn ít đau đớn hơn nhiều. Gã nghĩ bọn họ đã có tiến triển. Gã đã quá tự tin rằng cô muốn mình và những vết sẹo không sao chịu đựng nổi.

Bị chấn động bởi sự từ chối của cô, vẫn còn bị giằng xé từ sự phản bội của Dante, gã chỉ còn trông vào một điều duy nhất làm khuỏa lòng tự tôn bị tổn thương của mình. Gã lôi cô vào vòng tay và hôn.

Cô vùng vẫy. Gã lờ những cú đập tội lỗi trên vai mình, những tiếng phản đối nức nở thoát ra từ cổ họng cô và siết chặt vòng ôm. Cô là vợ gã, Lạy Chúa, gã không chấp nhận bị tống cổ khỏi phòng ngủ của cô như một con cú nư đồn.

Mùi oải hương khiến gã quay cuồng vì ham muốn. Gã ép những đường cong của cô lên cơ thể đói khát của mình, bàn tay vươn ngang, ôm chặt bờ hông hấp dẫn đầy nữ tính. Một lát sau, mọi cố gắng thoát ra của cô chết dần. Cánh tay cô vươn lên ôm lấy cổ gã. Miệng hé mở dưới khuôn miệng và hôn lại gã.

Trí não gã tắt ngấm khi đam mê bốc cao. Gã trượt hai bàn tay dọc theo lưng, nâng niu và vuốt ve phần da thịt tươi mát và mềm mại qua tấm áo choàng cùng chiếc váy ngủ mỏng manh của cô. Lớp lụa mỏng nhuốm hơi ấm từ cơ thể cô dường như không hề tồn tại giữa họ.

Gã dứt miệng khỏi cô trong chốc lát, thở dồn dập, nhưng rồi cô ghì đầu gã giữa hai bàn tay và mang trở lại trong một nụ hôn khác đầy nóng bỏng và mãnh liệt.

Ngay lúc này, những âm thanh rầm rì thoát ra từ cổ họng cô, tiếng thút thít đòi hỏi, vì nỗi khao khát được cộng hưởng với những âm thanh nồng nhiệt của gã. Cô dụi mình lên gã, lùa những ngón tay vào mái tóc, len chân cô đầy thân mật vào nơi đã căng cứng như đá.

Gã sục vào cổ, hôn lên bờ vai và vùi gương mặt vào giữa bầu ngực cô.

“Lạy Chúa, vâng”, cô thì thào. “Chạm vào em đi, Lucien.”

Tên gã trên môi cô đã đánh tan hết chút kiềm chế nào còn sót lại của gã. Đôi nhũ hoa tỉnh giấc gần như đâm qua lớp lụa và gã ghé miệng đón lấy ngay qua chiếc váy, siết bên còn lại trong lòng bàn tay gã. Cô ngửa đầu ra sau trong một tiếng rên trầm, tha thiết, đôi bàn tay cố định đầu gã, lặn thăm cổ vũ.

Dưới ham muốn cuồng nhiệt của gã, lớp áo lụa ướt đầm và gần như trong suốt. Nhưng ngay cả thử thách cuối cùng đó cũng là rào cản quá lớn giữa gã và làn da cô. Đôi tay run rẩy với hao khát gần như tê liệt khi gã gạt rơi chiếc áo choàng khỏi hai cánh tay cô, rồi hướng sự chú ý đến chiếc váy ngủ.

Aveline hăm hở với tay tới áo sơ mi của gã, kéo nó ra khỏi cặp quần.

Những vết sẹo của gã. Dù nguyên rửa chúng, nhưng gã không muốn cô lại cảm thấy kinh tởm. Gã hoàn thành việc cởi váy ngủ, để nó rơi thành một đồng quanh chân và để mặc cô trần trụi trước mặt gã. Rồi gã

nắm lấy đôi bàn tay nhỏ xinh của cô trong tay khi chúng thám hiểm bên dưới áo sơ mi nhằm tìm kiếm phần da thịt trên ngực gã.

Cô ngược lên nhìn, đôi mắt đầy hoài nghi, nhưng gã không muốn trả lời. Tất cả những gì gã muốn là cô. Biết rằng giữa họ vẫn tồn tại sự lồi cuồn đến kỳ lạ. Rằng vẫn còn chút hy vọng cho cuộc hôn nhân bỗng chốc biến thành trò đùa này.

Gã bế cô lên trong tay và mang về phía giường. Gã nhìn thấy sự cảnh giác lóe qua gương mặt cô, liền cúi xuống hôn trước khi cô có thể nhớ ra những nguyên tắc của mình. Trước khi cô nhớ ra mình đã thể sẽ không nằm chung với gã.

Cô dần dần thả lỏng cơ thể trên những chiếc gối khi gã hôn bằng tất cả kỹ năng gã sở hữu, vuốt ve đôi bàn tay trên làn da mềm mại, thơm ngát của cô. Cơ thể cô trở nên hoàn mỹ sau khi sinh, trưởng thành hơn với những đường cong tròn trịa đầy nữ tính trên hông và ngực. Những đường rạn màu bạc trải dọc ngang bụng cho biết cô đã từng mang thai. Đứa con của gã. Đột nhiên, gã xiết bao mong muốn được quan sát cơ thể cô thay đổi, quan sát cô dần chín mọng và xinh đẹp trong thời gian ở cữ.

Gã cúi mình và trải đôi môi dọc theo những đường rạn nhợt nhạt, khiến cô thở gấp. Cô nâng hông lên trong mời gọi âm thầm. Nhưng thay vào đó gã hướng miệng lên trên, thêm một lần nữa tập trung vào đôi gò bồng đảo của cô.

Hai nụ hoa đã vươn cao đầy mời gọi, gã dùng răng và lưỡi trêu chọc những nụ hồng nhạy cảm. Cô rên lên tên gã, ưỡn lưng, thậm chí còn nguyên rủa, nhất là khi gã cứ khẳng khẳng dành thời gian để tôn thờ vòng một của cô. Cuối cùng, khi cô gần như giật hết tóc khỏi da đầu gã, gã mới chuyển đến môi cô.

Gã nhấn nha hôn cô, không quá vội vã, mặc đập rộn vì sự kìm nén bức bối. Dần dần gã khiến nụ hôn trở nên sâu hơn, mơn trớn hơn, chạm lưỡi vào lưỡi cô, rồi rút lui. Cắn vào môi dưới của cô. Ôm đầu cô trong hai tay và giữ thật yên để gã có thể tước đoạt miệng cô như gã muốn.

Mồ hôi thấm ầm làn da. Hơn một lần cô giật mạnh áo gã, như thể liễu lĩnh muốn xé toạc thứ đó khỏi cơ thể gã. Đó là khi gã khiến cô xao lãng - bằng những nụ hôn ướt đầm thổi lên hai nụ hoa, hay nhắm nháp phần da nhạy cảm trên cổ cô. Rồi khi đôi tay buông rơi khỏi nhiệm vụ lúc khoái cảm khiến đôi mắt cô chớp chớp.

Gã lùa bàn tay vào giữa hai đùi cô. Cô rất ảm áp và ảm ướt - chỉ đang chờ đợi gã. Cô khê kêu lên khi gã chạm vào nếp gấp mong manh, đôi chân sông soài mở ra chờ đợi. Gã vuốt ve cô bằng những ngón tay tài tình, rải rác những nụ hôn lên bụng, tay hoặc miệng cô. Bất cứ nơi nào gã yêu thích.

Cuối cùng, gã chuyển hướng và trao cô nụ hôn cả hai đều ao ước.

Cô khóc thét lên ngay cái chạm đầu tiên của miệng gã, đôi bàn tay mò mẫm và tìm thấy đầu gã nơi trung tâm cô khi gã thân mật mang đê mê đến. Những ngón tay cô bện vào tóc gã như thể cần bầu vịu với một thứ gì đó. Bất cứ thứ gì.

Gã ôm mông cô trong tay và nâng lên để có thể dễ dàng vươn tới mục tiêu của mình. Với những lần chuyển động của chiếc lưỡi, cô run rẩy, thốt lên những âm thanh êm ái đầy ham muốn. Sự khuấy động đã mang cô đến đỉnh điểm của khoái cảm. Cô gần như thét lên, ghì siết những ngón tay vào mái tóc gã. Rồi cô héo rũ.

Gã quỳ thẳng dậy. Giờ gã có thể chiếm được cô mà không sợ bị từ chối. Da thịt nữ tính, ngọt ngào của cô đang vậy gọi, cả cơ thể gã đáp lời, chỉ một ý nghĩ trượt vào nơi ảm áp đang chào đón đó cũng khiến thất lưng gã co giật. Cô sẽ không nói không đêm nay. Nhưng ngày mai cô sẽ nói gì?

Không có gì chắc chắn. Gã biết thế. Nhưng ít nhất cũng biết được cô vẫn muốn gã. Đam mê vẫn còn đó, nếu có khi nào họ giải quyết được những bất đồng giữa hai người.

Gã khê khàng đứng dậy. Ham muốn tuôn qua những mạch máu và kéo căng từng thớ thịt khiến gã như nhức nhối. Nhưng gã sẽ không để cô cáo buộc gã đã cưỡng ép cô. Đây là việc khó khăn nhất gã từng làm, nhưng gã đã quay lưng lại với tất cả những gì căng mọng, tràn trề đầy nữ tính ấy.

Cô chống khuỷu tay nghiêng mình ngẩng dậy khi gã mở khóa cánh cửa thông hai phòng, tiếng mở chốt to đến kinh ngạc trong căn phòng im lặng. “Lucien? Anh đang đi đâu vậy?”

“Đi ngủ.” Thậm chí một cái liếc nhìn cô gã cũng không dám, nếu không gã sẽ đánh mất toàn bộ quyết tâm.
“Chúc em ngon giấc.”

Gã bước qua cánh cửa và khóa trái, nhắm nhin một đêm đầy những cơn mơ chua chát và tự thỏa mãn lấy bản thân.

30. Phần 02 - Chương 17

Phần 2 : Sab đó

.....* • •*

Chương 17

Cô không biết mình sẽ đối mặt với Lucien thế nào. Aveline chậm chạp đi đến phòng ăn, hy vọng có thể chồng mình đã ăn xong và đi giải quyết công việc của ngày hôm nay. Cô không chắc mình có thể bình tĩnh nhìn gã qua bàn ăn sáng sau những sự kiện diễn ra đêm hôm trước hay không.

Gương mặt cô nóng ran trước ký ức đó. Sau tất cả sự diễn thuyết của cô về những nguyên tắc, những cáo buộc gay gắt dành cho phu nhân Turnbottom, tất cả những gì Lucien phải làm là chạm vào cô và cô sẽ thiết tha ngã vào vòng tay gã như một người đàn bà phóng đảng thực sự.

Liệu sáng nay gã có cười vào mặt cô không? Hay gã chỉ cười tự mãn mà không nói một lời? Cả hai người đều biết gã đã phục vụ cô chu đáo. Cô tự hỏi vì sao gã không hoàn thành những gì đã bắt đầu, dù biết mình nên cảm thấy mừng vì điều đó. Nếu gã yêu cô một cách trọn vẹn, thì chẳng còn đường nào cho cô có thể tiếp tục từ chối gã nữa

May mắn không mỉm cười với cô. Khi cô nhò

m vào phòng ăn, chồng cô đang ngồi đọc báo với một đĩa trứng và xúc xích đặt trước mặt. Cô quan sát khi gã vươn tay nâng tách cà phê lên môi, đôi mắt chưa phút nào rời trang giấy.

Có lẽ cô chỉ cần yêu cầu mang một khay thức ăn lên phòng. Nhưng không, loại hành động như thế thật hèn nhát và Lucien sẽ phát hiện ra rằng đối mặt với gã khiến cô căng thẳng. Hít một hơi thật sâu, cô bước vào.
“Buổi sáng tốt lành, Lucien.”

“Buổi sáng tốt lành”, gã đáp, vẫn không rời mắt khỏi tờ báo.

Cô đợi xem gã có nói thêm gì không, nhưng gã tiếp tục đọc như thể cô không hề tồn tại, cô bước đến tủ ly và tự lấy ỉnh chút thức ăn. “Có gì thú vị trong tin tức sáng nay không?”

“Phu nhân Fringley đã chọn Bá tước Walton cho cô con gái Amelia của bà ấy”, gã nói mà không liếc nhìn cô nhiều lắm. “Đám cưới sẽ được tổ chức cuối mùa lễ hội.”

“Hay quá.” Cô ngồi xuống bàn, bối rối. Cô biết cách đối phó với Lucien khi gã nổi giận. Cô biết cách đối phó với những lời mỉa mai, với sự căm dỗ của gã. Nhưng cô không biết xử lý sao với người đàn ông gần như không nhận thấy cô. “Anh giận em phải không, Lucien?”

Lúc này gã mới chịu nhìn cô. “Anh nên thế à?”

Hơi nóng dồn lên hai má. “Em nghĩ anh có thể phạt ý vì hành vi của em tối qua. Em không biết có chuyện gì với mình nữa. Em không biết làm sao ngoài xin lỗi.”

Gã gấp tờ báo lại và đặt nó lên bàn, cạnh tách cà phê. “Anh cho rằng em đang nhắc đến những nhận xét của mình về phu nhân Turnbottom.”

“Vâng.”

”Vậy em không định ngụ ý là em đang ghen

“Đương nhiên em... ý anh là gì, ghen ư? Em đơn giản chỉ yêu cầu những tôn trọng tối thiểu mà vợ anh đáng nhận được từ anh thôi.”

Gã giơ một bàn tay lên. “Bình tĩnh nào, Aveline. Anh chỉ đang cố làm sáng tỏ em định xin lỗi về điều gì. ”

“Khóa cửa là một.”

“À.” Gã cho cô ánh nhìn mãnh liệt, trái ngược hoàn toàn với phong thái điềm tĩnh của bản thân. “Anh thừa nhận điều đó đã khiêu khích cơn giận của anh. Nhưng đó không hoàn toàn là lỗi của em. Anh đã có... nhiều thứ khác trong đầu.”

“Em hiểu.” Trái tim cô trĩu xuống. Rõ ràng gã đã nghĩ đến Leticia xinh đẹp và dễ dãi. Cô đưa nĩa trứng lên miệng, không cảm nhận được nó mang vị gì.

“Không phải như em nghĩ.” Gã gõ những ngón tay lên bàn, vẽ mặt trầm ngâm. “Anh đã ngộ ra vài điều âu lo sớm hôm nay và e rằng em là người đã phải hứng chịu cơn giận vô cớ từ anh. Xin hãy tha thứ cho anh.”

“Em nghĩ lỗi cư xử có tệ đến đâu cũng được anh tha thứ”, cô thì thầm, rồi hắng giọng khi ánh mắt gã ám nòng với những ký ức hai người cùng chia sẻ. “Em đoán tin tức đáng lo ngại này hẳn phải liên quan đến Dante?”

Gã chớp mắt ngạc nhiên, đam mê vụt tan biến. “Làm sao em biết?”

“Anh hầu như không nói chuyện với anh ta ở bữa dạ tiệc. Anh đã bảo em hai người có bất đồng.”

“Và đúng là như vậy.” Gã thở dài mệt mỏi. “Anh phát hiện Dante là kẻ đã viết lá thư đó cho em.”

“Cái gì?” Choáng váng, cô đánh rơi nĩa lên chiếc đĩa, phát ra tiếng kêu chói tai. “Tại sao?”

ngập ngừng, nhìn cô với đôi mắt đen, khó đoán định. “Từ những gì anh hiểu, cậu ta lo lắng về kế sinh nhai sau khi anh trở về từ Cornwall.”

“Sau khi anh và em...”

“Phải.” Nụ cười thân mật của gã lướt qua cả người cô như một cái vuốt ve. “Sau ba đêm cùng nhau của chúng ta.”

“Sao anh ta phải lo lắng?” Giọng cô nghe lạ lẫm. Hồn hển. Thậm chí còn có vẻ ve vãn.

Gã gượng gạo nhìn cô. “Bối hình như anh đã trở thành người khác, tương tự như kẻ ẩn dật sống ngoài vòng xã hội. Muốn đánh bài với các quý tộc ở các sự kiện trọng đại của giới thượng lưu, Dante phải dựa vào anh mới được tham dự. Đây là cách cậu ta nuôi sống bản thân.”

“Em nhận thức rõ điều đó. Nếu anh còn nhớ, anh ta đã thắng một khoản đáng kể từ cha em.”

“Đúng vậy.” Lần gọi nhớ đến cha cô này không mang lại vẻ âm u trên gương mặt gã. “Dù sao đi nữa, cậu ta đã tìm thấy lời nhắn em gửi cho anh trước khi anh kịp đọc. Đường như cậu ta sợ hãi một khi anh biết em đang mang thai đứa con của anh, anh sẽ tức tốc đến Cornwall để cầu hôn em, điều không hề có lợi với các kế hoạch của cậu ta.”

“Anh sẽ làm thế sao?”

“Đương nhiên rồi.” Gã nhướn lông mày như thể câu trả lời quá hiển nhiên. “Anh bị bắt cóc đêm ấy, nhưng anh hẳn đã cưới em ngay khi có khả năng.”

“Em khó mà tin mọi chuyện lại đơn giản như thế.” Cô dồn tâm trí vào vấn đề hóc búa Dante Wexford gây ra. “Lucien à, anh có nghĩ Dante có chút gì liên quan đến lần anh bị bắt cóc không?”

Gã nheo mắt. “Anh không nghĩ thế. Bọn anh ở cùng nhau cả đêm. Cậu ta cũng bị tấn công, nhưng đã tìm được cách chạy thoát.”

“Hoặc được ép chạy.”

“Không có nghĩa cậu ta đã giúp ai đó cố hủy diệt anh.” Gã nhào người ra trước. “Anh là tấm vé thông hành của Dante, nhớ chứ? Anh là chìa khóa cho sự sống còn của cậu ta.”

“Nhưng xem ra anh ta sống khá thoải mái trong năm năm anh vắng mặt.”

“Dante và anh phải nương tựa nhau trong nhiều năm liền. Cậu ta đã hành động như không còn gì để mất bằng việc viết lá thư đó cho em vì kẻ sinh nhai của bản thân, nhưng anh không thể tin cậu ta thực sự đã cố giết anh.”

“Chính anh đã nói dù kẻ nào sắp xếp chuyện này cũng phải có cả một gia tài. Tới qua em đã chứng kiến cuộc gặp gỡ trong vườn của Dante và Công tước.”

“Robert? Giờ em lại nghĩ Robert có liên quan?” Gã cười thô bạo. “Em sẽ buộc tội bất cứ ai để anh mỉm lòng với cha em.”

“Chúng ta không phải đang nói chuyện về gia đình em, mà là gia đình anh. Em đang cân nhắc đặt Robert vào diện tình nghi. Cậu ta có loại ác cảm nào đó với anh, nếu em nhớ không nhầm.”

“Một xô xát lật vật xảy ra từ lâu.”

“Lâu là bao lâu?”

“Khoảng sáu năm...” Gã trừng mắt với cô. “Không, em không thể. Em không được buộc tội người em cùng cha khác mẹ cố giết anh chỉ bởi tranh chấp tâm thường như thế đâu!”

“Sự tranh chấp có vẻ không tầm thường với Robert, bởi cậu ta vẫn mang theo nó chừng ấy năm”, cô nói thẳng. “Em anh còn trẻ và cậu ta đủ giống anh để đeo mãi mối hận thù.”

“Ý em là gì, đủ giống anh ư? Robert và anh khác nhau một trời một vực.”

“Sai”, cô giễu. “C sở hữu cùng loại kiêu căng ngoan cố và dễ nổi điên.”

“Thật ngớ ngẩn”, gã quắc mắt tuyên bố.

“Lucien, hai người cùng một cha. Nên chuyện có vài đặc tính tương tự là điều đương nhiên.”

“Nếu Robert giống anh, thì nó sẽ không phản bội anh trai nó.”

Cô thất vọng thở dài. “Còn hợp lý hơn cha em sắp xếp tất cả từ Cornwall. Lúc nào anh cũng phải luôn đúng sao, Lucien? Anh không bao giờ có thể tiếp thu quan điểm của những người khác vào lập luận của mình sao?”

“Quan điểm của em là cha em vô tội.”

“Anh không có bằng chứng cho tội lỗi của cha em và anh từ chối nhìn những gì bên dưới mũi mình.” Cô đứng nổi tức giận lên từng ngón tay. “Thứ nhất Dante đã viết lá thư đó. Thứ hai Dante ở cùng anh khi anh bị tấn công, nhưng anh ta đã trốn thoát. Thứ ba, trái ngược với tin tưởng của anh rằng anh ta cần anh, Dante vẫn có thể một mình sống sót trong năm năm qua. Cuối cùng Dante rõ ràng có mối liên hệ nào đó với em cùng cha khác mẹ của anh, người vừa mang ác cảm với anh từ lâu, vừa đủ tiền để thu xếp việc bắt cóc.”

“Dante giống anh em của anh hơn Robert gấp nhiều lần.”

“Làm sao anh có thể bao che cho anh ta như thế?” Cô đứng bật dậy, hét lên. “Anh biết thừa anh ta chịu trách nhiệm cho hành vi khiến Chloe trở thành đứa trẻ không được thừa nhận. Nếu anh ta không ngăn chặn lá thư của em, nếu anh ta không viết lời hồi đáp tội tệ đó, anh hẳn đã đến Cornwall. Anh sẽ không bao giờ ra ngoài với Dante và cũng sẽ không bao giờ bị bắt cóc.”

Lucien nâng ánh mắt thống khổ nhìn cô. “Anh cũng nhận thức được những gì cậu ta đã làm. Anh cảm hận những gì cậu ta đã làm, nhất là phần liên quan đến Chloe. Anh định sẽ bắt cậu ta trả giá vì điều đó. Nhưng bọn anh đã chia sẻ quá nhiều với nhau. Anh không thể tin nổi cậu ta đã cố hãm hại

Cô buông tiếng thở chậm chậm. “Anh luôn buộc tội em vì lòng hiếu thuận mù quáng, Lucien ạ. Nhưng chẳng phải anh cũng đang chịu cùng nỗi đau khổ ấy dù nguyên do ít hơn hẳn sao?”

Gã đẩy lưng đứng dậy. “Anh nghe thế là đủ rồi.”

“Anh định đi đâu?” Cô hỏi khi gã bước qua mình.

“Ra ngoài.” Gã chế nhạo. “Đêm nay đừng đợi anh, vợ yêu.” Rồi gã lao ào ào ra khỏi căn phòng, bỏ lại cô trừng mắt nhìn theo sau.

Lucien vội vã đi trên đường, hầu như không hề chú ý người ta chạy gấp ra khỏi những dải chân dài của gã thế nào.

Gã không quan tâm mình sẽ đi đâu; gã đi để chạy trốn sự bế tắc trong cuộc tranh luận của gã với Aveline. Những cảm xúc rối bời gần như bóp nghẹt gã.

Cô nói đúng. Chẳng qua là gã không muốn thừa nhận, gã muốn giả vờ mọi thứ đều ổn với cả thế giới, nhưng lý trí logic của gã không để mặc gã phủ nhận điều hiển nhiên đó quá lâu. Tất cả các mảnh ghép đều khớp nối.

Dante đã chặn lá thư và để chắc chắn Lucien không bao giờ phát hiện về Chloe, cứ bỏ mặc cho con bé trở thành đứa trẻ không cha. Chỉ riêng điều đó thôi, gã đã có thể thách đấu với Dante rồi. Và Aveline cũng đúng khi chỉ ra Dante đã sống khá thoải mái trong những năm qua, trong khi Lucien làm việc quần quật như nô lệ trong địa ngục dưới sự tàn ác của Sledge. Làm sao y có thể lo đâu ra đấy? Y đã nói gì đó về việc Adminton đỡ đầu cho y.

Adminton, kẻ là một người bạn của gia đình Huntley. Và Aveline đã nhìn thấy Robert cùng Dante cãi vã. Có thể nào tranh chấp của hai người kia là về gã không? Robert chắc chắn có tiền - và động cơ - để trừ khử một người anh không mong muốn

Lucien chưa bao giờ làm gì chống lại Robert. Ngay từ khi còn nhỏ, đứa em cùng cha khác mẹ của gã cũng có vẻ khá đáng yêu, chỉ bị đầu độc bởi hận thù từ người mẹ đối với Lucien. Rồi sáu năm trước, rắc rối xảy ra khi Robert tròn mười chín tuổi. Phải chăng loại cảm hờn vị Công tước trẻ dành cho Lucien đã phát triển đến mức cậu ta xếp đặt cho gã hoàn toàn biến mất?

Gã không muốn xét đến khả năng đó, nhưng gã biết mình phải làm.

Ai đó kêu thất thanh. Giật mạnh ra khỏi dòng suy nghĩ, Lucien ngó quanh con đường hối hỏ, tìm kiếm nơi phát ra tiếng kêu. Tiếng ầm ầm đổ vào tai gã. Gã ngoái lại vừa kịp trông thấy một con ngựa lồng lên lao thẳng về phía mình. Không có người đánh xe giữ dây cương, thứ bay phần phật một cách vô dụng sau đôi mắt điên cuồng của con ngựa có bộ guốc nện như sấm. Mọi người vừa chạy tán loạn vừa la hét.

Không còn thời gian suy nghĩ. Gã lao lên một gian hàng bán hoa quả ngay khi con vật phi qua nơi gã vừa đứng. Những bánh xe nghiêng lên vệ đường, làm chiếc xe lật nhào, ụp lên con ngựa đang chạy trốn. Lucien chống người dậy khỏi sạp hoa quả gãy vụn, gạt những miếng trái cây dập nát khỏi quần áo khi hai người đánh xe từ những cỗ xe gần đấy nỗ lực kiểm soát con ngựa chực chạy trốn trước khi có ai đó bị thương.

“Nguy hiểm quá”, người bán hoa quả lớn tuổi lên tiếng, lắc lắc đầu trước cỗ xe đổ nhào. “Ngài xem chút nữa đã có kết cục như đám táo ở đây rồi.”

“Phải.” Lucien đưa mắt nhìn những quả táo dập nát và tung một ít tiền cho người đàn ông già, người nhanh chóng đỡ lấy chúng từ không trung. “Để bồi thường cho những thiệt hại của ông. Thứ lỗi cho tôi vì đồng lõa xộn.”

Ông già hét to lời cảm tạ khi Lucien bỏ đi, vẫn mãi phúi những mẩu hoa quả vụn khỏi chiếc quần gã may trên phố Bond.

Aveline bước xuống những bậc cầu thang, vừa đi vừa kéo đôi găng tay. Cô đã sắp xếp x các tấm thảm hoàn chỉnh và rất hào hứng để đem bán chúng rồi gửi một ít tiền cho bà Baines trang trải cuộc sống của cha cô. Ngay khi vừa xuống đến bậc cuối cùng, Elton tiến đến chỗ cô.

“Tôi chuẩn bị đi dạo, Elton à.”

“Rất tốt, thưa phu nhân.” Trước khi cô có thể bước đi ông ta đã thêm vào, “Có hai quý ông đây muốn gặp cô, ông Curtis và ông Whigby. Tôi đã mời họ vào đại sảnh”.

“Ông Curtis và ông Whigby ư? Tôi không quen quý ông nào có tên như thế.”

“Vậy tôi có nên mời họ đi không?”

”Không“, sau một thoáng cô lên tiếng. ”Tôi sẽ xem họ muốn gì.”

“Được rồi, thưa phu nhân.” Ông ta cúi chào và bước đi.

Khi Aveline bước vào đại sảnh, hai quý ông đứng dậy khỏi chỗ ngồi của họ. Một người cao và gầy, với mái tóc đen cụt lùn ánh bạc. Người đàn ông kia thấp hơn và đậm người hơn, gần như không có một chút tóc nào. Cả hai đều mặc những bộ quần áo cắt may thời thượng nhất không chê vào đâu được. “Chào các quý ông, tôi là phu nhân DuFeron. Tôi có thể giúp gì được cho các ông đây?”

Hai người đàn ông cúi người. “Thứ lỗi cho sự quấy rối tuần trăng mật của cô, phu nhân DuFeron”, người đàn ông hói đầu nói. “Tôi là Marcus Whigby. Đây là ông Curtis. Chúng tôi có công chuyện muôn thảo luận với cô.”

“Với tôi ư?” Hoàn toàn bối rối, cô hết nhìn người này đến người kia. “Tôi e mình không hiểu, thưa các ông. Có lẽ ý ông là nói chuyện với chồng tôi chăng?”

“Không đâu, thưa phu nhân. Cô mới là người chúng tôi muốn gặp”, người đàn ông cao hơn nói với giọng trầm đáng ngạc nhiên. “Chúng tôi đến đây để thảo luận về vài nghĩa vụ tài chính của cha cô.”

Nỗi sợ hãi lạnh lẽo lan khắp người cô. “Có chuyện gì xảy đến với cha tôi sao?”

“Không hề!” Ông Whigby béo tốt mỉm cười, nhưng cô chú ý nét vbi vẻ đó chưa bao giờ chạm tới đôi mắt ông ta. “Chúng tôi là những người bạn cũ của cha cô. Chúng tôi đã đến thăm ông ấy ở Cornwall, nhưng - à, tôi chắc chắn cô cũng hiểu phần nào tình huống. Bởi căn bệnh của Nam tước, chúng tôi đành tiếp cận cô để giải quyết vấn đề này.”

“Chính xác là vấn đề nào vậy?” Cô khẽ hỏi.

Hai người đàn ông liếc nhìn nhau, rồi ông Whigby đáp, “Vấn đề về các khoản nợ của cha cô”.

“Các khoản nợ.” Cô bần thần sụp xuống chiếc ghế gần đó, làm hai người kia ngồi theo. “Chúng thế nào?”

“Tôi chắc cô cũng biết cha cô mắc vài khoản nợ cờ bạc”, Whigby nói. “Một vài trong số chúng thuộc về ông Curtis đây và tôi. Cũng quá hạn được một thời gian rồi.”

“Và chúng tôi đến đây để thu nợ”, Curtis thêm vào.

“Tôi hiểu.” Cô khó nhọc nuốt cục nghẹn trong cổ họng. “Bao nhiêu vậy?”

“Một nghìn bảng. Đã kèm theo lãi, đương nhiên là thế?” Ông ta giơ lên vài tấm giấy cô nhận ra là những tờ giấy nợ của sông bạc. Mỗi tờ đều có chữ ký nguệch ngoạc đặc trưng của cha cô.

“Đương nhiên rồi.” Mặc cho sợ hãi gào thét trong tâm trí, cô vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh. “Hẳn ông cũng nhận ra tôi không có khoản tiền lớn như thế trong nhà.”

“Đương nhiên là không.” Whigby mỉm cười. “Nhưng cô đã cưới một người đàn ông giàu có...”

“Quả vậy.” Cô ép bản thân cười đáp lại. “Ông có sớm phải rời thành phố không, ông Whigby, để tôi có thể thu xếp các khoản tiền cho ông?”

Whigby và Curtis liếc nhau thật nhanh. “Tốt hơn hết là để tôi quay lại. Ba ngày nữa kể từ hôm nay. Thỏa thuận vậy được chứ?”

“Phải thế thôi, không phải sao?” Nụ cười cứng nhắc vẫn nằm trên gương mặt, cô đứng dậy, buộc hai người đàn ông cũng phải đứng theo. “Giờ nếu hai ông thứ lỗi cho tôi, các quý ông, tôi đang có hẹn.”

Cả hai người đàn ông cúi chào và đi ra cửa, Aveline theo sau. Ngay trước khi bước ra khỏi phòng khách, ông Whigby ngoái lại nhìn Aveline. “Cô có một cô con gái, phải không, phu nhân DuFeron?”

Cô chết đứng giữa đường, bị báo động bởi điều gì đó trong giọng của ông ta. “Phải.”

“Trẻ con vô cùng quý báu. Đúng là bi kịch khi có vấn đề xảy ra với chúng.” Whigby nhìn chăm chăm cô một lúc lâu. “Ba ngày, thừa phụ nhân DuFeron.” Rồi ông ta tiếp bước Curtis ra ngoài.

Sợ hãi đâm sâu trong cô đến tận cùng. Bọn họ vừa đe dọa Chloe. Mặc cho thái độ lịch thiệp và những bộ quần áo đẹp đẽ, ông Whigby và ông Curtis kia rõ ràng là những thành viên của một nhóm tội phạm. Cô không chút nghi ngờ rằng họ sẽ hãm hại Chloe nếu cô không tìm được một nghìn bảng trong ba ngày. Nhưng cô biết kiếm số tiền lớn như vậy ở đâu bây giờ?

Cô nhớ đến những món đồ thêu định đem bán. Cô sẽ phải làm nhiều hơn. Thật nhiều hơn nữa. Cho cả việc chăm sóc cha mình và những khoản nợ của ông.

Điên cuồng, cô hấp tấp lao lên cầu thang vào phòng thêu. Cô sẽ phải bắt đầu ngay lập tức để hoàn thành tất cả những kế hoạch. Cô lấy ra khung thêu, chọn một mảnh vải. Phải, rất đáng yêu. Giờ là chỉ. Đám chỉ chết tiệt đó đâu rồi?

Cuối cùng cô cũng tìm thấy và ngồi xuống ghế, nhặt cây kim lên. Cô cố gắng luồn chỉ qua cây kim, nhưng đôi găng tay trở nên quá bất tiện. Nóng ruột, cô lôi chúng ra và ném sang một bên, rồi thêm lần nữa cố gắng luồn sợi chỉ qua lỗ kim. Nhưng những ngón tay của cô quá

Cô phải kiểm soát được những cảm xúc của bản thân. Thông tay xuống, cô nhắm chặt mắt và hít một hơi sâu. Nhưng tất cả những gì có thể nhìn là gương mặt của ông Whigby khi ông ta kín đáo hăm dọa Chloe. Một nghìn bảng. Lạy Chúa, làm sao cô có thể gom góp được từng ấy tiền trong ba ngày?

Cô vẫn cần gửi tiền về cho bà Baines, nhưng giờ ưu tiên của cô là phải dàn xếp với những tên xã hội đen mà cha cô mắc nợ trước đã. Và nếu còn nữa thì sao? Hơi thở cô khó nhọc khi khả năng đó dần hiện hữu. Có thể còn rất nhiều kẻ khác ngoài kia đang nắm giấy nợ của cha cô. Cô không thể thêu đủ nhanh để thỏa mãn tất cả bọn họ.

“Cha à, làm sao cha có thể?” Cô thì thào, những giọt nước nhức nhối trong đôi mắt. Cô yêu cha mình tha thiết, nhưng đây là lần đầu tiên cô phải đối diện với sự thật rằng dù có khả năng, song ông đã không trở thành một người cha tốt. Những ván bài liên miên của ông gần như trở thành một căn bệnh, ông không thể ngừng lại. Ông không thể rời bàn đánh bạc, ngay cả khi nhà không có đủ thức ăn. Ông không hề tính đến hậu quả gia đình mình phải gánh chịu vì thói quen đánh bạc không biết điểm dừng của mình.

Đã bao nhiêu lần cô buộc phải tự kiếm tiền trang trải cho công việc trong nhà? Kể từ khi mẹ cô qua đời, lúc cô mười lăm tuổi, cô đã phải luôn tay thu dọn những đồng nợ chồng chất của cha. Và chưa một lần ông tỏ ra ân hận. Chưa một lần ông phát hiện con gái ông phải khéo léo ra sao mới giữ gia đình thoát khỏi cảnh nợ nần, để bù đắp những khoản nợ to lớn của ông trên chiếu bạc. Ngay cả khi ông phát hiện cô đã lên giường của Lucien để cứu ông, ông cũng không đánh giá cao sự hy sinh ấy. Thay vào đó, ông lao đến thách đấu Lucien và mạo hiểm mạng sống của mình thêm lần nữa.

Tạ ơn Chúa, chồng cô đã giữ đúng danh dự của mình để không chấp nhận lời thách thức từ cha cô. Cô mừng khôn xiết khi gã đã ghi sâu thỏa thuận của họ trong trái tim mình. Và khoảng thời gian họ bên nhau đã tặng Chloe cho cô.

Cô thả chiếc kim và vùi mặt vào hai lòng bàn tay. Cô không thể để bất cứ chuyện gì xảy đến với Chloe. Vấn đề này lớn hơn những gì cô có thể kiểm soát chỉ bằng những món đồ thêu của mình. Biết lấy gì để ngăn những kẻ khác không đi theo bước chân của Whigby bây giờ?

Cô sẽ phải nói với Lucien.

Cô không mẫn mà với suy nghĩ đó, nhất là sau cuộc tranh cãi của họ sáng nay. Cô biết gã sẽ nghĩ tội lỗi của cha không chỉ là thói ham mê bài bạc mà còn nhiều hơn thế. Nhưng cô không có lựa chọn nào khác. Sự an nguy của Chloe đang bị đe dọa.

Cô tin Lucien có thể bảo vệ con gái của hai người.

Khi nỗi sợ hãi dâng lên như sóng biển, Aveline đầu hàng trước nỗi thất vọng của bản thân và thổn thức khóc.

Khi Lucien trở về nhà, Elton gặp gã ở khung cửa. Là một trong những quản gia xuất sắc nhất Luân Đôn, Elton không để lộ bất cứ ngạc nhiên nào trước vẻ ngoài lếch thếch của ông chủ, ông ta chỉ đơn thuần giữ cửa mở, và hỏi, “Để tôi cho gọi Stokes nhé, thưa ngài?”

“Tất nhiên rồi. Tôi chỉ hy vọng anh ta sẽ không cáu tiết trước tình trạng quần áo của tôi thôi.”

“Hẳn thế, thưa ngài.” Elton đóng cửa. “Phu nhân có vài vị khách hôm nay.”

Lucien ngừng lại trên đường lên cầu thang. Cái cách vị quản gia nói kèm theo cụm từ “vài vị khách” tương đối ác ý. “Loại khách nào vậy, Elton?”

“Hai quý ông, thưa ngài. Một ông Whigby và một ông Curtis.”

“Whigby? Lão già vô lại đó muốn gì ở vợ tôi?”

Gương mặt Elton vẫn dby trì vẻ điềm tĩnh. “Dù sao đi nữa, phu nhân có vẻ cực kỳ quần trí sau cuộc viếng thăm của bọn họ.”

“Vậy sao?” Con quỷ chuyên cho vay nặng lãi đó muốn gì ở Aveline? Lão già bảo trợ cho những sòng bài tệ hại nhất Luân Đôn, cho những kẻ bần cùng vay tiền, những kẻ q bá ngu ngốc để có thể tránh xa bàn đánh bạc khi vận may của bọn họ thay đổi. Cho những con gà quá ngu dại tới mức không kịp nhận thức được mình đã hoàn toàn xong đời...

Đương nhiên rồi. Là vị Nam tước.

“Elton, vợ tôi đâu rồi?”

“Cô ấy đang nghỉ trong phòng, thưa ngài.”

“Tốt. Cứ để cô ấy bình tĩnh lại trong khi tôi thu xếp chuyện này. Gửi một người hầu đến chỗ ở của Whigby. Thư ký của tôi sẽ có địa chỉ. Bảo lão ta trình diện ở đây trong vòng một giờ nữa. Và đảm bảo cho lão hiểu đây không phải một lời đề nghị.”

“Rất tốt, thưa ngài.” Vết tích mờ nhạt nhất của một nụ cười lóe qua trên môi Elton, rồi biến mất như thể chưa từng tồn tại. Vị quản gia quay đi để gọi người hầu.

Lucien chạy như bay lên cầu thang, giận dữ cháy bùng lên bên trong gã. Con cá ngao lừa đảo Whigby khôn kiếp đó dám đến nhà gã và quấy nhiễu vợ gã vì món tiền cha cô mắc nợ. Gã không nghi ngờ về chuyện đó. Có vẻ Whigby đang muốn chết.

Gã lao vào phòng mình, hét gọi Stokes khi gã cởi chiếc áo khoác lấm lem nước quả. Lúc người hầu phòng xuất hiện, Lucien gạt vẻ mặt tỉnh thần của người đàn ông trước tình trạng đồng quần áo gã sang một bên. “Nhanh lên, Stokes. Tôi sắp có khách trong vòng một giờ nữa.”

Người hầu phòng xông lên làm việc, sắp xếp một bộ cánh mới cho ông chủ của mình.

Lucien giật mạnh ca vát và tháo cúc áo gi lê, cơn thịnh nộ lộ ra trong từng cử động. Bất cứ một nhà cái tử tế nào cũng sẽ tìm đến chồng của một quý bà để thu nợ, chứ không khùng bố một người phụ nữ trong chính phòng khách của cô ấy. Nhưng Whigby còn lâu mới được gọi là tử tế.

Và lão sẽ học được bài học khắc nghiệt không bao giờ được làm phiền vợ của Lucien DuFeron thêm lần nào nữa.

31. Phần 02 - Chương 18 - Part 01

Phần 2 : Sau đó

.....* • •*

Chương 18

.....* • •*

Lucien đang đợi thì Whigby đến. Đã đổi sang chiếc áo khoác và quần cắt may màu đen thanh lịch được nhả thêm chiếc áo gi lê xanh và ca vát trắng, gã ngồi ở bàn làm việc nghiên cứu các khoản đầu tư mới nhất của mình. Gã hầu như không ngẩng lên khi tên của Whigby được thông báo.

“Ngồi đi, Whigby. Lát nữa tôi sẽ nói chuyện với ông.” Qua khóe mắt, gã thường thức vẻ mặt cảnh giác của Whigby. Tên cho vay nặng lãi rõ ràng không trông đợi nghe tin từ Lucien sớm thế - nếu trường hợp ấy có xảy ra. Lucien tiếp tục đọc giấy tờ trong khoảng năm phút, rồi đột ngột thả xuống và cho vị khách của gã một nụ cười sắc nhọn cũng phải khiến những tên cướp biển run rẩy. “Rất mừng vì ông đã đến, Whigby. Tôi được biết ông đã đến thăm vợ tôi hôm nay.”

“À... vâng, đúng vậy. Vì công việc.”

“Thật ư?” Lucien khum hai tay. “Thảo luận chuyện công việc với chồng của một quý bà thì không bình thường hay sao?”

Lão đàn ông béo tốt lúng búng. “Tôi có nghe nói ông không hứng thú với vấn đề đặc thù đó.”

“Thật lạ lúng. Tôi hứng thú với tất cả mọi thứ có liên quan đến vợ tôi, ông Whigby ạ. Tất cả mọi thứ.”

“Thế thì tôi bắt đầu hiểu rồi.” Whigby cười yếu ớt. “Thứ lỗi cho tôi, thưa ông DuFeron, nếu tôi khiến ông khó chịu.”

“Ồ, ông khiến tôi rất khó chịu, Whigby ạ. Nhiều lắm. Tôi đang nghĩ đến chuyện thách đấu với ông.”

Người đàn ông tái xanh. “Thôi nào, DuFeron, không cần thiết phải...”

“Trừ khi”, Lucien tiếp tục với tông giọng mượt như nhung, “ông nói với tôi vì sao ông dám đến đây quấy nhiễu vợ tôi và vì sao ông nghĩ tôi sẽ không hứng thú với chuyện đó.”

Whigby lôi ra một chiếc khăn tay để thấm lên cái trán ướt mồ hôi của mình. “Người ta đồn ông bất hòa với cha vợ và bởi đây là món nợ của ông ấy nên tôi đã đến để thu hồi...”

“À, ra là cha vợ tôi. Ông nghĩ bởi vì tôi bất hòa với Nam tước Chestwick nên sẽ khôn ngoan hơn nếu đến gặp vợ tôi phải không?”

“Phải, phải, chính xác là thế?”

“Ông nhầm rồi.” Lucien không cố gắng che giấu sự tức giận thêm nữa. “Ông, Whigby, đã vào nhà tôi và khiến vợ tôi lo lắng vì một chuyện có thể giải quyết hợp lý hơn nếu thông qua cả hai chúng ta. Không có lý do nào miễn trách nhiệm cho ông.”

Whigby xoắn xuýt chiếc khăn giữa những ngón tay. “Tôi chỉ có đôi lời với phu nhân thôi. Chỉ giải thích cha cô ấy nợ tôi. Tôi không gây tổn thương gì cô ấy cả.”

“Ông khiến cô ấy phiền lòng, Whigby ạ, và tôi sẽ không khoan thứ cho bất cứ kẻ nào dám làm phiền lòng vợ tôi. Chestwick nợ ông bao nhiêu?”

“Một... một nghìn bảng.”

Lucien kéo ngăn kéo và rút tấm chi phiếu ngân hàng gã gấp bên trong ra. Với vài nét nguệch ngoạc, gã chi một nghìn bảng cho Marcus Whigby. Rồi gã gạt đồng giấy tờ sang một bên. “Tiền của ông đây, Whigby. Tốt hơn hết đừng bao giờ lại để tôi bắt gặp ông lảng vảng gần gia đình

Whigby vồ lấy tờ chi phiếu, nhanh chóng đọc lướt qua nó, rồi nhét vào túi áo khoác. “Cảm ơn ông, ông DuFeron. Xem như khoản nợ đã được thanh toán đầy đủ.”

“Ông sẽ phải ký lên đây.” Lucien đẩy một tờ giấy khác về phía tên cho vay. Whigby thoáng nhìn. “Đây là thỏa thuận tôi đồng ý trả nợ cho Chestwick và ông không được yêu sách gì thêm ở Nam tước. Ký đi.”

“Đ... đương nhiên rồi.” Whigby đặt bút ký và trả lại tờ giấy, Lucien cắt nó vào ngăn kéo của mình. Rồi khóa lại. “Thật vinh dự khi được làm việc với ông, ông DuFeron”, Whigby vừa đi giật lùi vừa nói. “Cho tôi gửi lời chúc đến vợ ông.”

Lucien vòng qua khỏi chiếc bàn nhanh đến mức khiến tên cho vay bất ngờ hụt chân. Rồi lão vội xoay người và co chân chạy về phía cửa. Lucien theo sau với những bước chân thông thả hơn rất nhiều.

“Nghe này, Whigby”, Lucien trầm giọng hăm dọa khi gã đàn ông kia sờ soạng chiếc then cửa. “Nếu để tôi còn nghe ông bèn mắng gằn vợ tôi, những ngày tháng của ông sẽ đột ngột chấm dứt và kết thúc trong đau đớn. Hiểu rồi chứ?”

“V... vâng.” Whigby cuối cùng cũng mở được cửa.

Lucien nổi gót lão ta ra khỏi phòng làm việc. “Và bảo với đồng bọn của ông cứ liệu hồn trước khi định gây khó dễ cho vợ tôi hay bất cứ thành viên nào khác trong gia đình tôi.”

Whigby không trả lời, chỉ nhận lại mũ từ Elton đang chờ đợi và chạy trốn khỏi ngôi nhà với tất cả tốc lực. Buồn cười, Lucien quay trở lại phòng làm việc, nhưng một chuyển động trên cầu thang đã nắm lấy chú ý nơi gã. Aveline đang đứng đó, với chiếc miệng há ra kinh ngạc.

Gã mỉm cười. “Buổi chiều tốt lành, em thân yêu. Em đang tìm anh đấy à?”

Buổi chiều tốt lành? Đó là tất cả những gì gã cần nói sao?

Aveline nhìn chăm chăm vào chồng mình, khó mà tin nổi những gì vừa chứng kiến. Cô đang định đến kể cho gã nghe về chuyến viếng thăm của Marcus Whigby chiều nay - thực tế cô đã sợ hãi khi phải kể cho gã nghe điều đó - nhưng có vẻ gã đã giải quyết xong vấn đề!

Lucien tiến đến chân cầu thang, vẻ mặt mềm mại. “Không sao nữa rồi, Aveline”, gã dịu dàng nói. “Mọi thứ đã được giải quyết ổn thỏa.”

“Anh trả cho ông ta rồi?”

Gã bắt đầu bước lên cầu thang, “Ừ. Em không phải lo lắng về lão thêm nữa.”

“Nhưng Chloe thì sao?” Mặc khó khăn đã tiêu tan, giọng cô vẫn leo cao với nỗi sợ hãi. “Lạy Chúa, Lucien, ông ta đã đe dọa sẽ làm tổn thương Chloe.”

“Vậy ư?” Một tia nguy hiểm lóe qua đôi mắt gã. “Không ai có thể tổn hại đến Chloe. Anh sẽ để mắt tới chuyện đó.”

“Nhưng có thể còn rất nhiều người như bọn họ.” Cô túm lấy cánh tay Lucien khi gã bước đến chỗ mình. “Lucien, không thể biết cha em đã nợ tiền bao nhiêu người. Ông phát điên vì đánh bạc.”

“Và nếu còn ai, anh sẽ trả hết cho họ.” Một cách dịu dàng, gã vuốt ngón tay cái dọc theo má cô. “Em đã khóc.”

“Em quá sợ hãi...”

Nụ cười trấn an nở trên môi gã. “Anh có rất nhiều tiền, Aveline à, và trả nợ cho cha em chỉ là một khoản nhỏ để đổi cho sự yên bình trong tâm trí em. Anh không muốn em lại phần lo nghĩ về chuyện đó.”

”Em không thể thôi lo lắng. Anh ghét cha em.

”Nhưng anh không ghét em. Và anh cũng không ghét

Cô nhắm mắt khi nỗi sợ hãi được trút bỏ và điều này khiến cô run rẩy. “Lạy Chúa, Lucien, khi ông ta nói về Chloe, em không biết phải làm sao. Rồi em nhận ra em phải nói với anh.” Gã ôm cô trong vòng tay, để cô biết ơn bám lấy gã, ấn mặt cô vào áo khoác gã. “Em đang định đi tìm anh, nhưng anh đã thu xếp xong xuôi rồi.”

“Anh có ích thế đấy.” Gã nâng gương mặt cô lên. “Nghe cho rõ này, Aveline. Không ai được làm tổn thương đến em hoặc Chloe. Một khi anh còn có mặt trên đời.”

Cô nhìn chăm chú vào gương mặt cương quyết, vào đôi mắt đen nghiêm túc của gã. “Em tin anh.”

“Tốt.” Gã khê khàng quay cô lại, vòng cánh tay qua eo và dẫn cô lên tầng. “Anh sẽ thuê vệ sĩ bảo vệ toàn thời gian cho Chloe và bảo mẫu của con bé nếu điều ấy khiến em yên lòng, nhưng anh không nghĩ chúng ta còn bị làm khó dễ. Tất cả những gì mà mấy tên đó muốn là khoản tiền nợ của chúng. Một khi trả xong phẳng, chúng sẽ không quay lại.”

Họ lên đến đầu cầu thang và cô lấy lại đủ bình tĩnh để trao cho gã nụ cười yếu ớt. “Anh có vẻ khá quen thuộc với những việc ngoài vòng pháp luật thế này.”

“Hậu quả từ tuổi trẻ nông cuồng của anh. Thật không may, anh đã từng giao dịch với vài tổ chức ngầm ở Luân Đôn trước đây.” Gã cười khùng khục. “Nói cách khác, bọn họ cùng phải thương lượng với anh chứ không vội làm bốc hỏa cơn thịnh nộ của anh đâu.”

“Em không nghi ngờ điều đó.”

Gã nâng bàn tay cô lên môi. “Vào phòng em và nghỉ một chút đi, bé cưng. Các dây thần kinh của em chịu quá tải rồi.”

Cô buông tiếng thở dài thườn thượt, nhưng vẫn để mặc tay mình trong tay gã. “Em cũng phải thừa nhận như thế.”

“Gi vậy? Aveline DuFeron đang thừa nhận sự yếu đuối đấy à?” Gã cường điệu, trợn tròn mắt ngạc nhiên.

Cô trao cho gã nụ cười nhu nhược. “Các sự kiện hôm nay thậm chí cũng khiến các dây thần kinh của anh quá tải rồi, chồng ạ.”

“Quá đúng.” Gã siết bàn tay cô. “Anh thừa nhận đã có những phút giây tồi tệ khi Elton thông báo Whigby ghé qua đây. Nhưng giờ tất cả mọi chuyện đã ổn. Em nên đi nghỉ đi, anh sẽ gặp lại em vào bữa tối.”

“Thực ra, em tin mình sẽ dùng bữa trong phòng.” Cô vươn tay khê vuốt má gã. “Cảm ơn anh, Lucien.” Rồi quay lưng bước đi, bỏ lại gã vẫn đứng nơi đỉnh cầu thang.

Aveline đột ngột tỉnh giấc. Trong một chốc nổi khiếp đảm tóm lấy cổ họng cô, nhưng rồi cô nhớ ra. Chloe đã được an toàn. Lucien đã giải quyết mối đe dọa đó rồi.

Cô nghe theo lời khuyên của Lucien và nghỉ lại trong phòng, rồi cho gọi bữa tối mang lên. Sau khi hầu như chỉ nhắm nháp món thịt gà lôi quay ngon lành cùng món pudding trông tuyệt hảo đi kèm của bà đầu bếp, cô nằm xuống chợp mắt. Giờ chỉ cần liếc ra ngoài cửa sổ thôi cũng khiến cô không ngủ lâu hơn tưởng tượng, bởi cô có thể thấy những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm bên ngoài những tấm rèm.

Cô đứng dậy khỏi giường và đi đến bên khung cửa sổ, nhìn chằm chằm ra ngoài màn đêm yên bình, cảnh tượng trái ngược hoàn toàn với những cảm xúc rối bời trong cô. Cô từng chỉ muốn tuân theo lẽ phải, nhưng lúc này cô không còn chắc đó là gì nữa.

Cô đã cố gắng hiểu thuận với cha, nhưng những sự kiện gần đây khiến cô nhận ra cha mình chưa bao giờ là người cha lý tưởng như cô mong muốn. Thực tế ông là bậc phụ huynh cực kỳ không hoàn mỹ, không chịu trách nhiệm cho những hành động của mình, luôn để mặc Aveline gỡ mớ rắc rối tài chính do ông tạo nên. Sau cái chết của mẹ cô, thay vì ưu tiên quan tâm và chăm sóc con mình, ông lại liều lĩnh đắm đầu vào cờ bạc để quên đi mất mát của bản thân. Thay vì an ủi Aveline, cô lại phải trở thành người động viên ông. Và không cần biết bao lần cô sửa chữa những sai lầm của ông, ông chưa bao giờ học được ình một bài học và lại để tất cả những lỗi l đó lặp đi lặp lại.

Cô yêu cha, nhưng chính sự yếu đuối nơi ông đã thay đổi dòng chảy cuộc đời cô. Và bây giờ, cô nhận ra rằng lòng hiếu thuận của mình chưa bao giờ dành cho người đàn ông được gọi là cha, mà là cho hình mẫu người cha trong cô.

Và Lucien thì sao? Người chưa bao giờ biết đến tình yêu - từ cha mẹ, hay từ em trai. Phần lớn cuộc đời từ khi trưởng thành được gã tiêu tốn vào cờ bạc và những cuộc chơi phóng túng, nhưng gã luôn xoay sở để chữa lại trách nhiệm với tài sản của mình. Gã đã trải qua nhiều năm trong địa ngục bởi ai đó muốn gã biến mất khỏi Luân Đôn. Và rồi sau tất cả những sự kiện đó, gã vẫn cư xử một cách đáng kính trọng.

Phải, năm năm trước gã đã gợi ý cô chung giường với gã để cứu cha cô một cách khiếm nhã. Và phải, gã đã thực hiện đúng thỏa thuận thiết lập giữa hai người và bỏ rơi cô khi thời gian bên nhau của họ kết thúc. Nhưng liệu có đúng khi dùng chúng để chống lại gã không? Cô đã coi đó là sự ruồng rẫy. Gã đã coi đó như hành động vì lòng danh dự.

Rồi cả thực tế ngay khi gã phát hiện ra sự tồn tại của con gái mình, gã lập tức đề nghị kết hôn. Gã cho hai mẹ con mái ấm, ăn mặc và chu cấp một cuộc sống đầy đủ tiện nghi, ngay cả khi đồng nghĩa với việc cô phải quay lưng lại với cha cô mãi mãi. Lúc đó cô đã cho gã là loại người đề tiện nhất thế gian.

Nhưng giờ cô hiểu Lucien nghĩ gã có lý do chính đáng cho hành vi của mình. Gã thực sự tin rằng tội lỗi cha cô gây ra là sai trái khủng khiếp và nếu là bất cứ người đàn ông nào khác trên nước Anh gây ra chuyện này sẽ phải trả giá bằng cái chết, gã đã để cho cha cô được sống. Cô nghi ngờ khả năng này xảy ra nếu trong trường hợp người khác bị buộc tội thay vì người cha vợ tương lai của gã.

Cô vẫn nghĩ gã đã sai về cha mình. Càng lúc cô càng tin Dante và Công tước đứng sau âm mưu loại bỏ Lucien. Nhưng quan trọng là, Lucien tin cha cô có tội.

Mặc cho những gì gã tin tưởng, gã đã trả các khoản nợ của cha cô. Gã đã nói sẽ tiếp tục trả nếu điều đó phần nào giúp cho cô khuây khỏa. Đó là dấu hiệu đầu tiên cho thấy gã đã quan tâm nhiều hơn đến cô, đến cuộc hôn nhân của họ, hơn những gì gã làm vì mục đích trả thù. Điều đó cho cô hy vọng vào tương lai

Mặc cho tuổi thơ bất hạnh hay quá khứ tai tiếng của mình, mặc cho năm năm bị tra tấn tàn bạo, gã vẫn tiến lên phía trước khi còn mục tiêu. Gã cố gắng làm những điều đúng đắn và bảo vệ cô cùng Chloe theo cái cách cha Aveline chưa bao giờ làm.

Giờ phút này, cô nhận ra mình phải buông tha lòng hiếu thuận mù quáng với cha mình. Cô luôn luôn yêu ông. Cô luôn luôn bảo vệ cho thanh danh của ông. Nhưng cô không thể trừng phạt Lucien lâu hơn nữa vì những sa đọa của cha cô.

Lucien là chồng cô. Cô cũng yêu gã. Và sẽ luôn yêu gã - không bao giờ ngừng, ngay cả khi cô cho rằng gã đã bỏ rơi mình. Và ngày hôm nay, gã rõ ràng đã cho cô thấy rằng cô đã luôn có định kiến về gã. Gã xứng đáng với sự tận tâm của cô, với bốn phần của một người vợ hơn bao giờ hết và giờ là lúc cô trao gã quyền lợi đáng được hưởng.

Lucien ngồi trước ngọn lửa trong phòng làm việc, nhìn ánh lửa phản chiếu lóng lánh trên những quân cờ bóng loáng đặt trên bàn. Gã nhặt lên quân hậu trắng, nhìn chăm chăm trong chốc lát, rồi siết những ngón tay quanh nó và ngả lưng trên chiếc ghế của mình.

Đã bao nhiêu lần hành động này giúp gã an lòng trong khi nằm run rẩy trên sàn thuyền lạnh lẽo của Sledge?

Khi bị bắt, gã vẫn mang theo quân cờ mà gã đã ngu ngốc thả vào túi áo. Gã biết những tên cướp chắc chắn sẽ lấy đi bộ quần áo đắt tiền nên ngay khi chúng bỏ gã lại một mình, gã đã nhét quân hậu trắng vào một hốc gỗ trong gian xà lim chật hẹp. Chỉ còn nó bên cạnh trong những ngày lạnh ảm đạm khốc nhất của gã trên con tàu Rừng Biển, một sự an ủi lạnh lẽo trong những lần cổ họng gã căng phồng vì khát và phiền lòng bóng rât từ lần rơi nhức nhối của Sledge. Gã đã lôi quân cờ khỏi nơi cất giấu, vuốt ve theo đường nét láng mượt của nó và nhớ lại cảm giác mà làn da Aveline mang lại.

Rồi một đêm, Denton, thuyền phó của Sledge đã phát hiện ra nó. Hắn đã phá lên cười và quăng quân cờ xuống biển đang dậy sóng. Đơn giản vậy thôi và hy vọng tinh thần cuối cùng của gã đã biến mất.

Nếu những tên cướp biển không xuất hiện vài ngày sau đó, gã biết mình sẽ hoàn toàn phát điên trong phòng giam chật chội và tăm tối đó.

Tuy vậy, gã đã trốn thoát. Gã đã trốn thoát và giành lại gia tài của mình khi trở thành một tên cướp biển trên con tàu Rửa Hận, mở ra cho gã con đường vinh quang trở lại nước Anh và đòi Chestwick trả giá cho những gì ông ta đã làm. Và gã nhất định sẽ hoàn thành mục tiêu.

Thế nhưng chưa bao giờ gã nghĩ có ngày sẽ nguyện ý trả các món nợ cờ bạc cho kẻ thù.

Nhưng cũng chưa bao giờ gã tưởng tượng mình sẽ cưới Aveline, làm cha của một đứa trẻ, hay xem xét khả năng sau cùng: Chestwick có thể vô tội.

Sự phản bội của Dante đã giáng cho gã một đòn choáng váng. Và mối liên quan rất có thể xảy ra của Robert... Lạy Chúa, chẳng lẽ xích mích vì con nhóc Torrington đó sau toàn bộ những năm qua thực sự đã khiến đưa em cùng cha khác mẹ chống lại gã? Gã có nhiều chứng cứ chĩa về hai kẻ kẻ trên hơn những gì gã có để chống lại cha Aveline. Thực tế, gã tin Dante đã cố tình khiến gã nghĩ rằng Chestwick là kẻ chủ mưu bằng cách lệnh cho quân của Sledge ám chỉ một Nam tước tưởng tượng nào đó làm ông chủ của chúng. Suy cho cùng, Dante biết Aveline đang mang thai con gã. Y cũng đã biết tất cả về thỏa thuận của gã và Aveline.

Gã thở dài và nhắm mắt lại. Gã đã bám vào niềm tin rằng Nam tước là kẻ có tội quá lâu nên thật lạ lẫm khi cân nhắc theo hướng khác. Nhưng thậm chí nếu ông ta có là người sắp xếp tất cả, giờ ông ta còn gây hại được gì? Ông ta không thể cử động, không thể nói. Ông ta đã tự hủy hoại bản thân vượt xa những gì Lucien có thể ra tay.

Gã mở choàng mắt và nhìn xuống quân hậu trắng trong lòng bàn tay. Chestwick đã bị nguyên rửa. Lucien rõ ràng có thể ra đi với tất cả tiền thắng cược lần này.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng phá vỡ dòng suy nghĩ của gã. Gã liếc nhìn đồng hồ, gần một rưỡi sáng. Gã nghĩ tất cả người hầu đều đã đi ngủ. Hy vọng như vậy. Tiếng gõ cửa lại vang lên. “Vào đi”, gã nói, không buồn che giấu bức dọc khi bị phá

Cánh cửa kẹt mở. “Lucien?”

Trước âm thanh từ giọng nói của vợ, cả cơ thể gã giật lên cảnh giác. “Aveline? Anh tưởng em đang ngủ.”

“Vâng.” Cô nhẹ bước vào căn phòng, vào trong trí tưởng tượng khiêu gợi của một người đàn ông đói khát, với những lọn tóc màu mật ong xòa xuống bờ vai, cơ thể căng đầy như tiên nữ của cô được che phủ dưới lớp quần áo từ lụa và đăng ten ưa thích như trên người Lucien. “Em hy vọng mình không quấy rầy anh.”

Chắc chắn là có, nhưng không phải theo cách cô nghĩ.

“Không đâu.” Gã cho cô nụ cười tán thưởng. “Một gã đàn ông hẳn phải là một tên ngốc mới xua đi người phụ nữ xinh đẹp đến tìm gã giữa đêm.”

Đôi môi cong lên khi cô tựa lưng vào cửa khiến nó khép lại. “Và anh không phải tên ngốc.”

“Đôi khi vẫn thế”, gã đáp, kinh ngạc trước vẻ sẵn sàng lắng nghe trong đôi mắt cô. “Nhất là khi trông em đáng yêu đến nhường này.”

Mặt cô đỏ bừng và quay đi, nụ cười thỏa mãn vẫn giữ nguyên trên môi và tất cả những gì gã có thể làm là không nhảy xổ lên từ ghế và chiếm đoạt cô ngay nơi đang đứng. Làn vải lụa vuốt ve cơ thể cô như làn da thứ hai, dải dây đăng ten trên choker gã với thứ châu báu nó thấp thoáng che phủ. Gã muốn mở cô ra như một món quà, một cách chậm rãi, bóc từng lớp một.

“Mọi chuyện vẫn ổn chứ?” Gã hỏi, khi cô vẫn tiếp tục lưu lại cạnh cửa. “Em cần gì ở anh à?”

“À, phải.” Cô hướng đôi mắt rạng rỡ đó trở lại với gã, và người gã cứng lại ngay lập tức, sẵn sàng và cứng như đá trước lời mời gọi ầm ập đó. “Phải, Lucien, em có việc này rất cần đến anh.”

Cô vươn tay ra sau lưng và xoay chiếc chìa khóa trong ổ mà không ngoái nhìn. Tiếng cạch vang lên với sức mạnh của một phát súng khiến sự kích thích găm lên trong gã.

Cô chậm rãi bước về phía gã, cơ thể dong đưa theo nhịp điệu quyến rũ đầy nữ tính kêu gọi gã, chiếc váy ngủ bằng lụa loạt soạt trong căn phòng gần như tĩnh lặng. Mái tóc cô óng ánh dưới ánh lửa, làn da như thép một lớp dát vàng. Rồi cô cuối cùng cũng đến bên chiếc ghế và đặt bàn tay lên vai khiến gã gần như ngay lập tức thẹn thùng.

Gã nhắm mắt, buột ra một tiếng thở khàn. Không kể đến những đứa con gái tiếp rượu lẳng lơ trong mấy quán rượu suốt khoảng thời gian ở cùng bọn cướp biển, gã không thực sự làm tình với một người phụ nữ nào kể từ khi bị bắt cóc. Những vết sẹo mang đến đủ loại bình luận từ cả bọn gái điếm khiến gã không có ý định tìm một nhân tình tử tế. Và từ khi quay trở lại Anh, gã chỉ có sự trả thù trong tâm trí, chứ không phải tình dục.

Nhưng lúc này thì ngược lại.

“Em có vài điều muốn nói với anh”, cô nói, vuốt bàn tay qua tóc gã.

Gã nghiêng người về phía những đụng chạm của cô, được dỗ dành và bị khuấy động cùng một lúc. “Em có thể nói với anh bất cứ điều gì.”

Nụ cười bí ẩn đó lại chạm trên môi cô. “Em biết.”

Không thể kháng cự, gã vươn bàn tay dọc xuống bờ hông được lụa che phủ, cảm nhận làn vải ấm lên từ da thịt cô. “Nói mau đi, trong lúc đầu óc anh vẫn còn làm việc.”

Cô bật cười thích thú, bắn mũi tên khao khát thuần túy xuyên qua người gã. Chẳng phải gã đã cứng như đá rồi sao. “Em muốn nói với anh vài điều.” Cô quỳ xuống ngay trước ghế gã đang ngồi, đặt bàn tay lên hai đùi gã và ngược nhìn lên gương mặt. Gã nuốt lại tiếng rên. Chết tiệt người phụ nữ này. Cô không biết vị trí này mang loại hình ảnh nào đến tâm trí gã sao?

“Gì cơ?” Gã rên r

“Em muốn anh biết em nghĩ anh là một người đàn ông đáng ngưỡng mộ. Những việc anh làm hôm nay cho thấy một nhân cách tuyệt vời.”

Đáng ngưỡng mộ ư? Nhân cách tuyệt vời ư? Phải là đầy dục vọng. Thậm chí là dâm dăng. Thèm khát em, vợ ngọt ngào của anh, gã nghĩ.

“Trả các khoản nợ cho cha em là hành động của một quý ông thực thụ”, cô tiếp tục. “Em biết anh cảm thấy thế nào về ông, vậy mà anh vẫn lo chuyện đó và bảo vệ Chloe cùng em.”

“Vấn đề không lớn lao như em nghĩ đâu”, gã nói, thắc mắc liệu có thích hợp để đề nghị cô di chuyển bàn tay lên phía trên đùi gã một chút không...

“Có lẽ không lớn với anh, người có thể tùy thích sử dụng gia tài không giới hạn”, cô đáp, vẫn mang vẻ mặt nghiêm túc. “Nhưng với một người phụ nữ không có chút gia sản, những khoản nợ như vậy hết những cơn ác mộng. Nhất là khi phải thương lượng với kẻ tội phạm như Whigby.”

“Em là vợ anh, Aveline, và anh có nhiều tiền đến mức không biết cách nào tiêu cho hết. Trả nợ cho cha em đơn giản là bổn phận của anh khi là chồng em.”

“Ôi, không đâu”, cô phản đối. “Nhiều hơn thế nhiều.” Cô vuốt móng tay dọc xuống đùi gã, đôi mắt tỏa sáng. “Khi rơi vào tình thế giống chúng ta, thì tuyệt nhiên không thể nói gì trừ ca ngợi.”

“Ca ngợi.” Gã nghiêng răng trước vệt lửa bỏ lại từ móng tay treu gheo của cô, kinh ngạc khi thấy những chiếc cúc quần đã mở từ bao giờ.

“Ca ngợi.” Cô cúi thấp, vòng hai cánh tay quanh đùi gã và áp bộ ngực căng tròn của mình lên đầu gối gã. “Như em đã nói với anh”, cô thở ra, “hấp dẫn ra sao khi em phát hiện anh là người đàn ông đáng ca ngợi thế nào chưa?”

Gã vươn tay vuốt ve mái tóc cô. “Anh đã nói với em anh muốn ở bên trong em thế nào chưa?”

Hơi thở gấp gáp của cô dội lại ngọn lửa khao khát trong đôi mắt. “Em cũng muốn.”

Gã tặng cho cô nụ cười tình quái, lần đầu tiên có chút cảm giác giống như bản thân trước đây của gã. “Vậy chúng ta còn chờ gì nữa?”

“Em không biết.” Cô liếc gã bên dưới hàng mi. “Em tưởng anh được phong là kẻ trác táng.”

“Đúng, trước kia.”

“Giờ thì sao?”

“Không trong một thời gian dài. Anh đã thay đổi, Aveline. Theo những chiều hướng em có thể không thích đâu.”

”Anh cũng thay đổi theo nhiều chiều hướng em cực kỳ ưa thích.” Cô ngồi bằng hai gót chân, thái độ tán tỉnh của cô được thay thế bằng vẻ mặt nghiêm nghị hơn. “Người đàn ông em gặp năm năm trước là kẻ ích

kỷ. Chán chường. Anh ta hẳn sẽ bắn cha em không hề ăn năn, chứ không thể hiện lòng nhân từ bằng cách để ông được sống như anh đã làm.”

“Anh thừa nhận anh là một thằng con hoang, nhưng không chỉ theo nghĩa đen của nó.” Gã chìa bàn tay ra và cô nắm lấy, đan những ngón tay vào với gã. “Chết tiệt, Aveline, anh là tên khốn tồi tệ đã bắt em đánh đổi sự trong trắng ạng sống của cha em, cho những món nợ ngu ngốc. Anh không tốt hơn Whigby.”

“Đó rõ ràng không phải hành động của một quý ông”, cô đồng ý. “Nhưng hồi đó cả hai chúng ta là người xa lạ. Và đừng quên ba đêm đó đã tặng cho chúng ta Chloe. Chỉ riêng điều đó thôi, em không bao giờ có thể hối tiếc.”

“Em tha thứ quá dễ dàng”, gã thì thào.

“Quá khứ đã mang chúng ta đến đây. Chỉ cần dừng nhìn lại.” Cô thay đổi vị trí khiến tiếng lụa loạt soạt. “Chúng ta có nên tiếp tục thảo luận chủ đề này”, cô hỏi, trượt lên chỗ căng phồng trên quần gã, “hay những vấn đề cấp bách khác cần được chú ý nhiều hơn?”.

“Chắc chắn là những vấn đề cấp bách hơn rồi.” Gã đứng dậy, lôi cô theo mình. Ném sang một bên quần cò gã vẫn giữ trong tay, gã hướng toàn bộ sự chú ý vào quần hậu trắng đang trong vòng tay gã. Ôm lấy gương mặt cô và hôn.

32. Phần 02 - Chương 18 - Part 02

Phần 2 : Sar dó

.....* • •*

Chương 18

Cô tan chảy vào với gã, miệng hé mở khi vòng tay qua cổ gã với âm thanh thỏa mãn nho nhỏ. Gã đòi hỏi và cô hiến dâng. Gã ghi siết lấy cô, bầu ngực chúi mọng ép lên ngực, phần bụng mềm mại ấn vào gốc rễ đàn ông của gã. Cô thậm chí còn ngo nguẩy để dựa vào sát hơn, như thể cố trào lên gã.

“Em muốn anh, Lucien”, cô thì thầm giữa những nụ hôn. “Em muốn hòa làm một với anh.”

Với tiếng gầm gừ thiếu thốn, gã nghiền nát miệng mình với cô và thể hiện nhu cầu cần cô đến táo bạo.

Sự đam mê khiến đầu gối cô như nhũn ra và đôi bàn tay run rẩy.

Gã hôn cô như thể đang đói khát, túm lớp lụa trên chiếc váy ngủ của cô với đôi bàn tay liều lĩnh. Cô giật áo khoác của gã, cố gắng mò nó ra và gạt được nó một phần xuống hai cánh tay. Gã buông cô ra đủ lâu để cởi chiếc áo khoác, rồi lại tóm lấy đôi tay và đặt chúng lên hàng cúc áo gi lê. “Cởi nó đi em.”

Ánh nhìn hoang dại trong đôi mắt đen của gã khiến cô nhớ đến một Lucien từ cách đây rất lâu rồi. Kẻ quyến rũ lạnh ghê, một tình nhân bạc thầy. Những ngón tay cô run rẩy, nhưng vẫn xoay xở để cởi nốt chiếc áo. Gã giữ nó khỏi người, ánh mắt lim dim ngăm hứa hẹn sẽ đốt cháy bất cứ kiềm chế còn sót lại nào của cô. Cô kéo ca vạt của gã và ném nó sang một bên, để tháo cổ áo. Một cách hăm hở, cô lôi áo sơ mi của gã ra khỏi quần.

“Aveline.” Đột nhiên trở nên nghiêm túc, gã giữ lấy tay cô trước khi cô có thể kéo chiếc áo qua đầu gã. “Anh có thể để nó ở đây nếu em thích.”

Cô nhú mày. “Em không

“Chiếc áo.” Sắc hồng lan trên gương mặt nhưng gã vẫn giữ chặt ánh mắt cô. “Anh có thể để nó ở đây nếu khiến em thấy thoải mái hơn.”

“Tại sao lại khiến em thấy thoải mái hơn? Chẳng phải anh sẽ thoải mái hơn nếu cởi nó ra sao?”

“Hoặc chúng ta có thể lên tầng. Thổi tắt những ngọn nến...”

“Lucien à, có chuyện gì vậy?”

Gã nhắm mắt khi buông tiếng thở dài, rồi lại mở chúng ra. “Những vết sẹo của anh, Aveline. Nếu em không thể chịu đựng nổi khi nhìn vào chúng, anh có thể cứ để áo đấy, hoặc chúng ta có thể lên tầng trong bóng tối.”

“Ôi, Lucien.” Cô khẽ vuốt má gã. “Những vết sẹo của anh không hề khiến em khó chịu. Chưa bao giờ.”

Mắt gã mở to. “Nhưng... em cũng không nói một lời lần đầu tiên nhìn thấy chúng. Anh cứ tưởng do em cự tuyệt.”

“Không. Không phải cự tuyệt.” Giọng cô vụn vỡ vì xúc động bởi người đàn ông mạnh mẽ nhưng dễ tổn thương này. “Là buồn bã. Có lẽ cả sốc nữa. Hoàn toàn đau khổ bởi những gì hắn đã xảy đến với anh. Lần đầu tiên em hiểu vì sao anh căm thù cha em đến vậy và cũng không thể trách anh vì điều đó.”

Gã khép mắt trong tiếng thở dài nhẹ nhõm, hiển nhiên đã rút đi căng thẳng trên cơ thể. “Sáng hôm đó, khi chúng ta suýt làm tình trong phòng ăn, em chỉ tránh ra khi chạm phải những vết sẹo của anh.” Trong đôi mắt mở to của gã lúc này, mọi cảm xúc nằm đó trần trụi cho cô nhìn thấu và chiều sâu của nó khiến cô run rẩy. “Anh cứ đinh ninh rằng chúng khiến em ghê tởm. Rằng em sẽ không muốn anh làm người yêu của em nữa.” Gã bật cười tự giễu mình. “Đó là cú đòn cho tên Lucifer hùng mạnh. Giây phút đó, anh biết mình sẽ không bao giờ còn giống kẻ đã từng là anh trước đây.”

“Em thích anh của bây giờ hơn.” Cô rướn chân và hôn gã, nhưng hôn một dịu dàng, để vỗ về, chứ không phải kích thích. “Em vẫn muốn anh làm người yêu của em, chồng ạ. Em muốn anh rất nhiều.”

33. Phần 02 - Chương 19 - Part 01

Phần 2 : Sau đó

.....* • • *.....

Chương 19

Cô vươn tay tóm lấy mép áo của gã, nhưng gã gạt cô ra. Tự kéo chiếc áo khỏi đầu, gã ngập ngừng giây lát trước khi ném nó sang một bên. Phần thân trên đầy cơ bắp của gã loang loáng trong ánh lửa dịu nhẹ và Aveline không thể ngăn âm thanh râm rì đánh giá khi cô miết bàn tay khắp những đám lông lộn xoăn rải rác trên ngực gã. Cô vạch qua một trong những vết sẹo nhăn nheo bò trên cơ thể gã.

“Làm sao anh có thể nghĩ điều này khiến anh ít hấp dẫn hơn?” Cô thì thầm. “Trong mắt em, nó khiến anh trở nên nam tính và đàn ông hơn cả khi sống sót từ sự tàn bạo như thế.”

“Anh...” Giọng rạn nứt, gã nhìn lảng đi chỗ khác, nhưng không kịp trước khi cô bắt được hơi sương phủ mờ trong đôi mắt gã. “Trước khi anh quay lại - vài người đàn bà không tiếp thu nó dễ dàng cho lắm.”

Cô đau nhói khi nghe nhắc đến những người phụ nữ khác, nhưng rồi lại tự nhắc rằng khi đó gã vẫn chưa phải là chồng mình. Gã có quyền ngủ với bất cứ ai gã muốn.

Nhưng giờ toàn bộ con người gã thuộc về cô.

“Bọn họ thật gốc ghé khi để vuột mất cơ hội vì một điều quá tầm thường.”

Gã bật ra một âm thanh ghen ghen, vừa như cười vừa như thốn thứt. Lòng kiêu hãnh giữ gương mặt gã ngoảnh đi. Cô vạch ngón tay từ cổ họng xuống ngực gã đầy trêu chọc, dọc theo sau lớp lông đen khi

nó xuống, xuống và xuống nữa nơi làn da mất hút. Cô nấn ná ở đó, lần theo những múi cơ nhấp nhô trên bụng và nghịch ngợm búng ngón cái lên những chiếc cúc quần của gã. “Yêu em đi, trước khi em phát điên vì muốn anh.”

Rồi gã nhìn cô, gương mặt căng thẳng vì xúc cảm và đỡ bàn tay sau đầu để kéo cô vào nụ hôn nóng bỏng, thiếu thốn của gã. Cô thu mình vào trong vòng ôm, siết lấy phần thân trên đầy cơ bắp và ấm áp của gã. Những cụm lông xoắn trên ngực gã cù vào làn da cô qua lớp lụa mong manh và cô cọ người vào gã, yêu sao những ma sát đầy kích thích này.

Gã găm giữ sâu trong cổ họng và gạt một bên tay áo của cô xuống, để trần một phần bờ vai cô. Gã cúi đầu và hôn cô ở đó, rồi dịu dàng ấn hàm răng vào phần da nhạy cảm cạnh cổ. Cơ thể cô bùng lên sức sống. Đôi bàn tay tham lam của gã quét khắp người cô, một đặt giữa hai xương bả vai, khóa cô lại trong vòng tay gã, một vuốt ve phần da thịt nhạy cảm trên mông cô.

Đam mê bùng cháy của Lucien đã giải phóng bất cứ kiềm chế nào cô còn lưu trữ. Cô cắn lên cổ họng, cào những ngón tay qua lớp lông ngực, dùng ngón cái trêu chọc phần nụ hoa bằng phẳng đàn ông của gã cho đến khi gã rên rỉ. Cô ép miệng lên ngực gã trong khi những ngón tay gã làm rối bù mái tóc dài của cô và khản đặc khi thì thầm tên cô. Chậm rãi, cô trượt xuống cơ thể gã trong tiếng lụa khe khẽ kêu loạt soạt, miệng đốt lên ngọn lửa đam mê dọc xuống ngực gã, chỉ ngừng lại để ấn nụ hôn lên từng vết sẹo gồ ghề. Cô với đến eo gã, những ngón tay gã siết lấy tóc cô khi cô vạch một đường trêu ghẹo dọc theo thắt lưng gã bằng lưỡi của mình. Tặng cho gã điệu cười quỷ quyệt, cô tiếp tục đi xuống sâu hơn nữa.

Với âm thanh thô ráp vì đòi hỏi, gã đẩy cả hai ngã ra sàn. Gã duỗi hai cánh tay cô qua đầu, giữ chúng bất động khi chiếm đoạt miệng cô trong một nụ hôn sâu, đầy ham muốn khiến đầu óc cô quay cuồng.

Trái tim gã đập rộn ràng trên trái tim cô, da thịt gã thậm chí còn nóng rẫy xuyên qua lớp váy ngủ của cô. Cô cong người về phía gã, căng thẳng muốn cảm nhận sự cứng rắn của gã giữa đùi cô. Gã lầm rầm điều gì đó, rồi dùng một tay giữ cả hai cổ tay cô trong khi bàn tay kia lùa xuống ôm lấy bầu ngực.

Cô thì thào tên gã, nhắm chặt mắt khi những cảm xúc găm qua cơ thể như sấm sét. Gã xộc bàn tay vào chiếc váy, giật dây buộc khi gã giam cầm bầu ngực trần của cô, dùng ngón tay trêu chọc nụ hoa của cô. Gã thỏa thuê trên khuôn miệng, nhắm nháp đôi môi, vắn vít lưỡi với cô.

Cô buột tiếng thét bất ngờ khi gã dùng cả hai tay xé toạc vạt trên chiếc váy, nhưng tiếng thét trở thành rên rỉ ngay lập tức khi gã đưa miệng chiếm lấy một bên nụ hoa và hút mạnh. Không còn dịu dàng ở đây, nhưng cô cũng không muốn sự dịu dàng. Cô muốn Lucien, theo tất cả những đam mê được giải phóng và dữ dội của gã.

Cô vuốt hai bàn tay trên lưng gã, gắn kết những cơ bắp cứng rắn của gã với sự thưởng thức nữ tính của cô. Rồi gã đưa nụ hoa vào giữa hàm răng và kéo, cả thế giới của cô chao đảo khỏi vòng kiểm soát. Cô cảm móng tay vào lưng gã và uốn người về phía miệng gã.

Với tiếng rên thấp, gã đẩy chiếc váy ngủ lên eo, bàn tay trượt vào giữa đùi cô để khám phá chốn ấm nóng và ẩm ướt đang chờ gã. Cô tự nguyện mở chân ra đón, run rẩy khi gã yêu cô với những đụng chạm chính xác. Đau đón giữa chân cô dần trở thành địa ngục.

Gã trượt vào một ngón tay và cô gần như đạt đỉnh ngay lập tức. Nhưng gã kịp thời rút ra, rồi trở lại, giờ lại chậm rãi hơn, chỉ lướt qua những phần thân thể khao khát cái vuốt ve từ gã. m thanh điên cuồng vọng lên từ sâu trong cổ họng và cô xoay hông, đuổi theo khoái cảm hung dữ nằm ngay ngoài tầm với.

Gã mơn trớn bầu ngực cô bằng lưỡi của mình, tạo nên ma lực giữa đùi. Rất nhiều lần gã gần như mang cô đến miệng vực, rồi ngừng lại và đợi cho đến khi cơ thể run rẩy của cô bình tĩnh lại. Rồi lại khiến cô dâng cao thêm lần nữa.

Mỗi phân tử trên người cô đều bị đốt cháy vì gã, làn da gợn lên hưởng ứng sự tiếp xúc của một nghệ sĩ bậc thầy. Gã biết chính xác địa điểm và cách vuốt ve, biết khi nào cô lên đến đỉnh và khi nào sẽ ghìm lại. Hơi thở cô hỗn hển, mái tóc rối bù quanh họ. Mồ hôi lấp lánh da thịt và ướt đầm lọn tóc rũ xuống từ trán gã.

“Xin anh, Lucien”, cô thì thào gần như thổn thức, khóa chặt ánh mắt vào với gã. “Xin anh...”

Gã nuốt trọn lời nói bằng một nụ hôn, với tay xuống cởi quần. Cô giúp gã kéo nó xuống cho đến khi vướng nơi đôi giày. Nhưng thế là đủ rồi.

“Aveline”, gã lẩm bẩm, gạt mái tóc lòa xòa khỏi mặt cô. Cái cách gã thốt lên từ đơn giản đó nghe chất chứa còn hơn tên gọi của cô. Rồi gã đẩy vào chậm rãi.

Khi toàn bộ đam mê cuồng nhiệt điều khiển họ, cô cứ tưởng sau đó sẽ là một lần kết hợp đầy mê loạn. Nhưng gã chỉ di chuyển từ tốn. Cô bám vào bờ vai, quấn hai chân quanh người gã khi gã kiểm soát nhịp điệu chậm rãi của mình với hàm răng nghiêng lại kiềm chế.

Gã ôm lấy hông cô và đẩy vào sâu hơn, thổi bùng lên ngọn lửa đam mê vào trung tâm cô. Lần này gã nhấn nhá bên trong, nhóm lên ma sát tuyệt vời, rồi đột ngột thúc mạnh khiến cô bất chợt chạm chân đến ngưỡng cửa thiên đường. Khoái cảm đâm xuyên cả người, xé rách một tiếng thét khản đặc khỏi cổ họng cô.

Lucien ở ngay phía sau cô, ngửa mái đầu khi gã thúc mạnh một lần, rồi hai lần. Gương mặt vặn xoắn vì tập trung, một giọt mồ hôi lăn xuống từ bên thái dương, trước khi thét to giải thoát, gã rùng mình khi trút sạch bản thân vào cô.

Gã rã rời đổ sụp xuống, Aveline cũng mệt nhoài, cô nở nụ cười và vòng cánh tay ôm lấy gã.

Hơi thở khó nhọc và hai bàn tay đẩy ngực gã của Aveline đã đánh thức gã khỏi tình trạng hưởng thụ lười biếng. Với tiếng rì rầm xin lỗi, gã lăn khỏi người cô để nằm ngửa ra trên tấm thảm. Gã nghe thấy cô hít một hơi thật sâu, rồi những ngón tay cô lồng vào với gã. Gã quay sang nhìn, mỉm cười có chút tự mãn trước vẻ ngoài xộc xệch của cô.

“Em trông lồi thoi lắm, vợ của anh.”

“Em vừa mới bị chiếm đoạt xong.” Cô nói khi nụ cười điệu đà khẽ nở trên môi khiến gã lại muốn chiếm đoạt cô thêm lần nữa. Cô nằm nghiêng người để đối mặt với gã, những dấu tích của chiếc váy ngủ biển mất khỏi cơ thể uyển chuyển. “Theo em nghĩ dường như anh chẳng nhớ được mấy mảnh khóc cũ của tên Lucifer kia rồi, ông DuFeron

“Theo anh nghĩ thì có vẻ em là một người phụ nữ có đam mê và táo bạo đáng ngưỡng mộ đấy, phu nhân DuFeron ạ.”

Mặt cô ửng đỏ đầy duyên dáng. “Có trách thì trách ngài ấy, thưa ngài, tại ngài đã dạy tôi.”

“Vậy thì tôi nên tán dương bản thân vì năng lực dạy học của mình rồi.”

Lần này cô bật cười. “Thật ra, em cũng căng thẳng lắm. Trước đây em chưa từng quen rũ một người đàn ông bao giờ.”

“Anh tự hào khi trở thành người đầu tiên.”

“Cứ như có ai đó sánh ngang với tên Lucifer vĩ đại vậy”, cô trêu ghẹo. “Anh gần như đã hủy hoại thanh danh của em.”

Ngay lập tức thái độ của gã trở nên nghiêm nghị. “Anh biết. Và cho anh xin lỗi. Đêm đó anh nên thông cảm với em, chứ không phải sử dụng em cho những mục đích ích kỷ của mình.”

“Chúng ta đã đồng ý quên đi quá khứ rồi mà.” Cô siết tay gã. “Nhưng nếu anh muốn chứng minh sự thành khẩn của mình...”

Gã kéo cô nằm lên người. “Có chứ.”

Cô chống người trên hai khuỷu tay và cười toe nhìn xuống. “Anh nên tháo giày của mình ra đi.”

Gã hòa lẫn tiếng cười của mình với cô, rồi trao nụ hôn khi mái tóc cô buông xòa như tám rèm dát vàng bao quanh họ. Gã đã chứng minh cô thấy mình thực sự thành khẩn thể nào.

Lúc Aveline thức dậy trên giường Lucien trời đã ngà sang trưa

Trước khi mặt trời mọc, họ đã rón rén lên cầu thang, cười khúc khích như những đứa trẻ khi cố gắng không đánh thức người hầu. Bởi chiếc váy ngủ của cô đã hoàn toàn bị phá hỏng, Aveline bọc mình trong chiếc áo khoác của Lucien khi cả hai lén lút chạy vào phòng ngủ của gã. Chiếc áo khoác nhanh chóng bị ném sang một bên trước đam mê hiện trên gương mặt Lucien và giờ cô thức giấc với nụ cười trên môi cùng những cơn đau êm dịu khắp cơ thể.

Nụ cười của cô nhạt đi khi nhận ra mình đang lẻ loi trong phòng. Rõ ràng chồng cô đã dậy sớm và đi giải quyết công việc của mình.

Cô ngồi dậy trên giường, gạt mái tóc khỏi gương mặt. Cô cứ nghĩ họ đã chia sẻ điều gì đó tồi qua. Rằng họ đã tạo nên một mối quan hệ ràng buộc. Nhưng có lẽ đối với Lucien, đó không hơn gì một lần gặp gỡ ngẫu nhiên.

Trái tim cô như bị bóp nghẹt khi nhớ lại những sự kiện tồi qua. Không có một lời yêu thương nào được thốt lên, không một lời thể chung thủy bất diệt. Phải chăng cô đã đánh giá sai hoàn cảnh? Có lẽ lúc này, cuộc hôn nhân của họ vẫn chẳng hề thay đổi ngoại trừ có chung một chiếc giường. Sau cùng, cô cũng không mong đợi Lucien sẽ chia sẻ cùng cảm xúc với cô.

Cô buông tiếng thở dài sâu lắng và run rẩy. Có lẽ gã không hề biết cách yêu - và với gia đình trước kia của mình, ai có thể trách cứ được gã? Ai đó gần gũi đã phản bội và đẩy gã vào con đường chết trên con tàu đó. Chỉ sức mạnh từ ý chí của Lucien mới giúp gã sống sót. Cô thừa biết rất khó có thể chiếm được tình yêu của chồng. Nếu trong gã còn tồn tại chút khả năng yêu nào đó.

Ban đầu đam mê có thể rừng rực cháy, nhưng cuối cùng cũng lụi tàn. Nếu không có tình yêu tiếp sức, đam mê sẽ trở thành nỗi buồn tẻ và sau cùng là oán giận. Liệu cô có phải chịu đựng một cuộc hôn nhân trống rỗng trong nhiều năm tới hay không?

Cô thu tấm chăn quanh người và đứng dậy, chuẩn bị để trở lại phòng mình. Khi bước xuống giường, có thứ gì đó rơi xuống đất.

Một đóa hồng trắng, vừa mới n

Cô từ từ cúi xuống và nhặt nó lên, nâng đóa hoa gần mũi để hít vào hương thơm ngọt ngào của nó. Hẳn nó đã nằm bên cạnh mà cô không thấy.

Cô ngửi đóa hoa lần nữa và buổi chiều đáng yêu trong khu vườn được gọi lại trong tâm trí, khi cô và chồng dường như hòa hợp với nhau một cách hoàn hảo. Phải chăng gã cũng nghĩ đến chiều hôm ấy khi gã chọn đóa hồng này? Sau cùng, có lẽ vẫn còn hy vọng cho cuộc hôn nhân của bọn họ.

Miệng ngâm nga sung sướng, cô quay người đi về hướng về phòng ngủ của mình.

Lucien gõ lên cánh cửa nhà Huntley, trông đợi sẽ bị đuổi đi như lần đầu tiên gã quay trở về Luân Đôn. Nhưng thay vào đó, người quản gia thông báo tên gã và đẩy cánh cửa rộng mở.

“Công tước có nhà không?” Lucien vừa hỏi vừa cúi mũi cùng găng tay.

“Tôi sẽ hỏi thăm xem, thưa ông DuFeron.” Người quản gia biến mất và xuất hiện lại trong vài phút. “Đức ông yêu cầu tôi dẫn ông vào phòng làm việc của ngài ấy.”

Lucien đưa mũ và găng tay cho đôi tay chờ sẵn của một người hầu. “Cảm ơn ông, Stinson.”

“Lối này, thưa ông.”

Lucien theo người hầu vào phòng làm việc của Robert. Thật lạ lẫm khi quay trở lại nhà Huntley. Gã đã dành phần lớn cuộc đời trong tòa dinh thự tinh xảo này, nhưng gã sẽ không hình dung ra được một nơi nào lưu giữ nhiều kí ức lạnh lẽo như nơi đây. Nó là nơi được trang hoàng tuyệt đẹp và lưu trữ cả một gia tài gồm đồ cổ và tranh vẽ giá trị, nhưng gã vẫn thích mái ấm nhỏ nhắn mình đang sống cùng Aveline và Chloe hơn. Gia đình, gã nhận ra, tạo nên toàn bộ sự khác biệt.

Stinson bước một bước qua cánh cửa phòng làm việc của Công tước Ông DuFeron”, ông ta thông báo, rồi lùi sang một bên để Lucien có thể tiến vào.

“Cảm ơn ông, Stinson.” Robert đứng dậy khỏi chiếc bàn trước mặt, mặc một chiếc áo khoác xanh dương và quần màu vàng sẫm đắt tiền cũng hệt như Lucien. Nhận ra sự giống nhau trong quần áo của hai người, Công tước nhướn một bên lông mày màu vàng. “Hừm”, là tất cả những gì cậu ta nói.

“Có vẻ chúng ta hay lui tới cùng một hàng may”, Lucien dài giọng. “Điều đó không tốt cho thanh danh của cậu đâu. Có lẽ cậu nên thay toàn bộ tủ quần áo ngay lập tức.”

“Tôi lại thích sự thật là anh cũng bộc lộ chút khiêu thủy mỹ hơn”, Robert đáp. “Hẳn được di truyền từ gia đình.”

“Cậu đang thừa nhận chúng ta có liên quan đến nhau đấy à?”

“Tôi chưa bao giờ phủ nhận điều đó.” Robert khoanh hai cánh tay trước ngực. “Điều gì khiến anh đến chơi sớm thế này vậy, Lucien? Theo những gì tôi nhớ, anh là người sinh hoạt về đêm thì phải. Đừng bảo anh vẫn chưa đi ngủ đấy nhé?”

Lucien không thể ngăn nụ cười thỏa mãn giăng qua mặt. “Ồ.”

Robert giơ một bàn tay lên. “Tôi không quan tâm đến việc nghe chi tiết.”

“Tôi cũng không định chia sẻ chúng.”

Robert sốt ruột nói. “Bởi tôi không rõ tình trạng khẩn cấp kinh khủng cỡ nào lôi kéo anh tình nguyện đến đây, làm ơn mở mang cho tôi biết lý do chuyển viếng thăm của anh.”

“Cậu có thể trách tôi được sao?” Lucien nhìn quanh căn phòng làm việc, mọi thứ vẫn không mấy thay đổi như trong tuổi thơ của gã. “Căn nhà này lưu giữ quá ít kỉ niệm tốt đẹp với tôi. Nhân tiện, mẹ cậu đâu rồi?”

”Bà đi mua s

“Tốt. Tôi muốn nói chuyện riêng với cậu.”

“Lạ thường thế chứ.” Robert bước ra sau bàn và ngồi xuống chiếc ghế ở đó. “Ngồi đi, Lucien. Tôi phải công nhận anh khiến tôi cảm thấy hiếu kỳ rồi đấy.”

Lucien chọn một cái ghế cạnh bàn và ngồi xuống.

“Anh muốn nói về chuyện gì?” Robert hỏi.

“Victoria Torrington.”

Công tước đứng phắt dậy. “Ra ngoài.”

Lucien cũng đứng theo, chậm rãi hơn. “Tôi sẽ không đi.”

“Vậy thì để tôi ném anh ra.”

“Cứ làm đi”, Lucien giễu cợt khi em trai gã đi về phía cửa. “Rồi cả giới thượng lưu có thể phao tin Công tước Huntley đã tống cổ anh trai ra khỏi nhà mình thế nào.”

Cách nửa căn phòng, Robert quay lại. “Anh cùng cha khác mẹ.”

Lucien nhún vai. “Cậu muốn gọi thế nào cũng được. Tôi vừa mới quay về từ côi chết và kết hôn với mẹ của đứa con ngoài giá thú của tôi. Lúc này chưa đủ để nói xem gia đình nên xử lý thế nào à?”

“Không may là anh đúng.”

“Chúng ta cần thảo luận về Victoria, Robert”, gã điềm tĩnh nói. “Chúng ta không thể cứ tiếp tục mãi thế này.”

Robert bắn cho gã ánh nhìn nói rằng chắc chắn họ có thể, nhưng cậu ta đã quay trở lại chiếc bàn. Ngồi xuống, cậu ta đặt hai tay lên hai tay ghế. “Nếu anh xin lỗi, thì hơi quá muộn rồi.”

“Tôi muốn giải thích những gì đã xảy ra. Rồi tôi sẽ xin lỗi.”

Robert ngả đầu ra sau, nhắm hờ mắt theo cái vẻ chán nản như thường lệ. “Nếu anh phải làm thế”, cậu ta thở dài.

“Cậu không muốn biết sự thật sao?” Lucien hỏi. “Hoặc cậu thích cách nhìn của cậu với sự thật hơn?”

Robert mở mắt và quăng cho gã cái nhìn thù địch. “Tôi biết điều gì đã xảy ra. Anh đã cố quyến rũ người phụ nữ tôi sắp kết hôn.”

“Tôi không phải người đầu tiên.”

“Làm sao anh có thể nói thế?”, Robert nhảy khỏi ghế, vò cả hai tay xuống bàn khi nhào người về phía trước. “Victoria là con gái của một Bá tước. Kể từ giây phút cô ấy sinh ra, cha mẹ đôi bên đã có kế hoạch hứa hôn cho chúng tôi. Victoria trưởng thành với ý thức một ngày nào đó sẽ trở thành vợ tôi.”

“Và điều đó khiến cô ta bất cần. Cô ta nghĩ có thể ve vãn người khác bất cứ chỗ nào cô ta muốn bởi tương lai của cô ta đã được đảm bảo.” Lucien khịt mũi nhạo báng. “Con nhỏ đó là đứa lằng lộn và cô ta sẽ biến cậu thành trò cười. Nhưng tôi biết cậu sẽ chẳng bao giờ tin tôi trừ khi tôi chứng minh cho cậu xem. Mẹ kiếp, Robert, nghĩ đi! Cậu có nghe nói tôi tấy mảy với trinh nữ nào bao giờ chưa?”

Robert nhướn mày khinh bỉ. “Vợ anh thì sao?”

“Chuyện đó khác hoàn toàn. Hoàn cảnh... ừm, cô ấy là độc nhất. Và tôi đã kịp sửa sai vào phút cuối cùng.”

Robert cười khùng khục. “Trời đất ơi, xem tượng đài sụp đổ này. Theo ý tôi, Lucien ạ, vợ anh đã hoàn toàn dắt mũi được anh rồi.”

Lucien nghiêng hàm, thừa biết lời nhận xét của Robert hết thấy đều rất gần với sự thật. “C không phải đang nói về Aveline. Chúng ta đang nói đến Victoria. Và cô ta không trong trắng.”

“Không sau khi anh đã kết thúc với cô ấy, dĩ nhiên rồi.” Tức giận trút nặng trong giọng nói, Robert đứng thẳng dậy và bắt đầu dằn dỗi sắp xếp lại đồng giấy tờ trên bàn.

“Tôi chưa bao giờ chạm vào cô ta, Robert.”

“Cái gì đây? Giờ lại thay đổi câu chuyện à?”

“Ngài Hardyston là nhân tình của cô ta, không phải tôi.” Lucien tóm lấy cánh tay Robert, ép em trai gã ngừng xáo tung đồng giấy má và nhìn gã. “Tôi chỉ sắp xếp để cậu thấy bọn tôi bên nhau, cho cậu biết bản chất thực sự của cô ta thôi.”

“Tôi biết bản chất thực sự của cô ấy. Cô ấy là một tiểu thư xinh đẹp với tính tình ngọt ngào, người sẽ sắp trở thành Nữ Công tước của tôi.”

“Không đâu, Robert. Cô ta là một con diêm xinh đẹp, kẻ sẽ dành cả đời để khiến cậu khốn khổ vì rất nhiều vụ lăng nhăng của cô ta.”

“Cút ra!” Robert hất văng tay Lucien. “Cút ra khỏi nhà tôi, đồ dê tiện! Anh đã hủy hoại người phụ nữ tôi yêu!”

“Tôi biết cậu đã yêu cô ta”, Lucien bình tĩnh nói. “Đó là lý do tại sao tôi phải cứu cậu khỏi cô ta. Thứ lỗi cho tôi vì phải làm cậu tổn thương.”

“Tôi đáng lẽ phải thách đấu với anh”, Robert quát lên. “Nhưng tôi không mong bị giết khi mới mười chín tuổi.”

“Tôi sẽ không giết cậu”, Lucien lên tiếng. “Tôi sẽ từ chối lời thách đấu.”

“Đồ hèn!”

“Cậu là em trai tôi. Điều vẫn có một ý nghĩa nào đó với tôi, ngay cả khi nó uố hỏ thẹn.” Lucien cúi đầu chào ngắn gọn. “Ngày tốt lành, thưa Đức ngài.”

“Em cùng cha khác mẹ”, Robert lẩm bẩm khi Lucien ra khỏi phòng. Nhưng không hiểu vì sao lời bình luận không mang thái độ đả kích như thường thấy.

34. Phần 02 - Chương 19 - Part 02

Phần 2 : Sau đó

.....* • •*

Chương 19

Khi cánh cửa nhà Huntley đóng lại sau lưng, Lucien mừng vì đã lựa chọn đi bộ khi khoảng cách ngắn đến nhà em trai gã thay vì đi xe. Gã biết trước cuộc tranh luận với Robert sẽ khiến cậu ta vỡ mộng và gã đã đúng. Với ánh mắt đen tối cuối cùng ném về nơi trú ngụ của vị Công tước, gã bắt đầu rảo chân về nhà.

Gã đã biết từ sáu năm trước bằng chứng về bản chất thực sự của Victoria Torrington sẽ làm tổn thương đến lòng kiêu hãnh của em trai gã và thậm chí còn có thể khiến cậu ta buồn rầu một khoảng thời gian, nhưng gã chưa bao giờ hình dung trái tim của thằng nhóc lại lụy sâu vào tình ái như thế. Và Robert mới chỉ là một cậu bé - vừa tròn mười chín tuổi - khi Clarissa cố vũ cậu ta dần trở nên thân quen hơn với Victoria, con gái thứ hai của Bá tước Plimington.

Cha bọn họ không phản đối bởi danh tiếng và khối gia tài nhà Plimington cũng gần tương đương với nhà Huntley, nhưng chính Clarissa là người sắp đặt cho sự hứa hôn trở thành hiện thực. Lucien luôn nghi ngờ Clarissa khẳng khái sắp xếp hôn nhân cho Robert sớm thế bởi bà ta muốn Nữ Công tước tương lai phải là một đứa con gái dễ uốn nắn để bà ta có thể kiểm soát. Nhưng không một ai có thể ngờ rằng Victoria lại là một kẻ lẳng lơ quá đỗi, khi làm tình nhân với quý ngài Hardyston đã có gia đình.

Lúc Lucien phát hiện mối quan hệ của bọn họ, gã nhận ra một người đàn bà như Victoria sẽ khiến Robert trở nên khốn khổ một khi đám cưới qua đi. Thế rồi, một Robert cực kỳ đứng đắn lại đem lòng yêu và nghĩ cô ta là tiểu thư dịu dàng nhất và có giáo dưỡng nhất trong đám tiểu thư quý tộc. Cậu ta còn tự làm khó bản thân để tránh làm tổn thương đến những cảm xúc mong manh của vị hôn thê. Trong lúc đó, cô nàng Victoria mười tám tuổi đã sắp xếp được vài lần hẹn hò nồng nàn với ngài Hardyston - không phải người đầu tiên trong số nhân tình đáng kể của cô ta, nếu những thông tin của Lucien là chính xác.

Gã không thể để em trai mình một người đàn bà không những khiến cậu ta bị chế nhạo như một anh chồng bị cấm sừng mà còn làm ô uế thanh danh của dòng họ Huntley. Và thời cơ cũng đã đến, như tất cả những người khác ở Luân Đôn, con nhỏ đã phát hiện mối bất đồng giữa Lucien và những thành viên đạo mạo trong gia đình gã. Cô ta đã tiếp cận gã, thấy rằng thật thú vị để thử và quyến rũ người anh trai cùng cha khác mẹ của vị hôn phu.

Nhưng con nhỏ phóng đảng đó đã xơi phải thứ khó nhằn hơn khả năng rất nhiều khi tự hiến mình cho Lucien. Lucien đã để mặc cô ta dẫn gã ra riêng một chỗ tại bữa tiệc hai gia đình tổ chức lễ đính hôn. Than thở vị hôn phu khiến cô ta chán ngán, ả xông đến ôm lấy gã và cầu xin chiếm lấy cô ta khi Robert bước vào với bố mẹ đôi bên theo đằng sau.

Mọi chuyện trở nên hỗn loạn. Victoria ngay lập tức hành động như thể một trinh nữ bị hoảng sợ, nhưng cả hai gia đình đã nghe những lời bình luận của cô ta về Lucien. Robert ngay lập tức đổ tội cho Lucien đã gây ra sự hoảng loạn vị hôn thê, cho rằng rõ ràng gã đã bày mưu để quyến rũ cô ta. Để cố gắng cứu vớt cuộc đính hôn, ngài Plimington đã đồng ý với Robert, phần nộ hết lên với trời rằng con gái ông ta đã bị hủy hoại bởi một tên phóng đảng tai tiếng. Clarissa, kẻ trùng mắt như phóng những con dao găm về phía Lucien, đã đồng ý không trì hoãn đám cưới của Robert và Victoria thêm nữa, nhưng vị Công tước không nghe. Thay vào đó, ông đề nghị Lucien trở thành người thay thế cho Robert, bởi cho rằng gã là người đã làm tổn hại đến thanh danh của Victoria.

Bá tước hoàn toàn phản đối, bày tỏ sẽ không bao giờ cho phép con gái kết hôn với một đứa con hoang, ngay cả khi là con hoang của một Công tước đi chăng nữa. Cảm thấy cực kỳ bị xúc phạm, Công tước hủy bỏ lễ đính hôn ngay lập tức. Khiến gia đình ngài Plimington đã phải ra về trong phần nộ ngút trời chỉ vài giờ sau đó.

Robert đón nhận lần rắc rối này một cách khó khăn, kể từ đó cậu ta và Lucien hiếm khi trao đổi một câu lịch sự. Lucien đã cho sửa lại trang viên Cổng Gai để tránh những lời đồn thổi tồi tệ và ba tháng sau khi sửa xong, gã đã gặp Aveline.

Hai tháng tiếp theo, gã bị cầm tù trên con tàu của Sledge.

Phải chăng vì quá đau buồn khi để mất Victoria nên Robert đã sắp xếp việc tổng khứ ông anh cùng cha khác mẹ rắc rối của gã?

Ý nghĩ đó khiến gã khó chịu. Gã hy vọng thời gian sẽ làm nguôi ngoai cơn thịnh nộ của Robert, nhưng có vẻ trí nhớ của em trai gã rất tốt. Càng lúc Lucien càng thấy những người gần gũi với gã đã thiết kế vụ bắt cóc mà không phải cha của Aveline. Gã không còn lòng dạ nào để trừng trị vị Nam tước hơn nữa. Người đàn ông đó trong hoàn cảnh hiện giờ chẳng thể hại ai, nên điều kiện mà gã đặt ra, không cho phép Aveline hoặc Chloe gặp ông ta, dường như đang khiến họ tổn thương nhiều hơn là khiến vị Nam tước bị tổn thương.

Gã phải dỡ bỏ sự cảm đoán đó. Lúc này dường như không còn lý do để làm như thế.

Bởi trái tim đã vui bất kỳ khi nghĩ đến phản ứng của Aveline trước tin tức này, gã không hề để ý đến tên cướp cho đến khi hắn gần như nhảy bổ vào người.

Gã rút sang bên để tránh cánh tay đang vươn ra của tên cướp, nơi thanh đoản kiếm định lòi gã vào trong hẻm, nhưng một tên khác tấn công gã từ phía sau, xô gã khỏi trục đường chính vào trong bóng tối.

Lucien nguyên rủa việc cản thời gian của mình khi gã xoay người để đối mặt với bọn cướp. Bởi một giờ trước đây vẫn còn vài người đi lại trên đường. Giờ thì chẳng có ai có thể thấy toán cướp đang dồn gã vào hẻm - điều chắc chắn đã nằm trong tính toán của bọn chúng.

“Hầu bao tao mang theo nhỏ lắm”, gã nói, chuẩn bị tư thế ột trận đánh. “Chúng mày cứ tự nhiên mà đến lấy.”

“Mày sợ, phải không?” Một tên hỏi, khi vung vẩy con dao. “Mày nên thế.”

“Bọn tao sẽ lấy cả vàng và đôi giày đắt tiền của mày”, tên kia xen vào, khi chìa khẩu súng vào ngực gã. “Mày không cần chúng nữa.”

“Vì sao thế?”

Tên cầm dao mỉm cười, để lộ những lỗ hổng to tướng trên hàm răng. “Vì mày sắp chết

Tên cầm dao, dù trông nhỏ thó hơn, nhưng có vẻ là kẻ chỉ huy, gã trầm nghĩ, khi thay đổi trọng lực trong trường hợp cả hai đều lao vào gã. Tên to lớn cầm súng trông ít thông minh hơn. “Tao không chết dễ thế đâu.”

“Bọn tao đã được cảnh báo về mày rồi”, tên to con nói.

“Vậy ư? Từ ai thế?”

“Ngậm miệng mày lại”, tên người nhỏ thó rít lên. “Phải xử lý nhanh gọn như một vụ cướp bình thường.”

Máu Lucien đông lại trước những từ đó. “Chúng mày được gửi để giết tao?”

“Mày xong đời đến nơi rồi”, tên to con lên tiếng.

“Ai đó không ưa ngài, quý ngài ạ”, tên nhỏ người chầm chọc.

Ai đó không ưa mày một chút nào, ranh con ạ. Gã vẫn có thể nghe thấy giọng của Sledge trong cái đêm gã bị bắt cóc.

Không có lần sau.

“Tao không phải quý ngài”, gã bảo tên nhỏ. “Và tao không định chết hôm nay.”

“Mày sẽ mau được làm mồi cho cá thối”, tên to chế nhạo.

“Rồi để xem.”

“Bắt lấy nó!” Tên trẻ hơn hô, nhào tới với con dao trong tay.

Lucien hành động. Thời gian ở cùng băng cướp biển Rửa Hận mang lại nhiều lợi ích cho gã khi lách khỏi con dao và ngáng chân tên người ỏ thỏ. Tên nhỏ ngã lặn ra đất, con dao trượt khỏi tay. Tên to con thét lên và nổ súng. Lucien thụp xuống. Viên đạn sượt qua đầu và găm vào bức tường phía sau.

Tên người nhỏ thỏ vươn tay tìm con dao, nhưng Lucien nhanh hơn, vồ lấy nó và đâm vào mu bàn tay của hắn. Tên cướp rú lên ôm chặt lấy bàn tay bị thương của mình.

Tên đồng bọn to con còn mãi rò rẫm với khẩu súng, cố gắng nạp đạn. Lucien bật dậy, con dao vẫn nắm trong tay và nhảy vào hắn. Bọn họ lao xuống đất, hai cánh tay Lucien khóa ngang lưng tên côn đồ. Khẩu súng văng khỏi tay tên cướp và khi chạm đất, con dao vọt khỏi tay Lucien.

Bị tước hết khí giới, hai người đàn ông lăn người, đổi sang nắm đấm. Lucien nhận một cú móc trái như trời giáng vào cằm và trả đũa bằng một đòn bên phải. Gã và tên cướp to béo có vẻ cân tài ngang sức trong cuộc chiến tay không, khi thì nhau nhận những cú đấm liên tiếp.

Không có lần sau, gã tiếp tục nghỉ. Không bao giờ có lần sau.

Ánh sáng lóe lên ngoài góc mắt cảnh báo gã. Gã lăn sang một bên ngay khi tên nhỏ bổ dao xuống. Thay vì găm nó vào lưng gã như tên cướp dự liệu, con dao thọc thẳng vào ngực tên cướp lớn.

“Jack!” Tên nhỏ thét lên. Gã sụp gối bên cạnh tên đồng bọn đã chết của mình.

Trong khi hắn hoảng loạn, Lucien túm lấy, ném hắn ngã sõng soài và chèn cánh tay lên khí quản. Mất hẳn phòng to, đôi tay cào lên cánh tay Lucien.

“Ai thuê chúng mày?” Gã hỏi. “Ai thuê chúng mày giết tao?”

Tên cướp hóp lấy từng hóp. “Tao... không... biết”

“Mày nói dối.” Lucien ép tay nặng hơn. “Nói lại lần nữa.”

“Được thuê... ở... bến tàu.” Gương mặt tên sát thủ đỏ lựng khi hơi thở hắn trở nên nông hơn. “Nam tước...”

“Vị Nam tước, phải không? Hắn trông thế nào?”

“Chưa từng... nhìn thấy.”

Lucien thả lỏng cánh tay chút ít. “Vậy ai là kẻ chuyển lời nhắn?”

Tên cướp hóp một hơi sâu, đôi mắt hắn lờng bòng nước. “Một thằng tao quen. Bảo quý ngài nào đó muốn làm thịt một quý ngài khác, không được hỏi. Tao nhận. Chưa thấy Nam tước đó bao giờ.”

“Mày được trả tiền bằng cách nào?”

“Hắn bảo sẽ để tiền của tao ở quán Hoa hồng và Chó săn sau khi làm xong.”

“À, mày không nhận được nó rồi.” Lucien đứng dậy, lôi tên nhỏ theo với gã. “Nếu tao là mày, tao sẽ cân nhắc lại nghề nghiệp của mình.”

35. Phần 02 - Chương 20 - Part 01

Phần 02: Sau đó

Chương 20

Sau khi giao tên xem chút nữa đã trở thành kẻ ám sát gã cho đồn tuần cảnh khu vực, Lucien đi tìm Dante.

Gã không tin câu chuyện của tên cướp về Nam tước. Tình trạng của cha Aveline không cho phép sắp xếp một cuộc mưu hại đến mạng sống của Lucien, nhưng rõ ràng tin tức về tình hình của ông ta vẫn chưa đến với mọi người ở Luân Đôn. Lần này, kẻ thù của gã đã phạm một sai lầm chết người. Aveline đã đúng. Nam tước Chestwick chưa bao giờ chủ mưu vụ bắt cóc gã. Dù Lucien đã quyết định buông tha mong muốn trả thù với vị Nam tước, giờ gã biết mình nợ Aveline một lời xin lỗi. Cô vẫn tiếp tục hiếu thuận với cha ngay cả khi phải đối mặt với sự lên án từ chồng.

Chính bạn gã - gia đình của gã - là những kẻ đã hủy hoại đời gã. Người bạn thân nhất đã viết lá thư khiến con gã phải trở thành con hoang và có vẻ như đứa em cùng cha khác mẹ là Công tước muốn gã chết. Mong muốn trả thù thêm lần nữa quán thảo đòi sống dậy khi gã bước lên những bậc thềm đến chỗ ở của Dante.

Nhưng nhà Dante trống rỗng và ở những chỗ y thường lui tới không một ai nhìn thấy y trong vài ngày gần đây. Điều đó khiến Lucien b

i rối, bởi Dante chỉ lặn mất khi nào y có điều gì cần che giấu. Phải chăng đơn giản y chỉ đang sợ chết khiếp vì chuyến viếng thăm gần đây của Lucien? Hay y cũng góp phần trong việc thuê bọn cướp và chạy trốn một khi nhận ra nhiệm vụ của bọn chúng đã thất bại?

Với trái tim nặng trĩu, Lucien trở về nhà khi đã gần đến giờ ăn tối.

Lúc gã bước qua cánh cửa, Elton đánh rơi lớp vỏ diêm tĩnh vốn có của mình khi nhìn thấy chiếc áo khoác loang lổ máu cùng cái quần rách te tua của gã. “Thưa ngài! Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Gặp cướp, Elton ạ. Không phải hoảng sợ, tôi khá ổn. Mau gọi Stokes trước khi vợ tôi nhìn th...”

“Lucien!” Từ trên cầu thang, Aveline choáng váng nhìn gã, một tay dè lên cổ họng. “Thánh thần ơi, chuyện gì xảy ra với anh vậy?”

“Chỉ là cuộc ẩu đả với một tên móc túi thôi. Em không cần lo đâu.”

“Không cần phải lo!” Cô túm lấy chiếc váy màu hồng phớt mặc để dùng bữa tối và vội vã chạy xuống tầng. “Đối trá! Kia là máu phải không?”

“Không phải của anh. ” Nhìn những người hầu đang đông tai lắng nghe, gã nắm lấy cánh tay cô và dẫn vào trong phòng khách gần đó. “Anh sẽ nói với em chuyện gì đã xảy ra”, gã rì rầm, “nhưng trong phòng riêng”.

“Được rồi.” Cô đợi cho đến khi gã đóng cửa lại sau lưng. Rồi cô xông lên trước, sờ soạng khắp hai cánh tay và ngực gã. “Anh bị thương ở đâu?”

“Anh không bị thương.” Gã giữ đôi bàn tay đang lang thang khắp nơi của cô trong tay mình. “Anh bị hai tên cướp tấn công khi vừa rời khỏi nhà Huntley. Một tên chết còn tên kia thú nhận bọn chúng được thuê để giết anh.”

“Cái gì!” Gương mặt cô xám nhợt. “Lucien, chúng ta phải báo cho phố Bow [8] ngay lập tức.”

“Nghe anh nói điều này trước đã.” Gã thở dài và tì trán lên trán cô. “Anh tin Robert có thể đứng sau những vụ ám sát anh”, gã nói, “và anh nghĩ Dante cũng có liên quan”.

“Những vụ ám sát ư? Chẳng lẽ còn nhiều hơn một lần?”

“Ngày hôm qua anh xem chút nữa thì bị một con ngựa lồng cán lên người. Anh nghĩ em đã đúng. Anh nghĩ Dante và Robert đã hợp tác với nhau năm năm trước để xếp đặt vụ bắt cóc anh.”

“Ôi, Lucien.” Cô vòng tay quanh cổ gã và ôm thật chặt. “Em rất tiếc.”

Tình thương của cô khiến gã yếu đuối. Cơn sóng của cảm xúc nhẹ nhõm và nỗi khổ sở cuộn cuộn quét qua gã cùng lúc, gã bám lấy cô, vùi mặt vào mái tóc. Gã đã bị phản bội bởi chính những người gã tin rằng có quan tâm đến mình. Nhưng gã vẫn còn Aveline.

Luôn luôn có Aveline bên cạnh.

“Anh đã đi tìm Dante”, gã lẩm bẩm, giọng nghe không rõ bởi mái tóc cô. “Cậu ta không có nhà. Không ai trông thấy cậu ta.”

”Em trai anh thì sao?

Lucien tiếp tục thở dài và lùi lại khỏi vòng ôm của cô. “Anh sẽ xử lý với nó, nhưng phức tạp hơn nhiều vì địa vị của nó.”

“Đương nhiên rồi. Cậu ta là Công tước, và anh...”

“... là thằng anh không cùng một mẹ của nó. Tiền nhiều đến đâu cũng không thể cạnh tranh với cái tước hiệu Huntley.” Gã cười khàn. “Robert thậm chí đã mua Cổng Gai, anh đã nói với em chưa? Sau khi anh bị cho là đã chết, nó mua ngôi nhà nhưng chưa bao giờ sống ở đấy. Anh rất yêu ngôi nhà đó.”

“Em biết.” Cô vuốt mái tóc gã. “Nhưng chúng ta sẽ tìm một căn nhà khác. Nơi có thể trở thành mái ấm cho cả ba chúng ta.”

“Đúng vậy.” Gã quay bước sang phía kia căn phòng. “Còn điều này nữa, Aveline. Điều anh phải nói với em.”

“Điều gì?” Cô đan hai bàn tay vào với nhau, ánh nhìn bình tĩnh, như thể gã có nói gì cũng không ảnh hưởng đến mình.

Aveline của gã. Luôn luôn chấp nhận con người của chính gã, luôn tranh cãi hoặc lý sự với gã. Xinh đẹp, bướng bỉnh, dũng cảm và thông minh. Từng chút một, cô đã đưa Lucifer về nhà và biến gã thành con người lần nữa.

Chết tiệt, nhưng gã yêu cô.

Gã yêu cô. Sự thật về cảm xúc của bản thân nhấn chìm gã và gã nhìn chằm chằm không chớp mắt lên bức tranh phong cảnh bằng màu nước treo trên lò sưởi. Nếu nhìn cô, gã sợ mình sẽ nói ra tất. Và gã chưa sẵn sàng.

Gã hắng giọng. “Em đã đứng về cha em. Dù anh đã quyết định sẽ quên chuyện báo thù, nhưng sự kiện hôm nay càng chứng minh sự vô tội của ông.”

“Bằng cách nào?”

Lúc này đã kiểm soát bản thân, gã lại quay mặt đối diện với cô. “Tên cướp tự nhận là được một Nam tước sai khiến. Và cả hai chúng ta đều biết tình trạng của cha em không thể sắp xếp bất cứ điều gì như thế.”

“A.” Mắt cô sáng rực. “Có vẻ tên tội phạm đã mắc sai lầm nghiêm trọng.”

“Đồng ý.” Gã thêm một lần nữa trở nên nghiêm túc. “Anh xin lỗi vì đã không lắng nghe em. Anh nghĩ em mù quáng mỗi khi có gì đó liên quan đến cha em.”

“Đúng vậy mà anh.” Cô trung thực nhìn thẳng vào mắt gã. “Em yêu cha, Lucien, nhưng ông cũng là nô lệ cho sự yếu đuối của chính mình và nó đã hủy hoại cuộc sống của hai cha con. Những hành vi gần đây đã chứng minh anh là người hoàn toàn trái ngược.”

“Vì anh mà cuối cùng em phải đơn độc với con.”

“Nhưng anh đã nhìn thấy sai lầm và cố gắng sửa chữa. Cha em chưa bao giờ nhận thức được những sai lầm của ông.” Môi cô nở nụ cười bức dọc nhưng vẫn trù mến. “Với cha, câu trả lời luôn nằm trong lượt đánh bài hoặc tung quân xúc xắc tiếp theo.”

“Ông là một người cha đáng thương, nhưng ông không phải người xấu.”

“Phải”, cô đồng ý. “ông không phải người xấu. Nhưng ông ngần ngại và suy sụp khi đối mặt với những khó khăn của bản thân, trong khi những điều đó càng khiến anh trở nên mạnh mẽ.”

“Anh đã phớt người đến đón ông, em biết đấy.” Gã cảm thấy mất tự nhiên và trở mình khi nhìn thấy gương mặt cô sáng lên thỏa mãn. “Anh đã gửi một cỗ xe ngựa đón ông sáng nay, trước khi anh đi nói chuyện với Robert. Anh đã quyết định, em thấy đấy, rằng báo thù không xứng đáng để hy sinh.”

“Hy sinh điều gì?”

“Em.”

“Ôi, Lucien” Cô lao đến ôm riết lấy gã. “Chloe sẽ mừng lắm khi em nói với con bé. Con bé cứ mãi hỏi về ông.”

Và đã khó khăn nhường nào, gã tự hỏi, cho Aveline khi cố gắng đánh lạc hướng những yêu cầu được gặp ông ngoại của cô con gái nhỏ?

“Có lẽ một bác sĩ ở Luân Đôn có thể giúp được cha em.” Gã dịu dàng tách cô ra. “Trong lúc đó, để ý đến quần áo em một chút. Anh bận lắm.”

“Váy có thể thay được mà.” Cô khum lấy má và hôn lên môi gã. “Cảm ơn anh, Lucien”, cô thì thầm, đôi mắt rạng ngời hạnh phúc.

Trái tim gã sưng phồng trong lồng ngực. Ngượng ngùng, gã chống chế bằng cách đánh mắt đưa tình với cô. “Em có thể bày tỏ lòng biết ơn của em tối nay.” Gã nhìn xuống chiếc quần tàn tạ của mình. “Anh nghĩ tốt hơn nên đi thay quần áo để dùng bữa. Anh e Stokes sẽ chết vì trào máu não khi nhìn thấy tình trạng quần áo của anh mất.”

“Anh sẽ sống sót khỏi cơn thịnh nộ của anh ta thôi.” Vẻ hài hước của cô nhạt đi. “Lucien, em sợ lắm. Nếu bọn chúng lại cố giết anh thì sao?”

“Vợ yêu ơi.” Gã tiến đến với nụ cười tinh nghịch, nâng bàn tay cô lên môi gã. “Chẳng lẽ anh chưa chứng minh đủ cho em thấy anh nổi tiếng là kẻ khó chết thế nào ư?”

“Có mỗi một lần thôi.” Cô siết tay gã. “Cứ cẩn thận, Lucien à. Em mất anh một lần rồi. Em không nghĩ mình có thể chịu đựng điều đó thêm lần nữa.”

Bàn tay gã lật lại để có thể đan vào tay cô. “Tôi không bao giờ có ý định rời xa cô, thưa phu nhân. Tôi sợ rằng cô đã bị buộc lại với tôi rồi.”

Nụ cười dịu dàng hé trên môi cô. “Tốt.”

Đã đến với cô ngay khi cô hầu phòng vừa rời khỏi. Cô đã hy vọng gã sẽ đến và khi cánh cửa ngách mở ra, cô gần như đã đánh rơi chiếc lược đang cầm trên tay vì mong đợi.

“Chà, cảnh tượng này không dễ thương sao?” Trong độc chiếc áo sơ mi cùng chiếc ca vát lủng lẳng trên cổ, gã dựa người vào khung cửa và khoanh tay lại. Gã vắt chéo chân và ánh mắt thỏa mãn ẩm nồng quét khắp người cô. “Anh tin giờ này em còn đẹp hơn lần đầu tiên anh nhìn thấy em.”

“Và anh thì không hề thay đổi.” Buồn cười, cô đón ánh mắt gã trong gương và bắt đầu chải lại mái tóc. “Anh vẫn là một tay phóng đảng.”

“Chỉ với em thôi, thưa phu nhân. Chỉ một mình em.” Gã đứng thẳng người và tiến lại gần. “Anh có thể giúp em không?”

“Nếu anh muốn.” Cô trao chiếc lược cho gã, rồi khoan khoái nhắm mắt khi gã bắt đầu chải tóc ỳnh.

“Anh luôn yêu mái tóc em”, gã điềm tĩnh nói. “Nó trông như những sợi tơ vàng khi buông lơ trên vai em thế này. Anh muốn được quần mình trong đó.”

“Anh được hoan nghênh nếu làm thế mà.”

Gã khoái chí cười. “À, người đàn bà cám dỗ. Anh tin anh đã dạy em thành tài, vợ ạ.”

“Chẳng lẽ một người phụ nữ hưởng thụ khi chồng cô ấy là một bậc thầy trong nghệ thuật yêu là trái tự nhiên sao?” Cô mở mắt, lần nữa giữ chặt ánh mắt gã qua tấm gương. “Em tin vào sự chân thực giữa chúng ta, Lucien ạ. Đã có quá nhiều dối trá không do chúng ta tạo nên xen giữa chúng ta rồi.”

“Cũng đúng.” Gã chậm rãi chải chiếc lược qua mái tóc và cô ngả mái đầu ra sau khi âm thanh gừ gừ thích thú thoát khỏi cổ họng. “Chẳng có gì sai nếu một người phụ nữ tận hưởng sự chú ý từ chồng cô ấy cả”, gã thêm vào.

”Nếu đó là sai, em hy vọng không bao giờ phải sửa lại cho đúng

“Anh sẽ dạy em trở nên hư hỏng”, gã thì thầm, dùng lược chải tóc khỏi tai cô. “Nhưng chỉ với riêng anh thôi.”

“Em cũng có muốn ai khác nữa đâu.” Cô mỉm cười. “Chưa bao giờ có ai khác.”

Gã huýt sáo. “Em khiến nhiệm vụ kiểm soát bản thân thật khó với anh.”

“Em có nói anh phải làm thế đâu nào.”

Gã bật cười. “Anh muốn nhàn nhã làm tình với vợ mình, chứ không phải nhảy bổ vào cô ấy như một chú lợn đực đến kỳ động dục.”

“Ít nhất anh cũng không phải một chú lợn đực nhàm chán.”

Gã rên rỉ. “Thật đáng thương.”

Cô bật tiếng cười trầm khàn, thích thú với quyền lực khi được làm phụ nữ của cô. “Em cho là thông minh đấy chứ.”

“Em muốn giao dịch nước đôi hả, Aveline?” Gã gạt mái tóc cô sang một bên vai để vạch chiếc lược dọc theo làn da trần của bên kia, những sợi lông mềm mại khiến da thịt cô râm ran thức tỉnh. “Anh lại có ý khác trong tâm trí.”

“Anh không thấy cuộc nói chuyện của em thú vị sao?”

Gã cúi xuống đặt miệng gần tai cô. “Anh thấy mọi thứ về em đều quyến rũ.”

Cơn rung mình xuyên suốt người cô. Không có ai khác giống như gã, không một ai khiến cô quá đổi tuyệt đẹp theo cái cách đơn giản và nữ tính thế này. Cô từng có cảm giác mình là người đàn bà có bề ngoài xấu xí nhất thế gian, nhưng gã vẫn có thể khiến cô cảm thấy như thể mình là người đàn bà duy nhất từng có khả năng thỏa mãn được g

Và cô suýt chút nữa đã mất gã hôm nay.

Cô quay đầu sang, nhìn sâu vào đôi mắt gã - nhìn sâu vào tâm hồn gã - khi cô nói những từ không thể giấu thêm được nữa. “Em yêu anh, Lucien.”

Gã khó nhọc hít một hơi, rồi nhắm mắt.

“Em không định nói với anh”, cô tiếp tục. Trái tim đập nhanh như nhịp tim của một chú thỏ. Cô không thể đọc nổi nét mặt gã. “Nhưng khi anh trở về hôm nay, em nhận ra anh có thể đã bị giết... Em chỉ muốn anh biết.” Cô chạm một tay lên má gã. “Em yêu anh, Lucien. Từ năm năm trước em đã yêu anh, cả bây giờ và mãi mãi về sau.”

“Sao em có thể yêu anh sau những gì anh đã làm?” Gã mở mắt, cảm xúc dữ dội rục lên từ tận trong sâu thẳm. “Vì những tội lỗi của cha em, anh đã lấy đi sự trong trắng của em. Em hẳn đã rất sợ hãi, nhưng em vẫn tuân thủ thỏa thuận.”

“Làm sao em có thể không yêu anh? Anh đã sống cuộc đời anh với cả đam mê và bắt nó tuân theo ý chí của anh.” Tuy gã không thể đáp trả lời tuyên bố của cô, nhưng cũng không có khả năng phủ nhận nó. Run run, cô nói từ tận trái tim mình. “Anh đã sống sót một cách lạ thường sau bao gian khổ và gây dựng từ con số không. Anh đã dạy em làm điều tương tự.”

“Anh không xứng đáng với em”, gã thô lỗ lắm bầm, kéo cô lên khỏi ghế để ôm trọn lấy thân hình mềm mại.

“Nhưng anh có em.”

“Tạ ơn Chúa vì điều đó.” Gã bế cô trong tay, kinh ngạc bởi tiếng cười ré lên từ cô và bước qua cánh cửa ngách.

“Anh mang em đi đâu thế?”

“Đến giường của anh.” Gã đặt cô lên tấm nệm, sự thỏa mãn tạc trên gương mặt gã khi nhìn xuống cô. “Anh thích cảnh tượng em nằm đây

Cô lười biếng đuổi mình, biết làn vải lụa trên chiếc váy ngủ sẽ theo cử động đó ra sao. “Em thích ở đây.”

“Yêu nữ.” Gã cọ những khớp tay lên má cô. “Em cố quyến rũ anh đấy à?”

“Đâu có.” Cô chống người trên khuỷu tay, môi cong lên tự mãn khi ánh mắt gã thả xuống hai nụ hoa cứng rắn đâm qua làn vải. “Là em đang quyến rũ anh mới đúng.”

“Đúng thế thật.” Gã cúi xuống hôn, cô tự nguyện quăn hai cánh tay ôm lấy gã và kéo nằm lên giường với mình.

Những âu yếm của họ có vẻ giống một bản giao hưởng hơn một ngọn lửa, với những cử chỉ vuốt ve dịu dàng, những lời thì thầm ngọt ngào, du dương và những tiếng thở gấp gấp vì thỏa mãn. Những đôi bàn tay hăm hở gạt quần áo sang một bên. Những chiếc miệng mãi mê hôn, mơn trớn và thì thầm những lời tán thưởng. Khoái cảm của họ dâng mỗi lúc mỗi cao, luôn thật gần nhưng chưa bao giờ chạm đến đỉnh điểm. Cuối cùng, gã để bản thân nấn ná trước lối vào cơ thể cô, trêu ghẹo bằng sự cứng rắn nóng rực nơi gã. Gã đỡ gương mặt cô trong tay và khẽ khàng hôn, đắm chìm vào trong đôi mắt cô. “Anh yêu em”, gã rì rầm, rồi hòa quyện cơ thể họ vào nhau.

Cô tức thì đạt đến đỉnh điểm của khoái lạc, kiệt sức vì sự hòa quyện giữa đam mê cuồng nhiệt và xúc cảm dâng trào. Cô nín lấy gã, những giọt nước mắt lăn dài khỏi đôi mắt, khi gã mãi mãi thì thầm những lời đó cùng với nhịp điệu của những cú đẩy cho đến khi gã cũng ngã đầu ra sau và thét lên trong cơn khoái cảm. Rồi họ nằm trọn trong vòng tay nhau và ngủ thiếp đi.

36. Phần 02 - Chương 20 - Part 02

Phần 02: Sau đó

Chương 20

Buổi khiêu vũ của phu nhân Tripton chứng tỏ là sự kiện thú vị nhất Aveline từng tham gia vào mùa lễ hội. Cuối cùng, chồng cô đã thú nhận tình yêu với cô và Nữ Công tước Huntley không tham dự để khiến cô tê cứng từ xa với ánh mắt đóng băng của bà ta. Nhưng hạnh phúc của cô bây giờ là cuộc hôn nhân đang tiến rất gần đến một mối quan hệ bình thường, cô cũng sợ hãi - sợ hãi rằng tất cả sẽ bị cướp đi bằng một viên đạn từ tên sát thủ.

Làm sao Lucien có thể bình tĩnh nói chuyện kinh doanh với các quý ông ở lần tham dự này khi biết có ai đó đang cố giết gã? Và kẻ tình nghi nhất là người bạn thân nhất, Dante? Thế nhưng đó lại là chính xác điều gã đang làm. Trong khi cô cố gắng ở bên, nín lấy cánh tay gã, đề phòng kẻ thù đằng sau tất cả những chậu cỏ cảnh, gã lại dịu dàng bảo cô đi loanh quanh để tận hưởng buổi vũ hội. Có vẻ vài đối tác kinh doanh của gã rất khó bàn các vấn đề quan trọng khi có sự hiện diện của phụ nữ.

Và cô có thể làm gì ngoài việc nghe theo đây?

Aveline miễn cưỡng rời khỏi gã, ngồi nghỉ ở rìa sàn nhảy với những phụ nữ lớn tuổi. Cô cố gắng giữ Lucien trong tầm mắt, nhưng điều đó thật khó khăn khi đám đông chen chúc mỗi lúc một đông trong phòng khiêu vũ nhà phu nhân Tripton. Cô đã nhìn thấy hành tung của một trong những kẻ thù của chồng cô nấu trong đám đông và đã sẵn sàng để đâm một con dao vào xương sườn của hắn.

Cô và chồng chỉ mới tìm lại được nhau. Cô không định để mất chồng mình nữa.

Công tước Huntley không biết từ đâu xuất hiện, cúi chào và giơ bàn tay ra. “Cho phép tôi dẫn chị dạo quanh phòng một vòng chứ, phu nhân DuFeron?”

Đám phụ nữ có chồng ngừng câu chuyện tầm phào của bọn họ lại, công khai tỏ mò chờ đợi lời đáp của cô. Aveline do dự. Robert cũng nằm trong danh sách đáng ngờ đằng sau những cuộc tấn công Lucien, điều

khiến cô cảnh giác, nhưng rồi cô nhận ra nếu đi với cậu ta, ít nhất cậu ta cũng không thể ra lệnh cho bất cứ mưu đồ nào nhằm giết Lucien khi có cô bên cạnh. Thậm chí cô còn có thể kiếm được một lời thú tội từ cậu ta cũng nên. “Đương nhiên rồi, thưa Đức ngài.”

Đặt bàn tay lên cánh tay vươn ra của cậu ta, cô cho phép cậu ta dẫn mình đi.

“Tôi chưa nhìn thấy mẹ ngài tối nay”, Aveline lưu ý sau một vài khoảnh khắc im lặng lúng túng.

”Bà về Havenmeade - điền trang của tôi chiều nay. Bếp trưởng người Pháp mới đột ngột bỏ

“Tôi rất tiếc khi nghe điều đó.”

“Mẹ tôi sẽ lo lắng mọi việc trong gia đình cho đến khi tôi kết hôn.” Robert bắn cho cô ánh nhìn ý tứ. “Thực tế, tôi đã từng đính hôn, với một tiểu thư được cha mẹ nhắm cho từ khi tôi còn nhỏ.”

“Thưa Đức ngài”, cô nói, những bước chân chậm lại, “có điều gì ngài muốn nói với tôi chăng?”.

Cậu ta thoáng bối rối, như thể vừa bị cô giẫm phải một bí mật. Rồi cậu ta thở dài và gật đầu cụt lủn. “Lại đây đi, cho phép tôi mang cho chị một ly punch.”

“Không cần thiết dùng đến punch đâu. Thay vào đó chúng ta có thể tìm một góc yên tĩnh để ngài an tâm kể cho tôi nghe điều ngài muốn nói.”

“Chị là một người phụ nữ rất thực tế, thưa phu nhân.” Robert dẫn cô đi dọc mép sàn nhảy đến một khu vực thưa người hơn của phòng khiêu vũ. Rất ít quý cô nán lại đây khi mùi thuốc lá khó chịu bay ra từ phòng đánh bài của các quý ông gần đó.

Robert dừng chân, ánh nhìn kiêu kỳ quét sạch góc phòng có hai thanh niên vừa ngừng lại để tranh luận những giá trị được hưởng từ những chú chiến mã yêu thích của bọn họ.

“Ngài làm tốt lắm”, Aveline nói, khi nhìn nhóm quý ông trẻ kia lút cút bỏ đi.

“Cảm ơn. Một trong những lợi ích của việc làm Công tước mang lại.”

Cô suýt chút nữa đã mỉm cười trước vẻ gà trống choai của cậu ta. Thật khó để nhận ra cô và vị Công tước trẻ này bằng tuổi. “Tôi nghĩ ắt hẳn có lý do nào đó ngài mới đưa tôi ra đây, thưa Đức ngài.”

Cậu ta nhướn một bên lông mày. “Có lẽ tôi chỉ muốn trò chuyện với một phụ nữ đẹp thôi.”

“Ngài rất quyến rũ, nhưng đừng hy vọng tôi sẽ cảm động vì lời nịnh hót như thế. Ngài không phải kiểu đàn ông sẽ thú nhận các bí mật của gia đình giữa một phòng khiêu vũ đông đúc.”

“Cũng đúng. Nhưng tôi muốn có được sự chú ý từ chị.”

“Ngài có thể ghé thăm nhà tôi.”

Cậu ta bật tiếng cười chua chát. “Tôi không biết chị có cho tôi vào nhà không.”

Trái tim cô nhảy lên cổ họng. Cậu ta biết những nghi ngờ của vợ chồng cô sao? “Điều gì khiến ngài có ý nghĩ đó vậy, thưa Đức ngài?” Cô ra vẻ tự nhiên với tất cả cố gắng.

“Lucien đã đến gặp tôi hôm nay. Chúng tôi... tranh luận về một rắc rối xảy ra trong quá khứ. Tôi nghĩ anh ta có thể cảm chị gặp tôi nếu tôi có ghé thăm.”

“Tranh luận?”

Cậu ta cho cô ánh nhìn đau khổ dài thượt. “Được rồi. Chúng tôi cãi nhau.”

Nghi ngờ cậu ta, cô thoáng nhìn về phía đám đông, tìm kiếm Lucien. “Anh em lúc nào cùng cãi nhau mà.”

“Anh em cùng cha khác mẹ.”

Cô thở dài bực dọc. “Rút cuộc ngài muốn nói gì với tôi?”

“Tôi muốn nói chuyện với chị về Lucien.”

“Thật bực mình. Giờ là gì nữa?”

Cậu ta trông có vẻ bị sốc trước giọng nói của cô. “Tôi nghĩ một người vợ sẽ rất háo hức muốn biết về quá khứ của chồng”

“Tôi đã biết mọi thứ về quá khứ của chồng tôi rồi, thưa Đức ngài. Và điều đó không ném ngài vào ánh hào quang đâu.”

Sự tức giận nhen lên trong đôi mắt cậu ta. “Thật sao? Có lẽ chị không nhớ người đàn ông mình kết hôn là loại người nào rồi.”

Cô nheo mắt khi giận dữ cũng bốc lên trong cơ thể. Cậu ta định bôi nhọ thanh danh của Lucien với cô đấy à? Bọn họ đã đủ hiểu để nhìn thấu nhau, vì Chúa. Tại sao không một ai chịu để họ được yên? “Tôi biết chính xác người đàn ông tôi cưới là loại người nào.”

“Chị có chắc không? Anh ta đã hủy hoại vị hôn thê của tôi.”

“Tôi nghi ngờ điều đó.”

“Nó là sự thực.”

“Sự thật của ngài thôi. Tôi chắc câu chuyện không còn gì nữa. Buổi tối tốt lành, thưa Đức ngài.”

Cậu ta tóm lấy cánh tay khi cô định quay đi. “Chờ đã. Tôi muốn kể cho chị nghe chuyện gì đã xảy ra.”

“Vì Chúa!” Cô ném cho cậu ta ánh nhìn tức giận tột độ. “Thôi được rồi, tôi sẽ nghe, nhưng đừng nghĩ đến chuyện khiến tôi chống lại chồng tôi.”

Nét mặt cậu ta sa sầm lại vì thất vọng, nhưng vẫn gặt đầu. “Được rồi. Tôi được hứa hôn với Victoria từ ngày cô ấy ra đời. Cô ấy luôn được cho là sẽ trở thành Nữ Công tước của tôi, nhưng cái đêm thông báo ngày tổ chức lễ cưới, Lucien đã thử quyến rũ cô ấy.”

“Ôi, cho tôi xin. Sao anh ấy lại phải làm một chuyện như thế?”

“Bởi anh ta luôn ghen tị với sự thật tôi là người thừa kế chính thống.” Cậu ta khinh khỉnh nhìn cô như thể câu trả lời đã rõ ràng.

“Ngài lôi cái ý nghĩ vớ vẩn như thế từ đâu ra vậy?” Cô giễu cợt.

“Tôi luôn biết điều đó.”

“Anh ấy đã nói thế à?” Cô gắng hỏi. “Hay đây là điều ngài tự công nhận với bản thân?”

“Tôi...”

“Chồng tôi là một người đàn ông đáng kính trọng”, cô lớn tiếng cắt ngang. “Và nếu anh ấy làm một chuyện như thế anh ấy hẳn phải có lý do.”

Về mặt Robert trở nên bướng bỉnh. “Gã đàn ông đó là một tay trác táng. Đó là tất cả lý do anh ta cần.”

“Không”, cô rít lên, “thêm nữa. Giờ anh ấy là chồng tôi”.

“Cho đến khi mất anh ta đi thơ thẩn.”

Cô bực mình bặm chặt môi. “Đây chính là lịch sử giữa hai người đấy à? Là người phụ nữ đó?”

“Phải.”

Cô lắc đầu thương hại. “Được gần sáu năm rồi, Robert. Bây giờ anh ấy là người hoàn toàn khác.”

“Chị mù mị vì anh ta”, Robert khinh bỉ. “Nhìn chị mà xem, còn trung thành mù quáng hơn cả con chó săn giỏi nhất của tôi.”

Cô nâng cằm lên hãnh diện. “Tôi đã được nghe điều đó trước đây rồi.”

“Chị sẽ làm gì khi anh ta làm tan nát trái tim chị?” Robert bắn trả. “Anh ta là một tên đàng điếm. Cả hai chúng ta đều biết điều đó. Tôi đang cố mở mắt cho chị nhìn s

“Vậy nói đến sự thật đi”, cô phản pháo. “Cậu có thể nói với tôi cậu biết bao nhiêu về những cuộc ám sát Lucien.”

“Chị đang nói cái quỷ gì vậy?” Cậu ta tái mặt khi cô trừng mắt với cậu ta. “Ai đó đang cố giết Lucien sao?”

“Ai đó đã cố giết anh ấy từ năm năm trước, nhưng anh ấy đã sống sót.” Cô giật tay ra. “Và ai đó đã thử làm thế hai lần kể từ khi anh ấy trở về Luân Đôn. Tôi không nghĩ cậu biết chút gì về điều đó phải không, thưa Đức ngài?”

“Chị đang buộc tội tôi đấy à?” Cơn thịnh nộ lẫn ngạc nhiên vụt lên trên gương mặt cậu ta. “Chị có điên không?”

“Chuyện cậu tức giận với những điều đã xảy ra với cuộc đính hôn của cậu không có gì là bí mật. Và phải, có lẽ là tôi đang buộc tội cậu đấy. Bởi có ai đó ghét Lucien đủ để giết anh ấy và giờ cậu có lý do hợp lý nhất rồi.”

“Tôi muốn... Lạy Chúa, cuộc nói chuyện này không nằm trong ý định của tôi.”

“Tôi chắc là không.”

“Đừng lên cái giọng đó với tôi”, cậu ta gầm gừ. “Chị là ai mà dám quăng những lời kết tội vô căn cứ đó vào tôi?”

“Tôi là vợ Lucien.” Cô chìa một ngón tay vào cậu ta. “Và nếu ai đó định chia rẽ chúng tôi, tốt hơn hết kẻ đó nên nghĩ lại.”

Cậu ta chớp lấy cổ tay cô, cúi sát lại trong một vị trí đầy hăm dọa. “Chị đang dọa tôi đấy à, phu nhân? Tôi cảnh cáo chị, tôi không còn là trẻ con nữa. Không dễ để biến tôi thành thằng ngốc nữa đâu.”

“Và ai là kẻ đang biến ngài thành thằng ngốc vậy?” Lucien thình lình xuất hiện, nhú mày khi để ý Robert túm chặt tay Aveline. “Vui lòng buông vợ tôi ra đi”

Robert buông tay và Aveline lao đến bên cạnh Lucien, an lòng bởi bàn tay gã đặt lên eo cô. “Chúng tôi đang nói về quá khứ”, Robert đáp, một lần nữa lại trở thành vị Công tước ôn hòa, tao nhã.

“Quá khứ đã trôi qua và kết thúc rồi. Tốt hơn hết nên nghĩ đến hiện tại.” Lucien mỉm cười nhìn vợ. “Và hiện tại, dàn nhạc đang định chơi một điệu valse. Em có muốn khiêu vũ với anh không, vợ yêu?”

“Vâng.”

Lucien gật đầu ngăn gọn trước đứa em cùng cha khác mẹ của mình. “Nếu ngài thứ lỗi cho chúng tôi, thưa Đức ngài.”

“Đương nhiên rồi.” Robert phẩy tay xua đuổi, nhưng cậu ta vẫn gửi cho Aveline ánh mắt ẩn ý cuối cùng khi Lucien đưa cô đi.

“Làm sao vậy?” Lucien hỏi, khi dẫn cô trở lại sàn nhảy.

“Em cũng không chắc.” Cô nhìn gã lo lắng. “Nhưng hãy cẩn thận với cậu ta, Lucien. Cậu ta đang vô cùng tức giận.”

“Anh biết.” Nắm bàn tay vợ, gã quấn cả hai vào điệu valse. “Nó trách anh vì để mất vị hôn thê của nó.”

“Cậu ta nói anh đã hủy hoại danh tiết của cô ta.”

“Cô ta là đứa lẳng lơ”, gã thô lỗ nói. “Anh chỉ muốn cho nó thấy bản chất thực của cô ta trước khi nó kết hôn với cô ta thôi.”

“Cậu ta nghĩ anh ghen tị với cậu ta.”

“Hầu như không.” Môi gã cong lên thành điệu cười xấu xa. “Một cái tước hiệu có hữu ích gì khi anh đã có tất cả mọi thứ anh muốn?”

” mọi thứ ư?” Cô liếc gã bên dưới hàng mi, rồi chậm chậm liếm môi.

Gã hớp một hơi. “Có lẽ không phải tất cả mọi thứ”, gã lẩm bẩm, khi kéo cô lại sát thêm một chút.

“Chúng ta sẽ phải làm rõ tối nay.”

“Chắc chắn rồi.”

Khi cô khiêu vũ với chồng, Aveline phát hiện Công tước đang rời buổi vũ hội. Sự ra đi của cậu ta làm vơi bớt chút căng thẳng ám ảnh cô cả tối nay. Cô thư giãn trong vòng tay Lucien, cho phép gã đưa cô vào thế giới của sự tán tỉnh đầy trêu người lúc gã thành thực xoay tròn cô quanh căn phòng. Điệu nhảy dần biến thành sự cám dỗ, khiến hết thảy trở nên kích thích hơn bao giờ hết bởi họ đã biết những khoái cảm nào đang chờ đợi họ trong phòng ngủ.

“Trong vòng tay anh, trước mặt toàn giới thượng lưu thế này có chút gì đó thật bê bối”, cô lẩm bẩm, khi điệu nhạc kết thúc.

“Em phải để dành mọi bản valse cho anh.”

“Đồng ý.” Môi cô cong lên. “Điều đó sẽ giúp anh không phải lôi ai đó ra ngoài thách đấu chỉ vì một điệu nhảy.”

Gã đưa bàn tay cô lên môi. “Cuộc hẹn duy nhất lúc bình minh của anh là với em, tình yêu của anh ạ.”

Cô tinh nghịch nhìn gã. “Nhớ mang súng của anh đến nhé.”

37. Phần 02 - Chương 21 - Part 01

Phần 02: Sau đó

Chương 21

.....* • • *

Tiếng đập cửa dồn dập đánh thức họ ngay khi bình minh hé rạng sáng hôm sau.

“Kẻ chết tiệt nào thế không biết?” Lucien lẩm bẩm.

Aveline rúc sát hơn vào chồng, vùi mặt vào ngực gã. “Bảo họ đi đi.”

Gã vuốt bàn tay dọc lưng cô khi tiếng đập vẫn tiếp tục vang lên. “Hắn phải cấp bách lắm nếu họ không để cánh cửa được yên như thế.” Gã ấn một nụ hôn lên tai cô. “Anh sẽ trở lại ngay.”

Cô mơ màng phản đối khi gã trượt mình khỏi giường và đặt tay cô vào trong tấm chăn, nơi hơi ấm từ cơ thể gã còn sót lại. Mở mắt ra, cô nhìn gã vừa đi vừa cởi bỏ chiếc áo choàng ngủ để khóa thân đi về phía tủ.

Tiếng ầm ầm trên cửa lại vang lên. “Thưa ngài!” Ai đó gọi. “Ngài đã dậy chưa vậy, thưa ngài?”

“Rồi, quý tha ma bắt! Một giây nữa.”

Tiếng đ

p cửa tạm ngừng và Lucien ném nụ cười lười nhác về phía vợ khi gã mặc quần áo. “Anh sẽ trở lại ngay.”

Môi cô cong lên đáp lại với vẻ lấp lánh trong đôi mắt gã. “Em sẽ đợi ở đây.”

Cười khùng khục, gã bước đến giật tung cánh cửa. “Sao vậy?” Gã quát.

Từ giường. Aveline có thể nhìn thấy Elton, ăn vận hoàn hảo vào cái giờ sớm sủa thế này. Có ai đó đi cùng ông ta, nhưng c không thể nhìn rõ qua bờ vai rộng của Lucien. Cô nhắm mắt, mỉm cười khi nghĩ xem phải mất bao lâu Lucien mới giải tán được người hầu để họ có thể quay trở lại với những vấn đề quan trọng hơn.

“Thưa ngài! Tiểu thư Chloe đi mất rồi!”

“Đi mất? Ý cô là gì, đi mất?”

Sự kinh hãi đánh mạnh vào những từ đó. Bất dậy khỏi giường, Aveline vùng vẫy để quần những tấm mền quanh cơ thể trần trụi khi Lucien gầm lên những câu hỏi dồn dập với người giúp việc. Sấy chân với tấm khăn trải giường quần quanh người, cô có thể nhìn thấy cô bảo mẫu của Chloe đang đứng đằng sau Elton.

“Tiểu thư không ở trên giường, thưa ngài.” Giọng cô Edgerton rung lên vì quần bách. “Tôi tỉnh dậy để đi uống nước và khi ngó lên giường tiểu thư, cô ấy không có trên đó!”

“Mấy người đã tìm kiếm hết ngôi nhà chưa?”

“Không, thưa ngài.” Elton chìa ra một mảnh giấy. “Chúng tôi tìm thấy thứ này trên gối của tiểu thư.”

Aveline hốt hoảng chạy đến chỗ Lucien, không quan tâm đến tình trạng bừa bãi của mình. “Nó nói gì?”

Về mặt Lucien tối sầm. “Nó nói nếu anh muốn gặp lại con gái chúng ta, anh phải mang hai mươi nghìn bảng đến địa điểm định trước trong này giữa trưa hôm nay.”

“Hai mươi nghìn bảng!” Đầu cô choáng váng. “Anh có chừng ấy tiền không?”

“Tiền không là vấn đề.” Gã vò nát lá thư trong nắm đấm. “Nhưng kẻ đó sẽ phải hối hận vì dám đụng đến con gái anh.”

“Sao chuyện này có thể xảy ra?” Cô run rẩy từ đầu đến chân, phải nín lấy cánh tay Lucien mới có thể đứng vững. “Làm sao kẻ đó có thể bắt cóc con bé từ phòng ngủ của nó được? Từ bên trong ngôi nhà này

“Chuyện đó, vợ thân yêu của anh, là điều chúng ta sẽ tìm ra sớm thôi.”

“Để tôi báo cho phở Bow biết nhé, thưa ngài?” Elton hỏi.

“Ừ. Và Fenworthy. Tôi sẽ xuống ngay lập tức.”

“Được rồi, thưa ngài.”

“Cô Edgerton”, Lucien nói với giọng dịu hơn đôi chút, “Làm hơn hãy mặc quần áo và gặp chúng tôi trong phòng khách dưới tầng. Tôi chắc chắn tuần cảnh sẽ có vài câu hỏi về lịch sinh hoạt hàng ngày của Chloe.”

“Vâng, thưa ngài.” Đôi mắt đỏ hoe với những giọt nước mắt, cô bảo mẫu sụt sịt và quay đi.

Lucien đóng cửa khi người hầu tản đi hết và dựa lưng vào nó. Gã nhìn vào mắt Aveline, đôi mắt tối đen vì dẫn vật. Cô bước vào vòng ôm của gã ngay khi gã vươn tay ra đón. Hai cánh tay siết lấy người cô và lúc gã vùi mặt vào cổ mình, cô nhận ra gã cũng đang run rẩy.

“Chúng mình làm gì tiếp theo?” Cô hỏi, vuốt tóc gã với bàn tay còn lại.

“Trả tiền chuộc và mang con bé trở về.”

“Anh có nghĩ chuyện này liên quan đến những cuộc ám sát anh gần đây không?”

“Có.” Gã ngẩng đầu lên và nhìn cô, sự tàn nhẫn bắt đầu lan trong đôi mắt. “Nếu đúng như vậy, kẻ đó sẽ phải trả giá đắt vì chuyện này.”

“Anh có nghĩ là Robert không? Hôm qua cậu ta rời bữa tiệc rất sớm.”

”Anh dứt khoát sẽ điều tra hành tung đứa em trai yêu dấu của mình tối qua

“Còn Dante thì sao?” Cô khẽ hỏi.

Hàm gã nghiêng chặt. “Anh cũng sẽ tìm cậu ta.”

“Em sợ lắm, Lucien.” Cô bấu mạnh những ngón tay vào tấm mền bao quanh người. “Nếu đó là những kẻ đang cố giết anh thì sao? Chloe chỉ là một đứa trẻ.”

Gã vỗ về lưng cô. “Bọn chúng sẽ không ra tay với trẻ con, anh mới là người chúng muốn. Con bé chỉ là mồi nhử thôi.”

“Còn tiền thì sao?”

“Người của anh sẽ đi gom tiền.”

“Nhanh vậy sao?”

Miệng gã châm biếm có vẻ giống một nụ cười. “Fenworthy nghĩ anh là thần. Ông ta sẽ làm được.”

Cô miễn cưỡng ra khỏi vòng tay của gã. “Em nghĩ tốt hơn hết mình nên mặc đồ. Tất cả mọi người sẽ đến đây sớm thôi.”

“Ừ.” Gã vuốt ve má cô. “Anh hứa với em, anh sẽ mang con bé về.”

Cô nắm tay gã và siết tay động viên. “Em biết. Em tin anh, Lucien.”

Fenworthy đến ngay khi tuần cảnh từ phố Bow rời đi. Aveline vào phòng làm việc của Lucien cũng ngay khi Fenworthy chuẩn bị ra về. Người đàn ông thấp, đeo kính đỏ gửi đến cô lời chào buổi sáng an lành lịch sự, rồi vội vàng cất bước, chiếc cặp da chất đầy giấy tờ ủy quyền thanh lý một vài tài sản của Lucien ôm giữa hai cánh tay.

Lucien ngồi lưng trên ghế, nhìn chằm chằm xuống bàn như thể chưa bao giờ nhìn thấy nó trước đây.

“Chưa bao giờ có điều gì khiến em sửng sốt bằng việc anh có thể thu lại cả một gia tài chỉ bằng chữ ký của mình”, cô vừa nói vừa băng qua căn phòng đến chỗ gã.

Gã ngược lên và trao cho cô nụ cười rầu rĩ, sự mệt mỏi và lo lắng vẫn không buông tha đôi mắt gã. “Anh ước mọi vấn đề có thể xử lý dễ dàng như thế?”

“Anh coi tiền là vấn đề đơn giản?” Cô ngừng lại bên cạnh và dựa hông lên cạnh bàn.

“Luôn là thế với anh. Anh có tài biến bã trầu thành vàng.” Gã nắm tay cô và giữ chặt như thể cần được chia sẻ. “Nếu đây là trường hợp đòi tiền chuộc đơn giản, anh sẵn sàng trả gấp mười lần để mang con gái của chúng ta trở lại.”

“Nhưng không phải. Nó phức tạp hơn thế nhiều.”

“Rất nhiều”, gã đồng ý. Gã áp tay cô lên má và nhắm mắt. “Anh sợ”, gã thú nhận. “Kẻ thù này của anh, dù hắn có là ai, đã lên kế hoạch để hủy hoại đời anh. Và bằng việc bắt cóc con gái chúng ta, hắn có thể đã thành công rồi.”

“Anh sẽ tìm thấy con bé.” Cô cố gom lại một nụ cười yếu ớt và bện những ngón tay vào với gã. “Anh là một người đàn ông quyền lực và giàu có. Anh có tất cả mọi công cụ trong tay để mang Chloe về nhà mà.”

Gã bật cười khô khốc. “Vô dụng hết cả thôi.”

“Ông Harris ở phố Bow có vẻ rất tự tin. Khi nào ông ấy quay lại?”

“Mười rưỡi.”

“Anh định mang tiền đến chỗ nào?”

“Một chỗ ở Kent, mất một gii từ Luân Đôn. Có vẻ sẽ là một chòi săn. Fenworthy nói ông ta sẽ mang tiền đến trong vòng một giờ, rồi tuần cảnh và anh sẽ đi gặp lũ vô lại đó.”

Cô siết mạnh tay trong gã. “Em sẽ đi với anh.”

“Không đi đâu hết.”

Cô trừng mắt lại với gã. “Em sẽ lui lại phía sau, nhưng em phải có mặt ở đó. Em có thể chăm sóc Chloe trong khi anh thương lượng với kẻ bắt cóc.”

“Anh không muốn em gặp nguy hiểm.” Gã nâng hai bàn tay quyền chặt của họ lên và đặt một nụ hôn lên mu bàn tay cô. “Anh không thể lại mất cả em. Không lần nào nữa.”

“Em sẽ ở lại trong xe ngựa. Em không thể ngồi không một chỗ và đợi anh mang con gái chúng ta về nhà được. Nỗi lo lắng sẽ giết chết em.” Cô nhìn thấy một lời phản đối khác đang thành hình. “Chết tiệt, Lucien! Chúng ta sẽ đi cùng nhau.”

Tiếng cười chân thật bật khỏi môi gã. “Do tai anh nghe sai, hay một câu chữ thề thốt vừa thoát ra từ miệng quý phu nhân của anh vậy?”

“Em là con gái của một con nghiện cờ bạc, chồng ả, em còn một loạt câu khác thoát ra từ chỗ vừa rồi nếu anh bỏ lại em.”

“Thôi được rồi.” Gã trở nên nghiêm túc. “Nhưng em phải ở lại trong xe ngựa như đã hứa. Anh không cho phép sự bướng bỉnh nào hết trong trường hợp này.”

“Vâng.”

Elton lại gần cánh cửa. “Thứ lỗi cho tôi, thưa ngài, nhưng Công tước Huntley vừa mới đến.”

“Cái chết tiệt gì thế...?” Lucien liếc nhìn Aveline.

“Cậu ta làm gì ở đây?” Cô thì thào

“Đến để hả hê, rõ ràng rồi. Cho nó vào đi”, Lucien nói với vị quản gia.

Aveline di chuyển ra đứng bên cạnh ghế của Lucien, rút tay ra và đặt nó lên vai gã biểu lộ sự đồng lòng. Gã vươn tay vuốt nhanh những ngón tay cô rồi thả xuống khi Công tước xuất hiện nơi ngưỡng cửa.

“Lucien, tôi vừa nghe người hầu nói con gái anh bị bắt cóc.” Robert sải chân bước vào căn phòng, dừng lên mình bức chân dung đầy lo lắng. “Tôi có thể giúp gì được không? Anh có cần tiền không?”

“Tôi có đủ tiền chuộc rồi, Robert.” Lucien đứng dậy, không rời mắt khỏi người em trai cùng cha khác mẹ của gã. “Nhưng chắc chắn cậu có thể nói cho tôi, cậu biết gì về hành động đáng ghê tởm này?”

“Những gì mà tôi biết ấy hả?” Robert nhìn hết người này đến người kia, sự kích động rộ lên trong mắt. “Lạy Chúa, không phải anh đang nghĩ tôi có liên quan đến chuyện này đấy chứ?”

“Tôi nói thẳng với cậu đấy”, Lucien khẽ đáp.

“Anh điên à?” Mắt Robert quét sang Aveline. “Vợ anh đã kể với anh những lời buộc tội điên rồ của chị ta có phải không?”

“Vợ tôi và tôi ở cùng một bên, Robert ạ, chúng tôi kể mọi chuyện với nhau.”

“Có nghĩa là anh tin...” Cậu ta lắc đầu như thể muốn hiểu rõ ràng. “Lucien, tôi không rõ.”

“Cậu ở đâu tối qua, Robert?” Lucien ngồi lên mép bàn, trong khi giọng nói nhẹ nhàng, nhưng gương mặt gã không đồng nhất như vậy.

“Ở buổi tiệc nhà Tripton, giống anh.” Cậu ta trừng mắt với Aveline. “Cả hai người đều thấy tôi

“Nhưng cậu ra về”, Aveline chỉ ra. “Sau đó cậu đi đâu?”

Gương mặt Robert đỏ bừng. “Sao chị dám hỏi hành tung của tôi. Nên nhớ tôi là ai!”

“Tôi biết chính xác cậu là ai”, Lucien gầm lên. “Cậu là thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch vẫn chơi trò đóng giả kẻ trưởng thành vì cái tước hiệu của cậu.”

“Tôi là Công tước Huntley!”

“Cậu là em trai tôi”, Lucien sửa lại. Và khi Robert mở miệng định trả đũa, Lucien giễu cợt thêm vào, “Em cùng cha khác mẹ”.

“Tôi không phải đứng đây cho các người chần vẩn.” Hai nắm tay siết chặt hai bên sườn, Robert trợn mắt với cả hai vợ chồng. “Tôi đến xem có thể giúp được gì không, thay vào đó các người sỉ nhục tôi!”

“Cậu sẽ không đi.” Lucien vòng qua chiếc bàn để đổ chiếc bóng hăm dọa lên người đàn ông trẻ. “Cho đến khi tôi có vài câu trả lời.”

Robert không thừa nhận. “Tôi không thể nói với anh những điều tôi không biết.”

“Ai là kẻ đã bày mưu bắt cóc tôi?” Gã truy hỏi. “Ai là kẻ đang cố giết tôi? Ai là kẻ đã bắt cóc con gái tôi?”

Robert nao núng trước tiếng gầm của Lucien. “Không phải tôi. Mẹ kiếp, Lucien.” Gã đẩy ngực anh trai, gương mặt vặn xoắn vì xúc động. “Tôi đang cố tìm cách để đến gần anh, chứ không phải giải thoát khỏi anh!”

“Dối trá.”

“Tôi không nói dối.” Robert vênh mặt lên và khiến tất cả bọn họ bất ngờ bằng cách quắc mắt lại Lucien. “Tôi đã cư xử tồi tệ với anh khi chúng ta còn nh

“Tôi biết điều cậu đã làm. Tôi có mặt ở đây.”

“Tôi không tự hào về điều đó.” Robert hết liếc Aveline rồi lại đến Lucien, sự bào chữa ánh lên trong đôi mắt. “Là do ảnh hưởng từ mẹ tôi. Bà luôn bảo tôi tốt hơn anh bởi một ngày nào đó tôi sẽ trở thành Công tước. Và anh chỉ là một đứa con hoang.”

“Cậu không khiến cho tôi mến cậu, Robert.”

“Anh lắng nghe tôi một lần có được không? Tôi không giỏi diễn đạt.” Vị Công tước bước xa khỏi Lucien, rồi quay lại đối mặt với gã. “Tôi đã cố tạo lập hòa bình với anh, nhưng tôi liên tiếp làm hỏng nó.”

“Cậu tìm ra cách hay để thiết lập hòa bình rồi đấy.”

“Lucien”, Aveline nói, “nghe cậu ta nói gì xem nào”.

Chồng cô quăng cho cô ánh nhìn tức tối. “Aveline, thằng nhóc này bày tỏ nỗi oán hận của nó với anh hàng năm trời. Anh sẽ không hạ mình bởi những câu chuyện Banbury [9] muộn mằn của nó đâu.”

“Tôi không oán hận anh. Chưa từng.” Robert nhìn cả hai người. “Tôi biết anh không tin tôi.”

“Cậu đúng rồi đấy”, Lucien phát cáu.

“Sự thật là, tôi luôn ngưỡng mộ anh, Lucien ạ.” Cậu ta bật cười tự giễu cốt bản thân. “Tôi đã có tước hiệu, nhưng anh có được sự ngưỡng mộ từ giới thượng lưu, nhờ những thành tích của mình. Ngay cả cha chúng ta cũng bình luận về nó.”

“Thật cảm động.”

“Anh thành công trên mọi lĩnh vực, từ ki doanh đến phụ nữ”, cậu ta tiếp tục, gửi ánh nhìn xin lỗi đến Aveline. “Anh là một tay thiện xạ và luôn được nhắc đến với vẻ kính phục nhất. Tôi muốn được trở nên giống anh. Nhưng tôi đã định phải mang tước hiệu.”

“Và tôi thì không.”

“Anh sẽ trở thành một Công tước giỏi giang hơn tôi rất nhiều”, Robert thì thào.

“Giờ còn nói thế làm gì?” Lucien lôi chiếc đồng hồ bỏ túi ra. “Trong một giờ nữa, tôi phải mang tiền để chuộc lại con gái tôi. Trừ khi cậu muốn nói với tôi nơi con bé...”

“Tại sao anh không nghe tôi? Tôi không bắt con gái anh. Con bé là cháu tôi, trời ạ! Làm sao tôi có thể hãm hại con bé?”

“Giống cái cách cậu cố giết anh trai mình thôi.”

“Tôi không cố giết anh, tôi đã khóc thương cho anh, Lucien. Tôi đau buồn khi tưởng rằng anh đã chết.” Giọng nói cậu ta vỡ vụn, quỵ xuống một chiếc ghế.

“Tôi nghĩ...”

“Lucien.” Aveline vòng đến và đặt bàn tay lên cánh tay, ngăn lại bất cứ lời bình luận nghiêm khắc nào gã định thốt ra. “Em nghĩ cậu ta đang nói thật.”

“Dĩ nhiên tôi đang nói thật!” Giận dữ hằn trên gương mặt non trẻ của Robert. “Tôi ghét anh bởi chuyện xảy ra với Victoria. Và tôi còn ghét anh hơn nữa khi nhận ra tôi vui mừng vì anh đã phá hủy lần hứa hôn của tôi. Tôi còn quá trẻ để lập gia đình.”

“Cậu có vẻ vẫn canh cánh chuyện đó.” Được dỗ dành bởi bàn tay Aveline đang vuốt ve cánh tay, Lucien tựa hẳn người vào chiếc bàn.

“Mẹ tôi đã mất hàng năm trời để nói với tôi Victoria sẽ trở thành Nữ Công tước của tôi như thế nào. Tôi cũng đã từng có ý tưởng ấy, nhưng đến lúc thông báo chính thức ngày diễn ra hôn lễ, phát hiện mình không muốn kết hôn nữa. Tôi chỉ mới mười chín tuổi. Nhưng mẹ cứ nài ép tôi.”

“Cho nên cậu hành động như một chú rể bị xúc phạm.”

“Tôi không thể để lộ ra cảm giác của mình. Mẹ tôi sẽ nổi cơn thịnh nộ.”

“Giờ cậu là đàn ông rồi, Robert. Đừng để bà ta kiểm soát cuộc đời cậu nữa.”

“Mẹ tôi là một phụ nữ ghê gớm”, Robert vừa nói vừa thở dài. “Nhưng trong lúc tôi không thể cho bà thấy sự đau buồn của mình khi nghĩ anh đã chết, tôi mua Cổng Gai như để lưu giữ ký ức về anh. Tôi chưa bao giờ thay đổi bất cứ thứ gì trong ngôi nhà đó. Nó vẫn hết cái ngày anh rời khỏi đó năm năm trước.”

Lucien cứng người. “Cậu mua ngôi nhà để tưởng niệm?”

“Phải.” Robert vỗ vào túi. “Thực tế... à, nó đây rồi.” Cậu ta lôi một mảnh giấy từ túi áo khoác ra. “Tôi định tặng nó lại cho anh như một món quà cưới. Nhưng tôi vẫn chưa có cơ hội.”

“Cậu còn mãi bận rộn tranh cãi”, Aveline nhún nhó nói.

Lucien từ tốn lấy tấm giấy Robert đưa cho gã. “Không phải cậu đã sắp xếp vụ bắt cóc tôi ư?”

“Lạy Chúa, không. Tôi yêu mến anh.” Robert nhún vai khi bọn họ ném về phía cậu ta những ánh mắt nghi ngờ. “Tôi yêu mến anh. Chỉ là không biết cách thể hiện điều đó. Tôi không thạo việc thừa nhận tôi quan tâm đến người anh ngoài giá thú của mình thế nào, nhất là khi trong tầm nghe của mẹ tôi.”

“Lúc này cậu đã là Công tước, Robert. Có lẽ cậu nên xem xét đưa mẹ cậu về ngôi nhà là của hồi môn của bà ấy.”

Robert co rụt lại. “Không dễ đâu.”

“Thử đi.” Lucien nhìn chăm chăm xuống tờ giấy như thể ai đó vừa đưa cho gã cả mặt trời. “Tôi không biết phải nghĩ thế nào về tất cả những chuyện này. Tôi cứ tưởng cậu đã trả tiền để người ta giết tôi.”

“Không phải tôi.” Robert bật dậy. “Tôi biết mình không phải người em tốt, nhưng tôi muốn quên quá khứ giữa chúng ta và hướng về phía trước như những người anh em thực thụ.” Cậu ta bước đến chìa tay ra.

Lucien nhìn chăm chăm vào bàn tay đó lâu đến mức Aveline sợ gã sẽ không nắm lấy nó. Nhưng cuối cùng, gã siết bàn tay Robert, lăm bắm lời chấp thuận đề nghị hòa bình.

“Vậy là cậu nghiêm túc khi nói với tôi cậu muốn sửa chữa mọi thứ với anh trai mình”, Aveline nói.

“Phải.” Robert nhếch miệng cười. “Không may chuyện ăn nói không dễ dàng với tôi. Rất nhiều lần tôi để cơn giận của bản thân dẫn dắt lối cư xử của mình.”

“Điểm đặc trưng có vẻ được truyền lại trong gia đình cậu”, Aveline nói, liếc ánh mắt ám chỉ về phía Lucien.

“Dù sao chuyện này cũng đẩy chúng ta vào một tình huống khó xử.” Lucien đặt tờ giấy sở hữu Cổng Gai xuống bàn. “Nếu cậu không phái tên ác ôn đó, vậy kẻ đó là ai?”

“Giá anh có thể tìm thấy Dante”, Aveline thở dài.

“Wexford? Hẳn thì có liên quan gì?” Công tước thắc mắc.

Lucien nhìn Aveline, cô gật đầu. “Trước khi tôi biến mất, Dante đã chặn lá thư của Aveline thông báo cô ấy đang mang thai. Rồi mạo danh tôi, cậu ta cũng hồi âm bằng cách gửi một lá thư vút bỏ cô ấy.”

“Đề tiện!” Robert kêu lên. “Tôi không biết anh tiếp tục làm bạn với tên bất lương đó kiểu gì nữa, Lucien.”

“Không may là tôi mới phát hiện sự gian dối của cậu ta vài ngày trước. Tôi đã đối chất với Dante và giờ cậu ta biến mất.”

“Chắc là bỏ ra nước ngoài rồi”, Robert nói.

“Có lẽ. Nhưng khoảng thời gian gửi lá thư cũng trùng khớp với vụ bắt cóc tôi.”

“Chúng tôi tin Dante có thể liên quan gì đó đến sự biến mất của Lucien”, Aveline nói. “Cái đêm diễn ra bữa tiệc tổ chức mừng đám cưới chúng tôi ở nhà cậu, tôi đã nhìn thấy cậu và Dante cãi nhau ngoài vườn.”

“Thế nên chị cho rằng tôi có dính líu đến những kế hoạch của hắn hả?”

“À, xét đến thái độ của cậu với chồng tôi và sự thật phải mất một khoản lớn mới sắp xếp được việc bắt cóc một người có địa vị như Lucien, ý kiến ấy cũng không quá lỗ bịch.”

“Tôi cũng phải đồng ý với chị điều đó”, Robert nói. “Nhưng cuộc tranh cãi của tôi với Wexford chẳng liên quan gì đến Lucien. Tên khốn đó lại đang lớn vốn quanh mẹ tôi. Tôi đã cảnh cáo hắn tránh xa khỏi bà.”

Lucien đông cứng. “Mẹ cậu ư?”

“Phải, thật đáng ghê tởm, không phải sao?” Robert nhấn nhó. “Những tên trẻ tuổi ở địa vị của hắn luôn nghĩ đến chuyện ve vãn với những người phụ nữ ở độ tuổi của mẹ tôi và đóng quân luôn ở đấy.”

Lucien và Aveline nhìn nhau. “Chuyện xảy ra từ trước rồi à?” Lucien hỏi.

Robert gật đầu. “Vài năm trước, Wexford bắt đầu đột ngột đến thăm hằng ngày, rồi đi cùng một xe ngựa với mẹ tôi, rì rầm vào tai bà ở những sự kiện của giới thượng lưu. Thật đáng hổ thẹn. Adminton làm bạn với bà còn có lý hơn nhiều

“Có lẽ mối giao thiệp của họ không như cậu tưởng”, Lucien nói. “Nếu họ không phải quan hệ yêu đương thì sao?”

“Còn cách giải thích nào khác... Anh không nghĩ...”

“Chẳng còn ai ghét tôi hơn Nữ Công tước Huntley cả”, Lucien khẳng định.

“Không thể nào.” Robert lắc đầu. “Tôi biết bà chưa bao giờ thích anh, Lucien, nhưng tôi thấy khó mà tin nổi bà lại đi xa chừng này để loại bỏ anh.”

“Tôi không thấy khó tin chút nào. Bà ta có đủ tiền cho hành vi đó, cậu không thấy lạ là ngay khi tôi biến mất, ông bạn Adminton của bà ta đã đưa đầu ra bảo lãnh cho Dante vào giới thượng lưu sao?”

“Có thể hoàn toàn không phải mẹ. Có thể là Adminton.”

“Tôi rất tiếc, Robert, nhưng Adminton chẳng việc gì phải chống lại tôi cả”, Lucien nói. “Thực tế, chúng tôi thậm chí còn làm ăn với nhau trong một vụ đầu tư nhiều lợi nhuận vài năm trước. Ông ta sẽ là người cuối cùng thử loại bỏ tôi. Đó hẳn là Clarissa.”

“Lạy Chúa”, Công tước thì thào, cơn sốc hiển hiện trên gương mặt.

“Cậu không phải vừa nói mẹ cậu không ở trong thành phố sao?” Aveline hỏi.

“Bà về Havenmeade sáng hôm qua.”

38. Phần 02 - Chương 21 - Part 02

Phần 02: Sau đó

Chương 21

Aveline nhìn Lucien. “Thật trùng hợp, anh có nghĩ thế không?”

“Đồng ý.” Lucien chộp lấy mảnh giấy đòi tiền chuộc trên bàn. “Địa điểm gặp mặt là một chòi săn ở Kent.”

“Một trong những điền trang bên họ ngoại của tôi ở Kent. Đó là một phần hồi môn của bà khi lấy cha.”

“Cậu có nhận ra nơi này không?” Lucien ấn tờ giấy vào tay Robert.

Chàng trai trẻ trắng bệch. “Có. Nó là một phần trong điền trang của mẹ.”

“Hóa ra là vậy.” Lucien bước phăm phăm ra cửa và hét gọi Elton.

“Anh định sẽ làm gì?” Aveline hỏi.

“Anh sẽ đến nơi đó, anh sẽ tìm con gái chúng ta.”

“Không được, nếu không có em đi cùng, anh không được đi.”

Gã ngừng lại một giây, rồi gật đầu. “Nhớ thỏa thuận của chúng ta đấy.”

“Em sẽ đi lấy áo choàng.” Cô bắt đầu hướng ra cửa.

“Tôi cũng đi cùng.” Robert ném tờ giấy lên bàn và trợn mắt đáp lại Lucien. “Tôi có thể giúp. Tôi có thể nói chuyện với mẹ, bởi bà sẽ không nghe anh đâu.”

“Cũng phải.” Lucien đón tay Aveline khi cô vươn tay về phía gã và nắm chặt nó. “Hứa với anh, em sẽ không làm điều gì ngốc nghếch.”

“Một khi anh cũng hứa điều đó với em.”

Trước khi gã có thể đáp lời, Elton đã xuất hiện. “Vâng, thưa ngài?”

“Báo cho ông Harriss ở phố Bow ngay lập tức và gửi lời nhắn đến ông Fenworthy, bảo ông ta không cần quan tâm đến những chỉ thị nhận được sáng nay.”

“Vâng, thưa ngài.” Người quản gia biến mất để thực hiện các yêu cầu của g

Lucien xoay người khỏi cửa và quay lại bàn để mở khóa ngăn kéo. Gã lôi ra một hộp gỗ gu tuyệt đẹp. “Trước khi đi, chúng ta tốt hơn hết nên lấy những thứ này.” Gã bật nắp để lộ hai khẩu súng nằm trên lớp nhung đỏ.

Robert tiến lại gần gã và nhìn chăm chăm vào vũ khí. “Anh có nghĩ thứ này cần thiết không?”

“Có.” Lucien thoáng nhìn Aveline, người vẫn nán lại gần cửa. “Tôi không cho phép rủi ro xảy ra với tính mạng của gia đình tôi.”

Robert vươn tay đặt lên tay Lucien khi gã lấy một khẩu súng từ chiếc hộp. “Tôi cũng sẽ không để rủi ro xảy ra. Hứa với tôi, anh sẽ không làm hại mẹ tôi đi.”

Hai người đàn ông nhìn nhau chăm chăm một lúc lâu.

“Tôi không biết có thể làm điều đó không.”

Robert siết chặt quai hàm đầy quyết tâm. “Tôi thề với anh, tôi sẽ thương lượng phải trái với bà. Tất cả những gì tôi yêu cầu là anh đừng gây tổn thương cho bà ấy.”

Lucien gạt tay Robert ra và nâng khẩu súng khỏi nơi cất giữ. “Một khi bà ta không gây hại cho ai, tôi sẽ giữ lời hứa. Nhưng nếu tôi phải chọn giữa mẹ cậu và vợ hoặc con tôi, cậu biết lựa chọn của tôi thế nào rồi đấy.”

Robert chậm chậm gật đầu và lấy khẩu súng còn lại. “Vây ít nhất đừng bắn chí mạng. Anh là một thiện xạ, Lucien. Anh có thể bắn những vết thương không gây chết người.”

“Tôi sẽ làm hết khả năng,” Gã đặt một bàn tay lên vai Robert.

Sự đụng chạm này là bằng chứng rõ ràng đầu tiên của tình anh em, Aveline mở cửa. “Em sẽ đi lấy áo choàng”, cô nói và ra khỏi phòng.>

39. Phần 02 - Chương 22

Phần 02: Sau đó

Chương 22

.....* • • *

Bọn họ phải mất mười lăm phút tìm kiếm mới đến được chỗ chờ sẵn. Từ xe ngựa, Lucien quan sát thấy ngôi nhà trông có vẻ vô hại. Con gái gã ở đây, chắc chắn đang rất sợ hãi. Những ngón tay gã siết chặt lấy quai chiếc túi rỗng gã mang theo.

“Ông DuFeron, ông tiếp cận ngôi nhà đi”, Harris từ phố Bow nói, dùng tay vạch một bản đồ lên ghế. “Tôi sẽ đi vòng đến hướng này, và, Đức ngài, nếu ngài đi vòng theo hướng còn lại...?”

Robert gật đầu dứt khoát, bàn tay vững vàng đặt trên khẩu súng trong túi áo khoác.

“Và phu nhân DuFeron sẽ ở lại trong xe ngựa”, Lucien nói, trao cho vợ mình ánh nhìn cảnh cáo.

“Rõ, thưa chồng”, cô đáp với nụ cười ngọt ngào.

“Thưa Đức ngài, đến chỗ của chúng ta thôi. Ngay khi chúng tôi yên vị, ông DuFeron hãy đi ra.”

“Đồng ý.”

Harris và Robert lách khỏi chiếc xe. Ánh mặt trời phản chiếu trên mái tóc em trai gã như màu một đồng xu mới đúc. Hoặc một mục tiêu rạng rỡ và sáng chói, Lucien nghĩ.

“Robert!” Gã hét lên. Khi em trai gã dừng lại, Lucien ném cho cậu ta chiếc mũ của mình. “Coi chừng đấy.”

Robert tóm lấy chiếc mũ và đặt nó lên đầu, rồi vãi cam đoan trước khi chui vào bụi rậm.

“Công tước nào đó”, gã lẩm bẩm. “Trong một ngày mài miết xông lên cứu người, đã quên chiếc mũ chết tiệt của mình.”

“Thật khó cho cậu ấy cũng như cho anh”, Aveline nói. “Mẹ cậu ấy là kẻ chủ mưu sau tất cả sự khổ sở của chúng ta. Anh nói xem điều đó khiến cậu ấy có cảm giác ra sao?”

“Anh biết, anh biết.” Lucien vuốt bàn tay lên mặt. “Anh chỉ ước sao chuyện này mau kết thúc. Anh ước Chloe sẽ trở lại với chúng ta và lúc về nhà chúng ta có thể tổ chức một buổi tiệc trà trong phòng trẻ.”

Cô trao nụ cười dịu dàng, xóa bớt đi phần nào đau đớn bao quanh trái tim gã. “Em sẽ bảo Chloe đã đến lượt rót trà của anh.”

“Nhớ đấy.” Gã liếc bên ngoài cỗ xe. “Trông có vẻ họ đã vào vị trí.” Kéo cô lại gần bằng bàn tay đặt sau cổ, gã hôn cô, cố gắng truyền tất cả tình yêu gã cảm nhận trong một lần âu yếm. Khi môi họ tách ra, gã tựa lên trán cô. “Ồ lại trong xe nhé.”

“An toàn nhé.”

“Hứa với anh.”

“Anh hứa với em đi.” Tia nhìn buồng bình đó thấp sáng đôi mắt xanh của cô.

“Chúng mình hứa với nhau được không?”

Môi cô cong lên. “Đồng ý.”

Gã vuốt ve má cô, thì thầm, “Anh yêu em.” Rồi bước ra khỏi xe ngựa và tập trung vào những việc gã phải làm.

Aveline nhìn theo Lucien bước về phía ngôi nhà, chiếc áo khoác màu xanh dương của gã là một mục tiêu đơn giản giữa đồng cỏ mướt xanh. Cô thoáng nhìn những chiếc cửa sổ tối đen, song không thấy sự đe dọa. Thực tế là không nhì bất cứ một ai.

Đột ngột, cánh cửa phía bên kia chiếc xe ngựa bật mở. Aveline hét thất thanh khi Dante thò đầu vào trong.

“Gọi cậu ta lại!” Dante thì thào. “Nó là cái bẫy!”

“Con gái tôi đâu?”

“Ngay đây.” Y di chuyển sang một bên.

“Chào mẹ.” Đang ngậm một chiếc kẹo bạc hà, Chloe nắm tay Dante và mỉm cười như không có gì nghiêm trọng xảy ra.

“Lại đây, bé cưng.” Aveline giơ hai cánh tay và Dante giúp đưa trẻ chui vào trong xe, vào trong vòng ôm của mẹ.

“Giờ thì gọi cậu ta lại mau”, y rít lên. “Bà ta sẽ giết cậu ấy!”

Cô chui đầu qua cửa sổ. “Lucien, quay lại! Chloe ở đây rồi!”

Gần đi đến cửa, Lucien quay phắt lại nhìn cô. Cùng lúc ấy cửa sổ trước ngôi nhà vỡ toang và một khẩu súng xuất hiện. Gã xoay người tránh nguy hiểm, phát súng nổ vang, bắn phải chiếc cặp gã mang theo. Gã lao vào trong bụi rậm.

“Lucien!” Cô hét lên. Chloe rầm rứt khóc và Aveline lơ đãng vỗ về con bé, đôi mắt phóng hết ra trước và sau để tìm chồng.

“Mẹ nó chứ”, Dante lăm bắm. Y lôi một khẩu súng ra khỏi túi áo khoác. “Sang ghế kia”, y ra lệnh. “Nhanh lên!”

Cô không muốn di chuyển, không muốn cho y tầm bắn rõ ràng về phía Lucien. Làm sao cô biết đây không phải một phần của cái bẫy? Nhưng cô không thể gây nguy hiểm cho Chloe.

“Tôi đang cố giúp cậu ta, mẹ kiếp! Chuyển ngay!” Y đẩy mạnh, làm cô vội bỏ sang ghế kia để có thể ngồi gần cửa sổ.

“Nếu làm anh ấy bị thương”, cô trầm giọng nói, “anh sẽ không sống sót mà rời khỏi chiếc xe này được đâu.”

Y giật nảy mình nhìn cô, rồi tỏ vẻ ngưỡng mộ. Với nụ cười nhe nhớn tự mãn, y ngả người ra ngoài cửa sổ và ngắm bắn. “Ra nào”, y tự lăm bắm. “Xuất hiện đi, thằng Pháp hèn nhất.”

Một khoảng im lặng cứ tích tắc trôi qua, thì thoảng bị phá vỡ bởi những tiếng ậm ừ không giai điệu của Chloe khi con bé mút kẹo.

“Ra đi nào”, Dante lăm bắm. “Đúng rồi.”

Aveline chuyển sang ghế khác để cô có thể nhìn qua vai Dante. Cánh cửa ngôi nhà từ từ kẹt mở. Dante chìa khẩu súng về phía cửa, ngón tay đặt hồ lên cò súng.

Tiếng huýt vang lên và một chú chim bồ nhào vào bụi cây nơi Lucien vừa biến mất, theo sau là tiếng người chửi rủa. Một người đàn ông to lớn cổ rìa mép đến cùng một khẩu súng nhảy vào khung cửa và nổ súng về phía bụi rậm. Ai đó hét to.

Lạy Chúa, không. Aveline ôm ghì Chloe vào người, những giọt nước mắt nghẹn lại trong cô.

“Thằng khốn!” Dante khạc nhổ và khai hỏa.

Dòng máu đỏ lênh láng trên ngực gã đàn ông to lớn. Với vẻ mặt giật mình gần như lố bịch, hắn đổ gục xuống mặt đất.

Dante đá cánh cửa xe ngựa mở ra và bắt đầu lao về phía bụi rậm có tiếng hét. Aveline nôi gót y, bé theo Chloe.

Ông Harris xuất hiện từ mé rừng và chạy hết tốc lực về cùng một hướng.

Và rồi Lucien đứng dậy từ bụi rậm ở một bên đường và vội vã chạy đến cùng một đi

“Lucien!” Aveline kêu.

Lucien quay sang nhìn cô, vẻ mặt gã tầm tối khi trông thấy Dante. Gã rút súng. Dante ghì chân lại, thả khẩu súng hết đạn của mình xuống đất và chậm rãi giơ hai tay lên.

“Lucien, không!” Aveline xông đến để chắn trước Dante. “Anh ta đã mang Chloe trở lại. Anh ta đã cố cứu anh. Đừng làm thế.”

Lucien nheo mắt, nhưng mục tiêu nhắm bắn của gã không suy chuyển. “Tránh ra, Aveline.”

“Không.”

Gã chỉ chờa cho cô một ánh mắt. “Hắn đã bắn em trai anh.”

“Không phải.” Cô bắt đầu bước về phía gã, vẫn giữ bản thân chắn ngang bọn họ. “Em nhìn thấy hết, Lucien. Người đàn ông kia”, cô chỉ về phía tên đàn ông nằm sõng soài trên khung cửa, “hắn đã bắn em trai anh. Dante đã bắn hắn”.

Chloe ngẩng đầu lên. “Đừng bắn chú Wexford, cha ơi”, con bé nói. “Chú ấy cho con kẹo.” Con bé chìa ra que kẹo bạc hà.

Lucien khó nhọc nuốt xuống. “Thật vậy ư?”

Chloe hùng hồn gật đầu, mái tóc quăn đen tung bay.

Lucien hạ khẩu súng xuống, nhưng vẫn bắn sang Dante cái nhìn tầm tối. “Tôi với cậu sẽ giải quyết những bất đồng vào ngày khác.”

Dante cứng nhắc gật đầu. “Cứ bỏ sung điều khoản sao cho tiện với cậu.”

“Lucien...”

Chồng cô giơ một bàn tay lên gi im lặng. “Chuyện này không liên quan đến em, Aveline.” Gã quay sang nơi Harris đỡ Robert ngồi xuống. Máu rỉ ra từ vết thương kinh khủng trên vai cậu ta. “Em trai tôi thế nào?”

“Khó nói lắm”, Harris đáp, khi khám vết thương. “Ngài ấy mất rất nhiều máu. Tốt hơn hết nên cho ngài ấy một bác sĩ.”

Robert ngược lên nhìn Lucien, đau đớn khiến gương mặt cậu ta vặn vẹo. “Bị bắn bởi chính bếp trưởng nhà em”, cậu ta nói. “Thật kì lạ.”

“Người đây bị đau sao?” Chloe hỏi.

“Đây là chú Robert của con”, Aveline nói. “Và phải, chú ấy bị thương.”

“Chú ấy cần kẹo”, Chloe tuyên bố. Ngay cả Robert cùng cười khúc khích, dù cử động đó khiến cậu ta đau đớn.

“Đưa nó lên xe ngựa đi”, Lucien nói.

“Để tôi giúp.” Dante bước lên trước.

Một âm thanh rít cao từ ngôi nhà.

“Robert!” Nữ Công tước Huntley xông lên, băng qua cửa. Không còn vẻ thanh lịch lạnh lùng của một bà chủ quý tộc nữa. Đôi mắt xanh dương của bà ta bùng cháy với cơn giận dữ điên cuồng khi bà ta giẫm lên xác của tên đầu bếp người Pháp và cuống cuồng chạy đến bên con trai, quỳ sụp xuống bên cạnh cậu ta. “Chuyện gì xảy ra vậy? Sao con lại ở đây? Con không thể ở đây được!”

Mặc cho đau đớn rõ rệt của mình, Robert cố gắng thu về ánh nhìn nghiêm khắc. “Anh trai con gặp nguy hiểm, mẹ ạ. Mẹ muốn con làm gì đây?”

“Anh trai con!” Bà ta phỉ nhổ. “Làm sao con có thể gọi nó như vậy? Con tốt đẹp hơn nó nhiều.”

“Không”, Robert thì thào, đau đớn tột cùng “Không phải.”

“Đừng chết! Robert, đừng chết!” Mắt con trai bà ta lơ lơ nhắm lại và mái đầu thông ra sau. Nữ Công tước ngửa đầu và thét.

Aveline co rúm người trước tiếng than vãn nhức nhối và cố gắng bịt hai tai Chloe lại.

“Thằng bé không chết đâu, Clarissa.” Lucien tiến lên. “Nó chỉ ngất xỉu vì mất máu thôi.”

“Mày đã giết con trai tao!” Nữ Công tước bật dậy và ném mình về phía gã, giằng lấy khẩu súng trong tay gã đang cầm. Cú xô của bà ta khiến gã mất đà và ngã lộn ra đất. Rồi bà ta quay ngoắt lại chìa súng về phía Aveline và Chloe. “Chúng mày giết con tao”, bà ta rít lên. “Nên tao sẽ giết hết chúng mày.”

“Không!” Lucien thét lên, đẩy người đứng dậy. Gã nhảy về phía Nữ Công tước. Khẩu súng phát nổ khi ngay gã cản bà ta và ai đó hét thất thanh. Gã gỡ mình khỏi người đàn bà bị hất văng xuống đất và quay lại, tin chắc sẽ thấy gia đình mình nằm trong vũng máu.

Nhưng Aveline vẫn nguyên vẹn đứng đó, ôm chặt Chloe đang khóc ré lên. Dante nằm sõng soài trên mặt đất dưới chân cô.

Khi Harris lo xử lý Nữ Công tước đang lên cơn điên loạn, Lucien lao đến được chỗ bạn gã đang nằm, máu đỏ dưới đất. Vết máu đỏ loang lổ giữa chiếc áo gi lê lụa màu hồng của y.

“Bắn tốt”, Dante thì thào, rồi ho. “Hồng chiếc gi lê của tôi rồi.”

“Ai bảo cậu chọn màu hồng.” Lucien xé toạc chiếc áo để nhìn thương tích. Máu ồ ồ chảy từ vết thương chí mạng.

“Anh ấy đã lao ra chắn trước bọn em”, Aveline khẽ nói.

“Lại cố làm anh hùng nữa sao?” Lucien hỏi, nhưng giọng gã rạn vỡ.

“Phải gây ấn tượng với các quý cô chứ.”

“Anh làm được rồi”, Aveline nói. “Bổ công cho điều đó, tôi tha thứ cho anh. Cảm ơn anh vì mạng sống của con gái tôi.”

Cô gửi cho Lucien ánh nhìn đau đớn thăm thẳm, rồi bế Chloe khỏi nơi đầy chết chóc.

“Bà ta muốn giết cậu”, Dante thì thào.

“Đừng cố nói chuyện.” Lucien cởi áo khoác và gấp nó lại, rồi nhẹ nhàng trượt xuống dưới đầu Dante.

“Không còn nhiều thời gian đâu.” Dante với tay siết lấy bàn tay Lucien. “Năm năm trước... bà ta đã bảo tôi giết cậu.”

“Dante, cậu không phải...”

“Có, tôi phải làm.” Y khó nhọc nuốt xuống. “Tôi không thể làm thế. Tôi đã làm giả cái chết của cậu. Gửi cậu đi.” Y cố gắng mỉm cười. “Bạn thân của tôi.”

“Bà ta nói với Adminton bảo trợ cậu với giới thượng lưu phải không?”

“Phải.” Y ho và máu trào ra từ miệng. “Tôi đã... rất khốn cùng. Bọn cho vay nặng lãi định giết tôi.”

“Cho nên cậu làm công việc bẩn thỉu đó cho Nữ Công tước, nhưng thay vì giết tôi, cậu giam tôi lại trên con tàu Rồng Biển.”

Dante hơi nhếch mép. “Biết cậu sẽ sống sót.” Mí mắt y sụp xuống.

“Dante!” Lucien lắc người y, mắt bạn gã lại lơ lơ mở ra.

“Xin lỗi v lá thư”

“Quên lá thư chết giấm đó đi!”

“Chăm sóc Chloe thay cậu.” Dante thở đứt quãng. “Con mụ đó chưa bao giờ nhìn thấy con bé. Mụ đã bảo tôi bắt con bé, nhưng...” Y mắc kẹt trong một tràng ho, máu sủi bọt trên môi.

“Mẹ kiếp, Dante!”

Dante nở một trong những nụ cười dịu dàng nhất với gã. “Cậu đã thắng trò chơi, Luce. Thế này tốt hơn. Ít nhất cậu... sẽ không... phải giết tôi... lúc rạng đông...”

Lời y nhỏ dần, đôi mắt nhìn chăm chăm lên bầu trời cao khi hơi thở chậm chậm rút khỏi hai lá phổi.

Rồi, im bật.

Ngẩng lên trong đau đớn tột độ, đôi mắt gã nhúc nhối với những giọt nước mắt nhu nhược. Gã vươn bàn tay run rẩy để khẽ khàng vuốt lại đôi mắt bất động của Dante.

Anh em quý dữ không còn tồn tại nữa.

“Ông DuFeron”, Harris lắng lặng nói, “chúng ta phải tìm bác sĩ cho Công tước”.

“Đương nhiên rồi.” Hắng giọng và chớp đi hơi ẩm trong đôi mắt, Lucien đứng dậy và quay sang đưa em trai cùng cha khác mẹ đang bị thương. Robert đã lấy lại được ý thức và bi thương nhìn gã.

“Em rất tiếc, Lucien”, cậu ta nói với sự đồng cảm chân thành.

“Anh cũng vậy.” Lucien khoác cánh tay lạnh lặn của Robert qua vai và đỡ cậu ta đứng dậy. Harris hộ tống Nữ Công tước, người nhìn trừng trừng về phía trước như thể mộng du. Harris đã bẻ ngoặt hai bàn tay bà ta ra sau lưng.

“Tôi sẽ đưa người này vào xe của nếu điều đó ổn thỏa với Đức ngài”, Harris nói.

Robert gật đầu.

“Và nếu chúng ta có thể di chuyển... bạn ông... vào ngôi nhà, tôi sẽ cử người đến đưa cậu ta và tên người Pháp đi.”

“Tôi sẽ bảo người đánh xe của tôi giúp đỡ ông.” Lucien thoáng nhìn cơ thể im lìm của Dante. “Tôi sẽ tổ chức lễ tang cho ông Wexford.”

“Rất tốt, thưa ông DuFeron.” Harris dẫn Nữ Công tước ra sau ngôi nhà, nơi cỗ xe của bà ta đang đợi.

“Mẹ em không khỏe lắm”, Robert lẩm bẩm, khi họ bước từng bước chậm chạp xuôi theo con đường đến chiếc xe ngựa của Lucien.

“Hận thù có thể ăn mòn vài người trong suốt chừng ấy năm.”

“Anh là người rộng lượng, khi bà đã hơn một lần cố giết anh.” Robert ré lên vì đau đớn khi giẫm phải một hòn đá và bị chấn động phần vai trúng đạn. “Em sẽ thu xếp ẹ. Em có một điền trang ở Scotland, nơi có thể giữ bà ở đấy. Bà sẽ không bao giờ làm hại ai được nữa.”

“Anh xin lỗi khi mọi chuyện lại diễn ra thế này.”

“Em cũng vậy.” Robert ngừng bước, buộc Lucien phải ngừng theo. “Lucien, em biết mình không có quyền yêu cầu anh điều này sau những gì mẹ em đã làm, nhưng là người đứng đầu gia đình, em phải nghĩ đến tên tuổi nhà Huntley. Em sẽ nói chuyện với Harris về chuyện xảy ra hôm nay, nhưng anh cũng sẽ giữ im lặng, vì thanh danh của gia đình chúng ta được không?”

“Gia đình chúng ta?”

“Phải, gia đình của chúng ta.” Robert mỉm cười. “Em không thể nghĩ ra ai khác trở thành anh trai của em hơn anh được.”

“Em không có ý là anh cùng cha khác mẹ đấy chứ?”

“Không.” Robert siết bờ vai đang giúp đỡ mình. À, ý em là anh trai.”

“Đương nhiên anh sẽ giữ im lặng.” Gã lại bắt đầu bước đi, thuyết phục Robert đi cùng. “Anh cũng gây vài vụ bê bối cho gia đình, trong trường hợp em không chú ý.”

“Thật buồn tẻ.”

Lucien bật cười. “Nếu có gì sai khi miêu tả về cuộc hôn nhân của anh, thì chính là buồn tẻ.”

“Em ghen tị với anh khi có người vợ như thế.” Robert cười yếu ớt. “Chị ấy là một người phụ nữ tuyệt vời.”

“Anh thấy bản thân rất may mắn mới có được cô ấy.”

“Khẩu vị của anh với các cô dâu có vẻ tốt hơn em. Giờ nếu anh muốn chia sẻ vài bí mật về đời sống phòng the với em trai yêu dấu...”

Lucien cười khùng khục. “Có lẽ đợi khi ngài trưởng thành đã, thưa Đức ngài.”

Lúc họ đi gần đến chỗ đỗ xe thì Aveline mở cửa, gương mặt cô nhăn lại vì lo âu cho Robert. Nỗi lo ngại của cô mờ đi trông thấy khi phát hiện vị Công tước trẻ đang tự bước đi. Nhưng lúc cô quay sang nhìn chồng. Trong khoảnh khắc nhìn nhau trong im lặng, cô đã hiểu chuyện gì đã diễn ra và cảm xúc của anh ra sao.

Cô tiến lại để giúp anh đỡ Robert, vòng cánh tay qua eo em chồng ở phía bên kia. Bên trên mái đầu gục xuống của Robert, cô gửi cho chồng ánh nhìn cảm thông sâu sắc, rồi siết nhanh cánh tay gã trước khi hướng toàn bộ sự chú ý vào người em trai.

Lucien hít một hơi run rẩy và cảm giác khổ sở đã vơi đi phần nào. Gã là một người đàn ông may mắn, thật vậy.

40. Phần Kết

Phần kết

.....* • • *.....

Aveline tìm thấy gã trong phòng làm việc, nhìn đắm đắm vào ngọn lửa như mọi khi.

Lễ chôn cất của Dante đã diễn ra vào buổi sớm ngày hôm nay, chỉ có duy nhất Lucien, Robert và cô có mặt. Lucien rất khó khăn đón nhận cái chết của Dante, dù thách đấu kẻ tự mãn đó thực sự là chủ ý của gã vì những hành động khiến Chloe không được thừa nhận. Nhưng có vẻ giết một địch thủ trong cuộc đấu súng vì danh dự khác rất xa với việc có người bạn hy sinh bản thân để cứu vợ và con mình.

Aveline bước đến bên cạnh và đặt bàn tay lên vai gã. Gã ngược lên, hít một hơi thở sâu và rũ bản thân khỏi nỗi sầu muộn. “Chloe đã đi ngủ chưa em?”

“Có vẻ đã ngủ rồi.” Cô ngồi lọt thỏm vào lòng gã, vòng hai cánh tay ôm lấy cổ. “Giờ cũng là lúc để anh lên giường đi ngủ rồi đây.”

“Vậy sao?” Sự tỉnh quái lập lánh trong đôi mắt gã sưởi ấm trái tim cô. Một khi gã không ngừng nhìn cô như vậy, cả hai rồi sẽ ổn.

“Trừ khi anh thích nằm cuộn tròn bên ngọn lửa.” Cô ngo nguẩy không ngừng trong lòng, nhận thức được tác động từ cơ thể phủ lụa của mình lên người gã.

Gã nghịch ngợm giật sợi dây buộc áo choàng của cô, tách làn v

ải giống như ren để lộ chiếc váy ngủ bằng lụa trơn nhẵn bên dưới. “Anh thích nằm cuộn tròn.”

“Em cũng vậy.” Cô ngả đầu vào vai gã khi bàn tay gã vuốt xuống đường cong nơi hông mình. “Cha em cũng ổn rồi. Bác sĩ Wells nghĩ ông ấy có thể giúp

“Thực sự là tin tức tốt.” Gã lần bàn tay trở lên để dịu dàng đỡ một bên ngực cô.

Tiếng thở hắt run rẩy thoát khỏi môi cô. “Em có nên cảm ơn anh”, cô hụt hơi hỏi, “vì đã đưa cha em đến Luân Đôn không?”.

“Em biết mà, anh không tin em cần làm thế.” Gã nhe răng cười, khi vuốt ngón cái qua nhũ hoa của cô.

“Em có thể làm gì...”, cô hôn lên cổ gã, “... để bày tỏ...”, rồi hôn lên tai gã, “... lòng biết ơn của em đây?”. Miệng cô bắt gặp miệng gã trong một nụ hôn nóng bỏng như thiêu cháy cả cơ thể.

Đôi môi họ tách rời và Lucien đắm chìm vào đôi mắt cô, một cách trang nghiêm và cương quyết. “Hãy cho anh một đứa con trai”, gã thì thầm. “Để anh được nhìn em trải qua các giai đoạn mang thai. Hãy cho anh được chứng kiến những gì anh đã bỏ lỡ với Chloe.”

Trái tim tan chảy trong lồng ngực, cô dịu dàng ôm lấy gương mặt gã. “Em rất hạnh phúc nếu được tặng cho anh một đứa con trai.” Đôi môi cô cong lên. “Nhưng là con gái thì sao?”

Gã nhướn hàng lông mày với điệu cười phóng dăng và đứng dậy, bế cô trong vòng tay. “Thì chúng ta lại cố.”

Cô bật cười và bám lấy gã, nhưng khi gã xốc cô lên, có thứ gì đó đâm vào đùi. “Ồi. Thứ gì trong tay anh vậy?”

“Chỉ là một quân cờ cũ thôi.” Gã mở lòng bàn tay và thả quân hậu trắng lên tấm thảm. “Anh không cần nó nữa.”

“Anh có thắng ván đó không?” Cô tán tỉnh hỏi, khi gã bế cô hướng về phía cửa.

“Em biết mà, anh tin rằng mình đã thắng.” Gã mang cô ra khỏi phòng làm việc và đi về phía cầu thang. “Và em là giải thưởng của anh

Tiếng cười giòn tan của cô vang khắp ngôi nhà khi gã đưa cô đến phòng ngủ của mình.

Trong phòng làm việc, quân hậu trắng sáng lấp lánh trong ánh lửa, bị lãng quên.

Chú thích

[1] Một lối đánh bài thông dụng thời bấy giờ.

[2] Ở Phương Tây, bộ rùa được biết đến rộng rãi như một biểu tượng may mắn.

[3] Vua George III của Anh (4/6/1738 – 29/1/1820) hay George William Frederick.

[4] Bedlam: Nhà thương điên.

[5] Theo truyền thuyết Hy Lạp là vua của Phrygia, người có bàn tay chạm vào thứ gì thì thứ đó biến thành vàng.

[6] Một loại cocktail có nguồn gốc từ Ấn Độ, pha chế từ rượu mạnh với đường, sữa, chanh và nước nóng.

[7] Trong thần thoại Hy Lạp, là nữ thần tình yêu và sắc đẹp. Nàng còn có tên Venus trong thần thoại La Mã.

[8] Nguyên tác: Bow Stress – nơi đặt trụ sở của lực lượng cảnh sát (tuần cảnh) thời bất giờ.

[9] Banbury là nơi xuất bản rất nhiều câu chuyện cổ tích, trong đó có Cô bé Lọ Lem...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-dem-dinh-menh>